Prolog
Arm
Prolog
Armăsarul Întunecat
Louisville, Kentucky, 27 Noiembrie 2009

Se auzi o împuşcătură. O poartă largă se deschise cu zgomot. Ecoul copitelor de cai răsună în jurul hipodromului ca un tunet puternic.
— Au pornit!
Sophia Bliss îşi aranjă borul larg al pălăriei sale derby cu pene. Avea o nuanţă discretă de mov şi un diametru de şaptezeci de centimetri, iar vălul de şifon îi acoperea chipul. Era destul de mare încât să-i dea aerul cuiva pasionat de cursele de cai, dar nu atât de stridentă încât să atragă priviri necuviincioase.
Trei pălării fuseseră comandate de la acelaşi pălărier din Hilton Head, special pentru cursa din ziua aceea. Prima — o bonetă de culoarea untului — încadra chipul ca de zăpadă.al Lyricăi Crisp, care îşi savura sendvişul cu vită la conserva în timp ce şedea în stânga domnişoarei Sophia. A doua, o pălărie de paie turcoaz, cu o panglică de satin lată şi cu buline, încununa pletele întunecate ale Vivinei Sole, care, aflată la dreapta domnişoarei Sophia, îşi ţinea în poală mâinile în mănuşi albe, cu un aer de falsă pudoare.
— Ce zi superbă pentru curse, spuse Lyrica.
La cei o sută treizeci şi şase de ani ai ei, era cea mai tânără dintre Bătrânii Zhsmaelim. Îşi şterse o urmă de muştar din colţul gurii.
— Vă vine să credeţi că e prima dată când vin la curse?
— Gura! şuieră Sophia.
Lyrica era o neghioabă. Cursa de cai nu constituia decât pretextul unei întâlniri clandestine a unor minţi strălucite. Şi ce dacă celelalte minţi luminate nu sosiseră încă? Aveau să apară pe acest teren absolut neutru, indicat în invitaţia tipărită cu auriu, pe care Sophia o primise de la un necunoscut. Ceilalţi aveau să sosească imediat şi să le propună un plan de atac. Cel puţin, aşa spera.
— Fermecătoare zi, fermecător sport, comentă sec Vivina. Păcat că armăsarul nostru nu aleargă în cercuri uşoare, ca mânjii ăia. Nu-i aşa, Sophia? Greu de pariat pe ce loc va încheia cursa

nobila Lucinda.
— Am zis „Şşşt!“, i-o tăie scurt Sophia, în şoaptă. Muşcă-ţi limba aia afurisită. Sunt spioni peste tot.
— Eşti paranoică, spuse Vivina, făcând-o pe Lyrica să chicotească zgomotos.
— Măcar sunt aici, replică Sophia.
Cândva erau mai mulţi Bătrâni la conducerea sectei Zhsmaelimilor — vreo douăzeci şi cinci. Un grup de muritori, altul de nemuritori şi câţiva transeterni, precum Sophia.
O axă a cunoaşterii, pasiunii şi credinţei, al cărei singur ţel era să readucă lumea la armonia ei prelapsariană, la acel moment scurt de măreţie de dinaintea căderii îngerilor. La bine şi la rău. Aşa scria, negru pe alb, în codul pe care îl întocmiseră împreună şi pe care îl semnase fiecare: La bine şi la rău.
Pentru că lucrurile puteau evolua în oricare dintre aceste două direcţii. Orice monedă are un avers şi un revers. Cap şi pajură. Lumină şi întuneric. Dumnezeu şi…
Ei bine, nu era vina Sophiei că ceilalţi Bătrâni nu se pregătiseră pentru ambele variante. Dar trebuia să poarte această cruce ori de câte ori îi trimiteau, pe rând, preavizul retragerii lor prin poştă. Scopurile tale devin tot mai întunecate.
Sau: Standardele organizaţiei au decăzut. Sau: Bătrânii s-au îndepărtat prea mult de codul iniţial. Primul val de scrisori sosise, după cum era de aşteptat, la o săptămână după incidentul cu copila Pennyweather. Nu puteau suporta moartea unui copilaş lipsit de însemnătate, susţinuseră ei. Un singur moment de neatenţie în mânuirea pumnalului şi, brusc, Bătrânii dădeau bir cu fugiţii, temându-se cu toţii de mânia Balanţei. Nişte laşi.
Sophia nu se temea de Balanţă. Misiunea lor era să-i elibereze pe cei decăzuţi, nu pe cei drepţi. Pe îngerii pământeni, precum Roland Sparks şi Arriane Alter. Erai liber să pendulezi un pic, atâta timp cât nu trădai Raiul. Era chiar o necesitate, în vremuri disperate. Ochii Sophiei aproape că deveniseră saşii tot citind scuzele lamentabile ale celorlalţi Bătrâni. Dar, chiar dacă şi i-ar fi dorit pe dezertori înapoi, ceea ce nu era cazul, nu se mai putea face nimic.
Sophia Bliss, bibliotecara şcolii, care fusese simplă secretară în comitetul Zhsmaelim, era acum una dintre reprezentantele de vârf ale Bătrânilor. Mai rămăseseră doisprezece, dintre care

nouă nu erau de încredere.
Aşa se face că toate trei se aflau astăzi aici, cu pălăriile lor pastel imense, prefăcându-se că pariază la cursă. Şi aşteptând. Decăzuseră într-un mod jalnic.
Cursa se încheiase. Un difuzor hârâit anunţa câştigătorii şi pronosticurile pentru următoarea cursă. În jurul lor, oameni cumsecade şi beţivi deopotrivă ovaţionau sau se prăbuşeau pe scaune.
O fată cam de nouăsprezece ani, cu părul platinat prins în coadă, cu un trenci maro şi ochelari de soare întunecaţi şi cu lentile groase urcă încet treptele de aluminiu spre Bătrâne.
Sophia simţi că se sufocă. Ce căuta ea acolo?
Era aproape imposibil să îşi dea seama în ce direcţie privea fata, iar Sophia se străduia din răsputeri să nu se holbeze la ea. Nu că ar fi contat, deoarece fata oricum nu ar fi putut să o vadă. Era oarbă. Dar apoi…
Proscrisa o salută pe Sophia cu o înclinare a capului.
O, da, prostănacii ăştia puteau vedea focul din sufletul cuiva. Al Sophiei era stins, dar forţa ei vitală trebuie să fi fost totuşi evidentă.
Fata se aşează pe rândul gol din faţa Bătrânelor, privind spre stadion şi răsfoind un pliant cu pronosticuri de cinci dolari, pe care ochii ei orbi oricum n-aveau cum să-l citească.
— Bună.
Vocea Proscrisei era monotonă. Nu se întoarse.
— Chiar nu-mi dau seama ce cauţi aici, spuse domnişoara Sophia. În Kentucky era o zi umedă de noiembrie, dar pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie strălucitoare. Colaborarea noastră s-a încheiat în ziua în care cohortele voastre nu au reuşit să o recupereze pe fată. Iar pălăvrăgeala acră a celui care-şi spune Phillip nu o să ne convingă să ne răzgândim.
Sophia se aplecă mai aproape de fată şi îşi încreţi nasul. Toţi ştiu că Proscrişii nu sunt de încredere.
— Nu suntem aici să tratăm cu voi, spuse Proscrisa privind drept în faţă. N-aţi fost decât un mijloc prin care ne-am apropiat de Lucinda. Nu ne-a interesat şi nu ne interesează nici acum să colaborăm cu voi.
— Nimeni nu mai dă vreun ban pe organizaţia voastră, acum.
Se auziră paşi în tribună.
Băiatul era înalt şi mlădios, avea capul ras şi purta un trenci ca

al fetei. Găsise ochelarii din plastic ieftin la drogherie, lângă raftul cu baterii.
Phillip îşi croi drum în tribună lângă Lyrica Crisp. La fel ca Proscrisa, nu se întoarse spre ele în timp ce rosti:
— Nu mă miră să te găsesc aici, Sophia. Băiatul îşi coborî ochelarii de soare pe nas, arătându-şi ochii albi şi goi. Sunt doar dezamăgit că nu te-ai gândit să mă anunţi că ai fost şi tu invitată.
Lyrica tresări la vederea acelor globi albi siniştri din spatele ochelarilor. Chiar şi Vivina îşi pierdu calmul şi se trase înapoi. Sophia fierbea pe dinăuntru.
Proscrisa ridică o invitaţie aurie, aceeaşi pe care o primise şi Sophia, ţinând-o între degete.
— Am primit asta.
Numai că „asta“ părea scrisă în Braille. Sophia se întinse spre invitaţie ca să se asigure, dar aceasta dispăru, printr-o mişcare rapidă, înapoi în buzunarul de la trenci al fetei.
— Ascultaţi aici, derbedeilor! V-am însemnat săgeţile cu emblema Bătrânilor. Lucraţi pentru mine!
— Greşit, răspunse Phillip. Proscrişii lucrează pe cont propriu.
Sophia îl privea cum îşi întinde uşor gâtul, prefăcându-se că urmăreşte un cal pe hipodrom. Dintotdeauna i s-a părut sinistru felul cum dădeau impresia că pot să vadă, când toată lumea ştia că el îi orbise pocnind din degete.
— Păcat că v-aţi descurcat aşa de jalnic când a fost vorba s-o prindeţi. Sophia simţi cum vocea i se ridică mai mult decât ar fi trebuit, atrăgând privirile unui cuplu în vârstă, care traversa tribuna. Era vorba să cooperăm, şuieră ea, să o urmărim, iar voi aţi dat greş.
— Nu ar fi avut nicio importanţă.
— Poftim?
— Tot s-ar fi pierdut în timp. Ăsta a fost destinul ei dintotdeauna. Iar Bătrânii ar fi continuat să se agaţe de un fir de aţă. Ăsta este destinul vostru.
Îi venea să sară la el, să-l strângă de gât până i-ar fi scos ochii ăia albi, imenşi, din orbite. Pumnalul îi ardea poşeta din piele de viţel ca un fier încins. Măcar dacă ar fi fost o săgeată. Sophia se ridică de pe scaun, când auzi o voce în spatele lor.
— Vă rog să luaţi loc, tună vocea. Întâlnirea începe, oficial, acum.

Vocea. A ştiut imediat cui îi aparţinea. Calmă şi plină de autoritate. Impunea o smerenie desăvârşită. Făcea tribuna să se cutremure.
Muritorii din apropiere nu sesizară nimic, dar un val de căldură invadă ceafa Sophiei, răspândindu-i-se prin tot corpul şi amorţind-o. Nu era o frică obişnuită. Era o groază paralizantă, care-i făcea stomacul să se strângă. Îndrăznea să se întoarcă? Văzu, la o privire cât se poate de discretă cu coada ochiului, un bărbat într-un costum negru, care îi venea ca turnat. Părul negru tuns scurt îi era acoperit de o pălărie neagră. Chipul lui bonom şi plăcut nu ieşea în evidenţă cu nimic. Era proaspăt ras, avea nasul drept şi ochi căprui, ce păreau familiari. Cu toate astea, domnişoara Sophia nu-l mai văzuse niciodată. Dar ştia cine este, până în măduva oaselor.
— Unde e Cam? întrebă vocea din spatele lor. I s-a trimis o invitaţie.
— Probabil se joacă de-a Dumnezeu în rândul mesagerilor, ca toţi ceilalţi de teapa lui, îi scăpă Lyricăi.
Sophia o înghionti.
— Ai spus că se joacă de-a Dumnezeu?
Căuta cuvinte care să dreagă o asemenea gafă.
— Unii au urmat-o pe Lucinda înapoi în timp, spuse, în cele din urmă, inclusiv doi nefilimi. Nu ştim sigur dacă au mai fost şi alţii.
— Pot să întreb de ce nu s-a hotărât niciunul dintre voi să pornească pe urmele ei? întrebă vocea, devenită brusc ca de gheaţă.
Sophia se chinui să înghită şi să respire. Panica îi paraliza chiar şi instinctul de a se mişca.
— Nu putem chiar să… Ei bine, ne lipseşte puterea de a…
Proscrisa i-o reteză scurt:
— Proscrişii sunt pe cale de a…
— Linişte! porunci vocea. Scutiţi-mă de scuzele voastre. Ele nu mai contează, la fel cum nu mai contaţi nici voi.

Grupul se cufundă în tăcere o bună bucată de timp. Era cumplit să n-aibă idee cum să-i facă pe plac. Când, în sfârşit, vorbi, vocea bărbatului devenise mai blândă, dar suna la fel de sumbru.
— Sunt prea multe în joc. Nu mai pot lăsa nimic la voia întâmplării.

Urmă o pauză. Apoi spuse, domol:
— A sosit timpul să mă ocup personal de această problemă.
Sophia îşi ţinu respiraţia pentru a-şi ascunde groaza. Cu toate astea, nu-şi putea controla tremurul corpului. Implicarea lui directă era, la drept vorbind, perspectiva cea mai înfiorătoare. Nu se putea imagina făcând echipă cu el ca să…
— Voi, ceilalţi, vă veţi ţine departe, spuse el. Asta-i tot.
— Dar…
A fost un accident, însă cuvântul îi scăpă Sophiei printre buze. Nu putea să-l mai retragă. Era vorba despre toată munca ei de zeci de ani, despre toate planurile. Planurile ei!
Urmă un urlet prelung, care făcu pământul să se cutremure. Răsună pe tot cuprinsul tribunei, părând să facă înconjurul întregii piste de curse, într-o fracţiune de secundă.
Sophia se făcu mică. Zgomotul părea să explodeze înăuntrul ei, croindu-şi drum prin piele, până în cele mai adânci străfunduri. Simţea cum inima i se frânge în bucăţi.
Lyrica şi Vivina se lipiră de ea, cu ochii închişi. Chiar şi Proscrişii tremurau.
Tocmai când Sophia credea că sunetul nu avea să înceteze vreodată, că avea să-i aducă sfârşitul, urletul lui se frânse într-o tăcere deplină.
Numai pentru o clipă. Destul cât să aibă răgazul să privească în jur şi să observe că ceilalţi oameni care urmăreau cursa nu auziseră nimic.
— Implicarea ta în această misiune s-a încheiat, şopti în urechea ei. Nu îndrăzni să-mi stai în cale!
Jos de tot, se auzi o nouă împuşcătură. Poarta largă se deschise din nou cu zgomot. Numai că, de data aceasta, tropăitul copitelor în nisip aproape nu se mai auzea, întocmai ca ploaia uşoară alunecând pe bolta copacilor. Silueta din spatele lor dispăruse înainte de trecerea liniei de start, lăsând doar urme de copite, negre ca tăciunii, arzând pe scândurile tribunei.

Capitolul 1
În bătaia puştii
Moscova, 15 octombrie 1941

Lucinda!

Vocile o găsiră în întunericul tulbure.
Întoarce-te!
Stai!
Îşi continuă drumul fără să le ia în seamă. Numele ei ricoşa în zidurile umbroase ale mesagerului şi se întorcea în valuri de căldură vâscoase, care i se lipeau de piele. Să fi fost vocea lui Daniel sau a lui Cam? A lui Arriane sau a lui Gabbe? Oare Roland era cel care o ruga să se întoarcă sau Miles?
Chemările deveniră tot mai greu de deosebit, până ce I.ucindei îi fu imposibil să mai facă vreo diferenţă între cele bine intenţionate şi cele malefice, între prieteni şi duşmani. Ar fi trebuit să-i fie mai uşor să le distingă, dar nimic nu mai era simplu acum. Tot ceea ce înainte fusese împărţit în negru şi alb devenise dintr-odată cenuşiu.
Bineînţeles, ambele tabere erau de acord asupra unui lucru: cu toţii voiau să o smulgă din mâinile mesagerului. Pentru propria ei siguranţă, pretindeau ei.
Nu, mulţumesc. Nu acum.
Nu după ce distruseseră curtea părinţilor ei, transformând-o într-unul dintre câmpurile lor de luptă. Nu îşi putea aminti chipurile părinţilor ei fără să-şi dorească să se întoarcă. Nu că va şti vreodată cum să se întoarcă din îmbrăţişarea unui mesager. În plus, era prea târziu. Cam încercase să o omoare. Sau să omoare ceva ce credea că era ea. Iar Miles o salvase, dar nici măcar detaliul ăsta nu era chiar atât de simplu. Fusese în stare să-i arunce reflexia tocmai pentru că ţinea prea mult la ea.
Dar Daniel? Ţinea la ea suficient de mult? Nu-şi dădea seama. În final, când Proscrisul se apropiase de ea, Daniel şi ceilalţi se zgâiseră la ea de parcă le-ar fi datorat ceva. Eşti poarta noastră spre Rai, îi spusese Proscrisul. Preţul. Ce-o fi vrut să spună? Până acum două săptămâni, nici n-avusese habar de existenţa Proscrişilor. Şi totuşi, voiau ceva de la ea — suficient de mult, încât să se lupte cu Daniel pentru acel lucru. Trebuie să fi avut legătură cu blestemul care o tot făcea pe Luce să se reîncarneze, viaţă după viaţă. Dar ce credeau ei că putea face Luce?
Oare răspunsul era îngropat pe undeva pe aici?
Stomacul i se zvârcoli în timp ce se rostogolea inconştientă prin umbra rece, în hăul mesagerului întunecat.
Luce…

Vocile începură să pălească şi să se audă tot mai slab. Curând, deveniră simple şoapte. Ca şi cum se dăduseră bătute. Până când se făcură din nou auzite, şi mai puternic de data aceasta. Mai puternic şi mai clar.
Luce…
„Nu.“ îşi ţinu ochii strâns închişi, în încercarea de a le bloca.
Lucinda…
Lucy…
Lucia…
Luşka…
Îi era frig, era obosită şi nu mai voia să le audă. Măcar de data asta îşi dorea să fie lăsată în pace.
Luşka! Luşka! Luşka!
Tălpile ei se loviră puternic de ceva. Ceva foarte, foarte rece. Simţea pământul sub picioare. Ştia că nu se mai rostogoleşte, deşi nu vedea nimic altceva în faţa ei, prin pătura de întuneric. Apoi privi spre tenişii ei Converse şi înghiţi în sec. Erau înfipţi într-o pătură de zăpadă care-i ajungea până la mijlocul gambelor. Răcoarea umedă cu care se obişnuise în tunelul umbros prin care călătorise în trecut, părăsind curtea casei, se transformase în ceva furtunos şi extrem de îngheţat.
Prima oară când Luce trecuse printr-un mesager, din camera ei de cămin din Shoreline şi până în Las Vegas, fusese însoţită de prietenii ei, Shelby şi Miles. La capătul tunelului se loviseră de o barieră: o perdea umbroasă şi întunecată, care îi despărţea de oraş. Pentru că Miles era singurul care citise textele despre trecere, începuse să lovească mesagerul cu mişcări circulare, până când umbra neagră şi t ulbure se risipise. Luce nu ştiuse până acum că rezolvase, de fapt, o problemă. De data asta, nu mai era nicio barieră. Probabil pentru că acum călătorea singură, printr-un mesager supus voinţei sale aprige. Dar era atât de simplu să ieşi. Aproape prea simplu. Vălul de întuneric se risipi. O adiere de gheaţă o izbi, amorţindu-i genunchii. Pieptul îi înţepenise de frig, iar ochii îi lăcrimau de la vântul care se pornise brusc şi tăios.
Unde se afla? Deja regreta saltul disperat în timp. Da, avusese nevoie de o evadare şi da, dorise să dea de urma trecutului ei, să îşi vindece identităţile anterioare de toată durerea, să înţeleagă ce fel de iubire trăise cu Daniel în toate acele vieţi. Să o simtă în loc să i se vorbească despre ca. Să înţeleagă, iar apoi

să îndepărteze blestemul aruncat. Isupra ei şi asupra lui Daniel. Dar nu în felul acesta — îngheţată, singură şi complet nepregătită pentru locul şi timpul în care se trezise acum.
O stradă înzăpezită se întindea înaintea ochilor ei, iar clădirile albe erau acoperite de un cer cenuşiu de oţel. Auzi bubuituri în depărtare, dar nu voia să se gândească ce însemnau toate astea.
— Aşteaptă, şopti către mesager.
Umbra pluti ca o ceaţă la vreo cincizeci de centimetri dincolo de degetele ei. Încercă să o prindă, dar mesagerul îi scăpă, îndepărtându-se în grabă. Sări după el şi prinse o bucăţică umedă între degete, dar brusc, mesagerul se sfărâmă în bucăţi negre, alunecând pe zăpadă, iar acestea se topiră, făcându-se nevăzute.
— Grozav, mormăi ea. Acum ce fac?
în depărtare, strada îngustă cotea la stânga, dând într-o intersecţie întunecoasă. Pe trotuare se înălţau mormane de zăpadă afânată, îngrămădite de-a lungul a două şiruri lungi de clădiri albe din piatră. Erau uluitoare şi nu semănau cu nimic din ce văzuse Luce până atunci. Se înălţau pe mai multe etaje, iar faţadele erau împodobite în întregime cu arcade albe, luminoase, sprijinite pe coloane măiestrit sculptate.
Toate ferestrele erau întunecate. Luce îşi dădu seama că întreg oraşul zăcea cufundat în beznă. Singura sursă de lumină era un felinar cu gaz. Dacă luna răsărise, probabil că era ascunsă după o pătură groasă de nori. Din cer se auzi iarăşi un bubuit. Să fi fost un tunet? Luce îşi strânse braţele în jurul pieptului. Îngheţase.
— Luşka! se auzi vocea unei femei, aspră şi răguşită, ca şi când şi-ar fi petrecut toată viaţa urlând ordine. Dar, în acelaşi timp, tremurătoare. Luşka, tâmpito! Unde eşti?
Acum se auzea mai aproape. Vorbea cu Luce? Vocea avea ceva ciudat, ceva ce Luce nu putea exprima în cuvinte.
Când o siluetă apăru, împleticindu-se, pe după colţul străzii înzăpezite, Luce se holbă la ea, încercând să o desluşească. Era foarte scundă şi un pic adusă de spate, cam la şaizeci de ani. Corpul părea să-i înoate în hainele largi. Părul îi era strâns sub o eşarfă neagră şi groasă. Când o văzu pe Luce, chipul i se schimonosi într-o grimasă.
— Pe unde ai umblat?

Luce privi în jur. Era singurul om de pe stradă. Bătrâna vorbea cu ea.
— Pe aici, se auzi spunând.
În rusă.
Îşi duse mâna la gură. Deci ăsta era motivul pentru care vocea bătrânei suna atât de ciudat; vorbea într-o limbă pe care Luce nu o învăţase niciodată. Cu toate astea, nu numai că înţelegea fiecare cuvânt, dar putea să şi răspundă.
— Îmi vine să te omor! spuse femeia gâfâind, în timp ce se repezi la Luce şi îşi aruncă braţele în jurul ei.
Îmbrăţişarea ei era puternică pentru o femeie cu un aer atât de fragil. Căldura unui alt corp lipit de al ei, după un frig chinuitor, aproape că o făcu să plângă. Îi întoarse îmbrăţişarea cu putere.
— Bunico? şopti ea, cu buzele apropiate de urechea femeii, ştiind oarecum cine era aceasta.
— Dintre toate nopţile când mă întorc de la lucru, să te găsesc plecată tocmai acum, spuse femeia. Şi ţopăind ca o nebună în mijlocul străzii? Ai fost măcar la muncă azi? Unde-i soră-ta?
Cerul bubui din nou. Se auzea ca şi când o furtună puternică se apropia ameninţător. Şi iute. Luce se înfioră şi clătină din cap. Nu ştia.
— Aha, exclamă femeia. Parcă ţi-a mai pierit cheful acum, nu?
Se uită pieziş la Luce, apoi o împinse ca să o vadă mai bine. Dumnezeule mare, ce-i cu hainele astea?
Luce se foia fără astâmpăr în timp ce bunica sa dintr-o viaţă anterioară se holba la jeanşii ei şi îşi trecea degetele noduroase peste nasturii cămăşii sale de flanel. Apucă pe urmă coada scurtă şi încâlcită a fetei. Uneori am impresia tă eşti la fel de ţăcănită ca taică-tău, Dumnezeu să-l odihnească.
— Eu… Lucindei îi clănţăneau dinţii. Nu ştiam că va fi aşa frig.
Femeia scuipă în zăpadă dezaprobator. Îşi scoase paltonul.
— Pune-l pe tine, dacă nu vrei să mori.
O înfofoli bine în palton, iar degetele pe jumătate îngheţate ale Lucindei se chinuiră să încheie nasturii. Bunica îşi desfăcu apoi eşarfa de la gât şi înfăşură capul Lucindei cu ea.
Cerul fu zguduit de o bubuitură puternică, ce le făcu să tresară. Luce ştia acum că nu era un tunet.
— Ce-a fost asta? întrebă în şoaptă.
Bătrâna o fixă cu privirea.
— Războiul, mormăi ea. Ţi-ai pierdut minţile odată cu hainele?

Hai, vino. Trebuie s-o luăm din loc.
În timp ce înaintau spre capătul străzii înzăpezite, pe pavajul neregulat, străbătut de şine de tramvai, Luce îşi dădu seama că, totuşi, oraşul nu era pustiu. De-a lungul străzii erau parcate câteva maşini, însă, din când în când, auzea, pe străzile lăturalnice întunecate, nechezatul cailor înhămaţi la trăsură, aşteptând ordinele stăpânilor, în timp ce răsuflarea lor îngheţată se materializa parcă în aer. Siluetele unor trupuri alergau pe acoperişuri. În capătul unei alei, un bărbat într-un palton rupt conducea trei copilaşi spre uşile strâmte ale unui adăpost.
La capătul străzii înguste, drumul dădea într-un bulevard mare, cu trei benzi, care oferea o vedere cuprinzătoare asupra oraşului. Singurele maşini parcate aici erau militare. Arătau învechite, aproape ridicole, ca nişte relicve dintr-un muzeu al războiului: jeepuri cu prelată şi cu aripi gigantice şi volane subţiri având secera şi ciocanul sovietice vopsite pe uşi. Dar nu mai era nimeni altcineva pe stradă în afară de Luce şi de bunica ei. Totul era fantomatic, adormit într-o stranie tăcere, mai puţin bubuiturile cumplite care zguduiau cerul.
În depărtare se vedea un râu şi, mult dincolo de el, o clădire monumentală. Chiar şi pe întuneric îi putea desluşi arhitectura elaborată a turlelor ascuţite şi a cupolelor în formă de ceapă, care păreau cunoscute şi, totodată, învăluite întrun mister mitic. O clipă îi fu de-ajuns să intre în atmosferă, după care se trezi scuturată de frică.
Era în Moscova, iar Moscova era o zonă de război. Un fum negru se înălţa spre cerul plumburiu, indicând porţiunile din oraş care fuseseră deja bombardate: zonele din stânga şi din spatele giganticului Kremlin, precum şi cele din depărtare, spre dreapta. Nu se ducea nicio luptă pe străzi şi nu se zărea nicio urmă a patrulării trupelor inamice. Dar flăcările care se prelingeau pe clădirile înnegrite de fum, mirosul de ars al războiului care se simţea peste tot şi ameninţarea bătăliilor ce aveau să urmeze erau, într-un fel, chiar mai înfricoşătoare.
Acesta era, de departe, cel mai nesăbuit lucru pe care îl făcuse Luce în viaţa ei — probabil în toate vieţile ei. Părinţii ar omorî-o dacă ar şti unde se afla. Probabil că Daniel nu ar mai vorbi niciodată.
Şi totuşi, poate că nici măcar nu va apuca să se înfurie pe ea. Ar putea la fel de bine să moară chiar aici, în zona de război.

De ce făcuse asta? Pentru că fusese nevoită să o facă. Pe cont propriu. Îi era greu să scoată la suprafaţă bruma aceea de mândrie, ascunsă sub sentimentul de panică. Dar trebuia să fie acolo, undeva. Făcuse pasul. De una singură. Într-un loc străin şi într-un timp îndepărtat, în trecutul pe care avea nevoie să îl înţeleagă. Era ceea ce îşi dorise. Prea fusese muiată de colo-colo ca o piesă de şah.
Dar ce trebuia să fa
că acum?
Iuţi pasul şi strânse tare mâna bunicii. Ce ciudat, femeia asta n-avea idee prin ce trecea Luce şi nici cine era ea, de fapt. Cu toate astea, strânsoarea mâinii uscate a bătrânei rra singurul lucru care îi dădea putere Lucindei să meargă mai departe.
— Încotro mergem? îşi întrebă Luce bunica, în timp ce aceasta o tragea de mână pe o altă stradă întunecată.
Pietrele din pavaj se răriseră, iar drumul pe care păşeau acum era nepietruit şi alunecos. Zăpada se îmbibase în tenişii de pânză ai Lucindei, iar degetele de la picioare începuseră să-i degere.
— S-o luăm pe sora ta, Kristina, se încruntă bătrâna. Cea care îşi dă sufletul noapte de noapte săpând tranşee pentru armată cu mâinile goale, pentru ca tu să te poţi bucura de somnul tău de frumuseţe. Ţi-o aminteşti?
În locul unde se opriseră nu era niciun felinar care să lumineze strada. Luce clipi de câteva ori ca să îşi obişnuiască ochii cu întunericul. Se aflau în faţa a ceva ce semăna cu un şanţ foarte lung, chiar în mijlocul oraşului.
Trebuie să fi fost cam o sută de oameni acolo, înfofoliţi cu toţii până la urechi. Unii stăteau în genunchi, scurmând pământul cu sapa. Alţii săpau cu mâinile goale. Câţiva stăteau nemişcaţi, de parcă ar fi îngheţat, şi priveau spre cer.
O mână de soldaţi cărau mormane grele de pământ şi pietre în roabe ruginite şi în căruţe, până la capătul străzii, unde le aruncau peste baricada de moloz.
Trupurile erau ascunse în mantale militare de lână, care se înfoiau în jurul genunchilor. Dar, sub căştile de oţel, chipurile lor arătau la fel de slăbite ca ale oricărui civil. Lucinda înţelese că lucrau cu toţii în echipă, bărbaţii în uniforme, femeile şi copiii, transformându-şi oraşul într-o fortăreaţă, făcând, până în ultimul moment, tot ce le stătea în puteri ca să blocheze tancurile

inamice.
— Kristina, strigă bunica, pe un ton de dragoste înecată în frică, la fel ca atunci când o căutase pe Luce.
O fată apăru lângă ele aproape imediat.
— De ce a durat atât?
Înaltă şi suplă, cu şuviţe negre care-i ieşeau de sub pălăria fedora, Kristina era atât de frumoasă, încât o făcu pe Luce să înghită nodul care i se pusese în gât. O recunoscuse imediat ca fiind sora ei.
Chipul Kristinei îi amintea de Vera, o altă soră dintr-o viaţă anterioară. Luce trebuie să fi avut o sută de surori de-a lungul timpului. O mie. Toate trebuie să fi trecut prin ceva asemănător. Surori, fraţi, părinţi şi prieteni pe care Luce i-a iubit, cu siguranţă, iar apoi i-a pierdut. Niciunul nu fusese pregătit pentru ce avea să se întâmple. Au fost lăsaţi în urmă cu toţii, jelind-o. Poate că exista o cale de a schimba lucrurile, de a-i menaja pe cei care o iubiseră. Poate că toate astea făceau parte din lucrurile asupra cărora Luce putea interveni în vieţile ei anterioare.
Bubuitul puternic al unei explozii răsună în tot oraşul. Destul de aproape, încât să zguduie pământul de sub picioarele Lucindei, care avu senzaţia că i se sparge timpanul drept. La colţul străzii se declanşară sirenele pentru raiduri aeriene.
— Baba! Kristina apucă braţul bunicii. Mai avea puţin şi izbucnea în plâns. Naziştii… au ajuns, nu-i aşa?
Germanii. Era pentru prima dată când Luce călătorea în timp pe cont propriu şi aterizase chiar în mijlocul celui de-al Doilea Război Mondial.
— Atacă Moscova? Vocea îi tremura. În noaptea asta?
— Ar fi trebuit să părăsim oraşul împreună cu ceilalţi, spuse Kristina cu amărăciune. Acum e prea târziu.
— Şi să-i fi părăsit pe mama, pe tatăl şi pe bunicul tău? întrebă bătrâna clătinând din cap. Să-i fi lăsat singuri în mormintele lor?
— E mai bine să ne alăturăm lor în cimitir? răspunse Kristina tăios. Se întoarse spre Luce şi o strânse de braţ. Ştiaţi despre raid, tu şi amicul tău chiabur? De asta n-ai venit azi-dimineaţă la lucru? Ai fost cu el, nu-i aşa?
Ce-şi închipuia sora ei că ştia Lucinda? Cu cine să fi fost?
Cu cine altcineva decât cu Daniel? Desigur. Luşka trebuia să fie cu el acum. Iar dacă ce mai rămăsese din familia ei o confunda

pe acea Luşka cu Luce…
I se strânse inima. Cât timp mai avea până să moară? Oare putea să o găsească pe Luşka înainte să se întâmple?
— Luşka.
Sora şi bunica ei o fixau cu privirea.
— Ce-i cu ea în seara asta? întrebă Kristina.
— Să mergem, spuse Baba încruntată. Crezi că familia Moskovici o să ţină adăpostul deschis la nesfârşit?
Deasupra lor răsună, în înaltul cerului, huruitul prelung al elicelor unui avion de vânătoare. Destul de aproape încât Lucinda să poată vedea svastica sumbră vopsită pe partea inferioară a aripilor, atunci când îşi ridică privirea, ceea ce o făcu se se înfioare. Apoi, o nouă bubuitură zgudui oraşul, iar aerul fu îmbibat cu fum negru. Loviseră ceva în apropiere. Alte două explozii cumplite făcură să se clatine pământul sub tălpile ei.
Pe stradă se dezlănţui haosul. Mulţimea din tranşee începea să dispară, risipindu-se pe străzile înguste. Unii se repezeau la scările staţiei de metrou din colţ, aşteptând încetarea bombardamentului în subteran; alţii se făceau nevăzuţi pe după uşi întunecate.
O stradă mai încolo, Luce întrezări o siluetă alergând — o fată cam de vârsta ei, cu o pălărie roşie şi cu un palton lung din lână. Îşi întoarse capul numai o clipă, după care îşi continuă fuga. Dar a fost de-ajuns pentru ca Luce să îşi dea seama. Ea era. Luşka. Se eliberă din strânsoarea bunicii.
— Îmi pare rău. Trebuie să plec.
Luce trase adânc aer în piept şi o luă la fugă în josul străzii, în fumul din ce în ce mai dens, spre locurile cele mai bombardate.
— Eşti nebună? urlă Kristina.
Dar nu o urmară. Ar fi trebuit să fie, la rândul lor, nebune. Lucinda îţi simţea tălpile amorţite pe măsură ce se chinuia să alerge pe trotuar, prin zăpada care îi ajungea până la genunchi. Când ajunse în colţul unde îşi zărise gonind şinele cu pălărie roşie, din trecut, încetini. Apoi trase adânc aer în piept.
O clădire care ocupa jumătate din strada din faţa ei se prăbuşise. Piatra albă era mânjită de cenuşă neagră, în spărtura din zidul lateral al clădirii ardea un foc.
Explozia lăsase în urmă mormane de dărâmături, imposibil de recunoscut, din interiorul clădirii. Zăpada era îmbibată cu roşu.

Luce făcu un pas înapoi speriată, până când îşi dădu seama că nu erau urme de sânge, ci fâşii de mătase roşie. Acolo trebuia să fi fost o croitorie. Pe stradă erau împrăştiate câteva rafturi de haine arse. Un manechin stătea întins pe o parte într-un şanţ. Luase foc. Luce trebui să-şi acopere gura cu eşarfa bunicii ca să nu se înece de la vălătucii de fum. Oriunde păşea, sticla şi piatra sfărâmate sfredeleau zăpada.

Ar fi trebuit să facă cale întoarsă, să-şi găsească bunica şi sora, care ar fi ajutat-o să ajungă la adăpost, dar nu putea. Trebuia să o găsească pe Luşka. Nu mai fusese nicicând atât de aproape de una dintre identităţile sale anterioare. Probabil că Luşka ar fi putut-o ajuta să înţeleagă de ce era diferită viaţa de acum a Lucindei.
De ce îi luase Cam reflexia în colimator, crezând că e ea şi spunându-i lui Daniel că „a fost un sfârşit mai blând pentru ea“? Un sfârşit mai blând în comparaţie cu ce?
Se întoarse încet, încercând să găsească licărul pălăriei roşii în noapte.
Acolo.
Fata cobora în fugă spre râu. Luce începu să alerge, la rândul ei. Fugeau cu aceeaşi viteză. Când Luce se feri la auzul unei explozii, Luşka îi imită gestul, ca un ecou ciudat. Iar când ajunseră la malul râului şi oraşul li se arătă din nou, Luşka înţepeni în aceeaşi poziţie crispată ca Luce. La vreo cincizeci de metri în faţa Lucindei, imaginea ei în oglindă începu să plângă în hohote.
Mai toată Moscova era în flăcări. Atâtea case erau doborâte la pământ. Luce încercă să îşi imagineze celelalte vieţi distruse în tot oraşul, dar le simţea îndepărtate şi de neatins, ca lucrurile despre care citise în cărţile de istorie.
Fata porni din nou. Fugea atât de repede, încât Luce n-ar fi putut-o prinde din urmă nici dacă ar fi vrut. Alergau în jurul spărturilor imense din pavaj. Lăsau în urmă clădiri în flăcări, care trosneau îngrozitor, cuprinse de sfârâitul focului atunci când se repede spre o nouă ţintă. Trecură de camioane militare răsturnate şi zdrobite, din care atârnau braţe carbonizate. Apoi, Luşka coti la dreapta, în capătul unei străzi, ieşind din raza vizuală a Lucindei.
Adrenalina îi dădu un nou impuls. Îşi luă avânt, cu picioarele

păşind mai ferm şi mai iute pe strada înzăpezită. Oamenii alergau atât de repede numai când erau disperaţi. Când ceva mai presus decât ei îi împingea mai departe.
Luşka nu putea să alerge decât spre un singur lucru.
— Luşka…
Vocea lui.
Unde era? Preţ de o clipă, Luce îşi uită şinele din trecut, rusoaica a cărei viaţă era în pericol să se stingă în orice moment, uită că acest Daniel nu era Daniel al ei. Şi totuşi…
Sigur că era.
El nu murise niciodată. Fusese acolo dintotdeauna. Fusese mereu al ei, iar ea îi aparţinuse mereu. Nu voia decât să-i simtă braţele, să se piardă în îmbrăţişarea lor. El ar şti ce avea ea de făcut. I-ar putea fi de ajutor. De ce se îndoise de el?
Alergă în direcţia vocii lui. Dar nu-l putea vedea nicăieri. Nici pe Luşka. La o stradă distanţă de râu, Luce se opri brusc într-o răscruce pustie. Îşi simţea respiraţia zbătânduse sugrumată în plămânii îngheţaţi. Urechile îi erau traversate de o durere rece şi violentă, iar înţepăturile de gheaţă îi răneau picioarele, făcând-o să nu mai suporte statul pe loc.
Dar încotro s-o apuce?
în faţa ei se întindea un teren pustiu, acoperit cu moloz şi izolat de stradă prin schelării şi garduri de fier. Dar, chiar şi pe întuneric, Luce putu să observe că locul fusese demolat, şi nu distrus de o bombă, în urma raidurilor aeriene.
Nu părea a fi mare lucru, doar o viroagă urâtă şi părăsită. Nici nu ştia de ce mai stătea în faţa ei. De ce încetase să mai fugă după vocea lui Daniel… până când apucă gardul cu mâinile, clipi şi surprinse licărirea unui obiect strălucitor.
O biserică. O biserică albă şi maiestuoasă umplea hăul acela căscat. Un triptic monumental de arcade de marmură pe faţadă. Cinci turle aurite se înălţau impunătoare spre cer. Şi înăuntru, rânduri întregi de bănci din lemn ceruit se întindeau cât cuprindeai cu privirea. Un altar trona deasupra scărilor înalte şi albe. Şi toţi pereţii şi tavanele înalt arcuite aveau fresce superbe. Îngeri peste tot.
Biserica lui Iisus Mântuitorul.
Cum de ştia Luce asta? Cum de simţea, prin fiecare por al fiinţei sale, că acest vid fusese cândva o măreaţă biserică albă?
Pentru că fusese aici cu câteva clipe mai devreme. Văzu urme

lăsate de alte mâini pe cenuşa ce acoperea metalul. I.uşka poposise acolo, privise lung spre ruinele bisericii şi simţise ceva. Luce strânse zăbrelele, clipi din nou şi se revăzu pe sine — sau pe Luşka — pe când era o fetiţă.
Stătea aşezată într-una din stranele bisericii, îmbrăcată intr-o rochie albă de dantelă. O orgă cânta în timp ce oamenii sc strângeau înainte de slujbă. Bărbatul chipeş din stânga ei trebuia să fi fost tatăl său, iar femeia aşezată lângă el, mama ci. Erau acolo şi bunica pe care Luce tocmai o cunoscuse, şi Kristina. Amândouă păreau mai tinere şi mai bine hrănite. Luce îşi aminti că bunica îi spusese că amândoi părinţii îi muriseră. Dar aici arătau cât se poate de vii. Păreau să-i cunoască pe toţi, salutând fiecare familie care trecea pe lângă strana lor. Luce îşi studie şinele din trecut urmărindu-şi tatăl, in timp ce dădea mâna cu un tânăr blond şi arătos. Avea cei mai frumoşi ochi violeţi.
Clipi din nou şi viziunea dispăru. Terenul era din nou un pic mai mult decât o adunătură de moloz. Era înţepenită de frig. Şi singură. O altă bombă răsună peste râu, iar şocul o făcu pe Luce să cadă în genunchi. Îşi acoperi faţa cu mâinile… şi atunci auzi un plâns duios. Îşi ridică privirea şi îşi miji ochii spre cotloanele mai întunecate ale ruinelor, iar atunci îl văzu.
— Daniel, şopti. Arăta exact aşa cum şi-l amintea. Aproape că radia, în ciuda întunericului de gheaţă. Părul blond prin care nu se mai sătura să-şi treacă degetele, ochii de un violet cenuşiu, parcă făcuţi să se contopească cu ai ei. Chipul acela maiestuos, pometii înalţi, buzele. Inima îi bătu cu putere şi trebui să strângă mai tare între degete gardul de fier, ca să nu alerge spre el. Pentru că nu era singur.
Era cu Luşka. O alina, mângâindu-i obrazul şi sărutându-i lacrimile. Se strângeau în braţe, prinşi în ritmul unui sărut nesfârşit. Erau atât de pierduţi în îmbrăţişarea lor, încât nu păreau să simtă vuietul exploziei ce cutremură strada. Arătau de parcă nu exista nimic altceva în afara lor.
Nu exista niciun spaţiu între trupurile lor. Era prea întuneric să observi unde sfârşea unul şi începea celălalt.
Lucinda se ridică şi se furişă, printre mormanele de moloz din întuneric, tânjind să fie mai aproape de el.
— Credeam că nu te mai găsesc, îşi auzi Luce versiunea din trecut.

— Ne vom găsi mereu unul pe celălalt, răspunse Daniel, ridicând-o în braţe şi strângând-o mai aproape de el. Mereu.
— Hei, voi doi! strigă o voce din pragul unei clădiri din apropiere. Veniţi?
Vizavi de piaţa pustie, o mână de oameni erau conduşi într-o clădire masivă de piatră, de un individ al cărui chip Luce nu îl putea distinge. Într-acolo se îndreptau Luşka şi Daniel. Ăsta trebuia să fi fost planul lor de la bun început, să se adăpostească împreună de bombe.
— Da, strigă Luşka spre ceilalţi. Privi spre Daniel. Să mergem cu ei.
— Nu.
Vocea îi era aspră. Nervoasă. Luce cunoştea prea bine acel timbru.
— Vom fi mai în siguranţă decât pe stradă. Nu de asta am stabilit să ne întâlnim aici?
Daniel se întoarse să privească în urma lor, iar ochii lui scrutară chiar locul în care se ascundea Luce. Când un nou val de explozii lumină cerul într-un roşu auriu, Luşka ţipă şi îşi îngropă chipul la pieptul lui Daniel. Deci Luce fu singura care văzuse expresia feţei lui.
Ceva îl apăsa. Ceva mai presus decât frica de bombe.
Oh, nu!
— Daniil!
Băiatul de lângă clădire continua să ţină deschisă uşa adăpostului.
— Luşka! Daniil!
Toţi ceilalţi se aflau deja înăuntru.
Chiar în acel moment, Daniil o întoarse pe Luşka şi îşi apropie buzele de urechea ei. În locul ei ascuns în umbră, Luce tânjea să audă ce-i şoptea. Tânjea să afle dacă îi spunea ceva din acele lucruri pe care Daniel i le spusese ei atunci când era supărată sau copleşită. Voia să alerge spre ci, dar nu putea. Ceva din străfundurile ei o împiedica să se urnească. Privirea i se opri asupra Luşkăi de parcă viaţa ei depindea de ea.
Şi poate că aşa era.
Luşka dădeau din cap aprobator la auzul spuselor lui Daniil, iar groaza de pe chip i se preschimbă în linişte, aproape împăcare. Închise ochii. Încuviinţă încă o dată, apoi îşi dădu capul pe spate, zâmbind din ce în ce mai larg.

Zâmbea?
Dar de ce? Cum? Era ca şi când ştia ce avea să se întâmple. Daniil o ţinu în braţe şi o trase spre el. Se aplecă să o sărute din nou, apăsându-i buzele cu putere, trecându-şi degetele prin părul ei, coborându-le apoi pe spate, nelăsând să-i scape nicio părticică din fiinţa ei.
Era un moment atât de pasional, încât Luce roşi. Atât de intim, încât îi tăia respiraţia. Atât de superb, încât nu-şi putea lua ochii de la ei. Nici măcar o clipă.
Nici măcar când Luşka strigă şi trupul îi deveni o coloană de foc alb mistuitor. Ciclonul de flăcări părea de pe altă lume, fluid şi aproape elegant, într-un mod sinistru, înfăşurându-i trupul palid ca o eşarfă lungă de mătase.
O înghiţea pe Luşka, i se scurgea din trup şi cuprindea totul, luminând spectacolul membrelor ei biciuite de foc, până când acestea încetară să se mai zbată. Daniil nu-i dădu drumul, nici măcar când focul îi pârli hainele, nici când trebui să suporte întreaga greutate a corpului ei moale şi inconştient, nici când flăcările topeau carnea Luşkăi cu un sâsâit acru şi respingător, nici când pielea ei începu să ardă şi să se înnegrească.
Numai când vâlvătaia se stinse — la fel de repede ca o lumânare, în ultimele clipe — şi nu mai rămăsese nimic de ţinut, nimic altceva decât cenuşă, Daniil îşi desfăcu braţele în lături.
Nici în cele mai sălbatice reverii despre întoarcerea în timp către vieţile ei anterioare nu îşi imaginase Lucinda că avea să asiste la propria moarte. Realitatea era mai cumplită decât cele mai sumbre coşmaruri ale ei. Stătea locului, pironită în zăpada rece, paralizată de ceea ce văzuse, cu corpul inert.
Daniil întoarse spatele mormanului de cenuşă de pe zăpadă, clătinându-se, şi începu să plângă. Lacrimile care i se revărsau pe obraji lăsau urme limpezi pe funinginea neagră la care fusese redusă Luşka. Chipul i se schimonosi. Mâinile îi tremurau.
Lucindei îi păreau mari, goale şi pustii, ca şi când locul lor era în jurul mijlocului Luşkăi, în părul ei, cuprinzându-i obrajii, iar gândul îi trezi o gelozie ciudată. Ce naiba îţi mai rămânea să faci cu mâinile tale atunci când singurul lucru pe care doreau să îl ţină dispăruse brusc şi într-un mod înfiorător? O fată, o întreagă viaţă — şterse de pe faţa pământului.
Durerea de pe chipul lui puse stăpânire pe inima Lucindei şi i-o strânse, storcând-o de puteri. Dar agonia lui era chiar mai

dureroasă pentru ea decât propria-i suferinţă şi confuzie.
Asta simţea în fiecare viaţă.
Odată cu fiecare moarte.
Mereu şi mereu.
Luce îl nedreptăţise când îl considerase egoist. Nu era vorba că nu o iubea, ci că iubirea lui era atât de puternică, încât îl distrugea. Încă detesta amărăciunea lui, felul cum se îndoia de toate, dar acum îl înţelesese brusc. Era foarte posibil ca Miles să o iubească, dar dragostea lui nu semăna câtuşi de puţin cu cea a lui Daniel.
Nici n-ar fi avut cum.
— Daniel, strigă şi îşi părăsi ascunzătoarea din umbră, alergând spre el.
Voia să îi întoarcă toate sărutările şi îmbrăţişările de care tocmai se bucurase versiunea ei din trecut. Ştia că greşeşte, că totul era greşit.
Ochii lui Daniil se făcură mari de uimire. Faţa îi fu străbătută de o groază disperată.
— Ce-i asta? spuse încet. Pe un ton acuzator. Ca şi cum nu voia să o lase pe Luşka a lui să moară încă. Ca şi cum prezenţa Lucindei acolo era mai greu de suportat decât moarte Luşkăi. Îşi ridică mâna înnegrită de cenuşă şi arătă cu degetul spre ea. Ce se petrece?
Pentru ea, era un chin să o privească aşa. Se opri şi scăpă o lacrimă printre gene.
— Răspunde-i, spuse o voce din umbră. Cum ai ajuns aici?
Luce ar fi recunoscut vocea aceea arogantă oriunde. Nu iiebuia să-l vadă pe Cam ieşind pe uşa adăpostului, ca să-l cunoască.
Îşi întinse aripile uriaşe ce fremătară cu un pocnet uşor, de parcă ar fi fost desfăcut un steag imens. Se întindeau în urma lui, făcându-l să pară mai măreţ şi mai intimidant ca de obicei.
Luce nu-şi putu desprinde privirea de la ele. Răspândeau o lumină aurie pe strada întunecată.
Luce îşi miji ochii, încercând să înţeleagă scena din faţa ei. Erau mai mulţi, mai multe siluete stând la pândă în umbră. Acum păşeau cu toţii spre ea.
Gabbe. Roland. Molly. Arriane.
Erau cu toţii acolo. Toţi cu aripile arcuite în faţă. O mare orbitoare de aur şi argint pe strada întunecată. Arătau încordaţi. Vârfurile aripilor fremătau, de parcă toţi s-ar fi pregătit, în orice

moment, să sară la luptă.
Pentru prima dată, Luce nu se simţi intimidată de splendoarea aripilor sau de greutatea din priviri. Era doar dezgustată.
— Asistaţi cu toţii la asta de fiecare dată? întrebă ea.
— Luşka, spuse Gabbe pe un ton neutru. Spune-ne odată ce se petrece.
Apoi Daniil se îndreptă spre ea, apucând-o de umeri. Scuturând-o.
— Luşka!
— Nu sunt Luşka! strigă Luce, desprinzându-se de el şi făcând câţiva paşi în spate.
Era îngrozită. Cum se puteau suporta? Cum puteau sta acolo privind-o cum moare, pur şi simplu?
Era prea mult. Nu era pregătită pentru asta.
— De ce mă priveşti aşa? întrebă Daniil.
— Nu e cine crezi tu, Daniil, spuse Gabbe. Luşka e moartă. Ea e... Ea e...
— Ce e ea? întrebă Daniil. Cum se face că e aici? Când...
— Uită-te la hainele ei. E clar că e...
— Taci, Cam, ar putea la fel de bine să nu fie, spuse Arriane, părând însă a se teme şi ea de ideea că Luce putea fi totuşi cine spunea Cam că este. Un nou tunet răsună în aer, urmat de o ploaie de proiectile care loveau clădirile din faţa străzii, asurzind-o pe Luce şi incendiind un depozit de lemne.
Pe îngeri nu îi interesa războiul care se purta în jurul lor; erau preocupaţi doar de ea. Câţiva metri o despărţeau pe Luce de îngeri acum, care păreau la fel de circumspecţi în privinţa ei precum ea, în privinţa lor. Niciunul dintre ei nu se apropie.
În lumina clădirii mistuite de flăcări, umbra lui Daniel se întinse mult înaintea trupului său. Luce îşi concentră forţele să o aducă spre ea. Oare avea să meargă? Ochii i se îngustară şi fiecare muşchi din corp i se încordă. Încă era tare neîndemânatică şi nu ştia de fel cum să aducă o umbră în mâinile ei.
Când contururile întunecate începură să tremure, Luce iresări. Apucă umbra cu ambele mâini şi începu să învârtă masa întunecată până o transformă într-un glob, întocmai cum văzuse la profesorii săi, Steven şi Francesca, în primele ei zile la Shoreline. Mesagerii proaspăt invocaţi erau mereu haotici şi amorfi. Mai întâi trebuiau să fie rotiţi până prindeau un contur clar. Numai atunci puteau fi traşi şi întinşi, devenind o suprafaţă

mai mare şi mai netedă. Abia pe urmă mesagerul se transforma într-un ecran prin care puteai să-ţi întrezăreşti trecutul — sau într-un portal prin care puteai păşi.
Acest mesager era lipicios, dar îl desfăcu repede şi îi dădu o formă. Îşi duse mâna înăuntrul şi deschise portalul.
Nu mai putea sta aici. Acum avea o misiune: să se găsească vie într-un alt timp, să descopere care era preţul la care se referiseră Proscrişii şi, eventual, să ajungă la originea blestemului dintre ea şi Daniel.
Iar apoi, să îl dezlege.
Ceilalţi traseră aer în piept văzând-o cum mânuia mesagerul.
— Când ai învăţat să faci asta? şopti Daniil.
Luce clătină din cap. Explicaţia ei n-ar fi făcut decât să-l deruteze pe Daniil.
— Lucinda!
Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost vocea lui, chemând-o pe numele ei adevărat. Ciudat, îi privise chipul abătut, dar nu-i văzuse buzele mişcându-se. Mintea îi juca feste.
— Lucinda! mai strigă el încă o dată, cu o voce care se ridica disperată chiar înainte ca Luce să se arunce cu capul înainte în întunericul ademenitor.

Capitolul 2
Trimis din rai
Moscova, 15 octombrie 1941

— Lucinda! strigă din nou Daniel, dar prea târziu. Luce dispăruse chiar în clipa aceea.
Tocmai se ivise în peisajul mohorât, înghiţit de zăpadă. Simţise o scăpărare de lumină şi căldura unei flăcări în spatele lui, dar n-avea ochi decât pentru Luce. Goni spre ea în colţul întunecat al străzii. Părea fragilă, în paltonul jerpelit al altcuiva. Părea speriată. O privise desfăcând o umbră, iar apoi…
— Nu!
O clădire din spatele lui fu lovită de o rachetă. Pământul se cutremură, strada se zgudui şi se frânse. Un val de sticlă, oţel şi beton ţâşni în aer, iar apoi coborî pe pământ.
După aceea, strada se cufundă într-o tăcere funestă. Dar Daniel abia dacă observă toate astea. Stătea încremenit, pur şi simplu, în mijlocul dărâmăturilor, nevenindu-i a crede.

— Se întoarce şi mai departe în timp, mormăi el, curăţându-şi umerii de praf.
— Se întoarce şi mai departe în timp, spuse cineva.
Vocea aceea. Vocea lui. Un ecou?
Nu, era prea aproape pentru un ecou. Şi prea clară, ca să fi fost doar în mintea lui.
— Cine a spus asta?
Se năpusti spre locul unde fusese Luce, trecând pe lângă un morman de schele.
Două gâfâieli.
Daniel se privea pe sine. Dar nu chiar pe sine, ci o versiune mai timpurie a lui, o versiune ceva mai puţin cinică. Dar din ce timpuri? Unde era?
— Nu vă atingeţi! urlă Cam spre amândoi. Purta o uniformă de ofiţer, cizme militare şi o manta neagră. Ochii îi scânteiară la vederea lui Daniel. Fără să-şi dea seama, cei doi Daniel se apropiaseră, călcând prudent unul în jurul celuilalt şi formând un cerc pe zăpadă. Acum se dădură înapoi.
— Stai departe de mine, îl preveni cel mai vârstnic pe cel tânăr. E periculos.
— Ştiu, se răsti Daniel. Crezi că nu ştiu?
Simpla apropiere îi strângea stomacul.
— Am mai fost aici. Sunt tu.
— Ce vrei?
— Eu…
Daniel privi în jur, încercând să-şi găsească reperele. După mii de ani de existenţă, în care o iubise şi o pierduse pe Luce, urzeala amintirilor lui se tocise. Repetiţia făcea ca trecutul să fie greu de rememorat. Dar locul acela nu era chiar atât de îndepărtat în timp, şi-l amintea.
Oraşul dezolant. Zăpadă pe străzi. Flăcări pe cer.
Putea fi unul dintre sutele de războaie.
Dar acolo…
Locul acela de pe stradă, unde zăpada se topise. Un crater negru într-o mare de alb. Daniel se lăsă în genunchi şi atinse inelul negru de cenuşă care mânjea zăpada. Închise ochii şi îşi aminti cu precizie felul în care îi murise în braţe.
Moscova, 1941.
Deci asta făcea ea — străbătea tunelul spre vieţile ei anterioare, sperând că va înţelege.

Problema era că morţile ei nu aveau niciun sens. Daniel ştia asta mai bine decât oricine.
Dar existaseră câteva vieţi în care încercase să arunce o lumină asupra existenţei ei, în speranţa că va schimba lucrurile. Uneori sperase să o ţină în viaţă mai mult timp, deşi nu îi reuşise niciodată. Alteori, ca de exemplu acum, în timpul asediului Moscovei, preferase să îi grăbească destinul. Să o cruţe, astfel încât sărutul lui să fie ultimul lucru pe care să-l simtă în acea viaţă.
Apoi mai erau vieţile care aruncau cele mai adânci umbre de-a lungul eonilor. Acelea erau vieţile care se deosebeau de celelalte şi care o ademeneau pe Luce, aşa cum magnetul atrage pilitura de fier, în vreme ce călătorea poticnindu-se prin mesageri. Vieţile care îi dezvăluiau ceea ce avea nevoie să ştie, conştientă fiind că ele aveau puterea de-a o distruge.
Cum se întâmplase atunci când murise la Moscova. Şi-o amintea cu intensitate şi se simţea ridicol. Cuvintele îndrăzneţe pe care i le şoptise, sărutul lui intens. Revelaţia fericiră de pe chipul ei, în clipa morţii. Nu se schimbase nimic. Sfârşise la fel ca de fiecare dată.
Iar el se simţea de fiecare dată la fel, după aceea: mohorât. Întunecat. Gol. Pustiit. De neconsolat.
Gabbe păşi în faţă şi acoperi cu zăpadă inelul de cenuşă clin locul unde murise Luşka. Aripile ei uşoare licăreau în noapte şi o aură strălucitoare îi înconjura trupul în timp ce stătea aplecată în zăpadă. Plângea.
Se apropiară şi ceilalţi: Cam, Roland, Molly, Arriane.
Şi Daniil, acel Daniel de demult, se alătură grupului pestriţ.
— Dacă eşti aici ca să ne previi în legătură cu ceva, i se adresă Arriane, atunci rosteşte discursul şi dispari.
Îşi strânse aripile irizate în faţă, oarecum protector. Păşi în faţa lui Daniil, care se cam înverzise la faţă.
Era împotriva firii şi a legii ca îngerii să interacţioneze cu curile lor din trecut. Daniel se simţea moale şi fără vlagă, fie din cauză că trebuia să retrăiască moartea lui Luce, fie pentru că se afla atât de aproape de eul lui anterior; îi era xreu să-şi dea seama.
— Să ne prevină? rânji Molly, făcând roată în jurul lui Daniel. De ce s-ar abate Daniel Grigori de la drumul lui ca să ne prevină pe noi? Se aşează în faţa lui, tachinându-l cu aripile ei arămii. Nu! îmi amintesc ce pune el la cale; el a călătorit în trecut secole la

rând. Mereu în căutare, mereu în întârziere.
— Nu, şopti Daniel.
Nu putea fi adevărat. Pornise la drum ca să o găsească, şi nu avea să dea greş.
— Ce vrea ea să te întrebe, i se adresă Roland, este cărui fapt se datorează prezenţa ta aici. De oriunde ai veni.
— Aproape că uitasem, zise Cam, masându-şi tâmplele.
O caută pe Lucinda. Fata a alunecat în afara timpului.
Se întoarse spre Daniel şi ridică o sprânceană.
— Oare acum vei renunţa la orgoliu şi ne vei cere ajutorul?
— N-am nevoie de ajutor.
— S-ar zice că ai, îl împunse Cam.
— Ţine-te departe de povestea asta, izbucni Daniel. Ne vei aduce şi aşa destule probleme mai târziu.
— Vai, ce amuzant, zise Cam cu satisfacţie. Mi-ai dat o temă de gândire.
— Joci un joc periculos, Daniel, spuse Roland.
— Ştiu.
Lui Cam îi scăpă un râs întunecat, sinistru.
— Deci, am ajuns, în sfârşit, la finalul meciului, nu-i aşa?
Gabbe înghiţi în sec.
— Aşadar… s-a schimbat ceva?
— Începe să se prindă! spuse Arriane. Deschide mesageri, călătoreşte în timp şi este încă în viaţă!
Ochii lui Daniel aruncară scântei violete. Le întoarse spatele tuturor, privind în urmă la ruinele bisericii, primul loc în care o văzuse pe Luşka.
— Nu mai pot să stau. Trebuie să o găsesc.
— Ei bine, din ce-mi amintesc eu, spuse Cam domol, nu vei reuşi niciodată. Trecutul este deja pecetluit, frate.
— Poate trecutul tău, dar nu şi viitorul meu. Daniel nu putea gândi limpede. Aripile ardeau înăuntrul trupului său, tânjind după libertate. Luce dispăruse. Strada era pustie. Nu mai exista nimeni altcineva pentru care să-şi facă griji.
Îşi trase umerii înapoi, iar aripile i se desfăcură cu un foşnet. Aşa da. Senzaţia aceea de plutire. De libertate absolută. Gândurile i se limpeziră acum. Nu avea nevoie decât de o clipă de singurătate. Să fie doar cu el însuşi. Îi aruncă celuilalt Daniel o privire, după care îşi luă zborul spre cer.
Câteva clipe mai târziu, auzi din nou acel sunet: acelaşi freamăt

de aripi care se desfac, sunetul unei alte perechi de aripi mai tinere, desprinzându-se de pământ.
Eul anterior al lui Daniel îl prinse din urmă pe cer.
— Încotro?
Se opriră amândoi, fără cuvinte, pe marginea unei clădiri cu trei etaje de lângă Patriarhie, chiar pe acoperişul din faţa ferestrei lui Luce, de unde obişnuiau să o privească dormind. Amintirea trebuie să fi fost mai proaspătă în mintea lui Daniil, dar imaginea ei estompată, visând sub pătură, răspândi un val de căldură de-a lungul aripilor lui Daniel.
Erau sumbri amândoi. Ironia sorţii făcuse ca, în condiţiile în care întreg oraşul fusese bombardat, casa ei să rămână neatinsă, în timp ce ea, nu. Stăteau tăcuţi în noaptea rece, fiecare strângându-şi aripile pe lângă corp, astfel încât să nu li se atingă din greşeală.
— Ce îi rezervă viitorul?
Daniel oftă.
— Vestea bună e că ceva s-a schimbat în viaţa ei actuală. Cumva, blestemul a fost… schimbat.
— Cum? Daniil privi spre cer, iar speranţa care îi licărise puternic în ochi se stinse. Vrei să spui că nu a făcut încă un legământ în viaţa ei actuală?
— Credem că nu. Ăsta-i doar un aspect. Se pare că s-a deschis o poartă în timp care-i permite să trăiască dincolo de viaţa ei de acum…
— Dar e atât de periculos.
Daniil vorbea grăbit şi exaltat, spunând exact aceleaşi lucruri care îi trecuseră prin minte lui Daniel după ultima noapte petrecută la Sword & Cross, când îşi dăduse seama că, de data aceasta, ceva se schimbase: Ar putea muri pentru totdeauna. Acesta ar putea fi sfârşitul. Fiecare detaliu contează acum.
— Ştiu.
Daniil tăcu şi îşi redobândi stăpânirea de sine.
— Îmi pare rău. Sigur că ştii. Dar… întrebarea e dacă şi ea înţelege motivul pentru care actuala ei viaţă e diferită.
Daniel se opri, încercând să se liniştească.
— Unul dintre Bătrânii Zhsmaelim a găsit-o şi a interogat-o, înainte ca Luce să ştie ceva despre trecutul ei. Lucinda îşi dă seama că toată lumea e concentrată pe faptul că n-a fost botezată încă… dar sunt atâtea alte lucruri pe care nu le ştie.

Daniil păşi pe marginea clădirii şi privi lung fereastra întunecată a camerei ei.
— Atunci, care-i vestea proastă?
— Mă tem că sunt multe lucruri pe care nici eu nu le ştiu. Nu pot anticipa urmările evadării ei în trecut atât timp cât nu o găsesc şi n-o opresc, până nu e prea târziu.
Jos, pe stradă, răsună o sirenă. Raidul aerian încetase. Curând, ruşii aveau să iasă în stradă, cercetând fiecare ungher, în căutare de supravieţuitori.
Daniel scotoci prin frânturile lui de memorie. Luce se cufunda mai adânc în timp… dar spre care dintre vieţile ei anterioare? Se întoarse către eul lui din trecut şi îi aruncă o privire intensă.
— Îţi aminteşti şi tu, nu-i aşa?
— Faptul că… se întoarce în timp?
— Da. Dar cât de departe?
Vorbeau în acelaşi timp, fixând cu privirea la strada întunecată.
— Şi unde se va opri? spuse Daniel brusc, îndepărtându-se de margine. Închise ochii şi trase aer în piept. Luce e altfel acum. E… Aproape că îi simţea mirosul. Avea limpezimea şi puritatea unei raze de soare. S-a petrecut o schimbare esenţială. În sfârşit, avem o şansă reală. Iar cum eu n-am fost nicicând mai entuziasmat… şi mai îngrozit.
Deschise ochii şi fu surprins să-l vadă pe Daniil încuviinţând din cap.
— Daniel?
— Da?
— Ce mai aştepţi? întrebă Daniil zâmbind. Fugi după ea.
Acestea fiind spuse, Daniel deschise o umbră ce se întindea pe marginea acoperişului — un mesager — şi păşi înăuntru.

Capitolul 3
Nebunii se grăbesc
Milano, Italia, 25 Mai 1918

Luce ieşi clătinându-se din mesager, în zgomotul exploziilor. Se lăsă în jos şi îşi acoperi urechile.
Explozii violente zguduiau pământul. Un bubuit puternic urmat de altul, care mai de care mai spectaculos şi mai paralizant, făceau ca zgomotul şi trepidaţiile să reverbereze la nesfârşit, de parcă nu exista nicio pauză în mijlocul asaltului. Nicio cale de

ieşire din tot acel vacarm şi niciun sfârşit.
Luce se împiedică în întunericul asurzitor, ghemuindu-se şi încercând să-şi protejeze corpul. Exploziile îi reverberau în piept, azvârlindu-i ţărână în ochi şi în gură.
Toate astea se petreceau înainte ca ea să fi apucat să-şi dea seama unde nimerise. La fiecare explozie luminoasă, întrezărea câmpuri unduitoare, străbătute de apeducte şi garduri doborâte. Dar apoi, licărirea dispărea şi Luce orbea din nou.
Bombele. Încă explodau.
Ceva era în neregulă. Luce intenţionase să călătorească în timp, să scape de Moscova şi de război. Dar se întorsese, cel mai probabil, chiar în locul de unde pornise. Roland o prevenise în legătură cu pericolele călătoriei prin mesageri, dar fusese prea încăpăţânată ca să plece urechea.
În bezna desăvârşită, Luce se împiedică de ceva şi căzu cu faţa la pământ.
Se auzi un geamăt. Luce căzuse peste cineva.
Trase aer în piept şi se rostogoli într-o parte, simţind o împunsătură puternică în şold, în locul unde căzuse, dar când văzu cine era bărbatul întins la pământ, uită de durere.
Era tânăr, cam de vârsta ei, scund, cu trăsături delicate şi ochi căprui, timizi. Chipul îi era palid. Respira slab, gâfâit. Mâna pe care şi-o ţinea pe stomac era mânjită de funingine neagră, iar sub acea mână, tunica îi era îmbibată de un sân- Xc roşu întunecat.
Luce nu-şi putea lua ochii de la rană. „N-ar trebui să fiu aici“, şopti pentru sine.
Buzele băiatului fremătară. Mâna lui însângerată trebuia în timp ce făcea semnul crucii deasupra pieptului.
— Oh, am murit, spuse el, nelundâu-şi ochii de la ea. Eşti tm înger. Am murit şi am ajuns în… Ăsta-i Raiul?
întinse mâna tremurândă spre ea. Luce voia să ţipe sau să vomite, dar nu putea decât să îi acopere mâinile şi să i le apese pe rana deschisă din burtă. O nouă detunătură zdruncină pământul, şi pe băiat deopotrivă. Printre degetele lui Luce se scurgea sânge proaspăt.
Mă numesc Giovanni, şopti el, închizând ochii. Te rog, ajută-mă. Te rog.
Abia atunci îşi dădu seama Luce că nu se mai afla în Moscova. Pământul de dedesubt era mai cald. Nu era acoperit de zăpadă,

ci era o câmpie cu iarbă, sfâşiată pe alocuri, lăsând vederii un sol negru, fertil. Aerul era uscat şi îmbâcsit de praf. Băiatul îi vorbise în italiană şi, la fel ca în Moscova, înţelegea limba. Ochii i se obişnuiseră cu locul. Putea să vadă în depărtare proiectoare, rătăcind pe dealuri purpurii. Şi, dincolo de dealuri, cerul de seară era spuzit cu stele albe, strălucitoare. Luce se întoarse cu spatele la ele. Nu se putea uita la stele lară să se gândească la Daniel şi nu se putea gândi la Daniel chiar acum. Nu cu mâinile apăsate pe burta băiatului, nu acum, când acesta trăgea să moară.
Cel puţin nu murise încă.
Doar avea impresia asta.
Nu îl putea condamna. Probabil că intrase în stare de şoc după ce fusese împuşcat. Apoi, probabil că o văzuse ieşind din mesager, un tunel negru care se ivise de nicăieri. Sigur era îngrozit.
— O să fii bine, îi spuse ea într-o italiană perfectă, pe care îşi dorise mereu să o înveţe. I se părea cel mai firesc lucru din lume. Vocea ei, de asemenea, era mai fină şi mai suavă decât se aşteptase, făcând-o să se întrebe cum fusese oare în această viaţă.
O ploaie de împuşcături asurzitoare o făcu să sară în picioare. Focuri de armă. Trasoare care sfâşiau aerul, sclipind, şi se arcuiau pe cer, nesfârşite, unul după altul, arzându-i vederea cu linii de un alb incandescent, urmate de un val de urlete în italiană. Apoi, sunetul înfundat al unor paşi pe pământ. Apropiindu-se.
— Ne retragem, bâigui băiatul. Asta nu-i bine.
Luce urmări cu privirea sunetul produs de soldaţii care fugeau în direcţia lor şi observă, pentru prima oară, că ea şi soldatul rănit nu erau singuri. Încă cel puţin zece bărbaţi zăceau răniţi în jurul lor, gemând şi sângerând pe pământul negru. Hainele lor erau arse şi sfâşiate după explozia neaşteptată a unei mine. Duhoarea sufocantă a descompunerii, a transpiraţiei şi a sângelui îmbâcsea aerul, acoperind totul. Era atât de şocant, încât Luce trebui să-şi muşte buzele ca să nu urle.
Un bărbat în uniformă de ofiţer trecu în fugă pe lângă ei, apoi se opri.
— Ce caută ea aici? Suntem pe câmpul de luptă, nu la infirmerie. Nu o să ne fii de niciun folos moartă, fetiţo. Măcar dă-

ne o mână de ajutor. Trebuie să încărcăm răniţii.
Bărbatul dispăru valvârtej, înainte ca Luce să-i poată răspunde. La picioarele ei, băiatul rănit închise pleoapele şi tot corpul îi tremura. Luce căută disperată ajutor din priviri.
Cam la un kilometru şi jumătate distanţă se afla o şosea îngustă şi neasfaltată cu două camioane din alte vremuri şi două ambulanţe mici şi joase, parcate pe margine.
— Mă întorc imediat, îi spuse Luce băiatului, apăsându-i mâinile mai ferm pe stomac, pentru a-i ţine sângerarea sub control.
Băiatul scânci când ea se retrase.
Luce alergă spre camioane, împiedicându-se în momentul în care o altă bombă căzu în spatele ei, cutremurând pământul.
Un grup de femei în uniforme albe era adunat în spatele unui camion. Sigur ştiau ce să facă şi cum să ajute. Dar când Luce se apropie suficient de mult încât să le vadă feţele, i se rupse inima. Erau simple ca toate celelalte fete. Unele dintre ele nu aveau mai mult de paisprezece ani. Uniformele lor arătau ca nişte costume.
Le studie chipurile, sperând să se regăsească într-una dintre ele. Trebuia să existe un motiv pentru care păşise in acest lad. Dar niciuna dintre fete nu-i părea cunoscută, Îi era greu să înţeleagă cum de arătau aşa de senine şi de calme. Niciuna nu afişa groaza despre care Luce ştia că i se întipărise pe chip. Probabil că văzuseră destule orori ale războiului şi se obişnuiseră cu ele.
— Apă, se auzi vocea unei femei mai în vârstă din camion. Bandaje. Pansamente.
Împărţea provizii către fete, care le luau în primire, apucându-se să încropească o clinică improvizată pe marginea drumului. Un grup de bărbaţi răniţi fuseseră deja mutaţi in spatele camionului pentru tratament. Mai mulţi erau pe drum. Luce se aşeză la coada pentru provizii. Era întuneric şi nimeni nu îi spunea nimic. Acum, simţea şi ea încordarea tinerelor infirmiere. Fuseseră instruite să afişeze un aer liniştit şi echilibrat pentru soldaţi, dar când fata din faţa Lucindei se întinse să-şi ia raţia de provizii, mâinile îi tremurau.
În jurul lor, soldaţii se mişcau iute în perechi şi îi transportau pe răniţi cărându-i de braţe şi de picioare. Unii dintre bărbaţii transportaţi bălmăjeau întrebări despre bătălie, întrebând cât de rău fuseseră răniţi. Apoi mai erau aceia cu răni mai grave, ale căror buze nu puteau îngăima nicio întrebare, pentru că abia îşi

puteau stăpâni urletele. Trebuiau ridicaţi de la mijloc, deoarece îşi pierduseră unul sau ambele picioare când explodase o mină.
— Apă. Luce se trezi cu un bidon în braţe. Bandaje. Pansamente. Infirmiera-şefă îi puse în braţe mecanic raţia de provizii, gata să treacă la următoarea fată, când dintr-odată, se răzgândi. Îşi fixă privirea asupra Lucindei. O măsură cu privirea, iar Luce îşi dădu seama că încă purta paltonul greu de lână al bunicii Luşkăi din Moscova. Ceea ce era un lucru bun, pentru că sub palton purta jeanşii şi cămaşa cu nasturi din viaţa ei actuală.
— Uniforma, spuse femeia într-un târziu, pe aceeaşi voce neutră, aruncându-i o rochie albă şi o bonetă de infirmieră ca acelea purtate de restul fetelor.
Luce încuviinţă din cap recunoscătoare, apoi se piti în spatele unui camion, pentru a se schimba. Era o rochie albă înfoiată care îi ajungea până la glezne şi mirosea puternic a înălbitor. Se folosi de paltonul de lână pentru a-şi curăţa mâinile de sângele soldatului, după care îl aruncă în spatele unui copac. Dar, până îşi încheie nasturii, îşi suflecă mânecile şi îşi puse cureaua în jurul mijlocului, uniforma de infirmieră era deja mânjită de dungi roşii, ruginii.
Luă proviziile şi traversă în goană şoseaua. Scena din faţa ei era înfiorătoare. Ofiţerul nu minţise. Erau cel puţin o sută de bărbaţi care aveau nevoie de ajutor. Se uită la bandajele din braţele ei şi se întrebă ce anume trebuia să facă.
— Soră! strigă un bărbat, care împingea o targă în spatele unei ambulanţe. Soră! Ăsta de-aici are nevoie de o infirmieră.
Luce îşi dădu seama că vorbea cu ea.
— Oh, exclamă cu o voce slabă. Eu? Cercetă cu privirea interiorul ambulanţei. Era înghesuită şi întunecată. Un spaţiu ce părea prevăzut pentru doi oameni găzduia acum şase. Soldaţii răniţi erau întinşi pe tărgi aşezate, câte trei, pe un fel de hamace, de-o parte şi de alta a ambulanţei. Lucindei nu-i rămânea decât să se aşeze pe jos.
Cineva o împingea în lături: un bărbat care urca o altă targă în spaţiul mic şi gol de pe mijloc. Soldatul întins pe ea era în stare de inconştienţă, iar chipul îi era ascuns sub şuviţele de păr negru.
— Intră odată, îi spuse bărbatul lui Luce. Trebuie s-o ia din loc acum.
Văzând-o că nu se clinteşte, arătă spre un taburet de lemn, fixat

de uşa din spate a ambulanţei cu o funie dispusă cruciş. Se aplecă şi făcu scară cu mâinile pentru a o ajuta pe Luce să urce pe scaun. O altă bombă zgudui pământul, iar Luce nu îşi putu opri strigătul care îi ieşi de pe buze.
Privi umilă spre soldat, trase adânc aer în piept şi se sui.
După ce se aşeză pe taburet, soldatul îi înmână bidonul cu apă, alături de cutia cu bandaje şi pansamente. Tocmai se pregătea să închidă uşa.
— Aşteaptă, şopti Luce. Ce trebuie să fac?
— Ştii bine cât de lung e drumul până la Milano, îi răspunse bărbatul. Bandajează-le rănile şi linişteşte-i. Fă tot ce-ţi stă în puteri.
Uşa se trânti în faţa lui Luce. Trebui să se ţină cu mâinile de scăunel ca să nu cadă şi să aterizeze pe soldatul întins la picioarele ei. În ambulanţă era o căldură înăbuşitoare. Hihnea îngrozitor. Singura sursă de lumină era o lanternă mică agăţată de un cui, în colţ. Unica fereastră se afla chiar iu spatele ei. Nu ştia ce se întâmplase cu Giovanni, băiatul împuşcat în stomac, şi dacă avea să-l mai vadă vreodată.
Dacă avea să mai fie viu dimineaţă.
Motorul porni. Ambulanţa prinse viteză şi se hurducăi. Soldatul întins pe targă începu să geamă.
După ce ajunseră la o viteză constantă, Luce auzi un fel de plescăit. Ceva picura. Se aplecă, mijindu-şi ochii, în lumina slabă a lanternei.
Sângele soldatului de pe nivelul de sus se scurgea ptiu ţesătura hamacului peste soldatul aflat la mijloc. Ochii acestuia din urmă erau deschişi. Privea sângele picurându-i pe piept, dar era rănit prea grav ca să se mai poată da la o parte. Nu scoase niciun sunet, până când picăturile nu se transformară într-un şuvoi de sânge.
Luce scânci împreună cu soldatul. Dădu să se ridice de pe scăunel, dar nu avea loc să stea în picioare, decât dacă păşea peste soldatul întins pe jos. Îşi întinse cu grijă picioarele de-o parte şi de alta a pieptului lui. În timp ce ambulanţa se hurducăia pe şoseaua denivelată, apucă un pumn de pansamente şi încearcă să oprească sângerea soldatului aflat pe targa de sus. Sângele acestuia i se scurse însă printre degete în numai câteva secunde.
— Ajutor! strigă către şoferul ambulanţei. Nici măcar nu ştia

dacă putea să o audă.
— Ce-i?
Şoferul vorbea într-un dialect din partea locului.
— Unul dintre soldaţi are hemoragie. Cred că-i pe moarte.
— Cu toţii suntem, frumoaso, zise şoferul.
Pe bune, îi ardea să flirteze cu ea tocmai acum? După o clipă, se întoarse şi o privi prin deschizătura din spatele scaunului de şofer.
— Uite, îmi pare rău, dar nu-i nimic de făcut. Trebuie să-i duc pe ceilalţi la spital.
Avea dreptate. Era deja prea târziu. Când Luce îşi retrase mâna, sângele reîncepu să ţâşnească. Atât de abundent, că nu-i venea să creadă.
Luce nu avea cuvinte să-l liniştească pe tânărul din mijloc, ce rostea frenetic Ave Maria cu ochii măriţi de groază. Sângele soldatului de deasupra curgea şuvoi, adunându-se într-o băltoaca pe margini.
Luce voia să închidă ochii şi să dispară. Voia să pătrundă cu privirea umbrele aruncate de lanternă şi să găsească un mesager care să o poată duce de-acolo. Oriunde altundeva. Cum ar fi pe plaja cu stâncă aflată lângă campusul de la Shoreline. Acolo unde Daniel o luase la dans deasupra oceanului, sub stele. Sau în ochiul de apă limpede în care înotaseră amândoi, ea purtând un costum de baie galben. Ar fi preferat Sword & Cross în locul acelei ambulanţe, cu tot cu momentele lui neplăcute, ca în noaptea în care fusese să-l întâlnească pe Cam în barul acela. Ca atunci când îl sărutase. Ar fi preferat până şi Moscova. Nu se confruntase nicicând cu aşa ceva.
Cu excepţia…
Bineînţeles că se confruntase. Trebuia să fi trecut deja printr-o situaţie aproape identică. Aşa se explică de ce ajunsese aici. Undeva, în această lume răvăşită de război, existase o fată care murise şi reînviase, devenind ea. Era convinsă de asta. Trebuia să fi bandajat răni, să fi cărat apă şi să-şi fi înăbuşit impulsul de a vomita. Gândul la acea fată care trecuse înaintea ei prin toate astea o îmbărbătă pe Luce.
Şuvoiul de sânge începu să se subţieze, curgând acum în picături din ce în ce mai rare. Băiatul de dedesubt leşinase, astfel că Luce îl veghe o bună bucată de timp singură, în tăcere.

Până când nu mai picură nimic.
Apoi căută un prosop şi nişte apă şi începu să-l spele pe soldatul aflat la mijloc. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse baie. Luce îl spălă cu blândeţe şi îi schimbă bandajul din jurul capului. Când îşi reveni, îi dădu câteva guri de apă. Respiraţia îi deveni regulată şi acum nu se mai uita, îngrozit la hamacul de deasupra lui. Părea să se simtă mai bine.
Toţi soldaţii păreau alinaţi de îngrijirile ei, până şi cel din mijlocul podelei, care nu-şi deschidea ochii niciodată.
Curăţă faţa băiatului ce murise în hamacul de sus. Nu îşi putea explica de ce. Voia să fi fost şi el mai împăcat.
Nu îşi putea da seama cât timp trecuse. Luce nu ştia deat că era întuneric şi duhoare, şi că o durea spatele, că îşi aintea gâtul uscat şi că era frântă de oboseală — şi, cu toate astea, îi era mai bine decât oricăruia dintre bărbaţii din |urul ei. Îl lăsase la urmă pe soldatul aflat pe targa de jos, în partea stângă. Fusese împuşcat grav în gât, iar Luce se temea că avea să piardă încă şi mai mult sânge dacă încerca să îi schimbe bandajul. Făcu tot ce-i stătea în puteri, aşezându-se lângă hamacul lui şi curăţându-i faţa murdară şi sângele ce-i mânjea părul blond. Era chipeş, sub masca aceea de noroi. Foarte chipeş. Dar era distrasă de gâtul lui, care continua să sângereze prin pansament. Ori de câte ori încerca să se apropie de rana lui, soldatul urla de durere.
— Nu-ţi face griji, şopti ea. O să supravieţuieşti.
— Ştiu.
Şoapta lui suna atât de încet şi avea o tristeţe atât de copleşitoare, încât Luce nu era sigură dacă auzise cum trebuie. Până în acel moment, crezuse că era în stare de inconştienţă, dar ceva în vocea ei părea să ajungă la el.
Pleoapele i se zbătură. Apoi, uşor, se deschiseră.
Ochii lui erau violeţi.
Bidonul cu apă îi căzu din mâini.
Daniel.
Instinctul îi spunea să se cuibărească lângă el şi să-i acopere buzele cu sărutări, să se mintă că rana lui nu era chiar aşa de gravă.
Văzând-o, ochii lui Daniel se măriră şi dădu să se ridice, dar sângele începu din nou să-i curgă din gât, iar chipul îi deveni alb ca varul. Luce nu putea face altceva decât să-l liniştească.

— Şşşt.
Îl ajută să se întindă din nou pe targă, încercând să-l facă să se relaxeze.
Se zbătu sub strânsoarea ei. Ori de câte ori făcea asta, noi pete aprinse de sânge îi înfloreau pe sub bandaj.
— Daniel, trebuie să încetezi să te mai zbaţi, îl imploră ea. Te rog, nu te mai zbate. Fă-o pentru mine.
Se priviră în ochi o clipă nesfârşită, intensă, după care ambulanţa se opri brusc. Uşa din spate se deschise cu un zgomot puternic. O gură de aer proaspăt pătrunse brusc înăuntru. Străzile de afară erau tăcute, dar aveau ceva din atmosfera unui mare oraş, chiar şi în toiul nopţii.
Milano. Acolo spusese soldatul că aveau să se îndrepte când o repartizase în această ambulanţă. Trebuiau să fie la un spital din Milano.
Doi bărbaţi în uniforme militare se iviră la uşi şi începură să scoată tărgile afară cu precizie şi rapiditate. În numai câteva minute, răniţii au fost aşezaţi în cărucioare cu rotile şi duşi de acolo. Bărbaţii o dădură pe Luce la o parte din drum ca să poată scoate targa lui Daniel. Pleoapele îi fremătau din nou şi lui Luce i se păru că întinde mâna după ea. Îl urmări din uşa ambulanţei până când dispăru. Apoi, începu să tremure.
— Eşti în regulă? O fată îşi vârî capul înăuntru. Era odihnită şi frumoasă, avea o gură mică şi roşie, iar părul negru si lung îi era răsucit într-un coc prins la ceafă. Uniforma de infirmieră îi venea mai bine decât lui Luce, şi era atât de albă şi de curată, iar Luce îşi dădu seama abia acum că era plină de noroi şi sânge.
Luce sări în picioare. Se simţea de parcă tocmai fusese prinsă făcând ceva ruşinos.
— Sunt bine, spuse repede. Eu doar…
— Nu trebuie să-mi explici, zise fata. Chipul i se posomori când se uită înăuntrul ambulanţei. Îmi dau seama că a fost un drum greu.
Luce o privi lung pe fată, care vărsă o găleată de apă în ambulanţă şi se urcă înăuntru. Se apucă imediat de lucru, trecând hamacurile însângerate, curăţând pe jos, până ce valuri de apă roşiatică se revărsară pe uşa din spate. Înlocui tufele murdare din dulap cu altele, curate, şi turnă gaz în lelinar. N-avea mai mult de treisprezece ani.
Luce se ridică să o ajute, dar fata îi făcu semn să stea pe loc.

— Şezi. Odihneşte-te. Abia ai fost transferată aici, nu?
Luce încuviinţă şovăitor din cap.
— Ai venit singură, de pe front?
Fata se opri o clipă din curăţat, iar când o privi pe Luce, ochii ei castanii erau plini de compasiune.
Luce dădu să răspundă, dar gura îi era prea uscată ca să poată vorbi. Cum de-i luase aşa de mult să-şi dea seama dă se privea pe sine?
— Am venit, reuşi să şoptească. Am venit singură.
Fata zâmbi.
— Ei bine, acum nu mai eşti singură. Suntem o mulţime aici, la spital. Avem cele mai drăguţe infirmiere. Şi cei mai drăguţi pacienţi. Nu cred că o să te deranjeze.
Dădu să-i întindă mâna lui Luce, dar văzând cât de murdară era, chicoti şi apucă din nou mopul.
— Mă numesc Lucia.
Ştiu, fu cât pe ce să răspundă Luce.
— Eu mă numesc…
Mintea i se goli. Încercă să găsească un nume, oricare.
— Doree… Doria, spuse, într-un târziu. Aproape acelaşi nume ca al mamei sale. Ştii cumva unde-i duc pe soldaţii care au fost aici?
— Oh! Doar nu te-oi fi îndrăgostit deja de vreunul dintre ei, nu? o tachină Lucia. Pacienţii noi sunt duşi în secţia de est, pentru evaluarea semnelor vitale.
— Secţia de est, repetă Luce pentru sine.
— Dar ar trebui să te vezi mai întâi cu domnişoara Fiero de la secţia de infirmiere. Ea se ocupă de înregistrare şi de programări, chicoti Lucia din nou şi îşi coborî vocea, aplecându-se spre Luce… Şi de doctor, în fiecare marţi după-amiază!
Luce nu-şi putea lua ochii de la Lucia. Privită de aproape, versiunea ei din trecut era atât de reală şi de vie, exact genul de fată cu care Luce s-ar fi împrietenit imediat, în împrejurări obişnuite. Voia să se apropie de Lucia şi să o îmbrăţişeze, dar era copleşită de o teamă de nedescris. Curăţase rănile a şapte soldaţi muribunzi, printre care se afla şi dragostea vieţii lui, dar nu ştia ce să facă în privinţa Luciei. Fata părea prea tânără ca să ştie vreunul dintre secretele care o interesau pe Luce — cel despre blestem, sau cel despre Proscrişi. Luce se temea că n-ar fi făcut decât să o sperie pe Lucia, dacă s-ar fi apucat să-i

vorbească despre reîncarnare şi Rai. Era ceva în ochii Luciei, o anumită inocenţă care îi dădu de înţeles că lata ştia chiar mai puţine lucruri decât ea.
Coborî din ambulanţă şi se îndepărtă.
— Mi-a părut bine să te cunosc, Doria, strigă Lucia.
Dar Luce nu mai era acolo.
După ce se rătăcise prin şase saloane, speriase trei soldaţi şi răsturnase un dulap de medicamente, într-un târziu, Luce îl găsi. Daniel împărţea o cameră, în secţia de est, cu alţi doi soldaţi. Unul dintre ei era un bărbat taciturn, a cărui faţă lusese bandajată în întregime. Celălalt sforăia zgomotos, mo sticlă de whisky ascunsă neîndemânatic sub pernă şi cu unbele picioare rupte susţinute de o curea.
Camera în sine era impersonală şi goală, dar avea o feicastră care dădea spre un bulevard larg, mărginit de portocali. Aşezată la căpătâiul patului său şi privindu-l cum doarme, Luce văzu felul cum dragostea lor înflori. O vedea pe Lucia intrând să-i aducă lui Daniel mâncarea, iar pe el, dcschizându-şi sufletul în faţa ei, uşor, uşor. Până la momentul însănătoşirii lui Daniel, cei doi aveau să devină de nedespărţit. Gândul acesta îi trezi un sentiment de gelozie, vină şi confuzie, pentru că încă nu îşi dădea seama dacă lubirea lor era ceva frumos sau doar o altă dovadă a unei mari greşeli.
Dacă fusese atât de tânără când se cunoscuseră, trebuiau să fi avut o relaţie lungă în acea viaţă. Apucaseră să pe poteacă ani de zile împreună, înainte să se întâmple. Înainte să moară şi să se reîncarneze într-o cu totul altă viaţă.
Trebuia să fi crezut că aveau să fie împreună o veşnicie — şi nici să nu ştie cât avea să dureze veşnicia.
Dar Daniel ştia. Ştiuse dintotdeauna.
Luce se aşeză pe marginea patului său, având grijă să nu-l trezească. Poate că nu fusese dintotdeauna atât de închis în sine şi de inaccesibil. Tocmai îl văzuse în timpul vieţii lor la Moscova, şoptindu-i ceva în momentul crucial de dinaintea morţii ei. Poată că, dacă ar apuca să-i vorbească în această viaţă, se va purta altfel cu ea decât acel Daniel pe care îl cunoştea. Poate că nu i-ar mai ascunde atâtea lucruri. Poate că ar ajuta-o să înţeleagă. Poate că i-ar spune adevărul, odată şi odată. Apoi, ea s-ar putea întoarce în prezent şi n-ar mai trebui să existe între ei niciun secret. Asta era tot ce-şi dorea, de fapt

— ca ei să se iubească cu inima deschisă, iar ea să rămână în viaţă.
Întinse mâna spre obrazul lui. Avea un chip adorabil. Era lovit, rănit şi, probabil, avea o contuzie, dar chipul îi era cald şi neted, şi, mai mult de atât, era al lui Daniel. Arăta la fel de frumos ca întotdeauna. Părea atât de relaxat în somn, că Luce l-ar fi putut privi cu orele, din fiecare unghi, fără să se plictisească. În ochii ei, era desăvârşit. Buzele lui perfecte erau aceleaşi. Când le atinse cu degetul, le simţi atât de catifelate, încât trebui să se aplece ca să le sărute. Daniel nu se mişcă.
Îi sărută uşor bărbia şi acea parte a gâtului care nu fusese rănită, apoi buzele i se opriră pe claviculă. Sărută pe urmă cicatricea mică şi albă de pe umărul lui drept.
Ar fi trecut aproape neobservată în ochii altcuiva, dar Luce ştia că acela era locul din care se desfăceau aripile lui Daniel. Sărută ţesutul cicatrizat. Îi era aşa de greu să-l vadă zăcând neajutorat în acel pat de spital, când ştia prea bine câte putea să facă. Ori de câte ori aripile lui o înfăşurau, Luce uita de tot ce era înjur. Ce n-ar da să le vadă desfăcându-se acum, două splendori albe şi măreţe, care puteau să absoarbă întreaga lumină a unei încăperi! îşi aşează capul pe umărul lui, simţind cum cicatricea îi înconjoară pielea.
Îşi înălţă capul. Îşi dădu seama că adormise abia când fu trezită brusc de scârţâitul unei tărgi împinse pe podeaua de lemn denivelată, de pe hol.
Cât era ceasul? Lumina răsăritului se revărsa prin fereastră peste cearşafurile albe de pe paturi. Îşi roti umărul, încercând să scape de un cârcel. Daniel dormea în continuare.
Cicatricea de pe umăr era mai albă în lumina dimineţii.
Luce voia să-i vadă perechea de pe cealaltă parte, dar era înfăşurată în bandaje. Cel puţin, rana părea să nu mai sângereze.
Uşa se deschise şi Luce sări în picioare.
Lucia stătea în prag, ţinând în braţe trei tăvi acoperite, una peste alta.
— Ah, eşti aici. Părea uimită. Deci şi-au luat deja micul dejun, nu?
Luce roşi şi scutură din cap.
— Eu… ăăă…
— Aha! Ochii Luciei sclipiră. Cunosc acea privire. Ţi s-au; iprins

călcâiele rău de tot după cineva. Puse tăvile cu micul dejun pe un cărucior şi veni lângă Luce.
— Nu-ţi face griji, nu o să spun nimănui… atâta vreme cât mi ut de acord cu alegerea ta.
Îşi înclină capul să îl vadă pe Daniel şi îl privi cu intensitate o bună bucată de timp. Nu se mişca şi îşi ţinea respiraţia. Simţind că ochii fetei se făceau mari de uimire la vederea lui Daniel pentru prima dată, Luce nu ştiu ce să simtă. Empatie. Invidie. Durere. Sau toate la un loc.
— E angelic.
Vocea Luciei tremura de parcă era gata să izbucnească în lacrimi.
Cum îl cheamă? îl cheamă Daniel.
— Daniel, repetă fata mai tânără, iar numele i se desprinse de pe buze cu o rezonanţă sacră. Într-o bună zi, o să întâlnesc şi eu un asemenea bărbat. Într-o bună zi, o să le sucesc minţile tuturor. Aşa cum faci tu, Doria.
— Ce vrei să spui? o întrebă Luce.
— Mai e şi soldatul ăla, două uşi mai încolo, i se adresă Lucia fără să-şi desprindă ochii de pe Daniel. Îl cunoşti pe Giovanni?
Luce clătină din cap că nu. Nu-l ştia.
— Cel care tocmai urmează să fie operat. Tot întreabă de tine.
— Giovanni! Băiatul împuşcat în stomac. E în regulă?
— Sigur. Lucia zâmbea. Nu-i voi spune că ai prieten. Îi făcu cu ochiul lui Luce şi arătă spre tăvile cu micul dejun. Te las pe tine să le dai să mănânce, spuse în timp ce ieşea. Caută-mă mai încolo. Vreau să aflu totul despre tine şi Daniel. Întreaga poveste, bine?
— Sigur, minţi Luce, cu o strângere de inimă.
Rămasă din nou singură cu Daniel, Luce era cuprinsă de frământări. După bătălia cu Proscrişii, din curtea părinţilor ei, Daniel păruse îngrozit când o văzuse păşind printr-un mesager. În Moscova, la fel. Cine ştie ce-ar face acest Daniel când va deschide ochii şi va afla de unde venise ea?
Asta dacă avea să deschidă ochii vreodată.
Se aplecă din nou spre patul lui. Trebuia să deschidă ochii, nu? îngerii n-aveau cum să moară. Logic vorbind, i se părea imposibil, dar dacă… dacă întorcându-se în timp, ea stricase ceva? Văzuse seria de filme înapoi în viitor şi ştiuse să rezolve testul de fizică cuantică la ora de fizică. Ceea ce făcea aici

probabil că perturba continuumul spaţiu-timp. Iar Steven Filmore, demonul care le predase ştiinţe umaniste la Shoreline, spusese ceva despre transformarea timpului.
Nu ştia exact ce însemnau toate astea, dar ştia că urmările puteau fi dramatice. Atât de dramatice, încât îi puteau şterge întreaga existenţă şi îi puteau ucide iubitul înger.
În acel moment, Luce intră în panică. Îl apucă de umeri pe Daniel şi începu să-l scuture. Uşor, cu blândeţe, că doar fusese în război, dar suficient de puternic, încât să-i dea de ştire că avea nevoie de un semn. Chiar acum.
— Daniel, şopti ea. Daniel?
Aşa. Pleoapele începură să se mişte. Luce oftă de uşurare. Ochii lui se deschiseră încet, la fel ca noaptea trecută. Şi, la fel ca noaptea trecută, când o văzu pe fata din faţa lui, se căscară. Buzele i se despărţiră.
— Eşti… bătrână.
Luce roşi.
— Nu sunt, spuse râzând.
Nu-i mai spusese nimeni până atunci că era bătrână.
— Ba eşti. Eşti foarte bătrână.
Arăta aproape dezamăgit. Îşi frecă fruntea.
— Vreau să spun… Cât mi-a luat?
Apoi îşi aminti. Lucia era cu câţiva ani mai mică. Dar Daniel nici nu o cunoscuse încă pe Lucia. De unde să fi ştiut câţi ani avea?
— Nu-ţi face probleme, spuse ea. Trebuie să-ţi spun ceva, Daniel. Eu… nu sunt cine crezi că sunt. Adică sunt, cred, mereu sunt, dar de data asta am venit din… ăăă…
Chipul lui Daniel se schimonosi.
— Sigur. Ai intrat în mesager ca să ajungi aici.
Luce încuviinţă din cap.
— Am fost nevoită.
— Uitasem, şopti el, încurcând-o şi mai mult pe Luce. Cât de departe e locul de unde vii? Nu. Nu-mi spune. Îi făcu semn cu mâna să nu se apropie, retrăgându-se în pat, de parcă Luce ar fi avut vreo boală.
— Cum este oare posibil? Blestemul nu zicea nimic despre porţi pentru călătoria în timp. N-ar trebui să fie cu putinţă sâ te afli aici.
Porţi pentru călătoria în timp? întrebă Luce. Ce fel de porţi? Trebuie să ştiu…

— Nu te pot ajuta, spuse el şi tuşi. Trebuie să înveţi pe cont propriu. Astea-s regulile.
— Doria!
O femeie pe care Luce nu o văzuse niciodată stătea în uşă. Era mai în vârstă, blondă, cu un aer sever, şi purta o bonetă scrobită a Crucii Roşii, prinsă cu un ac, astfel încât să îi stea într-o parte. Iniţial, Luce nu înţelese că femeia i se adresa.
— Eşti Doria, nu? Noua infirmieră?
— Da, zise Luce.
— Va trebui să-ţi facem formele în dimineaţa asta, spuse femeia tăios. N-am niciun act de la tine. Dar, mai întâi, trebuie să-mi faci o favoare.
Luce dădu afirmativ din cap. Îşi putea da seama că intrase în bucluc, dar avea lucruri mai importante pe cap decât femeia asta şi hârtiile ei.
— Soldatul Bruno intră în operaţie, spuse asistenta.
— OK. Luce încercă să se concentreze asupra infirmierei, dar nu dorea decât să se întoarcă la discuţia cu Daniel. În sfârşit, făcuse progrese şi găsise o altă piesă din mozaicul vieţilor ei!
— Soldatul Giovanni Bruno? A cerut ca asistenta de gardă să fie retrasă din operaţie. Spune că s-a îndrăgostit de asistenta care i-a salvat viaţa. De îngerul lui? Femeia îi aruncă Lucindei o privire aspră. Fetele îmi spun că tu eşti aceea.
— Nu, zise Luce. Nu-s eu…
— Nu contează. Asta e ceea ce crede el. Asistenta arătă spre uşă. Să mergem.
Luce se ridică de pe patul lui Daniel. Acesta îşi ferea privirea şi se uita pe fereastră. Luce oftă.
— Trebuie să-ţi vorbesc, şopti ea, deşi el nu-şi mută privirea. Mă întorc imediat.
Operaţia nu era chiar atât de îngrozitoare pe cât se aşteptase. Luce nu trebuia decât să ţină mâna mică şi moale a lui Giovanni şi să-i şoptească tot felul de lucruri, să-i înmâneze medicului nişte instrumente şi să încerce să nu privească, atunci când mâinile lui scormoneau în masa roşie a măruntaielor lui Giovanni, pentru a extrage bucăţile de şrapnel îmbibate în sânge. Chiar dacă medicul se mira de evidenta ci lipsă de experienţă, nu spuse nimic. Nu stătuse în sala de operaţie mai mult de o oră.
Suficient cât să se întoarcă la Daniel şi să găsească patul gol.

Lucia schimba aşternuturile. Se repezi spre Luce, iar Luce crezu că avea să o îmbrăţişeze. În schimb, se prăbuşi la picioarele ei.
— Ce s-a întâmplat? o întrebă Luce. Unde a dispărut?
— Nu ştiu. Fata începu să plângă. A plecat. Pur şi simplu, a plecat. Nu ştiu unde. Privi în sus spre Luce, cu ochii ei castanii împăienjeniţi de lacrimi. Mi-a zis să-ţi spun la revedere.
— N-avea cum să dispară, spuse Luce abia şoptit. Nici măcar n-avuseseră ocazia să vorbească…
Sigur că n-avuseseră. Daniel ştiuse exact ce face atunci când plecase. Nu dorise să-i spună tot adevărul. Ascundea ceva. Care erau regulile despre care vorbise? Şi ce era cu poarta în timp?
Chipul Luciei era ud de lacrimi. Cuvintele i se frângeau în sughiţuri.
— Ştiu că n-ar trebui să plâng, dar nu pot să mă abţin. Mă simt de parcă a murit cineva.
Luce cunoştea sentimentul. Aveau acest lucru în comun: după ce Daniel plecase, ambele fete erau de neconsolat.
Luce îşi încleştă pumnii, cuprinsă de furie şi tristeţe.
— Nu fi copil.
Luce clipi, crezând la început că fata i se adresa ei, dar apoi îşi dădu seama că Lucia se dojenea pe sine. Luce se îndreptă de spate, ridicându-şi semeţ umerii care îi tremurau, ca şi cum încerca să imite ţinuta calmă pe care o afişaseră infirmierele.
— Lucia!
Luce se apropie de fată şi dădu să o îmbrăţişeze.
Dar fata se trase în lături, întorcându-i spatele Lucindei şi aşezându-se în faţa patului gol al lui Daniel.
— Sunt bine.
Se apucă din nou să strângă cearşafurile.
— Singurul lucru pe care îl putem controla e munca noastră. Sora Fiero spune mereu asta. Restul e peste puterile noastre.
Nu. Lucia se înşela, dar Luce nu ştia cum să-i spună. Nu înţelegea Luce prea multe, dar atâta lucru înţelesese — că viaţa ei nu trebuia să fie peste puterile ei. Îşi putea croi propriul destin. Cumva. Încă nu îşi dăduse întru totul seama cum anume, dar simţea că este pe cale să găsească un răspuns. Altmiteri, de ce s-ar mai afla aici, de la bun început? Cum altfel ar fi ştiut că era timpul să meargă mai departe?
În lumina dimineţii târzii, o umbră se întinse dinspre dulapul cu medicamente din colţ. Arăta ca una de care se putea folosi, dar

nu avea încredere deplină în puterile ei de-a o invoca. Se concentră asupra ei un moment şi aşteptă să descopere locul unde fremăta.
Acolo. O privi cum zvâcneşte. Încercând din răsputeri să-şi învingă repulsia pe care încă o simţea, o prinse.
În cealaltă parte a camerei, Lucia strângea cearşafurile şi se lupta să-şi ascundă lacrimile care continuau să-i curgă.
Luce lucra de zor, modelând mesagerul într-o sferă, dându-i formă cu degetele, mai iute ca niciodată.
Îşi ţinu respiraţia, îşi puse o dorinţă şi dispăru.

Capitolul 4
Timpul redeschide toate rănile
Milano, Italia, 25 Mai 1918

Daniel se simţi în siguranţă şi plin de nerăbdare în timp ce ieşi din mesager.
Nu avea experienţa înţelegerii imediate a noului timp •ullet ullet ullet ullet ullet, i loc, şi nu ştia precis unde se afla sau ce trebuia să facă. Ni ia că măcar o versiune a lui Luce era nevoită să se afle prin apropiere, să fie dependentă de el.
Camera era albă. Cearşafuri albe pe patul din faţa lui, o fereastră cu cercevele albe în colţ, lumina albă, strălucitoare a soarelui, străbătând geamul. Preţ de o clipă, totul lu învăluit în tăcere. Apoi, se trezi invadat de tumultul. Imintirilor.
Milano.
Se întorsese în spitalul unde ea îi fusese infirmieră, în iimpui Primului Război Mondial. Acolo, în patul din colţ, se afla Traverti, colegul lui de cameră din Salerno, care călcase pe o mină în drum spre popotă. Traverti se alesese cu picioarele arse şi zdrobite, dar era atât de fermecător, încât le convinsese pe toate asistentele să-i strecoare pe furiş sticie de whisky. Mereu găsea câte o glumă pentru Daniel. Iar acolo, în partea opusă a camerei, era Max Porter, englezul cu faţa arsă, care nu scosese un sunet până în momentul în care începuse să urle şi să se încovrige de durere, atunci când îi scoseseră bandajul.
Chiar în acel moment, ambii tovarăşi de suferinţă ai lui Daniel pluteau departe, în somnul de după-amiază indus de morfină. în mijlocul camerei se afla patul unde stătea întins după ce

glonţul acela îi nimerise gâtul, pe front, lângă râul Piave. Fusese un atac stupid; nimeriseră chiar în mijlocul luptei. Dar Daniel se înrolase numai fiindcă Lucia era infirmieră, deci lucrurile se potriviseră. Frecă locul unde fusese rănit. Simţea durerea ca şi când ar fi fost împuşcat cu o zi în urmă.
Dacă Daniel ar fi rămas acolo îndeajuns, ca să i se vindece rana, medicii ar fi fost uimiţi de absenţa oricărei cicatrice. Astăzi, gâtul îi era neted şi fără cusur, de parcă n-ar fi fost împuşcat niciodată.
De-a lungul anilor, Daniel fusese lovit, bătut, aruncat peste balcoane, împuşcat în gât, în stomac şi în picior, torturat pe cărbuni încinşi şi târât pe o groază de străzi din mai multe oraşe. Dar o cercetare amănunţită a fiecărui por al pielii lui ar fi dezvăluit doar două cicatrice mici: două linii albe şi fine deasupra omoplaţilor, locul de unde i se desfăceau aripile.
Toţi îngerii dobândeau aceste cicatrice când căpătau înfăţişare umană. Într-un fel, cicatricele erau suficiente pentru a-i deosebi de ceilalţi îngeri.
Majoritatea se bucurau de faptul că erau imuni în faţa cicatricelor. Ei bine, cu excepţia lui Arriane, dar cicatricea de pe gâtul ei evea o cu totul altă poveste. Cam, şi chiar şi Roland, ar fi preferat să intre în cea mai cruntă luptă cu aproape oricine de pe Pământ. Bineînţeles, nu pierduseră niciodată în faţa muritorilor, dar părea să le placă să fie scuturaţi un pic din când în când. Ştiau că aveau să arate din nou perfect în două zile.
Pentru Daniel, o existenţă fără cicatrice nu era decât un alt semn că destinul îi scăpase din mâini. Orice făcea, nu lăsa urme. Apăsarea propriei zădărnicii era zdrobitoare, mai ales când era vorba despre Luce.
Şi, brusc, îşi aminti că o văzuse acolo, în 1918. Şi îşi aminti că părăsise spitalul.
Acela era singurul lucru care îi putea lăsa o cicatrice lui Daniel, o cicatrice în suflet.
Fusese buimăcit să o revadă atunci, la fel de buimăcit cum era acum. La vremea respectivă, crezuse că nu exista nicio cale pentru ca muritoarea Lucinda să poată face asta - să alerge valvârtej prin timp, să îşi cunoască identităţile din trecut. Absolut nicio cale de a rămâne în viaţă. Acum, desigur, Daniel ştia că ceva se întâmplase cu viaţa Lucindei Price, dar ce anume? începuse cu lipsa jurământului ei faţă de Rai, dar era

mai mult de atât...
De ce nu putea să-i dea de cap? Cunoştea regulile şi amploarea blestemului la fel de bine cum le ştia pe toate, deci cum îi putea scăpa răspunsul?
Luce. Ea însăşi trebuie să fi provocat schimbarea în pro- Iii iul trecut. Revelaţia îi făcu inima să tresară. Trebuie să se fi întâmplat chiar în timpul evadării ei prin mesageri.
Evident, fusese necesar să schimbe ceva ca să facă posibile to. Ite astea. Dar când? Unde? Cum? Daniel nu putea interveni cu nimic.
Trebuia să o găsească, după cum promisese mereu că va face, dar mai trebuia să se şi asigure că Luce avea să reunească să provoace orice schimbare dorea în trecutul ei, isifel încât Lucinda Price — Luce a lui — să poată exista.
Dacă ar putea să o prindă din urmă, probabil i-ar sta în Imiere să o ajute. Ar putea să o conducă spre momentul în care ea schimbase regulile jocului pentru toţi. Tocmai îi scăpase în Moscova, dar avea să o găsească în această viaţă.
Trebuia doar să îşi dea seama de ce Luce ajunsese aici. Mereu exista un motiv, ceva ascuns în cutele adânci ale memoriei ei... Oh!
Aripile îi dogoreau şi se simţi ruşinat. Viaţa asta în Italia se încheiase cu o moarte sinistră şi urâtă pentru ea.
Una dintre cele mai urâte. Avea să se condamne mereu pentru modul îngrozitor în care ea se stinsese din această viaţă.
Dar asta se întâmplase cu ani buni după ce Daniel se aflase aici. Acesta era spitalul unde se întâlniseră pentru prima dată, când Lucia era atât de tânără şi de încântătoare, de inocentă şi de îndrăzneaţă în acelaşi timp. Aici îl iubise cu toată fiinţa, din prima clipă. Deşi era prea tânără pentru ca Daniel să-i arate că îi împărtăşea iubirea, el nu a descurajat-o niciodată. Îşi strecura mâna într-a lui când se plimbau printre portocalii din Piazza della Repubblica, dar când el îi strângea mâna, la rândul lui, ea roşea. Mereu îi venea să râdă de faptul că putea fi atât de îndrăzneaţă şi atât de timidă, în acelaşi timp. Obişnuia să îi spună că voia să se căsătorească cu el, într-o bună zi.
— Te-ai întors!
Daniel se întoarse. Nu auzise uşa din spatele lui deschizându-se. Lucia tresări când îl văzu. Zâmbea radios, dezvăluind un şir perfect de dinţi mici şi albi. Frumuseţea ei îl lăsă fără suflare.

Cum adică se întorsese? Ah, era vorba despre faptul că se ascunsese de Luce, speriat că ar fi putut să o ucidă din greşeală. N-avea voie să-i dezvăluie nimic; trebuia să descopere detaliile de una singură. Dacă i-ar fi dat chiar şi numai un indiciu general, asta ar fi făcut-o să izbucnească, pur şi simplu, în flăcări. Dacă ar fi rămas, l-ar fi luat la întrebări şi, probabil, i-ar fi smuls adevărul... Nu îndrăznea.
Aşadar, versiunea lui anterioară fugise. Trebuia să fie în Bologna acum.
— Te simţi bine? întrebă Lucia, păşind spre el. Chiar ar trebui să te întinzi la loc. Gâtul tău...
Ajunse în dreptul lui şi atinse locul unde fusese împuşcat cu nouăzeci de ani în urmă. Îl ţintui cu privirea şi îşi retrase mâna, clătinând din cap.
— Credeam... puteam să jur...
Începu să-şi facă aer cu teancul de documente pe care le tinea în mână. Daniel îi luă mâna şi o conduse pe marginea patului.
— Te rog, o imploră, poţi să-mi spui dacă a fost o fată pe-aici... O fată exact ca tine.
— Doria? întrebă Lucia. Prietena... ta? Cu un păr scurt, Inimos, şi cu nişte pantofi ciudaţi?
— Da, oftă Daniel. Îmi poţi arăta unde e? E urgent.
Lucia clătină din cap în semn că nu. Nu-şi putea lua privirea de la gâtul lui.
— De cât timp sunt aici? întrebă el.
— Abia ai sosit noaptea trecută, răspunse ea. Nu-ţi aminteşti?
— Lucrurile îmi sunt neclare, minţi Daniel. Cred că m-am lovit la cap.
— Ai fost rănit grav. Dădu din cap. Sora Fiero nu credea că vei supravieţui până dimineaţa, când vin medicii.
— Nu, spuse el amintindu-şi. Nu credea.
— Dar iată că ai reuşit, ceea ce ne bucură mult pe toţi. Cred că Doria ţi-a fost alături toată noaptea. Îţi aminteşti, nu-i aşa?
— De ce să fi făcut asta? răspunse Daniel tăios, făcând-o pr Lucia să tresară.
Bineînţeles că Luce îi stătuse alături. Daniel ar fi făcut hi fel. Lângă el, Lucia începu să plângă încet. O necăjise, când, de fapt, el era îndreptăţit să fie supărat. O prinse cu braţul pe după umeri, simţindu-se oarecum ameţit. Era atât df uşor să se îndrăgostească de fiecare clipă a existenţei ei! Se lăsă pe spate

ca să se concentreze.
— Ştii unde este acum?
— A plecat.
Lucia îşi muşcă nervoasă buzele.
— După ce ai dispărut tu, s-a supărat şi a plecat undeva, ilar nu ştiu unde.
Deci apucase să fugă din nou. Ce prostănac era Daniel, târându-se prin timp, când Luce alerga. Trebuia să o prindă, totuşi; poate ar fi în stare să o ajute să găsească momentul în care putea să facă marea schimbare. Atunci, nu ar mai părăsi-o niciodată, nu ar mai lăsa nicicând să se abată vreun rău asupra ei, ar sta doar cu ea şi ar iubi-o pentru totdeauna.
Sări din pat. Ajunse la uşă exact când mâna fetei îl trase înapoi.
— Unde pleci?
— Trebuie să plec.
— După ea?
— Da.
— Ar trebui să mai stai un pic. Mâna i se umezise într-a lui. Medicii au spus cu toţii că ai nevoie de odihnă, rosti blând. Nu ştiu ce m-a apucat. Pur şi simplu, nu aş putea să suport plecarea ta.
Daniel se simţea îngrozitor. Îi apăsă mâna ei micuţă pe inima lui.
— Ne vom mai întâlni.
— Nu. Clătină din cap. Tata mi-a spus acelaşi lucru, şi fratele meu la fel, iar apoi au plecat amândoi la război şi au murit. Nu mai am pe nimeni. Te rog, nu pleca.
Era insuportabil să o lase acolo, dar dacă dorea să o mai găsească vreodată, singura şansă era să plece acum.
— Când se va termina războiul, tu şi cu mine ne vom reîntâlni. Vei pleca la Florenţa într-o vară, iar când vei fi pregătită, mă vei găsi în Grădinile Boboli.
— O să… ce?
— Chiar în spatele Palatului Pitti, la capătul Aleii Păianjenului, unde înfloresc hortensiile. Caută-mă.
— Cred că delirezi. E o nebunie!
Daniel încuviinţă din cap. Ştia că este. Ura faptul că nu exista nicio altă cale decât aceea de-a o trimite pe fata asta frumoasă şi dulce pe un drum atât de greu. Trebuia, aşadar, să meargă la grădini, aşa cum Daniel trebuia să plece acum pe urmele Lucindei.

— Voi fi acolo, aşteptându-te. Crede-mă.
Când o sărută pe frunte, umerii ei începură să tremure, cuprinsă de un plâns înăbuşit. Stăpânindu-şi instinctele, Daniel îi întoarse spatele şi se repezi să găsească un mesager care să-l ducă înapoi.

Capitolul 5
Departe de calea cea dreaptă
Helston, Anglia, 18 Iunie 1854

Luce ţâşni în interiorul mesagerului ca o maşină care pierduse controlul asupra vitezei.
Se zgâlţia ciocnindu-se de laturile sale umbroase, simţindu-se ca şi când ar fi fost aruncată printr-un tobogan de gunoi. Nu ştia încotro se îndrepta sau ce avea să găsească la capătul lui, în afară de faptul că mesagerul acela era mai strâmt şi mai rigid decât cel de dinaintea lui şi că era pătruns de un vânt umed şi sfredelitor, care o împingea tot mai adânc în tunelul întunecat. Avea gâtul uscat şi corpul obosit după noaptea albă de la spital. Fiecare punct de cotitură o făcea să se simtă tot mai pierdută şi mai nesigură.
Ce căuta în acest mesager?
Închise ochii şi încercă să îşi umple mintea cu gânduri despre Daniel — strânsoarea puternică a mâinilor lui, intensitatea arzătoare a privirii lui, felul cum întregul chip i se schimba când ea intra în cameră. Liniştea blândă pe care o simţea când era înfăşurată în aripile lui şi zburau departe, lăsând în urmă lumea şi grijile ei.
Cât de nesăbuită fusese să fugă! Noaptea aceea, în curtea casei sale, i se păruse o decizie corectă să călătorească prin mesager — singura decizie pe care o putea lua. Dar de ce?
De ce o făcuse? Ce idee stupidă o îndemnase să creadă că făcuse o mutare deşteaptă? Acum era departe de Daniel, de toţi cei la care ţinea, de oricine. Şi era numai vina ei.
— Eşti o tâmpită, strigă în întuneric.
— Hai, acum, se auzi o voce tocită şi aspră ce părea să vină chiar de lângă ea. Nu trebuie să fii nepoliticoasă!
Luce înţepeni. N-avea cum să mai fie cineva în bezna. Ibsolută a mesagerului, nu? Probabil avea halucinaţii. Se împinse înainte,

cu mai multă putere.
— Vrei să încetineşti?
Îşi ţinu respiraţia. Oricine-ar fi fost, nu avea vocea neclară sau îndepărtată a cuiva care ar fi vorbit printr-o umbră. Nu, era o voce de aici, dinăuntru. De lângă ea.
— E cineva? strigă ea înghiţind cu putere.
Niciun răspuns.
Vântul tăios din mesager deveni mai zgomotos, şuierându-i în urechi. Bâjbâi prin întuneric, din ce în ce mai periată, până când vuietul rafalei de aer încetă, fiind înlocuit de un alt sunet — un urlet răsunător. Ceva care semăna cu zgomotul valurilor care se izbesc în depărtare de stânci.
Nu, sunetul era prea ferm ca să vină de la valuri, se gândi Luce. O cascadă.
— Am spus să încetineşti.
Luce se înfioră. Vocea revenise. Era la câţiva centimetri tic urechea ei şi-o auzea perfect, în timp ce alerga. De data. Ista, părea enervată.
— Nu o să-nveţi nimic dacă te tot învârţi de colo-colo ca un titirez.
— Cine eşti? Ce vrei? strigă ea. Aaahl Obrazul i se izbi de ceva rece şi dur. Revărsarea unei cascade îi umplu urechile, restul de aproape încât să simtă picături reci de apă pe piele. Unde sunt?
— Eşti aici. Eşti în… pauză. Ai mai auzit vreodată expresia: „Opreşte-te să miroşi bujorii“?
— Vrei să spui „trandafirii”.
Luce pipăi prin întuneric, inhalând un miros mineral înţepător, care nu era neplăcut sau necunoscut, ci pur şi simplu deconcertant. Realiză apoi că nu ieşise încă din mesager pentru a se întoarce în mijlocul unei vieţi, ceea ce nu putea să însemne decât că… încă se afla înăuntru.
Era întuneric beznă, dar ochii începură să i se obişnuiască. Mesagerul luase forma unui soi de peşteră mică. În spatele ei se afla un perete din aceeaşi piatră rece ca şi podeaua, cu o spărtură pe unde curgea un pârâiaş. Cascada pe care o auzea era undeva deasupra.
Iar dedesubtul ei ce era? O stâncă de piatră cam de trei metri, după care, nimic. Dincolo de ea se întindea hăul.
— Habar n-aveam că poţi face asta, şopti Luce pentru sine.
— Ce? spuse vocea răguşită.

— Să te opreşti înăuntrul unui mesager, răspunse ea.
Nu i se adresase lui şi tot nu îl putea vedea, iar faptul că se blocase Dumnezeu ştie unde şi cu cine… ei bine, asta era, cu siguranţă, un semnal de alarmă. Însă tot nu se putea abţine să se minuneze de ce vedea în jur.
— Nu ştiam că există un loc ca ăsta. Un loc intermediar.
Vocea pufni flegmatic.
— Ai putea scrie o carte cu toate lucrurile pe care nu le ştii, fetiţo. De fapt… cred că cineva a scris-o deja. Dar nu se găseşte nici aici, nici acolo. Urmă o tuse spartă. Şi, apropo, chiar mă refeream la bujori.
— Cine eşti tu?
Luce se ridică şi se sprijini de perete. Spera că posesorul acelei voci nu observa că îi tremurau picioarele.
— Cine? Eu? întrebă vocea. Sunt doar… eu. Petrec o grămadă de timp aici.
— OK… Făcând ce?
— Eh, ştii tu, îmi omor timpul. Îşi drese glasul cu un zgomot ce aducea a gargară cu pietre. Îmi place aici. E plăcut şi liniştit. Unii dintre mesagerii ăştia pot să fie sălbatici în toată regulă. Dar nu al tău, Luce. Nu încă, cel puţin.
— Sunt dezorientată.
Mai mult decât dezorientată, Luce era speriată. Oare se cuvenea fie şi să vorbească cu acest străin? Cum de-i ştia numele?
— De cele mai multe ori, nu sunt decât un observator oarecare, ocazional, dar câteodată ciulesc urechile la călători. Vocea lui se apropie, făcând-o pe Luce să se înfioare. La călători ca tine. Vezi tu, sunt pe-aici de ceva vreme şi călătorii au nevoie, uneori, de unele sfaturi. Ai urcat la cascadă? li pitorească. O cascadă de nota zece.
Luce negă cu o mişcare a capului.
— Dar ai spus… că ăsta e mesagerul meu? Un mesaj din trecutul meu. Deci, de ce-ai fi tu…
— Ei bine, scuzeeeeee! Vocea deveni mai puternică şi indignată. Dar lasă-mă să pun şi eu o întrebare: dacă sunt atât de preţioase căile spre trecutul tău, de ce să-ţi laşi mesagerii deschişi pentru ca toată lumea să sară înăuntru? Hm? De ce nu i-ai încuiat, pur şi simplu?
— Eu n-am, ăăăă…
Luce habar n-avea că lăsase ceva deschis. Şi nici măcar u u ştia

că mesagerii puteau fi încuiaţi.
Auzi o bufnitură uşoară, de parcă nişte haine şi pantofi.
Ar fi fost aruncaţi într-o valiză, dar tot nu vedea nimic.
— Înţeleg că am stat mai mult decât sunt bine-venit. Nu-ţi mai irosesc timpul. Brusc, vocea sună sugrumată. Iar apoi, mai blândă, din depărtare: La revedere.
Vocea se stinse în întuneric. Aproape că se lăsă din nou likerea în mesager. Nu se mai auzea decât susurul uşor al cascadei de deasupra şi bătaia disperată a inimii lui Luce.
Doar pentru o clipă, nu fusese singură. Vocea aia o făcuse să se simtă neliniştită, îngrijorată şi speriată… dar măcar iui mai fusese singură.
— Aşteaptă! strigă ea, ridicându-se.
— Da?
Vocea revenise imediat lângă ea.
— N-am vrut să te dau afară, spuse ea. Dintr-un motiv sau altul, pur şi simplu nu era pregătită să lase vocea să dispară. Avea ceva deosebit. O cunoştea. O strigase pe nume. Doar voiam să ştiu cine eşti.
— Of, la naiba, spuse el pe un ton uşor frivol. Poţi să-mi spui… Bill.
— Bill, repetă ea, mijindu-şi ochii, ca să vadă şi altceva decât pereţii umbroşi ai peşterii din jurul ei. Eşti invizibil?
— Uneori. Nu mereu. Cu siguranţă, nu trebuie să fiu. De ce? Ai prefera să mă vezi?
— Asta ar face ca lucrurile să pară mai puţin ciudate.
— Ciudăţenia nu este legată de felul cum arăt?
— Ei bine… dădu să vorbească Luce.
— Aşadar — vocea lui suna de parcă zâmbea — cum ai vrea să arăt?
— Nu ştiu.
Luce îşi schimbă centrul de greutate. Partea stângă a corpului i se umezise de la stropii cascadei.
— Chiar rămâne la alegerea mea? Cum arăţi când eşti, pur şi simplu, tu însuţi?
— Am tot felul de înfăţişări. Probabil ai vrea să încep cu ceva drăguţ. Am dreptate?
— Cred că da…
— OK, mormăi vocea. Humina humina humina hummm.
— Ce faci? întrebă Luce.

— Îmi încropesc o înfăţişare.
Văzu un fulger de lumină. O rafală care ar fi putut s-o răstoarne pe Luce dacă n-ar fi avut peretele chiar în spatele ei. Fulgerul păli, devenind un glob infim de lumină albă şi răcoroasă. La lumina lui, putea să vadă sub tălpi întinderea dură a unei podele de piatră cenuşie. Un perete de piatră pe faţada căruia se prelingea apă se lărgi în spatele ei. Şi încă ceva. Acolo, pe podeaua din faţa ei, era un gargui.
— Ta-daa! spuse el.
Avea vreo patruzeci de centimetri înălţime şi stătea feircit la picioarele ei, cu braţele încrucişate şi cu coatele odihnindu-i-se pe genunchi. Pielea lui avea culoarea pietrei, dar când îi făcu semn cu mâna, observă că era destul de suplu, încât să pară făcut din carne şi muşchi. Aducea cu tina dintre statuile acelea pe care le vedeai pe acoperişul unei biserici catolice. Bunăoară, când îi priveai unghiile de la mâini şi de la picioare, care erau lungi şi ascuţite, ca nişte xheare mici.
Şi urechile, străpunse de inele de piatră minuscule, îi erau ascuţite. Două cioturi micuţe îi ieşeau ca nişte coarne din vârful frunţii cărnoase şi pline de riduri. Buzele largi îi ci. Iu schimonosite într-o grimasă care-l făcea să arate ca un l'd>eluş foarte bătrân.
— Deci, tu eşti Bill?
Corect, răspunse el. Sunt Bill.
Bill era o arătare bizară, dar, cu siguranţă, nu una înfricoşătoare. Luce se învârti în jurul lui şi îi observă vertebrele.im uindu-se deasupra şirei spinării. Cele două aripi micuţe şi cenuşii erau ascunse în spatele lui, cu vârfurile atingându-se.
— Ce zici? întrebă el.
— Grozav, răspunse ea impasibil.
Orice altă pereche de aripi — chiar şi cele ale lui Bill — îi amintea atât de mult de Daniel, încât o durea stomacul de dor.
Bill se ridică; era ciudat să-i vadă braţele şi picioarele din piatră mişcându-se ca nişte muşchi.
— Nu-ţi place cum arăt. Pot mai bine de-atât, spuse el, dispărând într-un alt fulger de lumină. Ţine-te bine.
Un fulger.
Daniel stătea în faţa ei, învăluit într-un nimb strălucitor de lumină violetă. Aripile lui desfăcute erau uriaşe şi splendide, chemând-o în strânsoarea lor. Îi întinse o mână, iar ea trase

adânc aer în piept. Ştia că prezenţa lui acolo era un lucru ciudat, că fusese ocupată cu altceva, doar că nu-şi putea aminti cu ce sau cu cine. Îşi simţea mintea tulbure şi memoria înceţoşată. Dar nimic din toate astea nu conta. Daniel era acolo. Voia să plângă de fericire. Păşi spre el şi îşi puse mâna într-a lui.
— Aşa, spuse el blând. Asta-i reacţia pe care o doream.
— Ce? şopti Luce derutată. Ceva încolţea din subconştientul ei, spunându-i să se desprindă, dar ochii lui Daniel învinseră acea ezitare şi se lăsă absorbită, uitând de orice, în afara gustului buzelor lui.
— Sărută-mă. Vocea lui era un cârâit ascuţit. Vocea lui Bill.
Luce ţipă şi făcu un salt înapoi. Îşi simţi mintea scuturată ca după un somn adânc. Ce se petrecuse? Cum de crezuse că îl văzuse pe Daniel în…
Bill. O păcălise. Îşi smuci mâna dintr-a lui, sau poate el îi dăduse drumul în timpul fulgerului care îl preschimbase într-o broască râioasă grasă. Bill orăcăi oac, oac de două ori, apoi sări în izvorul care se prelingea de pe peretele grotei, scoţând limba.
Luce respira greu şi încerca să nu arate cât de dărâmată se simţea.
— Încetează, spuse tăios. Transformă-te la loc în gargui. Te rog.
— Cum vrei tu.
Fulger.
Bill reveni, chircit la picioarele ei, cu braţele încrucişate deasupra genunchilor. Nemişcat ca piatra.
— Ştiam eu că aşa o să vii de-acasă, zise el.
Luce îşi feri privirea, ruşinată că reuşise să o enerveze, furioasă că părea să se fi distrat pe seama ei.
— Acum, că am pus lucrurile în ordine, spuse el ţopăind de colo-colo până ajunse într-un loc de unde putea să-l vadă, ce-ai vrea să afli mai întâi?
— De la tine? Nimic. Nici măcar n-am idee ce cauţi aici.
— Te-am supărat, spuse Bill, pocnind din degetele de piatră. Îmi pare rău. Nu voiam decât să-ţi aflu gusturile. Ştii iu, preferinţele: Daniel Grigori şi gargui mici şi drăgălaşi. Număra pe degete. Antipatii: broaştele. Cred că m-am prins. Icum. Nu o să-ţi mai fac farse de-astea. Îşi întinse aripile şi zbură pe umărul ei. Era greu. Sunt doar trucurile meseriei, şopti el.
— N-am nevoie de niciun truc.
— Ei, hai! Nici măcar nu ştii să încui un mesager ca să nu mire

băieţii răi. N-ai vrea să ştii măcar cum se face?
Luce ridică o sprânceană.
— De ce m-ai ajuta?
— Ştii, nu eşti prima care se avântă în trecut, şi oricine are nevoie de îndrumare. Eşti norocoasă că ai dat peste mine. Ai fi putut să nimereşti peste Virgiliu.
— Virgiliu? întrebă Luce, amintindu-şi de orele de engleză din al doilea an de liceu. Te referi la tipul care l-a condus pe Dante prin cele nouă cercuri ale Infernului?
— Chiar el. Urmează atât de tare litera cărţii, că te apucă somnul. Oricum, noi doi nu vom face un sejur în Infern chiar acum, explică el ridicând din umeri. E sezonul turistic.
Luce îşi aminti clipa în care o văzuse pe Luşka izbucnind ni flăcări, în Moscova, şi durerea cruntă pe care o simţiră când Lucia îi spusese că Daniel dispăruse din spital, în Milano.
Uneori pare Infernul, spuse ea.
Asta numai pentru că ne-a luat atât de mult timp să Im cm cunoştinţă.
Hill îşi întinse mica mână de piatră spre a ei. Luce era nehotărâtă.
— Deci, ăăă, de care parte eşti?
Bill fluieră.
— Nu ţi-a spus nimeni că e mai complicat de-atât? Că graniţa dintre „bine“ şi „rău“ a fost ştearsă, de mii de ani, de liberul arbitru?
— Ştiu toate astea, dar…
— Uite, dacă te face să te simţi mai bine, ai auzit vreodată de Balanţă?
Luce neagă din cap.
— Sunt un fel de supraveghetori în rândul mesagerilor, care se asigură că toţi călătorii ajung la destinaţie. Membrii Balanţei sunt imparţiali, deci nu se pune problema că se aliază cu Raiul sau cu Iadul. Ai priceput?
— Priceput. Luce încuviinţă din cap. Deci eşti membru al Balanţei?
Bill clipi.
— Aproape că am ajuns, deci…
— Unde?
— În următoarea viaţă spre care te îndrepţi, cea care a aruncat umbra asta în care ne aflăm.

Luce îşi trecu mâna prin apa ce curgea pe zid.
— Umbra asta — mesagerul ăsta — e altfel.
— Dacă e aşa cum spui, asta se întâmplă numai pentru că aşa vrei tu să fie. Dacă vrei o peşteră în genul unei halte înăuntrul unui mesager, asta ţi se arată.
— Nu voiam o haltă.
— Nu, dar aveai nevoie de una. Mesagerii îşi pot da seama. În plus, am fost aici ca să dau o mână de ajutor şi mi-am dorit halta în numele tău.
Micul gargui ridică din umeri, iar Luce auzi un sunet ca de bolovani ce se izbesc unii de alţii.
— Interiorul unui mesager nu-i un loc. E un nicăieri, este ecoul sumbru declanşat de ceva din trecut. Fiecare e diferit, adaptându-se la nevoile călătorilor săi, cât timp aceştia se află înăuntru.
Era ceva nebunesc în ideea că ecoul trecutului Lucindei ia ce voia sau de ce anume avea ea nevoie mai bine decât ea însăşi.
— Deci, cât timp stau oamenii înăuntru? întrebă ea. Zile? Săptămâni?
— Nu există timp. Nu aşa cum gândeşti tu. Timpul real nu curge deloc înăuntrul mesagerilor. Cu toate astea, n-ai vrea să stai pe-aici prea mult. Ai putea să-ţi uiţi destinaţia, să te i. Itäceşti pentru totdeauna. Să rămâi suspendată. Iar asta e o treabă urâtă. Ia aminte, astea sunt portaluri, nu destinaţii.
Luce îşi rezemă capul de peretele de piatră umed. Nu ştia ce să creadă despre Bill.
— Asta-i treaba ta? Să serveşti drept călăuză unor, ăăă, călători ca mine?
— Sigur, chiar aşa. Bill pocni din degete, iar frecarea produse o scânteie. I-ai dat de cap.
— Cum poate un gargui ca tine să se împotmolească făcând asta?
Mă scuzi, dar sunt mândru de munca mea.
— Vreau să zic, cine te-a angajat?
Bill căzu pe gânduri o clipă, rotindu-şi ochii de marmură în orbite.
— Ia-o ca pe o muncă de voluntariat. Mă pricep să călătoresc în mesager, atâta tot. N-am de ce să nu-mi împărtăşesc priceperea.
Se întoarse spre ea, cu bărbia de piatră în palmă.

— Când ne punem pe treabă, totuşi?
— Când ne punem pe ce…? Luce se uită la el nedumerită. N-ai nici cea mai vagă idee, nu-i aşa? Se lovi peste frunte. Vrei să spui că ai picat din prezent fără să ai habar despic trecere? Că felul cum ajungi şi momentul în care ajungi mint un mister total pentru tine?
— Cum era să aflu? spuse Luce. Nu mi-a spus nimeni nimic!
Bill îşi flutură aripile şi păşi pe stâncă.
— Ai dreptate, ai dreptate. Ne vom întoarce, pur şi simplu, la chestiunile elementare.
Se opri în faţa Lucindei, cu mâinile micuţe aşezate pe şoldurile groase.
— Aşadar, îi dăm drumul. Ce anume vrei?
— Vreau… să fiu cu Daniel, spuse ea încet.
Mai era ceva, dar nu ştia sigur cum să explice.
— Ha! Bill arăta încă şi mai ciudat decât îl făceau să arate fruntea greoaie, buzele de piatră şi nasul coroiat. Lacuna din raţionamentul tău, doamnă avocat, e că Daniel se afla deja acolo, alături de tine, când ai şters-o din timpul tău real. Nu-i aşa?
Luce alunecă de-a lungul peretelui şi se aşeză, simţind un nou val copleşitor de regrete.
— Trebuia să plec. Nu voia să-mi spună nimic despre trecutul meu, deci a trebuit să pornesc de una singură pe urmele adevărului.
Se aştepta ca Bill să o contrazică din nou, dar el nu spuse decât:
— Aşadar, îmi spui că eşti într-o căutare.
Luce simţi un zâmbet palid brăzdându-i chipul. O căutare. Îi plăcea cum sună.
— Deci vrei totuşi ceva. Vezi? Bill bătu din palme. OK, primul lucru pe care trebuie să-l ştii este că mesagerii vin la chemarea ta în funcţie de ce se întâmplă aici. Se lovi în piept cu pumnul său de piatră.
— Sunt ca nişte rechini mici, atraşi de dorinţele tale cele mai ascunse.
— Corect.
Luce îşi aminti de umbrele de la Shoreline şi cum acei mesageri păreau să o fi ales pe ea, şi nu invers.
— Deci, când faci trecerea, mesagerii care par să tremure în faţa ta, implorându-te să îi alegi… te absorb spre locul unde

sufletul tău tânjeşte să fie.
— Aşadar, mi-am dorit să le vizitez pe acele fete în care am sălăşluit, la Moscova şi la Milano — şi toate celelalte vieţi pe care le-am trăit înainte să aflu cum să ies din ele şi să merg mai departe?
— Exact, răspunse Bill. Doar că nu ştiai. Mesagerii însă ştiau. Treptat, o să înveţi şi tu să ştii. Curând, ar trebui să începi să simţi că le împărtăşeşti cunoaşterea. Oricât de ciudat ar părea, ei sunt o parte din tine.
Fiecare dintre acele umbre reci şi întunecate era o parte din ea? Brusc şi neaşteptat, totul căpăta sens. Aşa se făcea că încă de la bun început, de când o speriau, Luce nu fusese în stare să se abţină să păşească în mesageri. Nici măcar atunci când Roland o avertizase că erau periculoşi. Nici măcar atunci când Daniel o privise cu gura căscată, de parcă ar fi comis o crimă îngrozitoare. Întotdeauna îi simţise pe mesageri ca fiind nişte uşi care se deschideau. Oare chiar era posibil să fie aşa?
Oare trecutul ei, cândva inaccesibil, era acolo, iar ei nu-i rămânea decât să deschidă uşile potrivite? Putea să vadă cine fusese, ce îl atrăsese pe Daniel la ea, de ce dragostea Im fusese blestemată, cum evoluase şi se schimbase odată cu trecerea timpului. Şi, cel mai important, ce puteau să revină în viitor.
Deja ne aflăm undeva pe un drum, spuse Bill, dar acum, că ştii de ce sunteţi în stare, tu şi mesagerii tăi, data viitoare când faci trecerea, va trebui să te gândeşti la ce-ţi doreşti. Şi mi te gândi la un loc sau la un timp, ci la căutare.
— OK.
Luce se străduia să-şi formuleze amalgamul de emoţii in cuvinte care puteau să capete sens, odată rostite cu voce tare.
— De ce nu încerci acum? spuse Bill. Doar ca exerciţiu. Am putea afla în ce ne-am băgat. Gândeşte-te ce urmăreşti. Să înţeleg, spuse ea încet.
— Bun, zise Bill. Ce altceva?
O energie febrilă îi străbătea corpul, de parcă s-ar fi aflat în pragul unei descoperiri importante.
— Vreau să aflu de ce am fost blestemaţi, eu şi Daniel. Şi mai vreau să distrug blestemul acela. Vreau să împiedic iubirea să mă omoare, ca să putem fi, în sfârşit, împreună — cu adevărat.
— Stai, stai, stai! Bill începu să dea din mâini ca un om abandonat pe marginea unei străzi întunecate. Hai să nu sărim

calul. Blestemul cu care te lupţi e foarte vechi. Pentru tine şi Daniel, e ca şi cum… Nu ştiu, nu poţi să pocneşti, pur şi simplu, din degeţelele tale frumoase şi să rezolvi problema. Trebuie să începi cu paşi mărunţi.
— Corect, spuse Luce. OK. Atunci ar trebui să încep prin a-mi cunoaşte unul dintre avatarurile mele din trecut. Să mă apropii şi să văd relaţia sa cu Daniel în plină desfăşurare. Să văd dacă simte aceleaşi lucruri pe care le simt şi eu.
Bill dădu din cap aprobator şi un zâmbet dement îi înflori pe buze. O conduse spre marginea stâncii.
— Cred că eşti pregătită. Să mergem.
Să mergem? Garguiul avea s-o însoţească afară din mesager şi într-un alt trecut? Da, Lucindei i-ar fi prins bine puţină companie, dar abia dacă îl cunoştea pe tipul ăsta.
— Te întrebi de ce-ai avea încredere în mine, nu? rosti Bill.
— Nu, eu…
— Pricep, spuse el, plutind în aer în faţa ei. Am gusturi uşor diferite de cele cu care eşti obişnuită. Cu siguranţă, nu-s un înger. Pufni. Dar pot să fac în aşa fel încât călătoria asta să merite efortul tău. Putem încheia un pact, dacă vrei. Când te saturi de mine, îmi spui şi dispar.
Îi oferi o mână cu gheare lungi. Luce se cutremură. Mâna lui Bill era scorojită de chisturi de piatră şi cruste de licheni, ca ruina unei statui.
Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să i-o atingă. Dar dacă nu o făcea, dacă l-ar fi trimis la plimbare chiar acum…
Poate i-ar fi mai bine cu el decât fără el.
Îşi plecă privirea, la picioarele ei. Stânca îngustă şi umedă de sub ea se termina în locul unde stătea, coborând în neant. Ceva aflat între pantofii ei îi distrase atenţia — o licărire în piatră, care o făcu să clipească. Pământul se schimba… se înmuia… se legăna sub picioarele ei.
Luce privi în spate. Lespedea de piatră începuse să se fărâmiţeze toată până la peretele peşterii. Se împletici, clătinându-se pe margine. Stânca se zdruncina sub ea tot mai puternic, pe măsură ce bucăţile de piatră începeau să se sfărâme. Stânca dispăru în jurul ei, din ce în ce mai repede, până când aerul proaspăt îi mângâie partea din spate a călcâielor, şi atunci sări…
Îşi vârî mâna dreaptă în gheara întinsă a lui Bill. Se zgâlţâiră în

aer.
— Cum ieşim de aici? strigă Luce, ţinându-se bine de el, de frică să nu cadă în abisul pe care nu-l putea vedea.
— Urmează-ţi inima. Bill zâmbea larg, liniştit. Nu te va înşela.
Luce închise ochii şi se gândi la Daniel. O copleşi o senzaţie de imponderabilitate şi îşi ţinu respiraţia. Când deschise ochii, zbura cumva printr-un întuneric plin de interferenţe sonore. Peştera din piatră se schimbă şi se restrânse într-un mic glob de lumină, care se micşoră şi dispăru.
Luce se uită după Bill în grabă şi îl văzu chiar acolo, lângă ea.
— Care e primul lucru pe ţi l-am spus de la bun început? întrebă Bill.
Luce îşi aminti cum vocea lui păruse să răzbată până în străfundurile ei.
Mi-ai spus să încetinesc, fiindcă nu voi învăţa nimic dacă mă tot învârt de colo-colo prin trecutul meu.
— Şi?
— Exact asta voiam să fac, doar că nu ştiam ce-mi doream.
— Poate tocmai de aceea m-ai găsit în acel moment, strigă Bill împotriva vântului, cu aripile cenuşii zbârlindu-se în timp ce prindeau viteză. Şi poate tocmai de aceea am nimerit… chiar… aici.
Vântul încetă. Trosnetul îndepărtat se topi în tăcere.
Picioarele Lucindei atinseră pământul, simţindu-se de parcă ar fi căzut dintr-un leagăn pe o pajişte ierboasă. Era în afara mesagerului, în altă parte. Aerul era cald şi un pic umed. Lumina din jurul picioarelor ei îi dădu de ştire că era ora asfinţitului. Erau adâncite într-un câmp de iarbă deasă, moale, de un verde strălucitor, care îi ajungea până la glezne. Ici-colo, iarba era presărată cu fructe minuscule de un roşu aprins — fragi sălbatici.
În faţa ei, un şir subţire de mesteceni argintii mărginea pajiştea îngrijită a unei proprietăţi. La o oarecare distanţă de aceasta se afla o casă enormă.
Din locul unde era, putea să distingă o scară din piatră albă care ducea spre intrarea din spate a conacului masiv, în stil Tudor. Tufe îngrijite de trandafiri galbeni împrejmuiau pajiştile în partea de nord, iar lângă poarta de fier dinspre est se găsea un labirint de gard viu în miniatură. În centru se găsea o grădină de legume îmbelşugată, unde vreji de fasole se căţărau pe araci. O

alee cu prundiş împărţea curtea în două şi ducea către un foişor văruit.
Lucindei i se făcu pielea de găină pe braţe. Acesta era locul. Avu sentimentul pătrunzător că mai fusese aici. Nu era un dejâ-vu oarecare. Avea în faţa ochilor un loc care însemnase ceva pentru ea şi Daniel. Aproape că se aştepta să-l vadă alături de ea, atunci şi acolo, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.
Dar foişorul era gol, străbătut doar de lumina portocolie a soarelui în amurg.
Cineva fluieră, făcând-o să tresară.
Bill.
Uitase că era cu ea. Pluti în aer până ce capul îi ajunse la acelaşi nivel cu al ei. În afara mesagerului, îl găsea într-un fel mai respingător decât păruse la început. În lumină, pielea îi era uscată şi plină de solzi, mirosind destul de puternic a mucegai. Muştele bâzâiau în jurul capului lui. Luce se dădu puţin în lături, aproape dorindu-şi ca el să ledevină invizibil.
— Locul acesta depăşeşte, cu siguranţă, câmpul de luptă, zise el cu capul în pământ.
— De unde ştii unde am fost înainte?
— Sunt... Bill ridică din umeri. Ştiu anumite lucruri.
— În regulă, atunci, unde suntem acum?
— În Helston, Anglia. Îşi duse un vârf de gheară la cap şi închise ochii. În ceea ce se cheamă anul 1854. Apoi îşi strânse ghearele în dreptul pieptului ca un fel de elev spiliduş care spune pe de rost un referat la istorie. Un oraş adormit din comitatul Cornwall, care a primit cartă de întemeiere de la regele John însuşi. Porumbul a crescut cam un metru, deci aş spune că este miezul verii, probabil. IMcat că am ratat luna mai — au avut aici un festival, Flora Day1, de nici nu-ţi vine să crezi. Sau poate că da! Avatarul i. Ui din trecut a fost prinţesa balului în ultimii doi ani. Tatăl ele foarte bogat, mă înţelegi. A intrat în negoţul cu cupru, de la începuturile sale...
— Sună minunat, îl întrerupse Luce şi începu să calce apăsat pe iarbă. Mă duc înăuntru. Vreau să-i vorbesc.
Mai aşteaptă. Bill trecu în zbor pe lângă ea, apoi se întoarse, fluturându-şi aripile la câţiva centimetri de chipul ei Aşa, acum? N-o să ţină.
Îşi mişcă degetul şi schiţă un cerc, iar Luce îşi dădu seama că se referea la hainele ei. Încă era îmbrăcată în uniforma ile

infirmieră pe care o purtase în Primul Război Mondial. Apucă tivul fustei ei lungi şi albe şi îi dezveli gleznele.
Ce-ai acolo, în picioare? Converşi? Cred că-ţi baţi joc de mine.
Plescăi din limbă. Cum oi fi supravieţuit în celelalte vieţi fără mine…
— M-am descurcat bine mersi.
— Va trebui să „te descurci” mai bine de-atât, dacă vrei să rămâi o vreme aici.
Bill zbură din nou în faţa ochilor Lucindei, apoi se învârti în jurul ei de trei ori.
Când se întoarse după el, dispăruse.
Dar apoi, o clipă mai târziu, îi auzi vocea — deşi suna foarte îndepărtată.
— Da! Genial, Bill!
Pe cer, aproape de casă, apăru un punct cenuşiu, care se mări tot mai mult, până ce ridurile de piatră ale lui Bill deveniră vizibile. Acum zbura spre ea, purtând un pachet întunecat în braţe.
Când ajunse în dreptul ei, trase pur şi simplu de fustă şi cusătura uniformei largi de infirmieră se desfăcu, iar aceasta alunecă imediat de pe corpul ei. Luce îşi acoperi cu braţele trupul dezgolit, dar în următoarea clipă se trezi cu un rând de jupoane şi cu o rochie lungă şi neagră trase pe cap.
Bill se foia în jurul ei ca o croitoreasă turbată, strângându-i mijlocul într-un corset îngust, până când Luce simţi înţepăturile oaselor ascuţite prin tot felul de locuri incomode. Era atâta tafta în jupoanele ei, că trupul îi foşnea chiar şi când stătea nemişcată, iar în aer nu se simţea nici cea mai slabă adiere de vânt.
Se gândi că arăta destul de bine pentru epoca respectivă — până când remarcă şorţul alb din jurul taliei. Îşi trecu mâna prin păr şi smulse o bonetă de servitoare.
— Sunt slujnică? îl întrebă.
— Da, Einstein, eşti slujnică.
Luce ştia că era o prostie, dar se simţea un pic dezamăgită. Proprietatea era grandioasă, iar grădinile, absolut încântătoare, şi ştia că se afla într-o căutare şi aşa mai departe, dar nu se putea plimba şi ea pe moşie ca o doamnă victoriană în toată regula?
— Parcă mi-ai spus că familia mea era bogată.

— Familia avatarului tău din trecut era bogată. Putred tie bogată. Ai să vezi când o să te-ntâlneşti cu ea. Apropo o cheamă Lucinda şi, apropo, este de părere că porecla ta e o grozăvie nemaiîntâlnită.
Bill îşi ciupi nasul şi îl înălţă în aer teatral, într-o tentativă caraghioasă de a imita un snob.
— Ea e bogată, da, dar tu, draga mea, eşti o călătoare în limp intrusă, care nu cunoaşte obiceiurile acestei înalte societăţi. Deci, dacă nu vrei să pari o croitoreasă din Manchester şi să ţi se arate uşa înainte să apuci măcar să ai o discuţie cu Lucinda, trebuie să treci neobservată. Eşti spălătoreasă de vase. Fată în casă. Schimbi oalele de noapte. Depinde numai de tine. Fii fără grijă, nu-ţi voi sta în cale. Pot să dispar într-o clipă.
Luce oftă.
— Şi intru, pur şi simplu, prefăcându-mă că lucrez aici?
— Nu. Bill îşi dădu peste cap ochii imobili. Urci şi te prezinţi stăpânei casei, doamna Constance. Spune-i că ultimul Mu stăpân s-a mutat pe continent şi că ai nevoie de o nouă slujbă. E o scorpie bătrână şi afurisită, obsedată de referinţe Din fericire pentru tine, sunt cu un pas înaintea ei. O să V.aseşti referinţele în buzunarul şorţului tău.
Luce îşi duse mâna în buzunarul şorţului alb de in şi scoase din el un plic gros; când îl întoarse, citi numele: Doamna Melville Constance, mâzgălit cu cerneală neagră.
Eşti un fel de atoateştiutor, nu?
— Mulţumesc.
Bill făcu o reverenţă graţioasă; apoi, când îşi dădu seama că Luce pornise deja spre casă, zbură în faţă, bătând din. Uipi atât de repede, încât deveniră două pete de culoarea oţelului, prinse de fiecare parte a corpului său.
Deja trecuseră de mestecenii argintii şi traversau peluza îngrijită. Luce tocmai se pregătea să o apuce pe aleea cu prundiş, spre casă, dar ezită când observă nişte siluete în foişor. Un bărbat şi o femeie se îndreptau către casă. Către Luce.
— Coboară, şopti ea.
Nu se simţea pregătită să fie văzută de nimeni în Helston, cu atât mai puţin cu Bill bâzâind în jurul ei ca o insectă uriaşă.
— Tu să cobori, spuse el. Dacă am făcut o excepţie, renunţând să fiu invizibil spre binele tău, asta nu înseamnă că orice muritor de rând mă poate vedea. Sunt cât se poate de discret acolo

unde mă aflu. De fapt, singurii ochi de care trebuie să mă păzesc sunt… Oh!
Sprâncenele de piatră ale lui Bill se ridicară brusc, cu un fel de pocnet.
— Am dispărut, spuse el, ascunzându-se jos, în spatele răsadurilor de roşii.
Îngerii, remarcă Luce.
Probabil că erau singurele fiinţe, în afară de ea, care puteau să-l vadă pe Bill în această formă. Ghici asta pentru că, în sfârşit, îi putea distinge pe bărbat şi pe femeie, cei care îl făcuseră pe Bill să se pună la adăpost. Pândindu-i printre frunzele groase şi înţepătoare ale răsadurilor de roşii, Luce nu-şi putea desprinde ochii de la ei.
De la Daniel, de fapt.
Restul grădinii încremenise. Cântecele de seară ale păsărilor încetaseră şi acum auzeau doar paşii celor doi pe drumul cu pietriş. Ultimele raze ale soarelui păreau să cadă toate asupra lui Daniel, creând un nimb de aur în jurul lui. Capul îi era înclinat spre femeie şi i se mişca în timp ce înainta. Femeia nu era Luce. Era mai în vârstă decât ar fi putut să fie Lucinda — în jur de douăzeci şi ceva de ani, cel mai probabil, şi foarte frumoasă, cu bucle negre, mătăsoase, ce se revărsau de sub o pălărie de paie cu boruri largi. Rochia ei lungă de muselină era de culoarea păpădiei şi părea foarte costisitoare.
— Ai început să îndrăgeşti cătunul nostru cât de cât, domnule Grigori? spunea femeia.
Vocea ei era gravă şi cristalină, plină de o încredere în sine înnăscută.
— Poate prea mult, Margaret.
Stomacul Lucindei se strânse într-un ghem de gelozie în imip ce îl privea pe Daniel zâmbindu-i femeii.
— E greu de crezut că a trecut o săptămână de când am sosit în Helston. Aş putea să rămân chiar mai mult timp decât mi-am propus. Făcu o pauză. Toţi cei de-aici au fost foarte cumsecade.
Margaret roşi, iar Luce spumegă. Până şi roşeaţa din obrajii lui Margaret era fermecătoare.
— Sperăm doar că asta se va răsfrânge în munca dumneavoastră, spuse ea. Bineînţeles, mama este încântată că avem un artist printre noi. Ca toată lumea, de altfel.
Luce se târî pe urmele lor în timp ce ei se plimbau. După ic trecu

de grădina de legume, se ghemui în spatele tufelor tic trandafiri, înfigându-şi degetele în pământ şi aplecându-se, ca să poată auzi discuţia celor doi.
Apoi, Luce trase aer în piept. Se înţepase la deget într-un spin. Sângera.
Îşi supse rana şi scutură mâna, încercând să nu-şi păteze şorţul, dar când sângerarea se opri, îşi dădu seama că ratase ti parte din conversaţie. Margaret îşi ţinea privirea ridicată spre Daniel, în aşteptare.
— Am întrebat dacă vei asista la festivităţile ce vor avea loc cu ocazia solstiţiului, la sfârşitul acestei săptămâni. Tonul ei na un pic implorator. Mama face mereu mare caz din asta.
Daniel murmură ceva de genul că da, nu le-ar rata, dar era, în mod evident, distrat. Privirile lui insistente o ocoleau pr femeie. Îşi roti ochii de jur-împrejurul pajiştii, de parcă ar fi simţit-o pe Luce în spatele trandafirilor.
Când privirea lui alunecă peste tufişurile unde se ghemuise ea, aruncă spre ea cea mai intensă nuanţă de violet.

Capitolul 6
Femeia în alb
Helston, Anglia, 18 Iunie 1854

Când Daniel ajunse în Helston, era deja furios.
Recunoscu decorul de îndată, imediat ce mesagerul îl aruncă pe ţărmul cu pietriş al lacului Loe. Lacul era încremenit, oglindind pâlcurile mari de nori rozalii de pe cerul serii. Speriaţi de apariţia lui bruscă, o pereche de pescăruşi cu spinarea verde-albăstruie îşi luă zborul deasupra câmpului de trifoi şi poposi într-un copac noduros din landa de lângă drumul principal. Drumul ducea spre orăşelul unde petrecuse o vară cu Lucinda, ştia asta sigur.
Faptul că se afla din nou pe pământul acela verde şi fertil îi atinse o coardă sensibilă. Oricât se străduia să închidă orice poartă de acces spre trecutul lor, oricât se chinuia să facă abstracţie de fiecare dintre morţile ei devastatoare, unele contau mai mult decât altele. Era surprins de faptul că încă îşi amintea foarte clar de timpul petrecut împreună în sudul Angliei.
Dar Daniel nu venise aici în vacanţă. Nu venise aici să se

îndrăgostească de frumoasa fiică a negustorului de cupru. Venise să împiedice o fată nesăbuită să se rătăcească atât de adânc în clipele sumbre ale trecutului ei, încât să fie ucisă de acestea. Venise să o ajute să dezlege blestemul lor, odată pentru totdeauna.
Porni pe lungul drum spre oraş.
Era o seară de vară caldă şi umedă în Helston. Afară, pe străzi, doamne cu bonete şi rochii cu dantele vorbeau pe o voce joasă şi politicoasă bărbaţilor în costume de in, pe care îi ţineau de braţ. În faţa vitrinelor magazinelor se opreau cupluri. Trăgeau de timp, stând de vorbă cu vecinii lor. Se opreau la colţul străzii şi aveau nevoie de zece minute ca să îşi ia la revedere.
Totul era exasperant de lent la oamenii aceştia, de la ţinutele lor şi până la ritmul paşilor. Daniel nici că s-ar fi putut simţi mai diferit de trecătorul de rând de pe stradă.
Aripile ascunse sub haină îi ardeau de nerăbdare, în timp ce se zbătea între ele. Exista un loc unde ştia sigur că o va putea găsi pe Lucinda — fata vizita foişorul din grădina din spate a protectoarei lui aproape în fiecare seară, după asfinţit. Dar n-avea cum să ştie unde ar fi putut să o găsească pe Luce, cea care sărea înăuntrul şi în afara mesagerilor, cea pe care avea nevoie să o găsească.
Celelalte două vieţi în care nimerise Luce aveau un sens pentru Daniel. În marele plan, existau… abateri. Clipe apuse, în care se apropiase de adevărul despre blestemul lor chiar înainte să moară. Dar nu putea să-şi dea seama de ce mesagerul ei o adusese aici.
Helstonul fusese pentru ei una dintre cele mai senine unintiri. În această viaţă, dragostea lor se înfiripase încet, firesc. Până şi moartea ei fusese discretă, şi îi privise strict pe ei doi. Odată, Gabb folosise cuvântul respectabil pentru a tlescrie sfârşitul Lucindei în Helston. Suferinţa acelei morţi, cel puţin, le fusese numai lor dat să o trăiască.
Nu, revenirea ei accidentală în această viaţă n-avea niciun sens, ceea ce însemna că se putea afla oriunde în ţinut.
— Domnule Grigori, ciripi spre el o voce de pe stradă. Ce mii priză minunată să vă găsesc în oraş.
O femeie blondă într-o rochie lungă, albastră şi cu broderie stătea în faţa lui, luându-l complet prin surprindere.
Ţinea de mână un băiat îndesat şi pistruiat de opt ani, pe care

nu-l avantajau deloc jacheta de culoarea smântânii şi pata de sub guler.
În sfârşit, Daniel se dumeri. Doamna Holcombe şi fiul ei lipsit de talent, Edward, căruia îi dăduse lecţii de desen timp de câteva săptămâni chinuitoare, pe parcursul şederii sale la Helston.
— Bună, Edward.
Daniel se aplecă să strângă mâna băieţelului, după care îi făcu o reverenţă mamei.
— Doamnă Holcombe.
Până în acel moment, Daniel nu se prea sinchisise de hainele lui, pe parcursul călătoriei sale în timp. Nu îi păsa ce va crede lumea de pe stradă despre pantalonii lui gri moderni sau dacă croiala cămăşii sale Oxford arăta ciudat în comparaţie cu cea a oricărui alt bărbat din oraş. Dar, dacă avea să nimerească peste oameni pe care chiar îi cunoscuse cu aproape două sute de ani în urmă, îmbrăcat în hainele purtate cu două zile înainte la părinţii lui Luce, de Ziua Recunoştinţei, ar fi putut să-i iasă vorbe.
Daniel nu voia să atragă în niciun fel atenţia asupra lui. Nimic nu-l putea împiedica să o găsească pe Luce. Avea să facă rost pur şi simplu de alte haine. Şi nu pentru că familia Holcombe ar fi observat. Din fericire, Daniel se întorsese într-un timp în care fusese cunoscut drept un artist excentric.
— Edward, arată-i domnului Grigori ce ţi-a cumpărat mami adineauri, spuse doamna, netezind părul rebel al fiului ei.
Băiatul scoase fără tragere de inimă o trusă de pictat dintr-un ghiozdan. Cinci borcănaşe de sticlă cu vopsea în ulei şi o pensulă de lemn lungă şi roşie.
Daniel făcu complimentele de rigoare — că Edward era un băieţel foarte norocos, al cărui talent avea acum la dispoziţie instrumentele necesare — în timp ce încerca discret să privească în jur, căutând o cale de a se retrage din conversaţie.
— Edward e un copil atât de înzestrat, insistă doamna Holcombe, apucându-l de braţ pe Daniel. Problema e că lecţiile dumneavoastră nu îi par chiar atât de palpitante pe cât s-ar aştepta un băiat de vârsta lui. De aceea, m-am gândit că o trusă de pictat potrivită i-ar permite să îşi folosească potenţialul. Ca artist. Înţelegeţi, domnule Grigori?
— Da, da, sigur, i-o tăie Daniel. Daţi-i orice l-ar motiva să picteze. Un plan genial.
Un val de frig i se răspândi în corp, îngheţându-i cuvintele în gât.

Cam tocmai ieşise dintr-o tavernă de peste drum.
Preţ de o clipă, Daniel clocoti de furie. Spusese destul de răspicat că nu voia niciun ajutor de la ceilalţi. Îşi încleştă pumnii şi făcu un pas spre Cam, dar apoi…
Bineînţeles. Acela era Cam din epoca Helston. Şi, din câte vedea, Cam se distra de minune, în pantalonii lui în dungi eleganţi şi strâmţi şi cu pălăria asortată la costumul victorian. Părul lui negru era lung, revărsându-i-se peste umeri. Se sprijini de uşa tavernei, glumind cu alţi trei bărbaţi.
Cam scoase un trabuc cu vârf aurit dintr-o tabacheră de metal. Nu-l zărise încă pe Daniel. Dacă o să-l vadă, n-o să mai râdă atâta. Încă de la început, Cam călătorise prin mesageri. Eri mai mult decât toţi ceilalţi îngeri căzuţi. Era expert într-o serie de privinţe în care Daniel nu ar fi putut să exceleze niciodată. Era un dar al celor care trecuseră de partea lui Lucifer — Cam avea puterea să călătorească prin umbrele tifcutului.
O singură privire către Daniel i-ar fi dat de înţeles acestui Cam victorian că rivalul său era un anacronism. Un bărbat in afara timpului.
Cam şi-ar fi dat seama că se întâmpla ceva de o importanţă capitală. Iar atunci, Daniel n-ar mai fi reuşit să-l scuipe niciodată.
— Sunteţi atât de generos, domnule Grigori.
Doamna Holcombe continua să trăncănească şi să îl ţină pe Daniel de mânecă.
Cam dădu să-şi întoarcă privirea în direcţia lui.
— Chiar nu e mare lucru. Cuvintele năvăliră de pe buzele lui Daniel. Acum, vă rog să mă scuzaţi, spuse el îndepărtându-i mâna, dar trebuie să… cumpăr nişte haine noi.
Făcu o reverenţă grăbită şi se năpusti pe uşa celui mai apropiat magazin.
— Domnule Grigori!
Doamna Holocombe începu să strige după el.
Daniel o blestemă în gând, prefăcându-se că nu aude, însă nu reuşi decât să o facă să strige şi mai tare.
— Dar aceea e o croitorie pentru doamne! strigă ea cu mâinile pâlnie la gură.
Daniel era deja înăuntru. Uşa de sticlă a magazinului se trânti cu zgomot în urma lui, iar clopoţelul agăţat de balama sună. Se putea ascunde acolo, cel puţin câteva minute, în speranţa că

versiunea victoriană a lui Cam nu îl văzuse sau nu auzise vocea ascuţită a doamnei Holcombe.
În magazin era linişte şi mirosea a lavandă. Pantofi de lux tociseră podeaua de lemn, iar rafturile de pe pereţi erau ticsite cu baloturi colorate de ţesături. Daniel coborî perdeaua de dantelă la fereastră ca să nu fie văzut de pe stradă. Când se întoarse, zări în magazin profilul unei alte persoane.
Îşi înăbuşi un suspin de uşurare şi de surprindere.
O găsise.
Luce proba o rochie albă, lungă, de muselină. Gulerul înalt era prins cu o panglică galbenă, scoţându-i în evidenţă ochii de un castaniu fascinant. Avea părul legat într-o parte şi prins cu un ac cu flori din mărgele. Se tot foia pe loc, aranjându-şi mânecile pe umeri şi cercetându-se în oglindă din toate unghiurile. Daniel adora tot ce vedea.
Voia să stea acolo şi să o admire o veşnicie, dar îşi reveni, înaintă spre ea cu paşi mari şi o apucă de braţ.
— Povestea asta durează deja de prea mult timp.
Chiar în timp ce vorbea, Daniel se simţi copleşit de senzaţia delicioasă a pielii ei pe mâna lui. Ultima dată o atinsese în noaptea în care crezuse că Proscrişii o uciseseră.
— Ai idee ce sperietură am tras? Nu eşti în siguranţă aici pe cont propriu, spuse el.
Luce nu se apucă să se certe cu Daniel, cum se aşteptase. În schimb, ţipă şi îi trase o palmă usturătoare peste faţă.
Pentru că nu era Luce. Era Lucinda.
Iar cireaşa de pe tort era faptul că nu se cunoscuseră încă în această viaţă. Probabil că se întorsese de curând din Londra, împreună cu familia ei. Ea şi Daniel ar fi urmat să se întâlnească la petrecerea solstiţiului de vară dată de Constance.
Putea să vadă toate astea acum, pe măsură ce şocul puneau stăpânire pe chipul Lucindei.
— În ce zi suntem? întrebă el disperat.
Cu siguranţă, îl credea nebun. În partea opusă a camerei, fusese prea orbit de dragoste ca să observe diferenţa dintre lai a pe care deja o pierduse şi cea pe care trebuia să o salveze.
— Îmi pare rău, şopti el.
Tocmai de aceea era un anacronism atât de jalnic. Se pierdea complet în cele mai mărunte detalii. O simplă atingere a pielii ei. O simplă privire în ochii ei căprui. Mireasma delicată de pudră

pe părul ei. Respiraţia ei împărtăşită în spaţiul înghesuit al acelui magazin.
Lucinda tresări la vederea obrazului lui. În oglindă arăta roşu aprins în locul unde îl plesnise. Ochii ei îi căutară pe a lui, iar el simţi că i se rupe inima. Buzele ei trandafirii se întredeschiseră, înclinându-şi capul uşor spre dreapta. Îl privea ca o femeie profund îndrăgostită.
Nu.
Lucrurile ar fi trebuit să decurgă într-un fel anume. Treuiau să decurgă într-un fel anume. Nu ar fi trebuit să se întâlnească până la petrecere. Oricât ar fi blestemat Daniel soarta lor, tot nu ar fi schimbat vieţile pe care ea le trăise înainte. Datorită lor, ea se întorcea mereu la el.
Încercă să pară indiferent şi serios, încrucişându-şi braţele la piept, mutându-şi greutatea astfel încât să mărească spaţiul dintre ei, privind în toate părţile, mai puţin în direcţia în care voiau să privească. Spre ea.
— Îmi pare rău, spuse Lucinda, ducându-şi mâinile la piept. Nu ştiu ce m-a apucat. N-am mai făcut aşa ceva niciodată…
Daniel n-avea de gând să o contrazică acum, deşi îl plesnise de nenumărate ori de-a lungul anilor, încât Arriane, care făcea un clasament în carneţelul ei cu spirală, scrisese: bunăciune.
— A fost greşeala mea, spuse el într-o doară. Te-am confundat cu altcineva.
Deja intervenise prea mult asupra trecutului, mai întâi cu Lucia, la Milano, iar acum, din nou. Începu să se retragă.
— Aşteaptă! Ajunse în dreptul lui. Ochii ei erau globuri de lumină castanii care îl trăgeau spre ea. Am senzaţia că ne cunoaştem, deşi nu pot să-mi amintesc exact de unde…
— Mă tem că nu sunt de aceeaşi părere.
Deja ajunsese la uşă şi trăgea perdeaua de la fereastră ca să vadă dacă nu cumva Cam era în continuare afară. Era.
Cam stătea cu spatele la magazin şi gesticula cu însufleţire, născocind vreo poveste nemuritoare în care el era, cu siguranţă, eroul. Putea să se întoarcă la cea mai mică provocare, şi atunci Daniel ar fi fost prins.
— Vă rog, domnule, opriţi-vă. Lucinda se repezi spre Daniel. Cine sunteţi? Cred că vă cunosc. Vă rog, aşteptaţi.
Se vedea nevoit să îşi asume riscurile ieşirii în stradă. Nu putea să rămână aici cu Lucinda. Nu câtă vreme se purta aşa. Nu câtă

vreme se îndrăgostea de versiunea lui nepotrivită. Trăise viaţa asta în trecut şi nu aşa trebuiau să se întâmple lucrurile. Deci era nevoit să dispară.
I se frângea inima că trebuia să o ignore, să plece de lângă Lucinda, când fiecare bucăţică din sufletul lui îi spunea să se întoarcă şi să alerge înapoi pe urmele vocii ei, să se arunce în îmbrăţişarea şi în căldura buzelor ei, în forţa fascinantă a iubirii ei.
Deschise uşa magazinului şi se năpusti în josul străzii, alergând cât îl ţineau picioarele. Nu se sinchisea deloc cum arata în ochii celorlalţi oameni din oraş. Îşi eliberă focul din aripi.

Capitolul 7
Solstiţiul
Helston, Anglia, 21 Iunie 1854

Mâinile lui Luce erau opărite, pătate şi o dureau până la os. De când sosise la proprietatea lui Constance din Helston, cu trei zile în urmă, nu făcuse altceva decât să spele un morman interminabil de vase. Muncea din zori şi până în noapte, frecând farfurii, castroane, sosiere, munţi întregi de argintărie, până când, la sfârşitul zilei, noua ei şefă, domnişoara Mcgovern, pregătea cina pentru personalul de la bucătărie — un platou amărât cu carne rece, bucăţi uscate de brânză şi câteva chifle uscate. În fiecare noapte, după cină, Luce aluneca într-un somn nesfârşit, fără vise, în patul de la mansardă pe care îl împărţea cu Henrietta, cealaltă servitoare de la bucătărie, o fată cu părul ca paiul de grâu, cu dinţii ieşiţi în afară şi cu sânii mari, care venise la Helston din Penzance.
Munca părea să nu se mai termine.
Cum se putea ca într-o singură gospodărie să se murdărească atât de multe vase, încât să ţină în priză două fete nici mai mult, nici mai puţin de douăsprezece ore? Dar coşurile de farfurii cu urme de mâncare întărite veneau întruna, iar domnişoara Mcgovern n-o scăpa din ochi pe Luce. Miercuri, toată lumea se agita din pricina petrecerii de solstiţiu din acea seară, dar pentru Luce, asta nu însemna decât un morman şi mai mare de vase. Se uită la ciubărul cu apă unsuroasă, dezgustată până în măduva oaselor.

— Asta nu făcea parte din planul meu, bombăni ea spre Bill, care plutea, ca întotdeauna, pe marginea dulapului deiăngă ciubăr.
Luce încă nu se obişnuise cu ideea că era singura din bucătărie care îl putea vedea. Avea o stare de nervozitate ori de câte ori Bill plutea deasupra altor membri ai personalului, făcând glume deocheate pe care numai Luce le putea auzi şi la care nimeni nu râdea, în afară de Bill.
— Voi, odrasle ale noului mileniu, n-aveţi pic de etică a muncii, spuse el. Şi, apropo, controlează-ţi vocea.
Luce îşi descleştă maxilarul.
— Dacă frecatul străchinii ăsteia scârboase de supă ar fi avut vreo legătură cu trecutul meu, ţi-aş fi făcut capul calendar cu etica mea. Dar n-are niciun rost. Învârti spre Bill o tigaie de fontă. Mânerul ei era alunecos de la untura de porc. Ca să nu mai zic că îmi face greaţă.
Luce ştia că frustrarea ei n-avea nicio legătură cu vasele. Probabil că părea o răzgâiată, dar abia dacă văzuse lumina zilei de când începuse să lucreze aici. Nu îl văzuse nici măcar o dată pe acel Daniel din Helston, de când îl întrezărise pi una oară în grădină, şi nu avea nicio idee pe unde bântuia avatarul ei din trecut. Era singură, tristă şi descurajată, i a cum mai fusese doar în acele prime zile îngrozitoare la Sword & Cross, înainte să îl aibă pe Daniel, înainte să aibă pe cineva pe care putea conta cu adevărat.
Îi abandonase pe Daniel, Miles şi Shelby, pe Arriane şi pe Abby, pe Callie şi pe părinţii ei — şi toate astea, pentru ce? Ca să fie spălătoreasă de vase? Nu, ci ca să dezlege misterul ii< elui blestem, deşi nici măcar nu ştia dacă era în stare. Avu Iar, Bill credea că se purta ca o smiorcăită. Nu se putea abţine. Era în pragul unei căderi nervoase.
— Urăsc slujba asta. Urăsc locul ăsta. Urăsc petrecerea HNta de solstiţiu stupidă şi sufleul ăsta de fazan stupid.
— Lucinda va fi la petrecere diseară, spuse Bill brusc.
Vocea lui era exasperant de calmă.
— Întâmplător, adoră sufleul de fazan al lui Constance.
Zbură ca să se aşeze cu picioarele încrucişate pe marginea mesei, răsucindu-şi capul sinistru la 360 de grade, pentru a se asigura că erau singuri.
— Lucinda va fi acolo? Luce aruncă tigaia şi peria de frecat în

ciubărul înspumat. O să vorbesc cu ea. O să ies din bucătăria asta şi o să vorbesc cu ea.
Bill dădu din cap aprobator, de parcă ăsta fusese planul de la bun început.
— Adu-ţi aminte totuşi care ţi-e locul. Dacă o versiune a ta din viitor s-ar fi ivit la vreo petrecere de-a ta de la internat şi ţi-ar fi spus că…
— Eu aş fi vrut să ştiu, răspunse Lucinda. Orice-ar fi fost, aş fi insistat să ştiu totul. Mi-aş fi dat viaţa ca să aflu.
— Hmmm! Bine. Bill ridică din umeri. Dar nu şi Lucinda. Ţi-o garantez.
— E imposibil. Luce scutură din cap. Ea e… eu.
— Nu. E o versiune a ta care a fost crescută de părinţi complet diferiţi, într-o lume complet diferită. Aveţi un suflet comun, dar nu seamănă cu tine câtuşi de puţin. Ai să vezi. Îi aruncă un rânjet misterios. Tot ce ai de făcut este să acţionezi cu prudenţă.
Privirea lui Bill se îndreptă spre uşa din faţă a vastei bucătării, care se deschise dintr-odată.
— Mai cu viaţă, Luce!
Îşi cufundă picioarele în ciubăr şi dădu drumul unui suspin de mulţumire hârâit chiar în timp ce intra domnişoara Mcgovern, trăgând-o pe Henrietta de cot. Menajera-şefă enumera felurile de mâncare pentru cină.
— După tocana de prune… mormăi ea.
în partea opusă a bucătăriei, Luce şopti către Bill:
— Discuţia nu s-a încheiat.
Picioarele lui de piatră îi împroşcară şorţul cu spumă.
— Pot să te sfătuiesc să nu mai vorbeşti cu prietenii tăi invizibili în timpul serviciului? Oamenii o să creadă că eşti nebună.
Încep să mă întreb şi eu dacă nu sunt.
Luce suspină şi se ţinu dreaptă, ştiind că n-avea să scoată mai multe de la Bill, cel puţin până la plecarea celorlalţi.
Mă aştept ca tu şi Myrtle să fiţi într-o formă excelentă diseară, îi spuse domnişoara Mcgovern Henriettei pe un ion răstit, întorcând o privire iute spre Luce.
Myrtle. Numele pe care Bill îl născocise pentru ea în scrisoarea ei de recomandare.
— Da, domnişoară, spuse Luce pe un ton impasibil.
— Da, domnişoară! Nu era nicio urmă de sarcasm în răşini nsul

Henriettei. Era mereu serioasă, mereu drăguţă. Luce o plăcea pe fată destul de mult, dacă făcea abstracţie de laptul că i-ar fi prins tare bine o baie.
Odată ce domnişoara Mcgovern ieşi valvârtej din bucătărie, iar fetele rămaseră singure, Henrietta sări pe masa de lângă Luce, legănându-şi picioarele. Habar n-avea că Bill stătea aşezat chiar lângă ea, imitându-i mişcările.
— Vrei o prună? întrebă Henrietta, scoţând două sfere rubinii din buzunarul de la şorţ şi întinzându-i una lui Luce.
Ce admira Luce cel mai mult la fată era că nu depunea nici cel mai mic efort niciodată, decât dacă era şefa în încăpere.
Muşcară din prune, rânjind în timp ce zeama dulce le pi» ura din colţurile gurii.
Mi s-a părut că te-am auzit vorbind cu cineva mai devrme, zise Henrietta, ridicând o sprânceană. Ai vreun drăguţ, Myrtle? Te rog, nu-mi spune că e Harry de la grajduri! I' un nemernic, zău că da.
Chiar atunci, uşa de la bucătărie se deschise din nou, ceea ic lc făcu pe fete să sară de pe masă, aruncând prunele din mană şi prefăcându-se că freacă cea mai apropiată farfurie.
Luce se aştepta să apară domnişoara Mcgovern, dar îngheţă când văzu două fete în rochii albe de mătase asortate, chiţăind de râs în timp ce ţâşneau în bucătăria murdară.
Una dintre ele era Arriane.
Cealaltă — lui Luce îi luă o clipă să o identifice — era Annabelle.
Fata cu părul roz aprins pe care Luce o întâlnise, preţ de o singură clipă, la Ziua Părinţilor, pe drumul de întoarcere de la Sword & Cross. Se prezentase drept sora Arrianei.
Straşnică soră!
Henrietta îşi ţinea ochii plecaţi, ca şi cum jocul de-a leapşa prin bucătărie era o practică obişnuită, ca şi cum ar fi riscat să dea de bucluc dacă măcar pretindea că le vede pe cele două fete — care, cu siguranţă, nu le observaseră nici pe Luce, nici pe Henrietta. Pentru ele, servitorii erau totuna cu oalele şi cu cratiţele murdare.
Şi pe de altă parte, Arriane şi Annabelle râdeau de mama focului. În timp ce se strecurară pe lângă masa de frământat aluatul, Arriane apucă un pumn de făină de pe blatul de marmură şi i-o aruncă lui Annabelle în faţă.
Timp de o fracţiune de secundă, Annabelle păru furioasă; apoi

începu să râdă în hohote, apucând la rândul ei un pumn de făină, şi aruncându-l spre Arriane.
Gâfâiau când se repeziră afară, pe uşa din spate, în grădina micuţă, unde soarele strălucea, unde s-ar fi putut afla Daniel şi unde Luce ar fi vrut atât de mult să li se alăture.
Lui Luce îi era imposibil să înţeleagă ceea ce simţea — şoc sau ruşine, uimire sau frustrare?
Trebuie să i se fi citit toate pe chip pentru că Henrietta o privi cu tâlc şi se aplecă să-i şoptească:
— Grupu' ăla a sosit noaptea trecută. Verişoarele cuiva din Londra, venite în oraş pentru petrecere.
Se îndreptă spre masa de frământat aluatul.
— Mai că au distrus tarta cu căpşune, cu maimuţăreala lor. Of, trebuie să fie minunat să fii bogat. Poate într-o altă viaţă, nu, Myrtle?
— Ha ha, fu tot ce putu să îngaime Luce.
— Mă duc să pun masa, din nefericire, zise Henrietta, ducand un teanc de porţelanuri sub braţul ei roz şi durduliu. De ce n-ai lua o mână de făină, să o arunci în caz că fetele nlea se întorc pe aici?
Îi făcu lui Luce cu ochiul şi împinse uşa cu dosul ei lat, după care dispăru pe coridor.
În locul ei apăru altcineva: un băiat în uniformă de servilor, cu faţa ascunsă după o ladă uriaşă cu provizii. Le aşează in colţul opus al mesei.
Luce tresări la vederea feţei lui. Măcar acum, după ce tocmai o văzuse pe Arriane, era ceva mai pregătită.
— Roland!
Sări în sus de bucurie când îşi ridică privirile spre ea, după care îşi reveni. În timp ce păşea spre ea, Roland nu îşi putea desprinde privirea de la hainele cu care era îmbrăcau. Arătă cu degetul spre şorţul ei.
— De ce eşti îmbrăcată aşa?
Luce îşi dezlegă şorţul şi îl scoase de pe ea.
— Nu sunt cine crezi.
Se opri în faţa ei cu ochii mari de uimire, întorcându-şi capul uşor, mai întâi la stânga, apoi la dreapta.
— Ei bine, semeni leit cu o altă fată pe care o cunosc. De când coboară cei din familia Biscoe în spălătorie?
— Familia Biscoe?

Poland ridică amuzat din sprânceană.
Ah, pricep. Te joci de-a altcineva. Cum îţi spui?
Myrtle, răspunse Luce năpăstuită.
Şi nu eşti acea Lucinda Biscoe căreia i-am servit tarta «Iii de gutuie pe terasă, acum două zile?
— Nu.
Luce nu ştia ce să spună, cum să-l convingă. Se întoarse către Bill pentru ajutor, dar acesta dispăruse. Bineînţeles. Mind un înger căzut, Roland ar fi putut să îl vadă pe Bill.
— Ce-ar spune tatăl domnişoarei Biscoe dacă şi-ar vedea liita aici, jos, murdară de grăsime până la coate? Roland zâmbi. E o farsă bună pentru el.
— Roland, nu-i o…
— Ce ascunzi de cei de sus, oricum?
Roland îşi întoarse brusc capul în direcţia grădinii.
Un zăngănit metalic în dulapul de lângă Luce dezvălui unde dispăruse Bill. Părea să îi trimită un fel de semnal, doar că ea n-avea idee care era acela. Probabil că Bill voia ca ea să-şi ţină gura, dar ce putea să facă? Să iasă şi să o oprească?
Pe fruntea lui Roland se aşternu un strat lucios de sudoare.
— Suntem singuri, Lucinda?
— Absolut.
Îşi înălţă capul spre ea şi aşteptă.
— Nu simt că am fi.
Singura prezenţă din încăpere, în afară de ei, era Bill. Cum putea Roland să îl simtă şi Arriane, nu?
— Uite, chiar nu sunt fata care crezi tu că aş fi, repetă Luce. Sunt Lucinda, dar… am venit aici din viitor… E greu de explicat, de fapt. Trase adânc aer în piept. M-am născut în Thunderbolt, Georgia… în 1992.
— Oh! Roland înghiţi în sec. Măi, măi! închise ochii şi începu să vorbească foarte încet: Iar stelele de pe cer căzură pre pământ, precum smochinele scuturate din copac, în vreme de furtună.
Cuvintele erau criptice, dar Roland le recită însufleţit, aproape ca şi cum ar fi citat un vers preferat dintr-un vechi blues. Genul de melodie pe care îl auzise cântând-o la petrecerea karaoke de la Sword & Cross. În acel moment, semăna cu acel Roland pe care îl cunoscuse acasă, ca şi cum ar fi ieşit din pielea personajului victorian, pentru scurt timp.
Doar că mai era ceva în cuvintele lui. Luce le recunoştea de

undeva.
— Ce-i asta? Ce înseamnă? întrebă ea.
Dulapul zăngăni din nou. Mai zgomotos, de data asta.
— Nimic.
Ochii lui Roland se deschiseră, iar el redeveni versiunea lui victoriană. Mâinile îi erau aspre şi bătătorite, şi avea bicepşii mai proeminenţi decât şi-i amintea Luce. Hainele îi erau năclăite de sudoare, pe pielea întunecată. Părea obosit. O tristeţe apăsătoare o cuprinse pe Luce.
— Eşti servitor aici? întrebă ea. Ceilalţi — Arriane — zburdă prin preajmă şi… şi tu trebuie să munceşti, nu? Doar pentru că eşti…
— Negru? o completă Roland, înfruntându-i privirea până co ea şi-o retrase, stânjenită. Nu-ţi face griji pentru mine, Lucinda. Am îndurat lucruri mai grele decât nesăbuinţa muritorilor. În plus, o să vină şi vremea mea.
— O să fie mai bine, spuse ea, simţind că orice asigurare din partea ei ar fi sunat răsuflată şi fără substanţă şi mirebându-se dacă ceea ce îi spusese chiar era adevărat. Oamenii pot să fie îngrozitori.
— Ei bine… Nu ne îngrijorăm niciodată destul din cauza lor, nu? zâmbi Roland. Oricum, ce te-a adus iarăşi aici, Lucinda? Daniel ştie? Dar Cam?
— E şi Cam aici?
Luce nu ar fi trebuit să fie surprinsă, dar era.
După ceasul meu, probabil că tocmai a sosit în oraş.
Nu era momentul potrivit pentru Luce să îşi facă griji în privinţa asta.
— Daniel nu ştie, nu încă, recunoscu ea, dar trebuie să-l găsesc — şi pe Lucinda, de asemenea. Trebuie să ştiu…
Uite, zise Roland, îndepărtându-se de Luce cu mâinile tidicate, ca şi când ar fi fost radioactivă. Nu m-ai văzut azi mei. N-am purtat această discuţie. Dar nu te poţi duce, pur şi simplu, la Daniel să…
Ştiu, spuse ea. O să-şi iasă din minţi.
O să-şi iasă din minţi? Roland rosti expresia aceea ciuilniă, aproape stârnindu-i râsul lui Luce. Dacă vrei să spui se va îndrăgosti de această versiunea a ta — şi arătă cu degetul spre ea — atunci da. Chiar e foarte periculos. Eşti doar o turistă aici.
În regulă, sunt turistă. Dar pot măcar să vorbesc cu ei.
Nu, nu poţi. Nu locuieşti în viaţa asta.

— Nu vreau să locuiesc nicăieri. Vreau doar să ştiu de ce…
— E periculos să te afli aici — pentru tine, pentru ei, pentru oricine. Înţelegi?
Luce nu înţelegea. Cum putea fi periculoasă prezenţa ei acolo?
— Nu vreau să rămân aici, vreau doar să ştiu de ce se tot întâmplă asta între mine şi Daniel — vreau să spun, între această Lucinda şi Daniel.
— Tocmai la asta mă refeream. Roland îşi trecu mâna peste chip şi îi aruncă o privire dură. Ascultă-mă! îi poţi observa de la distanţă. Poţi… nu ştiu, să te uiţi prin ferestre, atâta timp cât ştii că nimic din ce-i aici nu-ţi aparţine şi nu poţi lua.
— Dar de ce nu pot să vorbesc, pur şi simplu, cu ei?
Roland se duse spre uşă, o închise şi o încuie. Când se întoarse, avea o expresie gravă.
— Ascultă, este posibil să faci ceva care să-ţi schimbe trecutul, ceva ce s-ar răsfrânge în timp şi l-ar rescrie, astfel ca tu — viitoarea Lucinda — să suferi o schimbare.
— O să am grijă…
— Nu se pune problema să ai grijă. Eşti ca un elefant în prăvălia de porţelanuri a iubirii. Nu vei avea cum să ştii ce ai distrus sau cât de preţios poate fi acel lucru. Orice schimbare vei produce, nu o să fie evidentă. Nu va exista niciun indicator uriaş măreţ care să te avertizeze că, DACĂ VIREZI BRUSC LA DREAPTA, VEI FI O PRINŢESĂ, IAR DACĂ, DIMPOTRIVĂ, VIREZI LA STÂNGA, VEI RĂMÂNE VEŞNIC O SPĂLĂTOREASĂ DE VASE.
— Ei, hai, Roland, nu crezi că am ţeluri ceva mai înalte decât să sfârşesc prinţesă? spuse Luce tăios.
— M-aş putea hazarda să presupun că există un blestem căruia vrei să-i pui capăt? Luce clipi stânjenită, simţind că se dăduse de gol. În regulă, atunci, multă baftă! Roland râdea cu poftă. Dar chiar dacă vei reuşi, nu o să ştii, draga mea. Momentul exact în care ţi se va schimba trecutul? Va fi la fel cum a fost dintotdeauna. Şi tot ce va urma după el va fi la lei cum a fost întotdeauna. Timpul intră singur pe propriul lăgaş. Iar tu eşti parte din el, deci nu vei percepe diferenţa.
— Ar trebui s-o percep, zise ea, sperând că rostirea acelor cuvinte le va face să se materializeze. Sigur aş simţi ceva…
Roland clătină din cap.
— Nu. Dar, cu siguranţă, înainte să apuci să faci vreun bine, vei schimba viitorul făcându-l pe Daniel din această epocă să se

îndrăgostească de tine, în loc de nătânga aia plină de ifose de Lucinda Biscoe.
— Trebuie să o cunosc. Trebuie să văd de ce se iubesc unul pe celălalt.
Roland clătină încă o dată din cap.
— Ar fi chiar mai grav să intri în legătură cu versiunea ta ilin trecut, Lucinda. Măcar Daniel cunoaşte pericolele şi ar nvea bunul-simţ să nu transforme timpul atât de radical. Dar Lucinda Biscoe? Ea nu ştie nimic.
— Niciunul dintre noi nu ştie, spuse Luce înghiţind un nod care i se pusese în gât.
Acestei Lucinda nu i-a mai rămas mult timp. Las-o să petreacă împreună cu Daniel. Las-o să fie fericită. Dacă dai buzna în lumea ei şi lucrurile se schimbă pentru ea, s-ar putea schimba şi pentru tine. Iar asta ar fi foarte trist.
Roland părea o versiune mai amabilă şi mai puţin sarcastică a lui Bill. Luce nu mai voia să audă nimic despre toate lucrurile pe care nu putea şi nu avea voie să le facă. Dacă ut reuşi măcar să stea de vorbă cu versiunea ei din trecut…
— Ce-ar fi dacă Lucinda ar avea mai mult timp la dispoziţie? întrebă ea. Ce-ar fi dacă…
E imposibil. Nu vei face decât să-i grăbeşti sfârşitul. Nu o să schimbi nimic printr-o discuţie cu Lucinda. Doar vei da peste cap vieţile tale anterioare şi pe cea prezentă, de asemenea.
Viaţa mea prezentă nu e un dezastru. Şi pot să îndrept lucrurile. Sunt nevoită.
— Cred că asta rămâne de văzut. Viaţa Lucindei Biscoe e încheiată, dar sfârşitul tău încă trebuie scris. Roland îşi şterse mâinile de pantaloni. Poate există o schimbare pe care o poţi provoca în viaţa ta, în povestea măreaţă dintre tine şi Daniel. Dar nu o vei face aici.
În timp ce Luce se îmbufnă ţuguindu-şi buzele, chipul lui Roland se îmblânzi.
— Uite, spuse el. Cel puţin, eu mă bucur că eşti aici.
— Te bucuri?
— Nu o să-ţi mai spună nimeni asta, dar te susţinem cu toţii. Nu ştiu ce te-a adus aici sau cum de a fost măcar posibilă călătoria. Dar trebuie să mă gândesc că a fost un semn bun.
O studie pe Luce până când o făcu să simtă jenată. Începi să revii la realitate, nu-i aşa?

— Nu ştiu, spuse Luce. Cred că da. Doar încerc să înţeleg.
— Bun.
Vocile care se auzeau pe coridor îl făcură pe Roland să se retragă brusc de lângă Luce şi să se îndrepte spre uşă.
— Ne vedem diseară, spuse el, descuind uşa şi strecurându-se afară în tăcere.
Imediat ce Roland dispăru, uşa dulapului se deschise, lovind-o pe Luce la picior. Bill ţâşni afară, inhalând aerul cu lăcomie, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia în tot acest timp.
— Aş putea să te strâng de gât chiar acum! spuse el, cu pieptul umflat.
— Nu ştiu cum de ai rămas fără aer. Nici nu ştiam că respiri.
— E pentru efectul dramatic! După toate eforturile pe care le-am depus ca să te ascund aici, tu te apuci să te confesezi în faţa primului tip care intră pe uşă.
Luce îşi dădu ochii peste cap.
— Roland nu o să facă mare tam-tam că m-a văzut aici. E un tip de treabă.
— Oh, e atât de în regulă, spuse Bill. E atât de deştept. Dacă-i aşa grozav, de ce nu ţi-a spus ce ştiu eu, şi anume că nu trebuie să păstrezi distanţa faţă de trecutul tău? C.i trebuie să păşeşti — făcu o pauză dramatică, dându-şi peste cap ochii de piatră — înăuntru?
Acum, Luce se aplecă spre el.
Despre ce vorbeşti? îşi încrucişă braţele la piept şi îşi mişcă limba de piatră illntr-o parte în alta.
— Nu spun.
Bill! imploră Luce.
Nu încă, oricum. Mai întâi să vedem cum te descurci diseară.
Aproape de asfinţit, Luce prinse primul moment liber de când era în Helston. Chiar înainte de supeu, domnişoara Mc Govern anunţă întreaga bucătărie că personalul de primire avea nevoie de o mână de ajutor. Luce şi Henrietta, cele mai tinere spălătorese de vase şi, totodată, cele mai dr. Perate să vadă petrecerea îndeaproape, au fost primele care au ridicat mâna să se ofere.
— Bine, bine. Domnişoara Mcgovern notă pe hârtie numele ambelor fete, aţintindu-şi privirea asupra smocului de păr unsuros al Henriettei. Dar numai cu condiţia să faceţi o hue. Amândouă. Duhniţi a ceapă.

— Da, domnişoară, încuviinţară ele, deşi, cum ieşi şefa lor din cameră, Henrietta se întoarse către Luce şi spuse:
— Să facem baie înainte de petrecere? Şi să apar cu degetele încreţite în lume? Domnişoara e nebună!
Luce râse, dar jubila în sinea ei în timp ce umplea cada imundă de cupru din spatele pivniţei. Avea dreptul doar lii atâta apă fierbinte cât să facă o baie modestă, dar tot se răsfăţă cu spumă — şi cu gândul că avea să o vadă, în sfârşit, pe Lucinda, în seara aceea. Oare îl va vedea şi pe Daniel? îşi puse una dintre rochiile de slujitoare curate ale Henriettei, pentru petrecere. La ora opt, începură să apară primii oaspeţi, pe poarta de nord a domeniului.
În timp ce urmărea de la fereastră şirul de trăsuri cu felinare înşirate pe aleea circulară, Luce se înfioră. Foaierul era plin de lume. Ceilalţi servitori zumzăiau în jurul ei, dar Luce nu se clintea. Simţea un tremur în piept care îi spunea că Daniel se afla în apropiere.
Casa era frumoasă. Domnişoara Mcgovern îi oferise un tur scurt în dimineaţa în care începuse lucrul, dar acum, sub lumina atâtor candelabre, aproape că nu mai recunoştea locul. Parcă tocmai păşise într-un film Merchant-Ivory. Ghivece înalte cu crini violeţi erau aliniate în vestibul, iar mobila tapiţată cu catifea fusese împinsă lângă pereţii cu tapet floral, ca să facă loc oaspeţilor.
Intrau în grupuri de câte doi sau trei pe uşa din faţă, musafiri la fel de bătrâni precum cărunta domnişoară Constance şi la fel de tineri precum Luce. Cu ochii strălucind şi înfăşurate în pelerine albe de vară, femeile făceau reverenţe bărbaţilor îmbrăcaţi în costume şi veste elegante. Prin foaierul încăpător şi deschis, ospătari în vestoane negre treceau ca săgeţile, oferind şampanie în cupe de cristal sclipitoare.
Luce o găsi pe Henrietta lângă uşile ce dădeau în sala de bal principală, care arăta ca o grădină în floare: rochii extravagante, în tonuri multicolore aprinse, din organza, tul şi mătase, împodobite cu panglici, umpleau încăperea. Buchete de mână străluceau la încheieturile doamnelor mai tinere, răspândind un miros de vară în întreaga casă.
Sarcina Henriettei era să adune şalurile şi poşetele doamnelor în timp ce intrau. Luce primise porunca să distribuie carnetele de bal — micuţe şi sofisticate, cu însemnele heraldice ale familiei

lui Constance brodate pe copertă şi cu repertoriul muzical al orchestrei scris înăuntru.
— Unde-s toţi bărbaţii? îi şopti Luce Henriettei.
Henrietta pufni.
— Aşa te vreau! La fumoar, desigur. Îşi îndreptă brusc privirea spre stânga, unde se afla un coridor la capătul căruia se profilau nişte umbre. Unde ar fi înţelept să rămână până se serveşte masa, dacă mă-ntrebi pe mine. Cine vrea să le audă trăncăneala despre cutare război care se duce tocmai în Crimeea? în niciun caz doamnele astea. Şi cu atât mai puţin eu sau tu, Myrtle.
Apoi, Henrietta ridică din sprâncene şi arătă spre ferestrele franţuzeşti.
— Of, mi-am dat drumul la gură prea devreme. Pare-se că imul dintre ei a scăpat.
Luce se întoarse. Un singur bărbat se găsea în încăperea plină ochi de femei. Stătea cu spatele la ele, avea doar o coamă lucioasă de păr negru ca pana corbului şi purta un Irac. Vorbea cu o blondă îmbrăcată într-o rochie de bal fină şi trandafirie. Cerceii-candelabru de diamant îi străluciră cand îşi întoarse capul, şi ochii îi întâlniră privirea lui Luce.
Gabbe.
Frumosul înger clipi de câteva ori, de parcă încerca să se hotărască dacă Luce era sau nu o himeră. Apoi îşi înclină abia perceptibil capul spre bărbatul de alături, parcă încercand să-i transmită un semnal. Înainte ca el să apuce să se întoarcă, Luce recunoscu profilul neted, ascuţit.
Cam.
Luce rămase fără suflare, scăpând din mână toate carnetele de bal. Se aplecă şi începu să le ridice neîndemânatic de pe podea. Apoi, le depuse în mâinile Henriettei şi ieşi în grabă din încăpere.
— Myrtle! spuse Henrietta.
Mă întorc imediat, şopti Luce, luând-o la fugă pe scara înaltă, în spirală, înainte ca Henrietta să apuce măcar să răspundă. Domnişoara Mcgovern ar fi expediat-o fără să clipească dacă ar fi aflat că Luce îşi abandonase postul din sala dc bal — şi carnetele de bal costisitoare. Dar asta era ultima griijă a lui Luce. Nu era pregătită să dea ochii cu Gabbe, nu cât timp trebuia să o găsească pe Lucinda.
Şi nu voia deloc să se afle în preajma lui Cam. Nici în viaţa ei

prezentă, nici în oricare alta. O trecu un fior când îşi aminti cum îndreptase el arcul spre făptura despre care crezuse că era ea, în noaptea în care Proscrisul încercase să poarte reflexia ei spre cer.
Dacă ar fi fost şi Daniel acolo…
Dar nu era. Luce nu putea decât să spere că el va fi acolo, aşteptând-o — fără să fie prea furios — pentru ca, după ce-şi va fi dat seama ce făcea, ea să se întoarcă acasă împreună cu Daniel, în prezent.
În vârful scărilor, Luce se duse glonţ în prima cameră pe care o găsi. Închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea pentru a-şi trage sufletul.
Stătea singură în salonul imens. Era o încăpere splendidă, cu o sofa somptuoasă, tapiţată, de culoarea fildeşului, şi cu două scaune aşezate în jurul unei harpe strălucitoare. Draperii de un roşu întunecat acopereau cele trei ferestre largi de-a lungul peretelui de vest. În şemineu trosnea focul.
Lângă Luce se afla un perete cu rafturi de cărţi, pe care erau dispuse şiruri întregi de volume groase, legate în piele, înălţându-se până în tavan, atât de sus, încât exista până şi una dintre scările acelea pe roţi care puteau fi purtate de la un raft la altul.
În colţ se afla un şevalet şi încă ceva ce îi atrase atenţia lui Luce. Nu mai călcase niciodată pe acolo de când se afla pe proprietatea lui Constance, şi totuşi, un singur pas pe covorul persan gros îi împrospătă memoria şi avu impresia unui dejâ-vu. Daniel. Luce îşi aminti discuţia pe care el o purtase cu Margaret în grădină. Vorbiseră despre picturile lui. Îşi câştiga traiul ca artist. Şevaletul din colţ trebuia să fie cel pe care lucra.
Se îndreptă spre el. Trebuia să vadă ce pictase.
Chiar înainte să ajungă la şevalet, un trio de voci ascuţite o făcu să tresară.
Erau afară, chiar în dreptul uşii.
Înlemni în timp ce urmărea clanţa răsucindu-se, apăsată pe dinafară. N-avea de ales decât să se ascundă după draperia roşie şi groasă de catifea.
Auzi un foşnet de tafta, o uşă trântindu-se şi o gâfâială, urmată de chicoteli. Luce îşi duse o mână la gură şi se apleca uşor în afară, destul cât să privească pe furiş de după draperie.
Versiunea Lucindei din Helston se afla la numai trei meni şi

jumătate distanţă. Purta o rochie albă superbă, cu un corsaj fin, creponat, din mătase şi legat cu şireturi la spate. I'. Irul ei negru era prins în vârful capului şi pieptănat în buric strălucitoare şi savante. Colierul de diamante strălucea pe pielea ei palidă, dându-i un aer princiar, care aproape că o lăsă pe Luce fără suflare.
Versiunea ei din trecut era cea mai rafinată făptură pe care Luce o văzuse vreodată.
— Eşti foarte sclipitoare în seara asta, Lucinda, spuse cu voce delicată.
— Te-a invitat din nou la dans Thomas? o tachină o alta.
Şi mai erau alte două fete — Luce o recunoscu pe una dintre ele, Margaret, fiica cea mare a lui Constance, care se plimbase cu Daniel prin grădină. Cealaltă, o copie mai pioaspătă a lui Margaret, trebuie să fi fost sora mai mică. Părea de-o vârstă cu Lucinda. O tachina ca o prietenă bună.
Şi avea dreptate — Lucinda chiar radia de fericire. Probabil că datorită lui Daniel.
Lucinda se trânti pe sofaua de culoarea fildeşului şi suspina într-un fel în care Luce n-ar fi făcut-o niciodată, un suspin melodramatic, care cerşea atenţia. Luce îşi dădu seama Imediat că Bill avea dreptate. Ea şi versiunea ei din trecut mi semănau câtuşi de puţin.
— Thomas? Lucinda îşi încreţi năsucul. Tatăl lui Thomas nu o decât un tăietor de lemne obişnuit...
— Ba nu! ţipă fiica mai mică. E un tăietor de lemne cu totul neobişnuit. E bogat.
— Totuşi, Amelia, spuse Lucinda netezindu-şi fusta în jurul gleznelor subţiri. Practic, face parte din clasa muncitoare.
Margaret se cocoţă pe marginea canapelei.
— Nu aveai o părere aşa de proastă despre el săptămâna trecută, când ţi-a cumpărat pălăria aia din Londra.
— Ei bine, lucrurile se schimbă. Şi chiar îmi merge la inimă o pălărie drăgălaşă. Lucinda se încruntă. Dar, lăsând la o parte pălăriile, o să-i spun tatei să nu îi mai permită să mă viziteze.
Imediat ce se opri din vorbit, încruntarea Lucindei făcu loc unui zâmbet visător şi începu să fredoneze o melodie. Celelalte fete o priviră neîncrezătoare în timp ce cânta uşor pentru sine, mângâind dantela şalului ei şi privind pe fereastră, la numai câţiva centimetri distanţă de ascunzătoarea lui Luce.

— Ce-o fi apucat-o? şopti tare Amelia către sora ei.
Margaret pufni.
— Adică cine, vrei să spui.
Lucinda se ridică şi se îndreptă spre fereastră, făcând-o pe Luce să se retragă în spatele draperiei. Luce simţi că se face roşie ca racul în timp ce auzea fredonatul uşor al vocii Lucindei Biscoe la numai câţiva centimetri depărtare. Apoi, interveni un zgomot de paşi, iar Lucinda se întoarse de la fereastră; cântecul ei straniu încetă brusc.
Luce îndrăzni să mai arunce o ocheadă din spatele draperiei. Lucinda se dusese la şevalet, unde rămăsese încremenită.
— Ce-i asta?
Lucinda ridică pânza şi le-o arătă prietenelor ei. Luce nu putea să o vadă prea clar, dar pictura părea destul de banală. Un soi de floare.
— E lucrarea domnului Grigori, spuse Margaret. Schiţele lui erau atât de promiţătoare când a sosit, dar mă tem că i s-a întâmplat ceva. De trei zile încoace nu mai pictează decât bujori. Ridică din umeri. Ciudat. Artiştii sunt atât de bizari.
— Oh, dar e chipeş, Lucinda. Amelia luă mâna Lucindei într-a ei. Trebuie să te prezentăm domnului Grigori în seara asta. Are un păr blond atât de fermecător, iar ochii lui… Te-ai putea topi privindu-i!
— Dacă Lucinda e prea bună pentru Thomas Kennington toţi banii lui, tare mă-ndoiesc că un simplu pictor va fi la înălţimea aşteptărilor ei.
Margaret vorbi atât de tăios, încât lui Luce îi era cât se poate de clar că trebuia să nutrească sentimente pentru Daniel, la rândul ei.
— Aş fi încântată să-l cunosc, spuse Lucinda, întorcându-se din nou la fredonatul ei uşor.
Luce îşi ţinu respiraţia. Aşadar, Lucinda nici măcar nu-l cunoscuse încă? Cum de era posibil, din moment ce părea limpede ca lumina zilei că era îndrăgostită?
— Să mergem atunci, spuse Amelia, trăgând-o pe Lucinda de mână. Cu atâta bârfă o să pierdem partea a doua a petrecerii.
Luce trebuia să facă ceva. Dar, din cele spuse de Bill şi de Roland, era imposibil să îşi salveze viaţa anterioară. Era periculos fie şi numai să încerce. Chiar dacă reuşea prin. Ibsurd, ciclul Lucindelor ulterioare era în primejdie să se schimbe. Luce,

la rândul ei, ar fi putut să se schimbe. Sau, mai rău de atât, să fie anihilată.
Dar poate exista o cale prin care Luce putea să o avertizeze pe Lucinda, astfel încât să nu intre în această relaţie, orbită de dragoste. Astfel încât să nu moară ca un pion, din pricina unei pedepse vechi de când lumea, fără să înţeleagă măcar de ce.
Fetele aproape că ieşiseră pe uşă când Luce îşi luă inima în dinţi, arătându-se de după draperie.
— Lucinda!
Versiunea ei din trecut se întoarse rapid; ochii i se înguslară când îi alunecară pe rochia de slujnică a lui Luce.
— Ne-ai spionat?
În ochii ei nu se aprinse nicio scânteie de recunoaştere. Era ciudat că Roland o confundase pe Luce cu Lucinda, în bucătărie, în timp ce Lucinda însăşi nu părea să vadă vreo asemănare între ele. Ce văzuse Roland şi îi scăpa fetei ăsteia? Luce inspiră adânc şi se forţă să îşi ducă mai departe planul încropit în grabă.
— Nnn-am spionat, nu, se bâlbâi ea. Trebuie să-ţi vorbesc.
Lucinda pufni dispreţuitor şi se uită la prietenele ei.
— Poftim?
— Nu tu eşti cea care împarte carnetele de bal? o întrebă Margaret pe Luce. Mama nu o să fie prea încântată să audă că îţi neglijezi îndatoririle. Cum te numeşti?
— Lucinda. Luce se apropie şi îşi coborî vocea. E vorba despre artist. Despre domnul Grigori.
Ochii Lucindei şi ai lui Luce se întâlniră şi fură străbătute de un fior. Lucinda părea incapabilă să se îndepărteze.
— Luaţi-o înainte fără mine, le spuse prietenelor ei. Cobor şi eu imediat.
Cele două fete schimbară priviri contrariate, dar era clar că Lucinda era conducătoarea grupului. Prietenele ei se strecurară pe uşă fără niciun cuvânt.
Luce închise uşa de la salon.
— Ce-i aşa de important? întrebă Lucinda şi se dădu de gol, schiţând un zâmbet. Ţi-a pus întrebări despre mine?
— Stai departe de el, spuse Luce dintr-o suflare. Dacă îl cunoşti în seara asta, o să îl consideri foarte frumos. O să vrei să te îndrăgosteşti de el. Să nu o faci.
Luce se simţea îngrozitor să vorbească despre Daniel în termeni atât de duri, dar era singura cale să salveze viaţa versiunii sale

anterioare.
Lucinda Biscoe se înfurie şi se întoarse spre uşă.
— Ştiu o fată din… ăă… Derbyshire, continuă Luce, care zicea tot felul de lucruri despre reputaţia lui. A rănit o groază de fete înainte. Le-a… le-a distrus.
De pe buzele rozalii ale Lucindei se auzi un sunet de uimire.
— Cum îţi permiţi să te adresezi aşa unei doamne? Cine te crezi? Nu te priveşte dacă îmi place sau nu acest artist. O ţintui pe Luce cu degetul. Te-ai îndrăgostit şi tu de el, stricată mică şi egoistă ce eşti?
— Nu! răspunse Luce, făcând câţiva paşi înapoi de parcă.ir fi fost pălmuită.
Bill o prevenise că Lucinda era cu totul diferită de ea, dar acea latură urâtă a Lucindei nu putea reprezenta totul. Altfel, de ce ar iubi-o Daniel? Altfel, cum ar fi putut să fie o parte din sufletul lui Luce?
Trebuia să le unească ceva mai profund.
Lucinda era însă aplecată asupra harpei, mâzgălind nişte cuvinte pe o bucăţică de hârtie. Se îndreptă, o împături şi o îndesă în mâinile lui Luce.
— Nu îi voi raporta doamnei Constance faptul că ai fost obraznică, zise ea, privind-o arogant pe Luce, dacă îi dai acest bilet domnului Grigori. Nu rata şansa de a-ţi salva slujba.
O clipă mai târziu, nu mai era decât o siluetă care aluneca pe coridor, coborând scările, pentru a ajunge înapoi la petrecere.
Luce desfăcu biletul.

Dragă domnule Grigori,
De când ne-am întâlnit, alaltăieri, la croitorie, nu mai pot sd vă scot din minte. Doriţi să mă întâlniţi la foişor în seara aceasta, la ora nouă? Vă voi aştepta.
A dumneavoastră pe veci,
Lucinda Biscoe

Luce rupse scrisoarea în bucăţele şi-o azvârli în focul din salon. Dacă nu i-ar înmâna niciodată biletul lui Daniel, Lucinda s-ar trezi singură în foişor. Luce s-ar putea duce acolo să o aştepte şi să încerce din nou să o avertizeze.
O zbughi pe coridor şi coti în goană spre scările servitorilor, la bucătărie. Trecu în fugă pe lângă bucătari, patiseri şi pe lângă

Henrietta.
— Ne-ai băgat pe amândouă în bucluc, Myrtle! strigă fata după Luce, dar Luce ieşise deja pe uşă.
Simţea aerul de seară răcoros şi uscat pe faţă în timp ce alerga. Era aproape nouă, dar soarele nu asfinţise încă deasupra crângului aflat pe latura de vest a domeniului. Se avântă pe aleea scăldată în trandafiriu, trecând de grădina luxuriantă, de mirosul dulce, îmbătător al trandafirilor, de labirintul din gard viu.
Privirea îi fu atrasă de locul unde ieşise din mesager şi ajunsese în această existenţă. Păşea pe aleea care ducea spre foişorul gol. Se oprise foarte aproape de el, când cineva o apucă de braţ. Se întoarse.
Şi dădu nas în nas cu Daniel.
O adiere uşoară îi sufla părul blond de pe frunte. În costumul negru de ceremonie, cu ceasul cu lanţ de aur şi cu un mic bujor alb prins de rever, Daniel arăta chiar mai bine decât şi-l amintea. Pielea lui era netedă şi strălucitoare în lumina apusului de soare. Avea întipărit un zâmbet stins pe buze. Ochii îi străluceau violet la vederea ei.
Lui Luce îi scăpă un suspin uşor. Tânjea să se apropie cu câţiva centimetri de el şi să îşi apese buzele de ale lui. Să îşi petreacă braţele în jurul lui şi să simtă pe umerii lui laţi locul de unde i se desfăceau aripile. Voia să uite motivul pentru care venise aici, voia doar să-l ţină în braţe şi să se lase îmbrăţişată, la rândul ei. Niciun cuvânt n-ar fi putut exprima cât de mult îi lipsise.
Nu. Vizita asta se învârtea în jurul Lucindei.
Daniel, Daniel al ei era departe acum. Îi venea greu să-şi imagineze ce făcea sau la ce se gândea în acele clipe. Şi îi era încă şi mai greu să-şi imagineze revederea lor, la capătul acestei aventuri. Dar nu acesta era oare scopul căutării ei? Să afle suficiente lucruri despre trecutul ei, încât să poată fi cu adevărat împreună cu Daniel, în prezent?
— N-ar trebui să fii aici, îi spuse ea acelui Daniel din Helston. El n-avea de unde să ştie că Lucinda din Helston voia să întâlnească cu el aici. Dar iată-l aici. Era ca şi cum nimic nu le putea împiedica întâlnirea. Erau atraşi necondiţionat imul de celălalt.
Râsul lui Daniel era exact acelaşi cu care era obişnuită Luce, cel pe care îl auzise prima dată la Sword & Cross, când Daniel o

sărutase; râsul pe care îl iubea. Dar acest Daniel nu cunoştea cu adevărat. Nu ştia cine era ea, de unde venea Luce încerca să facă.
Nici tu n-ar trebui să fii aici. Daniel zâmbi. Mai întâi va irebui să dansăm înăuntru, iar mai târziu, după ce vom ajunge să ne cunoaştem mai bine, o să trebuiască să te iau la o plimbare sub clar de lună. Dar soarele nici măcar n-a apus. Ceea ce înseamnă că avem mult de dansat împreună, li întinse mâna. Numele meu e Daniel Grigori.
Nici măcar nu observase că era îmbrăcată cu o uniformă ilc servitoare, şi nu o rochie de bal, că nu se purta deloc ca o englezoaică get-beget. Doar îşi coborâse privirea spre ea şi, la fel cum păţise Lucinda, Daniel era deja orbit de dragoste.
Văzând toate astea dintr-un nou unghi, relaţia lor căpătă claritate stranie. Era minunată, dar lipsită de viziune la modul tragic. Oare pe Lucinda o iubea Daniel, şi invers sau era doar un ciclu de care nu se puteau elibera?
— Nu sunt eu aceea, îi spuse Luce cu tristeţe.
Daniel îi luă mâinile într-ale sale. Luce se topi puţin.
— Sigur că eşti tu, spuse el. Mereu eşti tu.
— Nu, spuse Luce. Nu e drept faţă de ea, nu eşti corect. In plus, Daniel, e afurisită.
— Despre cine vorbeşti?
Arăta ca şi cum nu se putea decide dacă să o ia în serios mii să râdă.
Luce zări cu coada ochiului o siluetă în alb îndreptându-se spre ei din spatele casei.
Lucinda.
Venea la întâlnirea cu Daniel. Se pornise devreme. Pe bileţel scria ora nouă — cel puţin, scrisese ora nouă înainte să arunce Luce bucăţelele în foc.
Lui Luce începu să-i bată inima. Nu trebuia să fie prinsă aici la sosirea Lucindei. Şi totuşi, nu-l putea părăsi pe Daniel aşa devreme.
— De ce o iubeşti? Cuvintele îi ieşiră pe gură dintr-o suflare. Ce te face să te îndrăgosteşti de ea, Daniel?
Daniel îşi puse mâna pe umărul ei. Era o senzaţie minunată.
— Ia-o mai uşor, zise el. Abia ne-am cunoscut, dar pot să-ţi promit că nu iubesc pe nimeni altcineva decât...
— Hei, tu! Slujnico! Lucinda îi zărise şi, judecând după tonul ei,

nu era prea încântată de situaţie. Începu să alerge spre foişor, blestemându-şi rochia, umezeala ierbii şi pe Luce. Ce-ai făcut cu scrisoarea mea, fetiţo?
— F-fata aia care vine încoace, se bâlbâi Luce, sunt eu, într-un fel. Sunt ea. Ne iubeşti pe amândouă şi trebuie să înţeleg…
Daniel se întoarse să o privească pe Lucinda, cea pe care o iubise — sau avea să o iubească — în acea epocă. Acum, îi vedea bine chipul. Putea să vadă că erau două la fel.
Când întoarse capul spre Luce, mâna pe care şi-o pusese pe umărul ei începu să tremure.
— Eşti tu, cealaltă! Ce-ai făcut? Cum ai făcut asta?
— Hei, tu! Fetiţo! Lucinda văzuse mâna lui Daniel pe umărul lui Luce. Întregul chip i se schimonosise de ciudă. Ştiam eu! ţipă ea, iuţind pasul. Stai departe de el, târfo!
Luce se simţea cuprinsă de un val de panică. Acum, nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să fugă. Dar, mai întâi, atinse obrazul lui Daniel.
— Este dragoste? Sau e doar blestemul care ne uneşte?
— E dragoste, spuse el fără suflare. Nu ştii asta?
Se desprinse din strânsoarea lui şi se îndepărtă, alergând cât o ţineau puterile de-a lungul pajiştii, înapoi prin crângul de mesteceni argintii, înapoi la ierburile înalte unde sosise la început. Picioarele i se împleticiră, şi se împiedică, prăbuşindu-se cu faţa la pământ. Totul o durea. Şi era furioasă. Clocotea de furie. Furie pe Lucinda, pentru că era aşa de. Il'urisită. Pe Daniel, pentru felul cum se îndrăgostise fără să gândească. Pe propria neputinţă de a face ceva care să schimbe cât de cât lucrurile. Lucinda tot avea să moară — prezenţa lui Luce aici nu conta câtuşi de puţin. Scoase un geamăt de frustrare, lovind pământul cu pumnii.
— Hai, linişteşte-te!
O mână micuţă de piatră o mângâia pe spate. Luce o dădu la o parte scuturându-se.
— Lasă-mă-n pace, Bill.
— Hei, a fost un gest curajos. Chiar ai intrat în tranşee de data asta. Dar acum s-a terminat, conchise Bill dând din umeri.
Luce se ridică şi îi aruncă o privire ucigătoare. Expresia lui îngâmfată o făcu să-şi dorească să se întoarcă şi să-i spună Lucindei cine era ea cu adevărat — să-i spună cum stăteau lucrurile.

— Nu. Luce se ridică. Nu s-a terminat!
Bill o trase înapoi la pământ. Era uluitor de puternic pen- Iru o creatură aşa de micuţă.
— Oh, ba da, s-a terminat. Haide, treci în mesager.
Luce se întoarse să privească locul spre care arăta Bill. Nici măcar nu observase portalul dens şi negru plutind chiar în faţa ochilor ei. Mirosul său stătut îi provocă greaţă.
— Nu.
— Ba da, spuse Bill.
— În primul rând, tu eşti cel care mi-a spus să o iau mai uşor.
— Uite, lasă-mă să-ţi fac un rezumat. Eşti o afurisită în viaţa asta, iar lui Daniel nu-i pasă. Acum vine surpriza! îţi face curte câteva săptămâni la rând şi faceţi şi schimb de flori. Un sărut pasional şi abracadabra! OK? în rest, nu mai e mare lucru de văzut.
— Tu nu înţelegi.
— Ce? Nu înţeleg că cei din epoca victoriană sunt învechiţi ca un pod şi plictisitori ca un tapet decojit? Haide, dacă tot te plimbi în zigzag prin trecutul tău, măcar fă călătoria asta să merite. Hai să punctăm nişte aspecte esenţiale.
Luce nu se urni.
— Există vreo cale să te fac să dispari?
— Chiar trebuie să te îndes în mesagerul ăsta ca pe o pisică într-o valiză? Să ne mişcăm odată!
— Trebuie să văd că pe mine mă iubeşte, şi nu doar vreo proiecţie de-a mea, indusă de vreun blestem de care este legat. Trebuie să simt că există ceva mai puternic care ne ţine uniţi. Ceva real.
Bill luă un loc pe iarbă lângă Luce. Apoi, păru să se gândească mai bine şi se târî de-a dreptul în poala ei. Iniţial, Luce voia să îl strivească, pe el şi pe muştele care bâzâiau în jurul capului lui, dar când Bill îşi ridică privirea spre ea, i se păru că era sincer.
— Scumpo, nu-i momentul să te gândeşti acum dacă Daniel te iubeşte pentru ceea ce eşti. Sunteţi suflete-pereche, ce naiba! Voi doi aţi inventat expresia. Nu trebuie să mai întârzii pe aici ca să te convingi. Lucrul ăsta se întâmplă în fiecare existenţă.
— Ce?
— Vrei să vezi dragostea adevărată?
Luce încuviinţă din cap.
— Haide!

Bill o trase în sus. Mesagerul plutea în faţa lor şi începu să îşi schimbe forma, până ajunse să semene cu un cort care se unduieşte. Bill zbură în aer, îşi agăţă degetul de o clanţă invizibilă şi trase. Mesagerul se remodelă, coborându-se ca un pod mobil, până când Luce nu mai văzu altceva decât un tunel întunecat.
Luce aruncă o privire înapoi, spre Daniel şi Lucinda, dar nu-i putea vedea — doar contururile lor, pete de culoare apropiindu-se una de alta.
Bill îşi mişcă energic mâna liberă în pântecul mesagerului.
— Intră acum!
Iar ea intră.

Capitolul 8
Vedere de deasupra aripilor
Helston, Anglia, 26 Iulie 1854

Hainele lui Daniel erau decolorate de soare, iar pe obraz i se întărise nisipul de pe plaja pustie din Cornwall, unde se trezise. Putea să fi trecut o zi, o săptămână, o lună de când era acolo, afară, rătăcind singur. Oricât de mult timp ar fi trecut, îl petrecuse în întregime pedepsindu-se pentru greşeala făcută. Faptul că se întâlnise în felul acela cu Lucinda, la croitorie, fusese o eroare atât de gravă, încât îi ardea sufletul ori de câte ori se gândea la asta.
Şi nu se putea abţine să nu se gândească la cele întâmplate. Buzele ei cărnoase, rozalii, rotujindu-se în jurul cuvintelor: Cred că te cunosc. Te rog, aşteaptă.
Atât de fermecătoare şi atât de periculoase.
Of, de ce nu fusese ceva neînsemnat? Un schimb de replici scurt într-un stadiu avansat al perioadei de curtare. Atunci poate că n-ar mai fi contat atât de mult. Dar o primă întâlnire! Lucinda Biscoe pusese mai întâi ochii pe el, pe acel Daniel nepotrivit. El ar fi putut să pună totul în pericol. Ar fi putut deforma trecutul atât de rău, încât Luce a lui ar fi putut muri, transformată în aşa fel încât să nu mai poată fi recunoscută vreodată… Dar nici vorbă. Dacă s-ar fi întâmplat asta, n-ar mai fi avut-o pe Luce a lui în memorie.
Timpui s-ar fi repliat, iar el nu ar mai fi simţit niciun regret

pentru faptul că Luce a lui avea să fie diferită.
Versiunea lui din trecut trebuie să-i fi răspuns Lucindei Uiscoe într-un mod care să fi acoperit greşeala lui Daniel. Nu putea să îşi amintească exact cum începuse povestea lor, doar cum se sfârşise. Dar, lăsând asta la o parte, nu s-ar fi. Ipropiat câtuşi de puţin de şinele lui din trecut pentru a-l preveni, de teamă să nu nimerească din nou peste Lucinda i să strice şi mai mult lucrurile. Tot ce putea face era să se dea la o parte şi să aştepte să se aşeze lucrurile.
Era obişnuit cu veşnicia, dar ăsta fusese Iadul.
Daniel pierdu noţiunea timpului, lăsându-l să se dizolve iu sunetele oceanului adus la mal. Măcar pentru scurt timp.
Ar fi putut foarte bine să îşi reia căutarea, păşind într-un mesager şi urmărind-o pe Luce în următoarea existenţă pe care o vizita. Dar, dintr-un motiv neştiut, rămânea blocat în Helston, aşteptând ca viaţa Lucindei Biscoe să se încheie acolo.
Când se trezi în seara aceea sub cerul brăzdat de nori purpurii, Daniel simţi. Era miezul verii. Noaptea în care ea. Ivea să moară. Îşi curăţă nisipul de pe piele şi încercă o tandreţe ciudată în aripile ascunse. Inima îi zvâcnea la fiecare bătaie.
Era momentul.
Moartea Lucindei nu avea să se petreacă înainte de asfinţit.
Avatarul lui Daniel probabil că era singur, în salonul familiei Constance. O desena pe Lucinda Biscoe pentru ultima dată.
Bagajele lui erau aşezate afară, la uşă, fără să conţină nimic, ca de obicei, în afară de trusa cu creioane, legată în piele, câteva blocuri de desen, cartea lui despre Privitori şi o pereche de pantofi de rezervă. Chiar plănuise să ia vaporul tn dimineaţa următoare. Ce minciună!
Rar era Daniel sincer cu sine însuşi în clipele care se scurgeau până la moartea ei. Mereu se pierdea în dragostea lui.
De fiecare dată se amăgea, se îmbăta cu prezenţa ei şi uita ce trebuia să se întâmple.
Îşi amintea foarte bine cum se încheiase totul în existenţa din Helston. Negase faptul că ea trebuia să moară până în clipa în care o împinsese în draperiile de catifea rubinie şi o trimisese pe tărâmul uitării cu un sărut.
Îşi blestemase soarta atunci; făcuse o scenă cumplită, încă simţea agonia, ca o urmă de fier încins pe piele. Şi îşi amintea vizita.

Aşteptând ca soarele să apună, stătea singur pe ţărm şi lăsa apa să îi sărute tălpile goale. Închise ochii şi îşi întinse braţele, îngăduind aripilor sale să ţâşnească din cicatricele de pe umeri. Se înfoiau în spatele lui, zbătându-se în vânt şi oferindu-i o imponderabilitate care deocamdată îl liniştea. Putea să vadă cât de luminoase erau, din oglindirea lor în apă, cât de uriaş şi de încrâncenat îl făceau să arate.
Uneori, când Daniel se simţea de neconsolat, refuza să-şi elibereze aripile. În felul acesta se pedepsea singur. Profunda uşurare, sentimentul incredibil, palpabil de libertate, pe care le ofereau sufletului aripile lui desfăcute îi păreau false, ca un drog. În noaptea aceea însă, îşi permise acel freamăt.
Îşi îndoi genunchii pe nisip şi se propulsă în aer.
Se întoarse rapid la câţiva centimetri de suprafaţa apei, astfel încât să rămână cu spatele la ocean, cu braţele întinse sub el ca o splendidă plută strălucitoare.
Atinse în zbor suprafaţa apei, întinzându-şi muşchii la fiecare bătaie prelungă de aripi, alunecând pe valuri până când apa turcoaz deveni de un albastru glacial. Apoi plonjă în adâncuri. Aripile lui erau calde în locurile unde oceanul era rece, creând o urmă mică, violetă, care îl încercui.
Daniel adora să înoate. Răcoarea apei, bătaia imprevizibilă a curentului, felul cum oceanul şi luna se sincronizau. Era una dintre puţinele plăceri profane pe care le înţelegea cu adevărat. Dar cel mai mult adora să înoate cu Lucinda.
Cu fiecare bătaie din aripi, Daniel şi-o imagina pe Lucinda lângă el, alunecând cu graţie prin apă, ca de atâtea ori înainte, lăfăindu-se în lumina caldă, strălucitoare.
Când luna sclipi pe cerul întunecat, iar Daniel trecuse ile coasta din Reykjavik, ţâşni afară din apă. Drept în sus, bătând din aripi cu o sălbăticie care alungă frigul.
Vântul îi biciuia pieptul, uscându-l în decurs de câteva clipe, pe măsură ce se înălţa tot mai mult în aer. Ţâşni prin vălătuci groşi de nori cenuşii, după care se întoarse şi începu să plutească de-a lungul coastei, sub întinderea Raiului înstelat.
Aripile lui fremătau libere, cu toată puterea, pătrunse de dragoste şi de groază şi de gânduri despre ea, încreţind apa de sub el până o făcu să sclipească precum diamantele. Prinse o viteză formidabilă în timp ce zbură înapoi, deasupra insulelor Feroe, de la un capăt la altul al Mării Irlandei, zbură de-a lungul

Canalului Saint-Georges şi reveni, în sfârşi, în Helston.
Cât de contrar naturii lui era să o privească pe fata pe i are o iubea ivindu-se doar ca să moară!
Dar Daniel trebuia să vadă dincolo de acel moment şi di' acea durere. Trebuia să privească spre toate Lucindele ce aveau să vină după acel sacrificiu — şi spre cea pe care urmărea, ultima Luce, cea care avea să pună capăt acelui ciclu blestemat.
Moartea Lucindei în noaptea aceea era singura cale prin care ei doi puteau să învingă, singura cale care le mai oferea o şansă.
Când sosi pe domeniul familiei Constance, casa era întunecată, iar aerul, încins şi încremenit.
Îşi ascunse aripile aproape de corp, încetinindu-şi coborârea de-a lungul laturii de sud a proprietăţii. Văzu acoperişul alb al foişorului, care oferea o vedere maiestuoasă asupra grădinilor. Văzu aleea cu prundiş, luminată de lună, pe care ea trebuia să fi călcat cu numai câteva clipe în urmă, furişându-se din casa vecină a tatălui ei, după ce toată lumea se culcase. Cămaşa ei de noapte, acoperită de o pelerină lungă şi neagră, pudoarea ei uitată în graba de a-l găsi.
Iar acolo, lumina din salon, acel unic candelabru care o atrăsese spre el. Draperiile erau uşor despărţite. Suficient pentru ca Daniel să privească înăuntru fără a risca să fie văzut.
Ajunse la fereastra salonului de la etajul al doilea al casei enorme şi îşi lăsă aripile să bată uşor, plutind afară ca un spion. Măcar ea era acolo? Inspiră încet, îşi lăsă aripile să se umple de aer şi îşi lipi faţa de geam.
Era doar Daniel, desenând febril schiţe pe blocul său de desen, într-un colţ. Avatarul său din trecut arăta epuizat şi deznădăjduit. Îşi putea aminti sentimentul cu exactitate, urmărind ticăitul sumbru al ceasului din perete, aşteptând în fiecare clipă ca ea să dea buzna pe uşă. Fusese atât de uluit când ea se strecurase în spatele lui, în tăcere, parcă de undeva din spatele perdelelor.
La fel de uluit era şi acum.
Frumuseţea ei era mai presus de cele mai nerealiste aşteptări pe care şi le făcuse în noaptea aceea. În orice noapte. Obrajii ei erau îmbujoraţi de dragostea pe care o simţea, fără însă a o înţelege. Părul negru i se desprindea din coada lungă, magnifică. Minunata transparenţă a cămăşii ei de noapte, ca o pânză de păianjen plutind pe tot cuprinsul pielii aceleia

desăvârşite.
Chiar atunci, avatarul lui se ridică şi se întoarse rapid. Când văzu acea creatură superbă în faţa lui, i se citi durerea pe chip. Dacă ar fi putut să facă ceva, să îşi ajute avatarul să treacă prin asta, ar fi făcut. Dar nu putea decât să-i citească pe buze.
Ce cauţi aici?
Luce se apropie mai mult, iar obrajii i se îmbujorară. Cei doi erau împreună ca nişte magneţi, atraşi, preţ de o clipă, cu o forţă mai presus decât ei şi respinşi cu o putere aproape egală, în următoarea.
Daniel plana în jurul casei, măcinat de suferinţă.
Nu putea să privească. Trebuia să privească.
Felul cum îşi întinseră braţele unul spre celălalt era un preambul al clipei în care pielea lui o atinse pe a ei. Apoi se lăsară amândoi cuprinşi subit de o pasiune lacomă. Nici măcar nu se sărutau, doar vorbeau. Când buzele aproape că li se atinseră, când sufletele aproape că li se atinseră, trupurile lor fură înconjurate de o aură arzătoare, pură, albă şi lierbinte, de care niciunul din ei nu era conştient.
Era ceva la care Daniel nu mai asistase din afară.
Asta căuta Luce? O dovadă vizuală a faptului că dragostea lor era autentică? Pentru Daniel, dragostea lor era parte din el în aceeaşi măsură ca aripile. Dar lucrurile trebuiau să fie diferite pentru Luce. Ea nu avea acces la splendoarea lubirii lor. Doar la sfârşitul ei înflăcărat.
Fiecare moment era o revelaţie profundă, îşi lipi obrazul de geam, oftând. Înăuntru, şinele său din trecut ceda, pierzându-şi hotărârea, care, oricum, fusese de la bun început o prefăcătorie. Bagajele lui erau făcute, dar I ucinda era cea care trebuia să plece.
Acum, versiunea lui din trecut o luă în braţe. Daniel puma mirosi parfumul dulce şi intens al pielii ei, chiar şi dinuilo de fereastră. Se invidia pe sine, pe cel care îi săruta rjiiul, trecându-şi mâinile pe spatele ei. Dorinţa lui era atât de intensă, încât ar fi putut zgudui fereastra dacă nu şi-ar fi impus să se abţină.
O, întârzie sfârşitul, îi porunci versiunii sale anterioare, a clipa asta să mai dureze un pic. Încă un sărut. Încă o mingere dulce înainte să se zguduie camera, iar mesagerii i înceapă să tremure în umbrele lor.
Geamul se încălzi sub apăsarea obrazului său. Se întâmpla. Voia

să închidă ochii, dar nu putea. Lucinda se crispă în braţele versiunii lui din trecut. Faţa i se schimonosi de durere. Îşi ridică privirea, iar ochii i se făcură mari de uimire la vederea umbrelor ce dansau pe tavan. Revelaţia, pe jumătate încolţită în minte, a unui ceva nedefinit era deja mai mult decât putea suporta.
Ţipă.
Şi explodă într-o coloană de flăcări strălucitoare.
În cameră, şinele timpuriu al lui Daniel fusese izbit de perete. Căzuse şi zăcea chircit, nimic mai mult decât umbra unui bărbat. Îşi îngropă faţa în covor şi începu să tremure.
Afară, Daniel privea focul urcând în aer, pe pereţi, cuprins de o groază pe care nu reuşise să o simtă până atunci. Focul sfârâi ca un sos ce fierbe într-o tigaie, iar apoi dispăru, nelăsând nicio urmă din Luce.
Miraculos. Fiecare por din trupul lui Daniel era cuprins de frisoane. Ar fi considerat spectacolul morţii Lucindei aproape frumos, dacă nu l-ar fi distrus pe şinele său din trecut.
Versiunea lui din trecut se ridică uşor în picioare. Gura i se deschise, iar aripile îi ţâşniră din fracul negru, ocupând aproape întreaga cameră. Îşi ridică pumnii spre cer şi urlă.
Afară, Daniel nu mai putea suporta. Lovi fereastra cu ari pile, împrăştiind cioburi de sticlă în noapte. Apoi intră rapid prin gaura zimţată.
— Ce cauţi aici? spuse fără suflare versiunea lui din trecut, cu obrajii înecaţi într-un şuvoi de lacrimi.
Cu cele două perechi de aripi desfăcute, aproape că nu mai rămânea loc în salonul imens. Strânseră pe cât posibil din umeri pentru a le îndepărta. Cunoşteau amândoi peri colul atingerii.
— Am privit totul, spuse Daniel.
— Ai făcut… ce? Te-ai întors ca să priveşti?
Versiunea lui anterioară îşi aruncă braţele şi aripile în lături. Asta vrei să vezi?
Adâncimile suferinţei sale erau dureros de limpezi.
— Trebuia să se întâmple asta, Daniel.
— Nu mă duce pe mine cu vorba! Să nu-ndrăzneşti! Ai început să asculţi din nou de sfaturile lui Cam?
— Nu! aproape răcni Daniel către şinele său din trecut. Ascultă! Există un timp, nu prea îndepărtat de acum, când vom avea o şansă să schimbăm regulile acestui joc. Ceva s-a schimbat, iar lucrurile sunt diferite. Un timp în care vom avea o şansă să nu o

mai luăm mereu de la capăt. În care Lucinda ar putea, în sfârşit…
— Să întrerupă ciclul? şopti avatarul lui timpuriu.
— Da. Daniel începea să se simtă ameţit. Cineva era în plus. Venise timpul să plece. O să dureze ceva, îl anunţă el, întorcându-se în clipa când ajunse la fereastră. Dar nu-ţi pierde speranţa.
Apoi, Daniel alunecă prin fereastra spartă. Cuvintele sale — nu-ţi pierde speranţa — îi răsunau în minte în timp ce îşi luă zborul pe cer, cufundându-se în tenebrele nopţii.

Capitolul 9
Şi îi dăm bătaie
Tahiti, Polinezia Franceză, 11 Decembrie 1775

Luce se trezi legănându-se pe o grindă de lemn crăpată. Scârţâia când se înclina la stânga, iar apoi scârţâia din nou când se mişca foarte încet spre dreapta. Legănarea era constantă şi fără sfârşit, de parcă grinda era prinsă de un pendul foarte scurt.
Un vânt fierbinte îi suflă părul peste faţă zburându-i boneta de slujnică de pe cap. Grinda de sub ea se legănă din nou, iar tălpile îi alunecară. Căzu de pe grindă şi abia reuşi să se prindă de ea, înainte să se rostogolească pe jos.
Unde se afla? în faţa ei era albastrul nemărginit al cerului liber. Iar un albastru mai închis colora ceea ce părea a fi orizontul. Îşi plecă privirea.
Se afla incredibil de sus.
Un stâlp mustind de apă se întindea la vreo treizeci şi cinci de metri dedesubtul ei, terminându-se într-o punte de lemn. Oh! Era un catarg. Luce stătea pe verga cea mai înaltă a unei imense corăbii cu pânze.
O imensă corăbie cu pânze, naufragiată chiar lângă coasta unei insule cu ţărmuri negre.
Prova se izbise violent de un grup de roci vulcanice ascuţite care o reduseseră la un morman haotic de pulbere. Vela mare era sfâşiată, bucăţi zdrenţuite de pânză roşiatică legănându-se uşor în vânt. Aerul avea mirosul dimineţii după o furtună puternică, dar corabia aceea era atât de deteriorată, încât părea să fi fost

acolo de ani de zile.
Ori de câte ori valurile izbeau malurile cu nisip negru, iipa din spărturile stâncilor sărea zeci de metri mai sus. Valurile făceau epava — şi grinda de care se agăţase Luce — să se încline atât de puternic, încât simţi că i se face rău.
Cum avea să coboare? Cum avea să ajungă pe ţărm?
— Aha! Iată cine a poposit ca o un cintezoi pe prăjină.
Vocea lui Bill se auzi peste valurile care se ciocneau de mal. Se iţi în vârful vergii putrede a corăbiei, păşind de-a lungul ei, cu braţele întinse în lături, de parcă ar fi făcut echilibristică.
— Unde suntem?
Luce era prea speriată ca să facă vreo mişcare bruscă.
Bill îşi umplu lacom plămânii cu aer.
— Nu simţi gustul? Coasta de nord a insulei Tahiti! Se i i'ânti lângă Luce, îşi întinse picioarele îndesate, ridicându-şi braţele scurte şi cenuşii, şi îşi duse mâinile la ceafă. Nu-i aşa că suntem în Paradis?
— Cred că o să vomit.
Prostii. Nu trebuie decât să te obişnuieşti.
— Cum am ajuns…
Luce căută din nou un mesager din priviri. Nu vedea nici măcar o umbră, doar albastrul pur şi nesfârşit al cerului pustiu.
M-am îngrijit de partea de logistică în locul tău. Consideră-mă agentul tău de turism şi gândeşte-te că eşti în vacanţă!
— Nu suntem în vacanţă, Bill.
— Nu suntem? Credeam că facem Marele Tur al Dragostei. Îşi frecă fruntea şi câteva cojiţe pietroase i se desprinseră de pe scalp. Sau am înţeles eu greşit?
Unde sunt Lucinda şi Daniel?
Stai aşa! Pluti în aer în faţa lui Luce. Nu vrei să te delectezi cu puţină istorie?
Luce îl ignoră şi se năpusti spre catarg. Întinse un picior tremurător spre traversa cea mai înaltă care se ivi din spatele catargului.
— Nu vrei măcar o mână de ajutor?
îşi ţinu respiraţia şi încercă să nu privească în jos, în timp ce talpa îi alunecă de pe traversa de lemn pentru a treia oară. În final, înghiţi în sec şi se întinse spre gheara rece şi dură pe care i-o oferise Bill.
După ce apucă mâna lui Bill, acesta o trase spre el, ajutând-o să

coboare de pe catarg. Luce gemu când vântul umed îi biciui faţa, ridicându-i poalele rochiei în jurul mijlocului. Închise ochii şi aşteptă să se prăbuşească sub puntea putredă.
Dar nu i se întâmplă nimic.
Auzi un trosc şi îşi simţi corpul prins în aer. Deschise ochii. Aripile îndesate ale lui Bill se desfăcură şi îşi luară avânt. Îi susţinea greutatea cu o singură mână, purtând-o încet spre ţărm. Era miraculos cât de sprinten şi de uşor era. Luce se miră că se simţea atât de relaxată — cumva, senzaţia de zbor devenise ceva firesc acum.
Daniel. În timp ce se afla în aer, dorinţa de a fi cu el o copleşi. Îşi dorea să îi audă vocea şi să simtă gustul buzelor lui. Luce nu se mai putea gândi la nimic altceva. Ce n-ar fi dat să se trezească în braţele lui chiar atunci!
Oricât de fericit fusese să o vadă, acel Daniel pe care îl întâlnise la Helston nu o cunoscuse cu adevărat. Nu aşa cum o cunoştea Daniel al ei. Oare unde era acum?
— Te simţi mai bine? o întrebă Bill.
— Ce căutăm aici? îl întrebă Luce în timp ce zburau deasupra apei.
Oceanul era atât de limpede, că putea să vadă umbre negre mişcându-se pe sub apă, înotând cu uşurinţă, îndreptându-se spre ţărm.
— Vezi acel palmier? Bill îşi aţinti gheara liberă în faţă. Cel mai înalt, al treilea de la spărtura din bancul de nisip.
Luce încuviinţă din cap, mijindu-şi ochii.
Acolo şi-a construit coliba tatăl tău din această viaţă.
ea inai drăguţă de pe plajă.
Bill tuşi. De fapt, e singura colibă de pe plajă. Englezii nici măcar n-au descoperit partea asta din insulă. Aşa că, ni unei când tăticul tău era plecat la pescuit, tu şi Daniel aveaţi toată casa la dispoziţie.
— Eu şi Daniel… am locuit aici… împreună?
Ţinându-se de mână, Luce şi Bill coborâră pe mal cu denunţa suavă a doi dansatori într-un pas de deux. Luce fu tei unoscătoare — şi un pic şocată — pentru blândeţea de care Hill dăduse dovadă când o coborâse de pe catargul corăbiei, dm imediat ce simţi sub picioare pământul, îşi retrase mâna din gheara lui murdară şi şi-o şterse de şorţ.
Locul era absolut superb. Apele cristaline scăldau straniile

frumoasele plaje acoperite cu nisip negru. Crângurile de palmieri şi citrice se aplecau deasupra coastei, sub greul. Itea fructelor portocalii stălucitoare. Dincolo de copaci, unuhi joşi se înălţau din negurile pădurii tropicale, brăzdaţi de cascade de-o parte şi de alta. Vântul blând aducea din idepăetare mirosul de hibiscus. Era greu de imaginat să-ţi petreci o vacanţă aici, darămite o viaţă întreagă.
— Tu ai trăit aici. Bill începu să se plimbe de-a lungul litohllului, lăsând urme micuţe de unghii în nisipul întunecat, lui al tău şi toţi ceilalţi zece băştinaşi, care au trăit pe o distanţă ce putea fi parcursă în canoe, îţi spuneau — ei bine, mn de genul Lulu.
Luce mergea repede ca să ţină pasul cu Bill, suflecându-şi | ntalele suprapuse ale rochiei sale de servitoare din Helston, peni i u a nu le târî prin nisip. Se opri şi făcu o mutră bosum- Hllt.
Ce? zise Bill. Cred că Lulu sună drăgălaş. Lulululululu.
— Încetează!
Oricum, Daniel era un fel de explorator şarlatan. Vezi Şln iihia aia de-acolo? Prietenul tău expert a furat-o din dana personală a lui George al Ill-lea. Privi în spate la corabia naufragiată. Dar o să mai treacă doi ani până când căpitanul Bligh şi echipajul lui răzvrătit vor da de urmele lui Daniel aici, iar până atunci… ştii tu.
Luce înghiţi în sec. Daniel avea să fie plecat de mult, pentru că Lucinda avea să fie moartă de mult.
Ajunseră într-un loc unde palmierii se răriseră. Un râu sălciu curgea învolburat între ocean şi micul iaz cu apă dulce de pe insulă. Luce se strecură printre câteva pietre netede pentru a trece apa. Transpira în jupele ei şi se gândea să îşi scoată rochia sufocantă şi să se cufunde drept în ocean.
— Cât timp am la dispoziţie cu Lulu? întrebă ea. Înainte să se întâmple.
Bill îşi ridică mâinile.
— Credeam că nu voiai decât să ai dovada că dragostea pe care o împărtăşeşti cu Daniel este adevărată.
— Vreau.
— Nu o să-ţi trebuiască mai mult de zece minute pentru asta.
Ajunseră la o cărare scurtă, mărginită de orhidee, care şerpuia spre o altă plajă virgină. O colibă mică, cu acoperiş de paie, se înălţa pe piloni lângă marginea apei de un albastru-deschis. În spatele colibei fremăta un palmier. Bill se aşează deasupra

umărului ei, plutind în aer.
— Ia priveşte-o!
Gheara lui din piatră arăta spre palmier.
Luce privi cu teamă o pereche de picioare ivindu-se de sus, dintre frunzele unduitoare ale copacului. Apoi, o fată care nu purta mai nimic, în afară de o fustă împletită şi de o ghirlandă de flori imensă, aruncă patru nuci de cocos maro şi păroase pe nisip, înainte să coboare iute de pe trunchiul noduros.
Părul lung şi desfăcut capta diamante de lumină solară în şuviţele sale întunecate. Luce cunoştea perfect senzaţia aceea, felul în care părul îi gâdila braţele în timp ce se unduia peste mijlocul ei. Soarele dăduse pielii lui Lulu o tentă auriu-maronie — mai închisă decât fusese pielea lui Luce vi rodată, chiar şi atunci când petrecuse o vară întreagă la casa bunicii ei, de pe plaja din Biloxi — iar pe chip şi pe braţe avea tatuaje întunecate, geometrice. Ea se regăsea acum undeva între Luce cea complet de nerecunoscut şi Luce cea In formă pură.
— Uau, şopti Luce în timp ce Bill o trase de mână ca să se adăpostească în spatele unui copac cu frunze dese şi cu flori purpurii.
— Hei… Au! Ce facem?
Te conduc spre un punct de observaţie mai sigur.
Bill o trase din nou în sus, prin aer, până când se ridicară peste umbrarul de frunze. După ce trecură pe deasupra copacilor, o duse în zbor la o creangă înaltă şi robustă şi aşeză acolo, iar ea putu să vadă întreaga plajă.
— Lulu!
Vocea îi pătrunse lui Luce în piele şi îi străpunse inima.
Vocea lui Daniel. O chema. Avea nevoie de ea. Luce se mişcă în direcţia sunetului. Nici măcar nu observase că începuse să se ridice de pe creanga înaltă, de parcă ar fi putut să părăsească pur şi simplu vârful copacului şi să zboare.pre el — până când Bill o prinse de cot.
— De ce crezi că a trebuit să-ţi târăsc fundul ăla până aici! Nu cu tine vorbeşte. Vorbeşte cu ea.
— Oh! Luce se trânti la loc, cu ciudă. Ai dreptate.
Fata cu nucile de cocos, Lulu, alerga pe nisipul negru, iar Daniel gonea spre ea din josul plajei.
Avea bustul gol, bronzat şi musculos, şi purta doar nişte pantaloni bleumarin, un pic zdrenţuiţi la margini. Apa marii

strălucea pe pielea lui, după o baie în ocean. Tălpile lui desculţe ridicau nisipul în urma lor. Luce invidia apa, invidia nisipul. Invidia tot ce apuca să îl atingă pe Daniel, cât timp ea stătea ascunsă în acel copac. Cel mai mult îşi invidia avatarul din trecut.
în timp ce alerga spre Lulu, Daniel arăta mult mai fericit şi mai în largul lui decât îşi amintea Luce să-l fi văzut vreodată. Îi venea să plângă.
Ajunseră unul în dreptul celuilalt. Lulu îşi aruncă braţele în jurul lui, iar el o îmbrăţişă, învârtind-o în aer. Apoi o lăsă jos şi o copleşi cu sărutări ce porneau de la vârfurile degetelor şi ajungeau pe antebraţe, până la umeri, gât, şi gură.
Bill se lăsă pe spate, atingând umărul lui Luce.
— Trezeşte-mă când ajung la chestii mai interesante, spuse el căscând.
— Perversule!
Îşi dorea să-l lovească, dar nu voia să-l atingă.
— Mă refer la tatuaje, cap sec. Îmi plac tatuajele, OK?
Când Luce privi din nou spre cuplul de pe plajă, Lulu îl conducea pe Daniel către o rogojină împletită care era întinsă pe nisip, nu departe de colibă. Daniel trase o maceta scurtă din cureaua de la pantaloni şi o înfipse într-una din nucile de cocos. După câteva lovituri, despică vârful şi îi întinse restul lui Lulu. Aceasta bău cu poftă, iar laptele i se prelinse din colţurile gurii. Daniel culese picăturile cu săruturi.
— Nu e niciun tatuaj, ei doar…
Luce se întrerupse când îşi văzu avatarul dispărând în colibă. Lulu reapăru după o clipă, aducând un pacheţel legat în frunze de palmier. Scoase o unealtă care arăta ca un pieptene de lemn. Ţepii luceau în lumina soarelui, de parcă ar fi avut ascuţimea unui ac.
Daniel se întinse pe rogojină, urmărind-o pe Lulu cum cufundă pieptenele într-o scoică lată, netedă, umplută cu o pudră neagră.
Lulu îl sărută scurt, iar apoi se apucă de lucru.
Apăsă pieptenele în pielea lui, începând cu sternul. Lucra lapid, apăsând tare şi iute şi, ori de câte ori mişca pieptenele, lăsa o pată de pigment negru tatuat pe pielea lui. L.tice începu să distingă un desen: o platoşă mică, ce avea un model de şah. Avea să îi acopere tot pieptul. Singura dată când Luce îşi făcuse

drum la un salon de tatuaje fusese demult, în New Hampshire, împreună cu Callie, care voia o inimioară roz pe şold. Nu durase mai mult de un minut, iar Callie zbierase tot timpul. Aici însă, Daniel şedea tăcut, fără să facă pic de zgomot, fără să îşi desprindă ochii de pe Lulu.
Dură mult timp, iar Luce simţea cum i se preling broboane de sudoare pe o porţiune mică a spatelui, în timp ce privea.
— Ei? Ce zici de-asta? o înghionti Bill. Ţi-am promis să-ţi arăt dragostea sau nu?
— Bineânţeles, par să fie îndrăgostiţi. Luce ridică din umeri. Dar…
— Dar ce? Ai idee cât de tare doare chestia aia? Uită-te la faţa tipului şi vei crede că împunsăturile alea sunt ca mângâierea unei brize uşoare.
Luce se zvârcoli pe creangă.
Asta-i morala? Că durerea înseamnă dragoste?
Tu să-mi spui, zise Bill. S-ar putea să fii uimită să auzi asta, dar femeile nu se năpustesc la uşa lui Bill.
— Vreau să spun, dacă mi-aş tatua numele lui Daniel pe corp, asta ar însemna că-l iubesc mai mult decât îl iubesc deja?
— E un simbol, Luce. Bill scoase un oftat răguşit. Păi gândeşte-te la simbol. Priveşte lucrurile în felul ăsta: Daniel e primul băiat arătos pe care l-a văzut Lulu vreodată. Până să lie purtat de ape la tărm, cu câteva luni înainte, întreaga lume a fetei ăsteia se reducea la taică-său şi la câţiva băştinaşi grăsani.
— Ea e Miranda, spuse Luce, amintindu-şi povestea de diagoste din Furtuna, pe care o citise la seminarul despre '. Itakespeare din clasa a zecea.
— Foarte civilizat din partea ta, îşi ţuguie Bill buzele aprobator. Chiar sunt ca Ferdinand şi Miranda: străinul chipeş naufragiază pe ţărmurile ei…
— Atunci se înţelege de ce Lulu s-a îndrăgostit la prima vedere, murmură Luce.
Tocmai de asta se temea: aceeaşi dragoste necugetată, care o deranjase în Helston.
— Corect, zise Bill. N-avea de ales decât să se îndrăgostească de el. Dar interesant aici e Daniel. Vezi tu, el nu trebuia să o înveţe să ţeasă o pânză de corabie, sau să câştige încrederea tatălui ei pescuind şi punând la păstrare tot peştele prins în sezon, sau, proba ca — Bill arătă spre îndrăgostiţii de pe plajă —

să fie de acord să îşi tatueze tot corpul conform obiceiului. Lui Daniel i-ar fi fost suficient doar să apară. Lulu l-ar fi iubit oricum.
— O face pentru că… gândi Luce cu voce tare. Pentru că vrea să-i câştige dragostea. Pentru că altfel nu ar face decât să profite de avantajele blestemului lor. Pentru că, indiferent de natura ciclului de care sunt legaţi, dragostea lui pentru ea este… adevărată.
Atunci, de ce nu era Luce pe deplin convinsă?
Pe plajă, Daniel se ridică. O apucă pe Lulu de umeri şi începu să o sărute tandru. Pieptul îi sângera de la tatuaj, dar niciunul dintre ei nu părea să observe. Buzele abia li se despărţeau şi nu-şi luau ochii unul de la celălalt.
— Vreau să plec acum, îi spuse brusc Luce lui Bill.
— Pe bune?
Bill clipi, ridicându-se pe creanga copacului, uimit parcă de cuvintele fetei.
— Da, pe bune. Am înţeles ce trebuia să înţeleg venind aici şi sunt pregătită să merg mai departe. Chiar acum.
încercă să se ridice la rândul ei, dar creanga se înclină sub greutatea ei.
— Ăăă, OK. Bill o apucă de braţ pentru a-i reda echilibrul, încotro?
— Nu ştiu, dar hai să ne grăbim. Soarele cobora pe cerul din spatele lor, prelungind umbrele îndrăgostiţilor pe nisip, lie rog. Vreau să mă agăţ şi eu măcar de o amintire frumoasă. Nu vreau să o văd murind.
Faţa lui Bill arăta iritată şi confuză, dar nu spuse nimic.
Luce nu mai putea aştepta. Închise ochii şi îşi lăsă dorinei să cheme un mesager. Când îi deschise din nou, zări un freamăt în umbra unui pom din apropiere, în care creştea fructul pasiunii. Se concentră, invocându-l cu toate forţele, până când mesagerul începu să tremure.
— Hai odată, spuse ea scrâşnind din dinţi.
într-un final, mesagerul se eliberă, părăsi copacul ca o vlgeată şi pluti în aer, până ajunse în dreptul ei.
— Ia-o uşor, zise Bill plutind deasupra crengii. Disperarea şi călătoria prin mesager nu fac casă bună. La fel ca ciocolala şi castraveţii muraţi.
Luce se holbă la el.
— Adică nu dispera atât de tare, încât să pierzi din vedere ce

vrei.
— Vreau să plec de aici, spuse Luce, dar, oricât se străduia, iui putea ademeni umbra să ia o formă stabilă. Nu se mai uita la îndrăgostiţii de pe plajă, dar, oricum, simţea întunericul strângându-se pe cerul de deasupra plajei. Nu erau nori de ploaie. Mă ajuţi, Bill?
Bill oftă, îndreptându-se către masa întunecată din aer şi alrăgând-o spre el.
— Îţi dai seama că este umbra ta. Eu o manevrez, dar este mesagerul şi trecutul tău.
Luce dădu aprobator din cap.
— Ceea ce înseamnă că n-ai idee unde te duce, iar eu nu am nicio răspundere.
Luce încuviinţă iarăşi din cap.
— Bine, atunci.
Modelă o parte a mesagerului până se întunecă; apoi pi inse pata întunecată cu o gheară şi trase de ea. Funcţiona ca un fel de mâner. Duhoarea mucegaiului se revărsă în afară, făcând-o pe Luce să tuşească.
— Da, şi eu simt mirosul, zise Bill. Ăsta-i unul vechi, îi făcu semn să o ia înainte. Doamnele mai întâi.

Prusia
7 Ianuarie 1758

Un fulg de zăpadă sărută nasul lui Luce.
Apoi încă unul, şi încă unul, şi alţii, până când o furtună de fulgi umplu aerul, iar întreaga lume deveni albă şi rece. Răsuflă aburi în aerul îngheţat.
Cumva, ştiuse că vor ajunge aici, chiar dacă nu era prea sigură ce însemna aici. Nu ştia decât că cerul după-amiezii era întunecat de furtună, iar zăpada umedă îi pătrundea prin cizmele negre de piele, muşcându-i din degete şi îngheţând-o de frig până la os.
Se ducea la propria înmormântare.
Simţise asta chiar în momentul în care trecuse prin acel ultim mesager. Un frig care se apropia necruţător, ca un strat de gheaţă. Se trezi la porţile unui cimitir, unde totul era acoperit de zăpadă. În urma ei se afla o stradă mărginită de copaci, iar crengile despuiate zgâriau cerul din cositor. În faţa ei era o

movilă joasă de pământ acoperită de zăpadă, iar pietrele funerare şi crucile ieşeau din marele alb ca nişte dinţi zimţaţi şi murdari.
La câţiva centimetri de ea, cineva fluieră.
— Sigur eşti pregătită pentru asta?
Bill părea să fi rămas fără suflare, de parcă abia o ajunsese din urmă.
— Da.
Buzele ei tremurau. Nu se întoarse până când Bill nu coborî lângă umerii ei.
— Poftim, spuse el oferindu-i un palton de nurcă. M-am gândit că o să-ţi fie frig.
— De unde ai…
— L-am smuls de pe o muiere care se-ntorcea acasă de l; i piaţă. Nu-ţi face griji, era destul de bine căptuşită de la natură.
— Bill!
— Hei, aveai nevoie de ea, zise el ridicând din umeri. S-o porţi sănătoasă.
Trecu paltonul gros peste umerii lui Luce, iar ea îl strânse pi* lângă corp. Era incredibil de moale şi de cald. O invadă un val de recunoştinţă; se întinse şi îi apucă gheara, fără măcar să-i pese că era lipicioasă şi rece.
— OK, spuse Bill strângându-i mâna.
Preţ de o clipă, Luce simţi o căldură stranie în vârfurile degetelor. Dar apoi, senzaţia dispăru şi degetele lui Bill redeveniră reci ca piatra. Inspiră adânc, agitat.
— Ăăă… Ah, da! Prusia, la mijlocul secolului al XVIII-lea. Locuieşti într-un sătuc de pe malurile râului Handel. E foarte drăguţ. Îşi curăţă gâtul şi scuipă un cocoloş mare de flegma, înainte să continue. Ar trebui să spun că… hmm, că ai imit. Chiar ai, pur şi simplu… ei bine…
— Bill? îşi răsuci gâtul să îl privească aşezat pe umărul ei, cu corpul aplecat în faţă. E OK, zise ea blând. Nu trebuie să-mi explici. Lasă-mă doar să… ştii tu, să simt.
Cred că e cel mai bine aşa.
în timp ce Luce păşea în tăcere prin porţile cimitirului, Mill ezita. Şedea cu picioarele încrucişate deasupra unui altar năpădit de licheni, scrijelind pietrişul de sub el cu ghearele.
Luce îşi acoperi capul cu şalul, ca să îşi ascundă mai bine faţa. Sus, în faţă, erau oameni îndoliaţi, îmbrăcaţi în negru li sobri,

atât de înghesuiţi unii într-alţii pentru a se încălzi, încât păreau chipul unic al durerii. Mai puţin o persoană.
Tic stătea în spatele grupului, departe, la margine. Îşi ţinea plecat capul blond şi descoperit.
Nimeni nu vorbea cu Daniel şi nici măcar nu se uita la el. Luce nu-şi putea da seama dacă îl deranja că era trecut cu vederea sau dacă prefera asta.
Când ajunse în spatele micii adunări, înmormântarea se apropia deja de sfârşit. Pe o piatră funerară netedă şi cenuşie era gravat un nume: Lucinda Millller. Un băiat care nu putea să aibă mai mult de doisprezece ani, cu părul negru, cu tenul palid şi chipul înecat într-un şuvoi de lacrimi îşi ajută tatăl — tatăl ei din acea existenţă? — să ridice prima lopată cu pământ şi să o arunce peste mormântul ei.
Bărbaţii aceia trebuiau să fi avut o legătură cu avatarul ei din trecut. Trebuiau să o fi iubit. În spatele lor plângeau femei şi copii; Lucinda Muller trebuie să fi însemnat ceva şi pentru ei. Poate că fusese totul pentru ei.
Dar Luce Price nu-i cunoştea pe aceşti oameni. Se simţea ciudat, oarecum stingherită, dându-şi seama că ei nu aveau nicio importanţă pentru ea, nici măcar atunci când le citea durerea pe chipurile schimonosite.
Daniel era singurul care conta cu adevărat pentru ea, singurul spre care voia să alerge şi faţă de care trebuia să păstreze distanţa.
El nu plângea. Nici măcar nu se uita la mormânt, ca toţi ceilalţi. Îşi ţinea mâinile împreunate în faţă şi privea în zare — nu spre cer, dar foarte departe. Ochii lui îşi schimbau culoarea din violet în cenuşiu, de la o clipă la alta.
După ce membrii familiei aruncară câteva lopeţi de pământ peste capacul sicriului, iar deasupra fură împrăştiate flori, participanţii la înmormântare se risipiră întorcându-se îngheţaţi de frig pe drumul principal. Se terminase.
Nu mai rămăsese decât Daniel. Inert precum cea care murise.
Luce se trase şi ea înapoi, ascunzându-se în spatele unui mausoleu, la câteva morminte depărtare, pentru a-i pândi următoarea mişcare.
Era ora amurgului şi erau numai ei în cimitir. Daniel îngenunche lângă mormântul Lucindei. Zăpada cădea în vârtejuri peste cimitir, acoperind umerii lui Luce, şi fulgi dolofani se încurcau în

genele ei, umezindu-i vârful nasului.
Ocoli tiptil mausoleul, cu corpul tremurându-i de încordare. Avea Daniel să-şi piardă minţile? Avea să îşi încleşteze degetele în pământul îngheţat, să izbească piatra de mormânt şi să plângă până când avea să rămână fără lacrimi? N-avea cum să se simtă atât de liniştit pe cât părea. Era imposibil, o mască. Dar Daniel abia dacă privea spre mormânt. Se întinse pe o parte, în zăpadă şi închise ochii.
Luce îl privea lung. Era atât de liniştit şi de superb. Cu pleoapele închise, arăta atât de împăcat. Luce era pe jumătate îndrăgostită, pe jumătate nedumerită, şi rămase aşa câteva minute — până când se simţi atât de îngheţată, că trebui să îşi frece braţele şi să bată din picioare ca să se încălzească.
— Ce face? şopti ea într-un târziu.
Bill apăru din spatele ei şi zbură în jurul umerilor ei.
— Se pare că doarme.
— Dar de ce? Nici n-am ştiut că îngerii au nevoie de Nomn…
— Nevoie nu e cuvântul potrivit. Ei pot să doarmă, dacă au chef. Daniel doarme întotdeauna câteva zile la rând după ce mori. Bill dădu din cap, părând să-şi amintească ceva neplăcut. OK, nu întotdeauna. De cele mai multe ori. Trebuie să lie foarte greu să pierzi singurul lucru pe care-l iubeşti. Poţi să-l condamni?
— Oarecum, se bâlbâi Luce. Eu sunt aia care explodează tu flăcări.
— Iar el e cel care rămâne singur. O întrebare veche de când lumea: Ce e mai rău?
— Dar nici măcar nu pare trist. Părea plictisit pe toată dumta înmormântării. Dacă eram în locul lui, aş fi… aş fi…
— Ce-ai fi făcut?
Luce se îndreptă către locul de înmormântare şi se opri aproape de mormântul acoperit cu pământ afânat. Dedesubt se afla un sicriu.
Sicriul ei.
Gândul îi dădu fiori pe şira spinării. Se lăsă în genunchi şi atinse pământul cu palmele. Era umed, negru şi usturător de rece. Îşi îngropă mâinile în el, simţind că-i degeră aproape imediat, dar fără să-i pese, primind arsura cu bucurie. Dorise ca Daniel să facă asta, să scormonească în pământ după trupul ei. Să înnebunească de dorinţa de-a o regăsi, vie şi în braţele lui.
Dar el dormea pur şi simplu, atât de adânc, încât nici măcar nu

o simţise îngenunchind chiar lângă el. Voia să-l atingă, să-l trezească, dar nici măcar nu ştia ce ar fi putut să-i spună, dacă ar fi deschis ochii.
În schimb, începu să sape cu mâinile pământul moale, până când florile aşternute atât de frumos deasupra lui se împrăştiară şi se rupseră, până când paltonul de nurcă se murdări, iar braţele şi faţa i se mânjiră cu noroi. Săpa şi tot săpa şi azvârlea pământul, apropiindu-se tot mai mult de avatarul ei mort. Tânjea după o apropiere.
într-un târziu, degetele ei se loviră de ceva dur: capacul de lemn al sicriului. Închise ochii şi aşteptă străfulgerarea pe care o simţise în Moscova, fulgerul amintirilor care o invadase când atinsese poarta bisericii părăsite şi simţise viaţa Luşkăi.
Nimic.
Doar vid. Singurătate. Un vânt alb şi puternic.
Şi Daniel, adormit şi de nepătruns.
Se ghemui şi plânse cu suspine. Nu ştia o iotă despre fata care murise. Simţea că nici nu avea să afle vreodată.
— Cu-cu, spuse Bill încet de pe umărul ei. Nu eşti acolo, înăuntru, ştii?
— Ce?
— Ia gândeşte-te! Nu eşti acolo, înăuntru. Eşti doar un pumn de cenuşă acum, dacă se poate spune că mai eşti ceva. Nu ai avut corp ca să fii îngropată, Luce.
— Din cauza focului. Oh! Dar atunci, de ce…? întrebă ea, după care se opri. Familia mea a vrut asta.
— Sunt luterani fanatici. Bill dădu din cap. De o sută de ani, fiecare Miiller are o piatră de mormânt în cimitirul ăsta. Aşadar, şi avatarul tău din trecut are una. Doar că nu se găseşte nimic sub ea. Mă rog, nu chiar nimic. Rochia ta preferată. O păpuşă din copilărie. Exemplarul tău din Biblie. Chestii de genul ăsta.
Luce înghiţi. Nici nu era de mirare că se simţea atât de goală pe dinăuntru.
— Deci Daniel… de asta nu se uita la mormânt.
— El e singurul care admite că sufletul tău e undeva, în alt loc. A rămas pentru că ăsta e cel mai apropiat loc unde se poate duce ca să-ţi păstreze vie amintirea. Bill se năpusti în zbor atât de aproape de Daniel, încât freamătul aripilor sale de piatră îi făcu părul să foşnească. Luce aproape îl împinse pe Bill la o parte. Va încerca să doarmă până când sufletul tău va prinde rădăcini în

altă parte. Până îţi vei fi găsit următoarea viaţă în care să te întrupezi.
— Cât durează asta?
— Uneori, câteva secunde, alteori, câţiva ani. Dar nu va dormi ani la rând. Oricât de mult i-ar plăcea, probabil.
Mişcarea lui Daniel pe pământ o făcu pe Luce să tresară.
Se frământa sub pătura lui de zăpadă. Un geamăt chinuit îi scăpă printre buze.
— Ce se întâmplă? zise Luce, înghenunchind şi întinzându-se spre el.
— Nu-l trezi! spuse Bill iute. Are somnul invadat de coşmaruri, dar tot e mai bine aşa pentru el decât să fie treaz. Până când sufletul tău se va statornici într-o nouă viaţă, întreaga existenţă a lui Daniel va fi un fel de tortură.
Luce era sfâşiată între dorinţa de a alina suferinţa lui D aniel şi efortul de a înţelege că, trezindu-l nu ar fi făcut decât să i-o sporească.
— După cum am spus, din când în când, are un fel de insomnie… iar atunci lucrurile devin de-a dreptul interesante. Dar n-ai vrea să vezi asta. Nee!
— Ba aş vrea, spuse ea ridicându-se în picioare. Ce se întâmplă?
Obrajii cărnoşi ai lui Bill zvâcniră, de parcă tocmai fusese prins făcând vreo prostie.
— Ei bine, ăăă, de multe ori, ceilalţi îngeri căzuţi sunt prin preajmă, spuse el, evitându-i privirea. Intră în scenă şi, ştii tu, încearcă să-l consoleze.
— I-am văzut în Moscova. Dar nu despre asta vorbeşti, îmi ascunzi ceva. Ce se întâmplă când…
— N-ai vrea să vezi acele vieţi, Luce. E o latură a lui…
— E o latură a celui care mă iubeşte, nu-i aşa? Chiar dacă e întunecată, malefică sau tulburătoare, trebuie să o văd. Altfel, nu o să înţeleg niciodată prin ce trece.
Bill oftă.
— Te uiţi la mine de parcă ai avea nevoie să-ţi ofer permisiunea. Trecutul tău îţi aparţine.
Luce se ridicase deja. Aruncă o privire prin cimitir, până când ochii îi alunecară asupra unei umbre mici care se întindea în spatele pietrei ei de mormânt.
Acolo. Iat-o. Luce era uimită de propria certitudine. Nu i se mai întâmplase aşa ceva înainte.

La o primă privire, umbra aceea arătase ca oricare altă umbră pe care o chemase stângaci, în pădurile din Shoreline, însă, de data aceasta, Luce putu să vadă ceva chiar înăuntrul umbrei. Nu era o imagine care trimitea spre vreo destinaţie anume, ci o lumină ciudată şi argintie ce sugera că acel mesager avea să o ducă acolo unde sufletul ei trebuia să ajungă.
El o chema pe ea.
Ea răspunse, întorcându-se în sine, apropiindu-se de acea lumină pentru a călăuzi umbra deasupra pământului.
Ciobul de întuneric se desprinse de zăpada albă şi luă formă, în timp ce se apropia. Era de un negru adânc, mai rece decât zăpada care cădea peste tot în jurul ei, şi alunecă spre Luce ca o foaie de hârtie gigantică şi întunecară. Degetele ei se crăpau şi înţepeneau de frig pe măsură ce îi dădea o formă mai amplă şi mai bine definită. Răspândea acea rafală de vânt urât mirositoare şi familiară din miezul lui.
Înainte ca Luce să-şi dea seama că rămăsese fără suflare, portalul devenise larg şi stabil.
— Începi să te pricepi la asta, spuse Bill.
Vocea lui avea un tăiş straniu, dar Luce nu îşi bătu capul cu asta.
Nu catadicsi nici să se simtă mândră de sine — deşi, pe undeva, putea să recunoască faptul că, dacă Miles sau Shelby ar fi fost acolo, ar fi rămas fără grai. Era, de departe, cea mai bună invocare pe care o săvârşise de una singură până acum.
Dar ei nu se aflau acolo. Luce era pe cont propriu, deci nu putea decât să treacă mai departe la următoarea existenţă, să descopere mai multe despre Lucinda şi despre Daniel, să asimileze totul până avea să găsească un sens. Pipăi în jurul marginilor umede după un zăvor sau un mâner, după o intrare, pur şi simplu. Într-un târziu, mesagerul se deschise cu un scârţâit.
Luce inspiră adânc. Privi în urmă spre Bill.
— Vii sau ce faci?
Acesta îi sări solemn pe umăr şi, ţinându-se de reverul ei ca de frâiele unui cal, păşiră înăuntru împreună.

Lhasa, Tibet
30 Aprilie 1740

Luce trase cu disperare aer în piept.
Ieşise din bezna mesagerului într-un nor de ceaţă care se învolbura. Aerul era rarefiat şi rece, şi de fiecare dată când respira, simţea o împunsătură în piept. Nu părea să îşi poată trage sufletul. Vaporul rece şi alb al ceţii îi suflă părul pe spate, îi mângâie braţele deschise, îi înmuie hainele în rouă, după care dispăru.
Luce văzu că se afla pe marginea celei mai înalte stânci pe care stătuse vreodată. Se clătină şi se trase înapoi împleticindu-se, simţind că o apucă ameţeala când îşi văzu picioarele dislocând o piatră. Aceasta se rostogoli, la câţiva centimetri distanţă deasupra marginii, prăvălindu-se în neant.
Gâfâi din nou, de data asta din cauza fricii de înălţime.
— Respiră, o instrui Bill. Aici, sus, cei mai mulţi leşină de groază la gândul că s-ar putea să nu aibă destul oxigen, şi nu pentru că, intr-adevăr, nu au destul oxigen.
Luce inspiră cu grijă. Era ceva mai bine acum. Îşi dădu jos de pe umeri nurca murdară şi se bucură de soarele care îi scălda chipul. Dar tot nu se putea obişnui cu peisajul.
La mare distanţă de stânca pe care stătea se întindea o vale adâncă, presărată cu ceva ce aducea a pământ cultivat şi a câmp de orez îmbelşugat. Iar de o parte şi de alta, doi munţi măreţi se ridicau spre înălţimi neguroase.
În faţă, la mare depărtare, se afla un palat colosal, cioplit chiar în panta unuia dintre versanţii abrupţi. Pereţii săi de un alb maiestuos, mărginiţi în partea de sus de acoperişuri roşu-închis, erau împodobiţi cu mai multe scări decât putea Luce să numere. Palatul părea desprins dintr-un basm străvechi.
— Ce-i cu locul ăsta? Suntem în China? întrebă ea.
— Am putea fi, dacă am sta pe-aici suficient de mult, răspunse Bill. Dar, în acest moment, suntem în Tibet, datorită lui Dalai Lama. Ăla de-acolo e domiciliul lui. Arătă cu degetul spre palatul gigantic. Elegant, nu-i aşa?
Dar Luce nu îi urmărea degetul. Auzise un râs de undeva din apropiere şi se întoarse să vadă de unde venea.
Râsul ei. Râsul cristalin şi fericit, pe care nu-l cunoştea înainte de a-l fi întâlnit pe Daniel.
Zări, în sfârşit, două siluete cam la câteva sute de metri depărtare de-a lungul stâncii. Trebuia doar să se caţere pe nişte bolovani ca să le vadă mai de-aproape, dar nu era ceva

complicat. Se încovoie sub greutatea paltonului ei murdar şi începu să îşi croiască drum cu prudenţă prin zăpadă, în direcţia sunetului.
— Hei, mai uşor! Bill o apucă de gulerul paltonului. Vezi iu vreun loc unde ne-am putea ascunde?
Luce privi de jur-împrejurul peisajului pustiu — numai pante stâncoase şi spaţii deschise. Nu exista nimic care să îi pună măcar la adăpost de vânt.
— Suntem deasupra lizierei copacilor, soro. Oi fi tu mică, dar nu eşti invizibilă. Va trebui să rămâi aici.
— Dar nu pot să văd nimic…
— Buzunarul de la palton, zise Bill. Cu plăcere.
Scotoci prin buzunarul paltonului — acelaşi pe care îl purlase la înmormântarea din Prusia — şi trase afară un binoclu de operă nou-nouţ, extrem de costisitor, judecând după aspect. Nu se obosi să-l întrebe pe Bill de unde făcuse rost de el; pur şi simplu şi-l puse la ochi şi îi reglă distanţa.
Aşa.
Cei doi stăteau unul în dreptul celuilalt, la câţiva metri depărtare. Părul negru al versiunii ei din trecut era prins într-un coc simplu, iar rochia ei din in avea culoarea orhideei roz. Arăta tânără şi inocentă. Îi zâmbea lui Daniel, legănându-se de pe un picior pe altul ca şi când ar fi fost cuprinsă de o stare de nelinişte, şi îi urmărea fiecare mişcare cu o intensitate nemărginită. Ochii lui Daniel aveau o privire care tachina; ţinea în braţe un buchet de bujori albi, rotunzi, şi îi oferea unul câte unul, făcând-o să râdă de fiecare dată mai cu poftă.
În timp ce îi urmărea îndeaproape prin binoclul de operă, Luce observă că degetele lor nu se atingeau deloc. Cei doi păstrau o anumită distanţă. De ce? Era aproape îngrijorător.
În celelalte vieţi din trecut pe care şi le spionase, Luce văzuse atâta pasiune şi dorinţă. Dar aici era altfel. Corpul lui Luce începu să freamăte, dorindu-şi măcar o clipă de mângâiere între cei doi. Dacă ea nu putea să-l atingă pe Daniel, măcar avatarul ei din trecut să o facă.
Dar ei stăteau, pur şi simplu, acolo, iar acum se plimbau în cercuri. Nu se apropiau şi nici nu se îndepărtau vreo clipă unul de celălalt.
Din când în când, râsul lor ajungea din nou la urechile lui Luce.
— Ei bine? Bill tot încerca să îşi lipească faţa micuţă de chipul lui

Luce, ca să poată privi printr-una dintre lentilele binoclului de operă. Care-i treaba?
— Doar stau de vorbă. Flirtează ca şi cum ar fi străini, dar, în acelaşi timp, par să se şi cunoască foarte bine unul pe celălalt. Nu pricep.
— Deci o iau uşor. Şi care-i problema? întrebă Bill. Puştii din ziua de azi vor ca lucrurile să se petreacă rapid — bum, bum, BUM.
— Nu-i nicio problemă să o iei uşor, eu doar...
Luce se întrerupse.
Avatarul ei din trecut se prăbuşi în genunchi. Începu să se legene, ducându-şi mâinile la cap, apoi la inimă. O expresie îngrozită traversă chipul lui Daniel. Arăta atât de ţeapăn în pantalonii şi tunica lui albe, ca o statuie a propriei persoane. Scutură din cap, privind spre cer, iar pe buze i se citeau cuvintele: Nu. Nu. Nu.
Ochii căprui ai fetei deveniră sălbatici şi pătimaşi, de parcă ar fi fost posedată. Un urlet intens răsună peste munţi. Daniel se prăbuşi la pământ şi îşi îngropă faţa în mâini, întinse mâna spre ea, dar o lăsă suspendată în aer, fără să îi atingă pielea. Corpul lui se contractă şi se cutremură, iar în momentul culminant, privi în altă parte.
Luce fu singura care urmări transformarea bruscă a fetei într-o coloană de flăcări. Atât de rapid.
Fumul acru se învolbură deasupra lui Daniel. Acesta îşi ţinea ochii închişi. Faţa îi strălucea, scăldată în lacrimi. Arăta la fel de nefericit ca de fiecare dată când Luce îl privise cum asistă la scena morţii ei. Dar, de data asta, din pricina şocului arăta de parcă ar fi fost bolnav. Ceva era altfel. Ceva era în neregulă.
Când Daniel îi povestise la început despre pedeapsa lui, îi spusese că existaseră unele vieţi în care un simplu sărut o ucisese. Mai rău, ceva mai puţin de un sărut o ucisese.
O simplă atingere.
Dar nici nu se atinseseră. Luce îi urmărise în tot acel timp. Kl fusese atât de atent să nu se apropie de ea. Oare credea că ar fi putut să o păstreze mai mult timp lângă el dacă o lipsea de căldura îmbrăţişării lui? Oare credea că putea păcăli blestemul, ţinând-o mereu la distanţă?
— Nici măcar n-a atins-o, murmură ea.
— Ghinion, spuse Bill.
Nu o atinsese nici măcar o dată în tot acel timp în care erau

îndrăgostiţi. Iar acum trebuia să aştepte din nou să treacă totul, fără a şti dacă avea să se schimbe ceva data viitoare. Cum putea supravieţui speranţa în faţa unei asemenea înfrângeri? Nimic din toate astea n-avea sens.
— Dacă n-a atins-o, atunci ce anume a ucis-o?
Se întoarse către Bill, care îşi lăsă capul pe spate şi privi în sus, spre cer.
— Munţi, spuse el. Frumos!
— Tu ştii ceva, zise Luce. Spune-mi ce ştii!
Bill ridică din umeri.
— Nu ştiu nimic, răspunse el. Sau nimic despre care să îţi pot vorbi.
Un ţipăt cumplit şi disperat stârni ecouri de la un capăt al văii la altul. Zgomotul agoniei lui Daniel răsună şi se întoarse însutit, de parcă o sută de Danieli ar fi urlat în acelaşi timp. Luce îşi duse iar binoclul de operă la ochi şi îl văzu aruncând florile pe jos.
— Trebuie să mă duc la el! spuse ea.
— Prea târziu, răspunse Bill. Ţine-te bine.
Daniel se îndepărtă de marginea stâncii. Inima lui Luce gonea înnebunită de spaimă cu gândul la ceea ce avea el să facă. Cu siguranţă, nu va merge să se culce. Îşi luă avânt şi prinse o viteză supraomenească până ajunse la marginea stâncii, după care se aruncă în gol.
Luce aşteptă să i se desfacă aripile. Aşteptă tunetul blând al apariţiei lor măreţe, al deschiderii lor largi, care domina aerul într-un nimb grandios. Îl mai văzuse luându-şi zborul astfel, în trecut, şi de fiecare dată era cutremurată până în miezul fiinţei sale de revelaţia că îl iubea cu disperare.
Dar aripile lui Daniel nu îi ţâşniră din spate. Când ajunse la marginea stâncii, se aruncă în gol ca orice muritor.
Şi căzu la fel ca orice muritor.
Luce scoase un urlet lung şi puternic, până când Bill îi puse mâna murdară de piatră la gură. Îi dădu mâna în lături, alergă spre stâncă şi se târî la marginea ei.
Daniel continua să cadă. Distanţa până la fundul prăpastiei era lungă. Îi privi corpul care se micşora din ce în ce mai mult.
— O să-şi desfacă aripile, nu-i aşa? gâfâi ea. O să-şi dea seama că se va prăbuşi şi se va tot prăbuşi, până când…
Nici măcar nu putea rosti acel cuvânt.

— Nu, spuse Bill.
— Dar…
— O să ia lovitura din plin, la vreo şase sute de metri mai jos, asta o să facă, zise Bill. O să-şi rupă fiecare oscior din corp. Dar nu-ţi face griji, nu se poate sinucide. Doar îşi doreşte să poată. Se întoarse spre ea şi oftă. Acum crezi în dragostea lui?
— Da, şopti Luce, pentru că, în acel moment, nu dorea decât să se arunce de pe stâncă după el. Atât de intens îi împărtăşea iubirea. Dar nu ar fi ajutat la nimic.
— Au fost atât de prudenţi, spuse ea cu o voce sugrumată. Am văzut amândoi ce s-a întâmplat, Bill. Nimic. Ea era atât de inocentă. Aşadar, cum de a putut să moară?
Bill pufni în râs.
— Crezi că ştii totul despre ea doar pentru că ai asistat de pe un vârf de munte la ultimele trei minute din viaţa ei?
— Tu eşti cel care m-a făcut să folosesc binoclul… vai!
uce îngheţă. Stai puţin!
Ceva din felul cum privirea avatarului ei din trecut se schimbase chiar la sfârşit, doar pentru o clipă, o bântui. Şi, brusc, Luce îşi dădu seama.
— Ceea ce a ucis-o de data asta a fost ceva la care oricum nu aş fi putut fi martoră… Bill îşi strânse ghearele, aşteptând ca ea să-şi ducă gândul la bun sfârşit. S-a întâmplat înăuntrul ei.
Bill aplaudă încet.
— Cred că eşti aproape pregătită acum.
— Pregătită pentru ce?
— Îţi aminteşti ce ţi-am spus în Helston? După ce ai vorbit cu Roland?
— Că nu erai de acord cu el… referitor ideea de a mă apropia de avatarurile mele din trecut?
— Oricum, nu poţi să rescrii istoria, Luce. Nu poţi schimba povestea. Dacă încerci să o faci…
— Ştiu, aş deforma viitorul. Nu vreau să schimb trecutul. Doar că am nevoie să înţeleg ce se întâmplă — de ce mor înîruna. Credeam că din cauza unui sărut, sau a unei atingeri, sau dintr-un motiv de natură fizică, dar pare mai complicat de atât.
Bill smulse umbra de sub tălpile lui Luce ca un toreador mânuind o capă roşie. Marginile sale sclipeau argintiu.
— Eşti pregătită să-ţi laşi sufletul să-ţi urmeze cuvintele? o

întrebă. Eşti pregătită să intri într-o dimensiune 3D?
— Sunt pregătită.
Luce deschise mesagerul dintr-o lovitură şi se pregăti să înfrunte vântul sărat de dinăuntru.
— Aşteaptă, zise ea privindu-l pe Bill, care plutea lângă ea. Ce înseamnă 3D?
— Valul viitorului, puştoaico, spuse el.
Luce îi aruncă o privire aspră.
— OK, există un termen tehnic lipsit de muzicalitate pentru asta — scindare — dar, din punctul meu de vedere, 3D sună mult mai distractiv.
Bill se cufundă în tunelul întunecat şi îi făcu semn cu un deget încovoiat.
— Crede-mă, o să-ţi placă la nebunie.

Capitolul 10
Adâncimile
Lhasa, Tibet, 30 Aprilie 1740

Daniel ateriză în forţă.
Vântul îi biciui corpul. Simţea soarele prea aproape de piele. Alerga, şi alerga şi tot alerga, şi habar n-avea unde se afla. Ieşise din mesager fără să ştie şi, deşi simţea că lucrurile erau în regulă din toate privinţele, ceva îi agasa memoria. Ceva nu era în regulă.
Aripile lui.
Lipseau. Nu — erau tot acolo, bineînţeles, dar nu simţea impulsul să le elibereze, nu ardea de dorul de a zbura. În locul dorinţei obişnuite de a-şi lua zborul, se simţea la pământ.
O amintire răsări la suprafaţa minţii sale. Se apropia de ceva dureros, de o margine periculoasă. Privirea i se fixă asupra spaţiului din faţa lui.
Şi nu văzu decât un vid.
Se întoarse în cădere, cu braţele zbătându-i-se violent, în timp ce tălpile îi alunecau pe stâncă. Căzu pe spate şi se opri chiar înainte să se prăbuşească de pe o stâncă înaltă.
Îşi ţinu respiraţia, după care îşi întoarse corpul cu atenţie, ca să poată privi peste margine.
Sub el se căsca un abis înfiorător de familiar. Se ridică în mâini

şi în genunchi şi cercetă întunericul vast de dedesubt. Oare mai era acolo, jos? Mesagerul îl azvârlise aici înainte sau după ce se întâmplase?
De aceea nu i se deschiseseră aripile care păstraseră amintirea agoniei acestei existenţe şi rămăseseră înţepenite.
Tibet. Locul în care numai vorbele sale o omorâseră. Lucinda din acea viaţă fusese educată să fie atât de castă, încât nici măcar nu voia să-l atingă. Deşi tânjea să simtă atingerea pielii ei, Daniel îi respectase dorinţele. Sperase în secret că refuzul ei era o cale de a păcăli blestemul, în sfârşit. Dar se arătase încă o dată nesăbuit. Desigur, nu atingerea declanşase totul. Pedeapsa mergea mult mai adânc de atât.
Iar acum era din nou aici, în locul unde moartea ei îi provocase o disperare atât de copleşitoare, încât încercase să pună capăt suferinţei.
De parcă ar fi fost posibil.
Ştiuse că avea să eşueze pe tot parcursul căderii lui.
Sinuciderea era un lux al muritorilor, refuzat îngerilor.
Trupul i se cutremură când îşi aminti. Nu era vorba doar despre agonia oaselor sale zdrobite sau despre felul cum căzătura îi lăsase trupul înnegrit şi învineţit. Nu, era vorba despre ceea ce urmase. Zăcuse acolo săptămâni întregi, cu trupul înfipt în vidul întunecat dintre doi bolovani uriaşi. Din când în când, îşi revenea în simţiri, dar cum mintea lui era copleşită de suferinţă, nu mai era în stare să se gândească la Lucinda. Nu mai era în stare să se gândească la nimic.
Şi tocmai asta fusese ideea.
Dar aşa cum li se întâmplă îngerilor, corpul lui se vindecă complet şi mai rapid decât ar fi putut să i se vindece sufletul vreodată.
Oasele lui se sudară la loc. Rănile i se închiseră, transformându-se în cicatrice fine care, în timp, dispărură complet. Organele sale făcute praf se însănătoşiră. La scurt timp, inima lui era din nou întreagă, puternică şi vie.
Gabbe fusese cea care îl găsise după mai bine de o lună, cea care îl ajutase să se târască din crevasă, care îi pusese aţele la aripi şi îl purtase departe de locul acela. Îl obligase să jure că nu avea să mai facă aşa ceva niciodată. Îl obligase să jure că-şi va păstra întotdeauna speranţa.
Iar acum iată-l din nou aici. Se ridică în picioare şi se îndreptă

încă o dată clătinându-se spre margine.
— Nu, te rog. O, Doamne, nu face asta! N-aş suporta să sari!
Nu Gabbe era cea care îi vorbea acum pe munte. Vocea aceasta mustea de sarcasm. Daniel ştia cui îi aparţine chiar înainte să se întoarcă. Cam stătea rezemat de peretele unor stânci înalte şi negre. Întinsese pe pământul lipsit de culoare un enorm covor de rugăciune, ţesut cu împletituri bogate din fire roşii de Burgundia şi ocru.
Ţinea o pulpă arsă de iac în mână în timp ce muşca dintr-o bucată imensă de carne aţoasă.
— O, ce naiba? Cam ridică din umeri mestecând. Dă-i drumul şi sari. Vrei să-i transmit un ultim cuvânt lui Luce?
— Unde e?
Daniel înaintă spre el, încleştându-şi pumnii. Aparţinea acest Cam, care stătea întins în faţa lui, epocii prezente? Sau era un anacronism întors în timp, la fel ca Daniel?
Cam aruncă osul de iac de pe stâncă şi se ridică, ştergându-şi mâinile unsuroase de jeanşi. Anacronism, hotărî Daniel.
— Tocmai ai ratat-o. Din nou. Ce ţi-a luat atâta timp? Cam îi întinse o tavă de cositor plină cu mâncare. Găluşte? Sunt divine.
Daniel izbi tava de pământ.
— De ce n-ai oprit-o?
Fusese în Tahiti, în Prusia, iar acum aici, în Tibet, în mai puţin timp decât i-ar lua unui muritor să treacă strada. Mereu se simţise cât pe ce să o prindă din urmă. Iar ea era mereu de neprins. Cum reuşea să i-o ia mereu înainte?
— Ai spus că n-ai nevoie de ajutorul meu.
— Dar ai văzut-o? îl descusu Daniel.
Cam încuviinţă din cap.
— Ea te-a văzut?
Cam clătină din cap.
— Bun.
Daniel scrută vârful sterp al muntelui, încercând să şi-o imagineze pe Luce acolo. Aruncă o privire rapidă înjur, căutând urme ale trecerii ei. Dar nu exista nimic. Pământ cenuşiu, piatră neagră, vântul tăios, niciun strop de viaţă acolo, sus — părea a fi cel mai pustiu loc de pe pământ.
— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Cam. Ce a făcut?
Cam se învârti nepăsător în jurul lui Daniel.
— Ea, spre deosebire de obiectul dragostei ei, are un simţ

impecabil al sincronizării. A ajuns chiar la momentul potrivit pentru a-şi vedea moartea măreaţă — una bună, de data asta, chiar grandioasă, în acest peisaj dezolant. Până şi fu trebuie să fii în stare să recunoşti asta. Nu? Daniel privi în altă parte. Oricum, unde rămăsesem? Da, moartea ei măreaţă, am mai spus asta… Ah, da! A rămas destul de mult prin preajmă ca să privească cum te arunci de pe stâncă, uitând să-ţi foloseşti aripile.
Daniel îşi înclină capul.
— Da, nu mi-a ieşit prea bine figura asta. Daniel se apropie şi îşi înfipse mâna în gâtul lui Cam. Te aştepţi să cred că doar ai stat şi ai privit? Că n-ai vorbit cu ea? Că n-ai aflat următoarea ei destinaţie? Că n-ai încercat să o opreşti?
Cam gemu şi se smulse din strânsoarea lui Daniel.
— N-am fost în apropierea ei. Până să ajung în locul ăsta, dispăruse. Încă o dată: ai spus că n-ai nevoie de ajutorul meu.
— Aşa e, n-am. Stai deoparte! Mă voi descurca singur.
Cam chicoti şi se retrase pe covorul ţesut, încrucişându-şi picioarele.
— Problema este, Daniel… spuse el, ducându-şi la buze o mână de boabe de goji uscate. Chiar dacă aş avea încredere că poţi să te descurci singur, deşi, ţinând cont de antecedentele tale, nu am — şi îşi mişcă degetul dintr-o parte în alta — nu eşti singur în treaba asta. Toată lumea o caută.
— Cum adică toată lumea?
— Când ai plecat după Luce, în noaptea când ne-am luptat cu Proscrişii, crezi că noi, ceilalţi, am stat pe loc şi am jucat canastă? Gabbe, Roland, Molly, Arriane, chiar şi idioţii aia mici de nefilimi — cu toţii sunt undeva afară şi încearcă să o găsească.
— I-ai lăsat să facă asta?
— Nu-s paznicul nimănui, frate.
— Nu-mi spune mie frate, sări Daniel. Nu pot să cred. Cum. Ai putut să facă asta? E responsabilitatea mea…
— Liberul-arbitru. Cam ridică din umeri. E foarte la modă în ziua de azi.
Aripile lui Daniel, lipsite de vlagă, îi ardeau spatele. Ce putea să facă în privinţa unei duzini de anacronisme care se perindau prin trecut? îngerii căzuţi ca el ştiau cât de fragil este trecutul şi că trebuie să fie atenţi. Dar Shelby şi Miles?

Erau doar nişte puşti. Aveau să fie imprudenţi. N-ar fi ştiut cum să se comporte altfel. Ar fi putut distruge tot ce avea Luce. Ar fi putut să o distrugă chiar pe Luce.
Nu. Daniel n-avea să dea nici unuia dintre ei ocazia să ajungă la ea înaintea lui.
Şi totuşi, Cam o făcuse.
— De ce aş avea încredere că nu te-ai amestecat? întrebă Daniel, încercând să îşi ascundă disperarea.
Cam îşi dădu ochii peste cap.
— Pentru că ştii că ştiu cât de periculos e să te amesteci. I'oate că scopurile noastre finale diferă, dar amândoi avem nevoie ca ea să scape cu viaţă din toată povestea asta. Ascultă-mă, Cam. Totul este în joc aici.
Nu mă subaprecia. Ştiu ce-i în joc. Nu eşti singurul care nc luptă deja de prea multă vreme.
Mi-e… mi-e frică, recunoscu Daniel. Dacă va schimba trecutul prea în profunzime…
Ar putea deveni altcineva când se va întoarce în prezent? zise Cam. Asta mă sperie şi pe mine.
Daniel închise ochii.
— Ar însemna că orice şansă pe care ar avea-o ca să se elibereze de acest blestem…
— S-ar risipi.
Daniel îl privi pe Cam. Cei doi nu îşi mai vorbiseră aşa — ca fraţii — de secole.
— Era singură? Eşti sigur că n-a ajuns vreunul din ceilalţi la ea?
Preţ de o clipă, Cam privi lung dincolo de Daniel, spre piscul din depărtare. Arăta la fel de pustiu pe cât se simţea Daniel.
Ezitarea lui Cam îi dădu fiori lui Daniel.
— Niciunul dintre ceilalţi nu a ajuns-o, spuse Cam într-un târziu.
— Eşti sigur?
— Eu sunt cel care a văzut-o aici. Tu eşti cel care nu apare niciodată la timp. Şi, în plus, numai tu eşti de vină pentru simpla ei prezenţă aici.
— Nu-i adevărat. Nu i-am arătat cum să folosească mesagerii.
Cam râse cu amărăciune.
— Nu mă refer la mesageri, idiotule. Mă refer la faptul că ea crede că asta are legătură numai cu voi doi. O cearta stupidă între îndrăgostiţi.
— Are legătură numai cu noi doi.

Vocea lui Daniel era încordată. I-ar fi plăcut să ridice stânca din spatele capului lui Cam şi să-i zdrobească creierii.
— Mincinosule! Cam sări în picioare, iar ochii lui verzi aruncară scântei arzătoare de furie. E mult mai important decât pare, iar tu ştii asta. Îşi scutură umerii şi îşi elibera aripile uriaşe, marmoreene. Umpleau aerul cu un nimb au riu, acoperind soarele pentru o clipă. Când se arcuiră către Daniel, acesta se dădu înapoi dezgustat. Ai face bine să o găseşti, înainte ca ea — sau oricine altcineva — să intre în scenă şi să ne rescrie întreaga istorie. Şi să ne facă pe mine, pe tine, toate astea, să fim — Cam pocni din degete — de do meniul trecutului.
Daniel mârâi, desfăcându-şi propriile aripi alb-argintii, simţindu-le cum se îndnd şi se tot întind, înfiorându-se în timp ce pulsau lângă cele ale lui Cam. Se simţea mai încălzit acum — şi capabil de orice.
— Mă ocup eu… începu să spună.
Dar Cam îşi luase deja zborul, lăsând în urmă mici tornade de pământ, care se ridicau în cercuri. Daniel îşi feri ochii de soare şi se uită sus la aripile aurii ce fâlfâiau pe cer, pentru ca în clipa următoare să dispară.

Capitolul 11
Coup De Foudre
Versailles, Franţa 14 Februarie 1723

Pleosc!
Luce ieşi din mesager, sub apă.
Deschise ochii, dar o usturau atât de tare, din cauza apei calde şi tulburi, că îi închise imediat la loc. Hainele ei îmbibate în apă o trăgeau în jos, aşa că se luptă să îşi scoată paltonul de nurcă. Simţind că se scufundă, Luce se zbătu să ajungă la suprafaţă, având nevoie disperată de aer.
Era la numai câţiva centimetri deasupra capului ei.
Trase aer în piept; apoi, tălpile ei găsiră fundul apei şi se ridică. Îşi şterse apa de la ochi. Se afla într-o cadă.
De acord, era cea mai încăpătoare cadă pe care o văzuse vreodată, aproape cât o piscină. Avea forma unui rinichi, era făcută din cel mai fin porţelan alb şi trona în mijlocul unei camere gigantice, care arăta ca o galerie dintr-un muzeu.

Tavanul înalt era acoperit cu fresce reprezentând portretele enorme ale unei familii cu înfăţişare regală, ai cărei membri aveau toţi părul negru. Un lanţ de trandafiri aurii încadra fiecare bust, iar heruvimi dolofani pluteau printre ele, suflând în trompete spre cer. De fiecare dintre pereţii tapetaţi, cu modele spiralate turcoaz, roz şi aurii, era sprijinit un armoar voluminos de lemn, bogat ornamentat.
Luce se scufundă din nou în cadă. Unde se afla acum? îşi trecu mâna peste suprafaţa apei şi desprinse un pumn spumă de consistenţa cremei Chantilly. Un burete mare cât o pernă răsări din senin, făcând-o să-şi dea seama că nu mai făcuse o baie din Helston. Era murdară. Folosi buretele pentru a-şi freca faţa, apoi îşi scoase restul de îmbrăcăminte şi puse hainele ude pe marginea căzii.
Chiar în acel moment, Bill ieşi plutind încet din apa pen- (ru îmbăiat, ca să rămână suspendat la o jumătate de metru deasupra căzii. Porţiunea de cadă din care răsărise era tulbure şi înnegrită de la pietrişul de gargui.
— Bill! strigă ea. Nu vezi că am nevoie de câteva minute de intimitate?
El ridică o mână ca să îşi acopere ochii.
— Te mai agiţi mult pe-aici, Vorbă-Lungă?
Cu cealaltă mână, îşi şterse nişte bule de spumă de pe capul pleşuv.
— Ai fi putut să mă previi că urma să plonjez sub apă! spuse Luce.
— Te-am prevenit! Bill sări pe marginea căzii şi ţopăi pe ea până ajunse în faţa lui Luce. Chiar când ieşeam din mesager. Numai că nu m-ai auzit, pentru că erai sub apă!
— Mi-a fost de mare folos, mulţumesc.
— Oricum aveai nevoie de o baie, zise el. Asta-i o noapte importantă pentru tine, fetiţo.
— De ce? Ce se întâmplă?
— Auzi la ea, ce se întâmplă! Bill o apucă de umăr. Doar cel mai grandios bal, de când a dat colţul Regele Soare! Iar îii zic: Ce dacă petrecerea asta e găzduită de fiul lui puber şi slinos? Petrecerea o să se ţină tot jos, în cea mai mare şi mai spectaculoasă sală de bal din Versailles — şi toţi o să fie acolo!
Luce ridică din umeri. Suna bine, dar n-avea nicio legătură cu ea.

— Să mă fac înţeles, spuse Bill. Toţi vor fi acolo, până şi Lys Virgily. Prinţesa de Savoia? îţi sună cunoscut? îi dădu mi bobârnac lui Luce. Tu eşti aia.
— Hmmm, zise Luce, lăsându-şi capul se odihnească pe peretele înspumat al căzii. Pare a fi o noapte importantă pentru ea. Şi ce-ar trebui să fac eu în timp ce toată lumea e la bal?
— Vezi, îţi aminteşti când ţi-am spus… Clanţa de la uşa imensei băi se răsuci. Bill o privi oftând. Va urma.
În timp ce uşa se deschidea, Bill se ţinu de nasul ascuţit şi dispăru sub apă. Luce se crispă şi îl împinse cu piciorul în cealaltă parte a căzii. Garguiul reapăru la suprafaţă, îi aruncă o privire urâtă, după care începu să înoate pe spate prin clăbuci.
O fi fost Bill invizibil pentru frumuşica fată cu bucle blonde, care stătea la intrare într-o rochie de culoarea merişorului, dar Luce nu era. Văzând că era cineva în cadă, fata se trase înapoi.
— O, prinţesă Lys! Iertaţi-mă! spuse ea în franceză. Mi s-a spus că odaia aceasta este goală. Pregătisem baia pentru prinţesa Elizabeth — arătă spre cada în care Luce se bălăcea — şi tocmai voiam să o trimit sus, împreună cu doamnele din suita ei.
— Ei bine… Luce îşi stoarse creierii, disperată să pară mai princiară decât se simţea. Nu ai voie să o trimiţi sus. Şi nici pe doamnele ei. Este odaia mea şi am de gând să fac baie în linişte.
— Îmi cer mii de scuze, zise fata făcând o plecăciune.
— Este în ordine, spuse repede Luce când văzu deznădejdea de pe chipul fetei. Trebuie să fi fost doar o neînţelegere.
Fata făcu o plecăciune şi dădu să închidă uşa. Bill îşi miji capul încornorat deasupra apei şi şopti:
— Haine!
Luce îşi folosi piciorul desculţ ca să-l împingă în jos.
— Aşteaptă! strigă Luce după fată, care deschise din nou uşa încet. Am nevoie de ajutorul tău. Să mă îmbraci pentru bal.
— Cum rămâne cu doamnele din suita dumneavoastră, mademoiselle? Ar fi Agatha sau Eloise…
— Nu, nu. Eu şi fetele ne-am certat, îi dădu zor Luce, încercând să nu vorbească prea mult, de teamă să nu se dea de gol. Au ales cea mai îngrozitoare rochie pentru mine. Aşa că le-am expediat. Este un bal important, ştii doar.
— Da, mademoiselle.
— Poţi să-mi găseşti ceva? o întrebă Luce pe fată, făcând semn

din cap spre armoar.
— Eu? Să vă aj-jut să vă îmbrăcaţi?
— Doar eşti singura cu care vorbesc, nu? spuse Luce, sperând că ceva din acel armoar avea să i se potrivească — şi să arate cel puţin acceptabil pentru bal. Cum te cheamă?
— Anne-Marie, mademoiselle.
— Minunat, zise Luce, încercând să imite expresia trufaşă a Lucindei, din Helston, adăugându-şi o tuşă din atitudinea atotştiutoare a lui Shelby. Dă-i bătaie, Anne-Marie. Nu vreau să întârzii din cauza lenei tale. Fii bună şi adu-mi o rochie cum se cuvine.
Zece minute mai târziu, Luce stătea în faţa unei oglinzi cu hei laturi, admirând broderia de pe bustul primei rochii pe care Anne-Marie o smulsese din armoar. Rochia avea mai multe straturi negre de tafta adunate strâns în talie, ce se învolburau aproape de pământ sub forma unui clopot impunător.
Părul lui Luce fusese strâns în vârful capului, apoi vârât sub o perucă neagră şi grea de bucle savante. Faţa îi strălucea sub un strat de pudră şi avea buzele date cu ruj. Purta atât de multă lenjerie, încât se simţea de parcă cineva îi drapase corpul cu o povară de peste douăzeci de kilograme. Cum se puteau mişca fetele în chestiile alea? Darămite să mai şi danseze?
În timp ce Anne-Marie îi strânse corsetul mai tare în jurul mijlocului, Luce îşi privea reflexia cu gura căscată. Peruca o făcea să arate cu cinci ani mai în vârstă. Şi era sigură că nu mai avusese un decolteu aşa de adânc până atunci. În niciuna dintre vieţile ei.
Preţ de o clipă, îşi impuse să uite de emoţiile întâlnirii cu versiunea ei princiară din trecut şi de întrebarea dacă avea să îl mai găsească pe Daniel înainte să transforme dragostea lor într-un dezastru uriaş — pur şi simplu simţea ceea ce trebuia să simtă orice altă fată care se ducea la bal în noaptea aceea — respiraţia era un lux într-o rochie uimitoare ca asta.
— Sunteţi gata, mademoiselle, şopti Anne-Marie respectuos. O să vă las singură, dacă îmi permiteţi.
Imediat ce Anne-Marie închise uşa în urma ei, Bill ieşi din apă, împroşcând clăbuci reci de săpun în jur. Pluti deasupra armoarului şi apoi se odihni pe un taburet mic, turcoaz, de mătase. Arătă spre rochia lui Luce, spre peruca ei, apoi din nou spre rochie.

— O-la-la! Superb.
— Şi nici măcar nu mi-ai văzut pantofii.
Ridică tivul fustei şi îi arătă o pereche de pantofi cu toc verde smarald, cu vârful ascuţit şi incrustaţi cu flori de jad. Se potriveau cu dantela verde care îi împodobea corsajul rochiei şi erau, de departe, cei mai minunaţi pantofi pe care îi văzuse — şi mai ales în care îşi strecurase picioarele vreodată.
— Ooo! schelălăi Bill. Foarte rococo.
— Deci chiar o să fac asta? O să cobor, pur şi simplu, şi mă voi preface că…
— Nu o să te prefaci. Bill clătină din cap. O să stăpâneşti personajul. Ia în stăpânire decolteul ăla, fetiţo, ştii că ţi l-ai dorit.
— OK, o să mă prefac că nu te-am auzit. Luce izbucni în râs. Deci, o să cobor şi o să stăpânesc personajul, sau ce-o fi. Dar ce fac când dau de versiunea mea anterioară? Nu ştiu nimic despre ea. Doar o să…
— O iei de mână, spuse Bill criptic. Va fi foarte mişcată de gest, sunt convins.
Bill insinua ceva, era evident, dar Luce nu înţelegea. Apoi, îşi aminti vorbele lui chiar înainte să se cufunde în ultimul mesager.
— Vorbeşte-mi despre transformarea în 3D.
— Aha! Bill mimă că se sprijină de un perete invizibil din aer. Aripile lui se estompau în timp ce le agita în faţa ei. Ştii că unele lucruri sunt, pur şi simplu, prea străine acestei lumi, ca să fie etichetate în cuvinte învechite şi plicticoase? Cum ar fi, de exemplu, felul în care te ia cu leşin când intră Daniel în scenă pentru un sărut prelung sau senzaţia de fierbinţeală care ţi se împrăştie în corp când aripile lui se desfac în bezna nopţii…
— Opreşte-te!
Luce îşi duse involuntar mâna la inimă. Nu existau cuvinte care să poată exprima felul în care o făcea să se simtă Daniel. Bill o lua peste picior, dar asta nu însemna că o durea mai puţin faptul că era departe de Daniel de atâta timp.
— Aceeaşi şmecherie şi cu 3D-ul. Va trebui doar să o trăieşti ca să-o înţelegi.
Imediat ce Bill îi deschise uşa lui Luce, sunetele îndepărlate ale orchestrei şi murmurul politicos al mulţimii numeroase năvăliră în cameră. Simţea că ceva o atrăgea acolo jos. Poate era Daniel. Poate era Lys.

Bill făcu o reverenţă în aer.
— După dumneavoastră, prinţesă.
Se îndreptă spre locul de unde venea zgomotul, coborând pe o scară largă, în spirală şi aurie, în timp ce muzica se auzea tot mai tare, cu fiecare pas. Pe când aluneca dintr-o galerie goală într-alta, începu să simtă aromele apetisante de friptură de prepeliţă cu mere înăbuşite şi de cartofi au yratin. Şi mai era şi parfumul — atât de dens, că abia dacă putea să inspire fără să tuşească.
— Nu te bucuri acum că te-am făcut să te speli? întrebă Mill. O sticlă de eau de putorette, care să facă găuri în stratul de ozon, în minus.
Luce nu răspunse. Intrase pe un culoar lung cu oglinzi, iar în faţa ei, două femei şi un bărbat înaintau spre una dintre uşile care dădeau în încăperea principală. Femeile nu mergeau, ci alunecau, iar rochiile lor galbene şi albastre foşneau pe podea. Bărbatul mergea între ele, purtând o haină lungă şi argintie peste cămaşa albă, plisată şi elegantă şi pantofi cu tocuri aproape la fel de înalte ca şi Luce. Toţi trei aveau peruci cu o jumătate de metru mai înalte decât a lui Luce, căreia şi aşa propria perucă i se părea enormă şi grea de o tonă. Se simţi neîndemânatică urmărindu-le pe cele două femei, care îşi legănau fustele dintr-o parte în alta în timpul mersului.
Se întoarseră să o privească pe Luce şi toate cele trei perechi de ochi se îngustară, de parcă şi-ar fi dat seama imediat că nu fusese crescută să participe la balurile înaltei societăţi.
— Ignoră-i, spuse Bill. Există snobi în orice viaţă. În definitiv, nu-s cu nimic mai buni decât tine.
Luce încuviiţă din cap, alunecând pe urmele trioului, care pătrunsese în sala de bal printr-o serie de uşi cu oglinzi. Sala de bal la superlativ. Esenţa tuturor sălilor de bal.
Luce nu se putu abţine. Se opri din drum şi şopti:
— Uau!
Era maiestuoasă. Douăsprezece candelabre atârnau din tavanul înalt, răspândind strălucirea lumânărilor albe, aprinse. Acolo unde pereţii nu erau făcuţi din oglinzi, erau acoperiţi cu aur. Ringul de dans cu parchet părea să se întindă spre următorul oraş, iar de jur-împrejurul lui erau dispuse mese lungi, îmbrăcate în in alb, pe care erau aranjate servicii de porţelan fin, platouri cu prăjituri şi fursecuri şi pahare mari de cristal,

umplute cu vin rubiniu. Mii de narcise albe se iţeau din sutele de vaze de un roşu întunecat, aşezate pe numeroasele mese de sufragerie. În capătul îndepărtat al camerei se formase o coadă de domnişoare ex trem de elegante. Erau vreo zece, stând în rând una lângfi alta, şuşotind şi râzând din spatele unei mari uşi aurite.
O altă mulţime se strânsese în jurul unui enorm vas de cristal, plin cu punci, aflat în apropierea orchestrei. Luce se servi cu un pahar.
— Nu vă supăraţi, se adresă celor două femei de lângă ea.
Buclele cărunte şi savante formau un fel de turnuri gemene pe capul lor. De ce stau la coadă fetele acelea?
— Ca să îi facă regelui pe plac, bineînţeles.
Una dintre femei chicoti.
— Acele demoiselles încearcă să-i facă pe plac, astfel încât să le ia în căsătorie.
Căsătorie? Dar erau atât de tinere. Dintr-odată, Luce începu să îşi simtă pielea încinsă şi cuprinsă de mâncărimi. Apoi înţelese: Lys stătea la coadă.
Luce trase o înghiţitură zdravănă şi studie fiecare domnişoară în parte. Iat-o acolo, a treia la rând, splendid înveşmântată într-o rochie lungă şi neagră, doar vag diferită de cea pe care o purta Luce însăşi. Avea umerii acoperiţi cu o capă de catifea neagră şi nu îşi ridica ochii din podea. Nu râdea împreună cu celelalte fete. Arăta la fel de nefericită pe cât se simţea Luce.
— Bill, şopti Luce.
Dar garguiul zbură chiar în dreptul feţei ei şi o îndemnă să tacă, ducând un deget la buzele lui groase de piatră.
— Doar nebunii vorbesc cu garguii lor invizibili, şuieră el, iar nebunii nu primesc invitaţie la multe baluri. Acum, taci.
— Dar cum rămâne cu…
— Taci.
Cum rămânea cu transformarea în 3D?
Luce inspiră adânc. Ultima lui instrucţiune fusese să o ia pe Lys de mână…
Traversă ringul de dans cu paşi mari şi ocoli servitorii cu platourile lor defoie gras şi chambord. Mai avea puţin şi se izbea de fata din spatele lui Lys, care încerca să se bage în faţea ei prefăcându-se că îi şopteşte ceva unei prietene.
— Scuză-mă, îi spuse Luce lui Lys, care o privi intens şi

întredeschise gura, lăsând să-i scape un sunet scurt şi confuz. Dar Luce nu îşi permitea să aştepte reacţia lui Lys. Îşi coborî mâna şi o apucă pe a ei. I se potrivea ca o bucăţică de puzzle. I-o strânse.
Luce simţi un nod în stomac. Pielea începu să-i vibreze şi o cuprinse o senzaţie de moleşeală şi de legănare uşoară. Îşi simţea pleoapele zvâcnind, dar un anume instinct îi spuse să se ţină bine în continuare de mâna lui Lys.
Clipi, iar Lys clipi la rândul ei, după care amândouă cli pir㠄 în acelaşi timp — iar dincolo de clipire, Luce se vedea pe sine în ochii lui Lys… şi apoi o văzu pe Lys prin propriii ochi… şi apoi… Nu mai văzu pe nimeni în faţa ei.
— Oh, strigă ea, iar vocea îi sună la fel ca întotdeauna. Privi spre mâini, care arătau la fel ca întotdeauna. Şi le ridi că şi îşi atinse faţa, părul, peruca, pe care şi le simţea la fel ca întotdeauna. Dar ceva… ceva se schimbase.
Ridică tivul rochiei şi aruncă o privire spre pantofi.
Erau purpurii. Cu tocuri înalte în formă de diamant şi strânşi pe gleznă cu o baretă rafinată de argint.
Ce făcuse?
Apoi, îşi dădu seama ce dorise Bill să spună prin „trans formarea în 3D“.
Intrase, la propriu, în corpul lui Lys.
Luce privi în jurul ei, înspăimântată. Spre groaza ei, toa te celelalte fete din rând erau nemişcate. De fapt, toţi cei la care se uita Luce erau încremeniţi de-a binelea. Ca şi cum întreaga petrecere fusese pusă pe Pauză.
— Vezi? Vocea lui Bill îi încingea urechea. Nu-i aşa că nu există cuvinte care să descrie asta?
— Ce se întâmplă, Bill? întrebă Luce pe un ton mai ridicat.
— Chiar acum, nu mare lucru. A trebuit să întrerup petrecerea, ca nu cumva să-ţi ieşi din minţi. Odată ce ne punem la punct cu 3D-ul, o să-i dau drumul din nou.
— Deci… nu poate să ne vadă nimeni acum? îl întrebă Luce, fluturându-şi mâna încet prin faţa frumoasei brunete care stătuse înaintea lui Lys. Fata nu tresări. Nu clipi. Chipul i i era îngheţat într-un zâmbet nesfârşit.
— Nee!
Bill făcu o demonstraţie, scoţând limba lângă urechea unui bărbat mai vârstnic, care înmărmurise ţinând un escaryot între

degete, la câţiva centimetri de gură.
Luce oftă, simţindu-se din nou, în mod straniu, uşurată să aibă pe Bill alături. Avea nevoie de câteva minute ca să se obişnuiască cu ideea că era… dacă era cu adevărat…
— Sunt înăuntrul avatarului meu din trecut, spuse ea.
— Da.
— Şi unde am dispărut eu? Unde e corpul meu?
— Eşti undeva înăuntru. O lovi uşor peste claviculă. Vei ieşi din nou când… ei bine, la momentul potrivit. Dar, deocamdala, ai alunecat complet în trecutul tău. Ca un pui de ţestoasă intr-o carapace de împrumut. Doar că e mai mult de atât. (And eşti în corpul lui Lys, până şi fiinţele voastre se întrepătrund, ceea ce duce la o mulţime de lucruri bune. Cu amintirile ei, cu pasiunile şi manierele ei — din fericire pentru tine.
Decsigur, va trebui să te descurci şi cu defectele ei. Dacă-mi amintesc bine, este cam lipsită de tact. Deci ai grijă.
— Uimitor, şopti Luce. Dacă aş putea să-l găsesc pe Daniel, aş reuşi să simt exact ce simte ea pentru el.
— Sigur, bănuiesc, dar îţi dai seama că, odată ce am pocnit din degete, Lys are nişte obligaţii la acest bal, care nu-l includ pe Daniel. Locul ăsta nu e chiar de nasul lui, şi prin. Ista vreau să spun că gărzile n-o să lase sub nicio formă un vrâjdar amărât să intre aici.
Lui Luce nu-i păsa de nimic din toate astea. Grăjdar amăgit sau nu, avea să îl găsească. Era nerăbdătoare. În corpul lui Lys ar putea chiar să-l ţină în braţe, poate chiar să-l sărute Perspectiva aproape că o copleşea.
— Hei? Bill îi dădu un bobârnac peste tâmplă. Eşti pregătiţii? Intră acolo, vezi ce poţi vedea, apoi şterge-o cât încă ai ocazia, dacă mă înţelegi.
Luce dădu aprobator din cap. Îndreptă rochia neagră a lui Lys şi îşi ţinu capul un pic mai sus.
— Dă-i drumul!
— Şi… start. Bill pocni din degete.
Pentru o fracţiune de secundă, petrecerea se poticni ca un disc zgâriat. Apoi, fiecare silabă din mijlocul conversaţiei, fiecare adiere de parfum purtată în aer, fiecare strop de punci care aluneca pe gâtlejurile împodobite cu bijuterii, fiecare notă muzicală venind dinspre orchestră se însufleţiră, se armonizară şi continuară ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Numai

Luce se schimbase. Mintea îi fu asaltată de o mie de cuvinte şi imagini. O casă de ţară, cu acoperiş de paie, la poalele Alpilor. Un cal murg numit Gauche. Miros de paie pretutindeni. Un singur fir de bujor alb, aşezat pe perna ei. Şi Daniel. Daniel. Daniel. Întorcându-se de la fântână cu patru găleţi grele de apă, duse pe un par întins pe umerii lui. Ţesălându-l pe Gauche la prima oră a dimineţii pentru ca Lys să-l poată călări. Când venea vorba despre mici favoruri minunate pentru Luce, Daniel nu uita nimic, nici chiar atunci când trudea din greu în slujba tatălui ei. Ochii lui violeţi o găseau întotdeauna. Daniel în visele ei, în inima ei, în braţele ei. Semăna cu străfulgerările de memorie ale Luşkăi în Moscova, când atinsese poarta bisericii — doar că erau mai puternice, mai copleşitoare, legate nemijlocit de ea.
Daniel era acolo. În grajduri sau în camerele servitorilor. Era acolo. Şi avea să îl găsească.
Ceva foşni lângă gâtul lui Luce, făcând-o să tresară.
— Eu sunt. Bill zbura deasupra ei. Te descurci grozav.
Uşile mari, aurite din capătul încăperii erau deschise de doi valeţi, care stăteau nemişcaţi de o parte şi de alta. Fetele aşezate la rând în faţa lui Luce începură să chicotească de entuziasm, iar apoi brusc, un val de linişte străbătu camera, în tot acest timp, Luce căuta cea mai rapidă cale de ieşire, care să o ducă în braţele lui Daniel.
— Concentrează-te, Luce, îi spuse Bill, parcă ghicindu-i gândurile. Mai ai puţin şi-o să fii chemată la datorie.
Strunele orchestrei începură să intoneze acordurile baroce de deschidere ale Ballet de la jeunesse, iar mulţimea îşi îndreptă atenţia în aceeaşi direcţie. Luce urmări privirile tuturor şi trase aer în piept; îl recunoscu pe bărbatul aşezat la intrare, ce admira petrecerea cu un ochi acoperit de un plasture.
Era ducele de Bourbon, vărul regelui.
Era înalt şi slab, ofilit ca un vrej de fasole pe timp de secetă. Costumul albastru de catifea, care îi venea prost, era împodobit cu o eşarfă mov, asortată cu şosetele mov ce îi acopereau picioarele subţiri ca nişte scobitori. Peruca pudrată ostentativ şi faţa alb-lăptoasă îl făceau să arate hidos.
Nu îl recunoscu pe duce dintr-o fotografie întâlnită într-un manual de istorie. Ştia mult mai multe despre el. Ştia totul. Cum ar fi glumele deocheate, schimbate de doamnele de onoare de la curtea regală despre lungimea demnă de milă a sceptrului

ducelui. Despre felul cum acesta îşi pierduse ochiul (într-un accident de vânătoare, la care participase pentru a-i face regelui pe plac). Şi despre cum ducele avea să le trimită înăuntru chiar atunci, pe fetele pe care le alesese pentru eventuala căsătorie cu regele de doisprezece ani, care aştepta în camera sa.
Iar Luce — ba nu, Lys — era o favorită mai veche a ducelui pentru ocuparea acelui loc. Aşa se explica sentimentul apăsător şi dureros din pieptul ei; Lys nu se putea căsători cu regele pentru că îl iubea pe Daniel. Îl iubise cu pasiune de ani de zile. Însă, în această existenţă, Daniel era servitor, iar cei doi erau forţaţi să îşi ascundă dragostea. Luce simţi frica paralizantă a lui Lys la gândul că, dacă atrăgea privirile tegelui în noaptea aceea, toate speranţele de a clădi o viaţă împreună cu Daniel aveau să piară.
Bill o avertizase că transformarea în 3D avea să fie intensă, dar Luce n-ar fi avut cum să se pregătească pentru asaltul unei emoţii atât de puternice; fiecare sentiment de frică şi îndoială ce traversaseră vreodată mintea lui Lys o năpădiră acum pe Luce. Fiecare speranţă şi fiecare vis. Era prea mult.
Trase aer în piept şi privi înjur prin sala de bal — oriunde, numai nu la duce. Şi îşi dădu seama că ştia tot ce era de ştiut despre acest timp şi spaţiu. Brusc, înţelese de ce regele îşi căuta o soţie, deşi era deja logodit. Recunoscu jumătate din chipurile ce se mişcau în jurul ei prin sala de bal, căci le ştia poveştile şi ştia care dintre acestea o invidiau. Ştia cum să stea într-o rochie cu corset, astfel încât să poată respira confortabil. Şi mai ştia, judecând după ochiul priceput pe care îl îndreptă spre dansatori, că Lys fusese instruită în arta dansului de bal încă din copilărie. Era o senzaţie sinistră să se afle în trupul lui Lys, de parcă Luce era deopotrivă fantoma şi cea bântuită.
Orchestra ajunse la sfârşitul cântecului, şi un bărbat de lângă uşă, desfăcu un sul şi păşi în faţă ca să-l citească.
— Prinţesa Lys de Savoia.
Luce îşi înălţă capul cu mai multă graţie şi încredere decât se aşteptase şi acceptă mâna tânărului în vestă verde palid, care apăruse ca să o însoţească în camera de primire a regelui. Odată aflată în camera vopsită complet într-un albastru pastel, Luce încercă să nu se uite prea insistent la rege. Peruca înaltă de culoare cenuşie arăta ridicol pe faţa lui mică şi trasă. Ochii lui de un albastru palid priveau cu poftă la şirul de ducese şi

prinţese — toate frumoase, toate îmbrăcate desăvârşit — aşa cum s-ar uita flămândul la un porc la proţap.
Tânărul cu acnee de pe tron abia trecuse de vârsta copilăriei. Ludovic al XV-lea primise coroana la numai cinci ani. Conform dorinţelor tatălui său muribund, se logodise cu prinţesa spaniolă, cu infanta. Dar ea era încă un bebeluş, împreună formau o pereche de coşmar. Nimeni nu se aştepta ca tânărul rege, care era fragil şi bolnăvicios, să trăiască suficient de mult încât să aibă un moştenitor cu prinţesa spaniolă, care, la rândul ei, putea să moară înainte de a ajunge la vârsta fertilităţii. Aşadar, regele trebuia să găsească o consoartă cu care să conceapă un moştenitor. Aşa se explica această recepţie extravagantă şi felul cum se înşiraseră doamnele în faţa regelui. Luce se juca nervos cu dantela rochiei, simţindu-se ridicol. Toate celelalte fete aveau un aer atât de răbdător. Poate că ele chiar îşi doreau să se căsătorească cu Majestatea Sa Ludovic, regele acneic de doisprezece ani, deşi Luce nu vedea cum ar fi fost posibil. Erau atât de elegante şi de frumoase. De la prinţesa rusoaică, Elisabeta, a cărei rochie de catifea brodată cu safire avea gulerul împodobit cu blană de iepure, până la Maria, prinţesa din Polonia, ale cărei nas cârn şi gură plină, cu buze roşii, o făceau năucitor de ispititoare, toate îl priveau pe regele-copil cu ochi uimiţi şi plini de speranţă.
Dar el o alese din priviri pe Luce, cu un rânjet satisfăcut care îi întoarse stomacul pe dos.
— Aceea.
Arătă alene spre ea.
— Lasă-mă să o văd de aproape.
Ducele apăru lângă Luce, împingându-i uşor umerii înainte cu degetele sale lungi, de gheaţă.
— Prezentaţi-vă, prinţesă, spuse el liniştit. Aceasta este o ocazie unică în viaţă.
Acea parte din ea care era Luce icni în sinea ei, însă, pe dinafară, Lys era stăpână pe situaţie şi înaintă parcă plutind ca să îl salute pe rege. Făcu o reverenţă cu o înclinare a capului desăvârşită, întinzându-şi mâna pentru sărutul lui. Era ceea ce aştepta familia ei de la ea.
— O să te îngraşi? i-o trânti regele lui Luce, privindu-i talia strânsă în corset. Îmi place cum arată acum, îi spuse ducelui, dar nu vreau să se îngraşe.

Dacă s-ar fi aflat în propriul corp, Luce i-ar fi putut spune regelui ce credea despre fizicul lui respingător. Dar Lys era perfect stăpână pe sine, iar Luce se auzi spunând:
— Sper să îi fiu mereu pe plac regelui meu, prin chipul şi prin firea mea.
— Da, bineînţeles, murmură ducele, învârtindu-se într-un cerc îngust în jurul lui Luce. Sunt convins că Majestatea Sa ar putea să o ţină pe prinţesă la dietă, după propria alegere.
— Cum rămâne cu vânătoarea? întrebă regele.
— Majestate, începu ducele, nu este un loc potrivit pentru o regină. Aveţi o mulţime de alţi însoţitori la vânătoare. Eu, de exemplu…
— Tatăl meu e un vânător excelent, spuse Luce. Creierul i se încinse, încercând să găsească ceva — orice — care ar fi putut-o ajuta să evadeze din scena aceea.
— Atunci ar trebui să mă culc cu tatăl tău? zâmbi regele dispreţuitor.
— Ştiind că Majestăţii Voastre îi plac armele, zise Luce, încercând din răsputeri să păstreze un ton politicos, v-ani adus un cadou — cea mai de preţ puşcă de vânătoare a ta tălui meu. Mi-a cerut să v-o aduc în această seară, dar nu eram sigură dacă aş fi avut plăcerea de a face cunoştinţă cu Majestatea Voastră.
Se bucura de toată atenţia regelui, care stătea cocoţat pe marginea tronului său.
— Cum arată? E încrustată cu bijuterii?
— Patul… Patul puştii este sculptat în lemn de cireş, spuse ea, oferindu-i regelui detaliile pe care Bill i le striga de la locul său de lângă tronul regelui. Părţile metalice au fost gravate de… de…
— Oh, ce-ar suna mai impresionant? De un fierar rus care, după aceea, s-a dus să lucreze pentru ţar, spuse Bill. Se aplecă deasupra fursecurilor de lângă rege şi adulmecă cu poftă. Astea arată bine!
Luce repetă replica lui Bill, după care adăugă:
— Aş putea să i-o dăruiesc Majestăţii Voastre, dacă îmi permiteţi să ies ca să o aduc din apartamentele mele…
— Sunt convins că un servitor va putea s-o aducă mâine, spuse ducele.
— Vreau să o văd acum. Regele îşi încrucişă braţele, arătând

chiar mai tânăr decât era.
— Vă rog. Luce se întoarse spre duce. Mi-ar face mare plăcere să prezint personal puşca Majestăţii Sale.
— Du-te.
Regele pocni din degete, concediind-o pe Luce.
Luce voia să se răsucească pe tocuri, dar Lys ştia mai bine — nimeni nu îi arăta vreodată spatele regelui — şi făcu o plecăciune ieşind din cameră de-a-ndărătelea. Se retrase în cel mai graţios mod cu putinţă, alunecând de parcă nu ar li avut tălpi — numai până ce ajunse de cealaltă parte a uşii cu oglinzi. Apoi o luă la fugă.
Prin sala de bal, trecând de perechile care dansau şi de orcheestră, goni dintr-o încăpere galben pastel într-una complet decorată în verde aprins. Alergă pe lângă doamne care gâfâiau greu şi gentilomi morocănoşi, peste podele din lemn de esenţă tare şi covoare persane groase şi opulente, până când luminile se estompară, iar participanţii la petrecere se risipirfl; găsi, în sfârşit, uşile cu menou de la ieşire. Le împinse şi trase cu greu aer în piept, din cauza corsetului, însetată să îşi umple plămânii cu aerul proaspăt al libertăţii. Străbătu cu paşi mari balconul enorm, din marmură albă strălucitoare, cate împrejmuia cel de-al doilea nivel al palatului.
Noaptea era luminată de stele; Luce nu voia decât să fie în braţele lui Daniel şi să se ridice în zbor către ele. Ce bine ar fi fost dacă l-ar fi avut alături, să o ducă departe de toate astea…
— Ce cauţi aici?
Luce se întoarse. Venise după ea. Stătea pe balcon în hainele lui simple de servitor, derutat şi alarmat, îndrăgostit la modul tragic şi fără speranţă.
— Daniel.
Se repezi spre el, iar el se îndreptă spre ea, cu ochii violeţi strălucind; îşi deschise braţele cu un zâmbet radios. Când, în sfârşit, se atinseră, iar braţele lui o cuprinseră, crezu că o să explodeze de fericire.
Dar nu o făcu.
Doar stătu acolo, cu capul pe pieptul lui puternic, minunat. Era acasă. Braţele lui îi cuprindeau spatele, poposin du-i pe mijloc, şi o traseră cât puteau mai aproape de el. Îi simţi respiraţia şi adulmecă mirosul pătrunzător de paie de pe gâtul lui. Luce îl sărută sub urechea stângă, apoi pe gât. Sărutări uşoare, blânde,

până când îi atinse buzele, iar Daniel îi răspunse cu şi mai multă pasiune. Apoi sărutările deveniră mai prelungi, pline de o dragoste ce părea să se reverse din adâncul sufletului ei.
După o clipă, Luce se desprinse şi îşi fixă privirea asupra lui Daniel.
— Mi-ai lipsit atât de mult.
Daniel râse încetişor.
— Şi tu mi-ai lipsit în ultimele… trei ore. Eşti… eşti în regulă?
Luce îşi trecu degetele prin părul blond şi mătăsos al lui Daniel.
— Doar aveam nevoie să iau o gură de aer… să te găsesc.
Îl strânse cu putere la piept.
Daniel îşi miji ochii.
— Nu cred că trebuie să ne aflăm aici, Lys. Sigur te aşteap tă înapoi în camera de primire.
— Nu-mi pasă. Nu mă mai întorc acolo. Şi nu m-aş mărita niciodată cu porcul ăla. Nu mă voi mărita cu nimeni altei neva decât cu tine.
— Şşşt! Daniel tresări, atingându-i obrazul. Ar putea să te audă cineva. Au tăiat capete pentru mai puţin de atât.
— Cineva te-a auzit deja, strigă o voce dinspre uşa deschisă.
Ducele de Bourbon stătea cu braţele încrucişate la piept, rânjind la vederea lui Lys în braţele unui servitor de rând.
— Cred că regele ar trebui să afle despre asta.
Iar apoi se îndepărtă, făcându-se nevăzut în palat.
Inima lui Luce bătea nebuneşte, stăpânită de teama resimţită de Lys şi de ea însăşi. Schimbase istoria? Viaţa lui Lys avea să ia un alt curs?
Dar Luce n-avea cum să ştie, nu? Asta îi spusese Roland: orice transformare a timpului ar fi devenit imediat o parte din ce se întâmplase. Şi totuşi, Luce era încă aici, deci, dacă schimbase istoria respingându-l pe rege, ei bine, asta nu părea să o afecteze pe Lucinda Price din secolul XXI.
Când îi vorbi lui Daniel, vocea ei sună ferm:
— Nu-mi pasă dacă ducele ăla nenorocit o să mă ucidă. Mai bine mor decât să renunţ la tine. O năpădi un val de căldură, făcând-o să se clatine pe locul unde stătea. Oh, spuse ea, apucându-şi capul cu mâna.
Recunoscu deja senzaţia, ca pe ceva ce trăise de o mie de ori înainte, dar fără să-i acorde vreodată atenţie.
— Lys, şopti el. Ştii ce-o să urmeze?

— Da, şopti ea.
— Şi ştii că voi fi cu tine până la sfârşit?
Ochii lui Daniel îi susţinură privirea, plini de tandreţe şi de grijă. Nu o minţea. Nu o minţise niciodată. Nu ar fi făcut-o niciodată. Luce ştia asta acum, de bună seamă. Îi dezvăluise suficient cât să o ţină în viaţă câteva clipe în plus, cât să îi sugereze tot ce Luce începea deja să înveţe pe cont propriu.
— Da. Închise ochii. Dar sunt atâtea lucruri pe care încă nu le înţeleg. Nu ştiu cum să împiedic toate astea. Nu ştiu cum să rup acest blestem.
Daniel zâmbi, cu ochii scăldaţi în lacrimi.
Luce nu se temea. Se simţea liberă. Mai liberă decât se simţise vreodată.
O înţelegere ciudată, profundă se aştemea în memoria ei. Ceva devenea vizibil în nebuloasa din mintea ei. Un singur sărut de-al lui Daniel avea să deschidă o uşă, eliberând-o de o căsătorie lipsită de iubire cu un copil răzgâiat, eliberând-o din cuşca acestui trup. Acest trup nu era ea, în mod autentic. Era doar o carapace, o parte a unei pedepse. Aşadar, moartea acestui trup nu era deloc o tragedie, ci, pur şi simplu, sfârşitul unui capitol. O eliberare frumoasă, necesară.
Pe treptele din spatele lor se auzi zgomot de paşi. Ducele se întorcea cu oamenii lui. Daniel o apucă de umeri.
— Lys, ascultă-mă…
— Sărută-mă, îl imploră ea.
Daniel se schimbă la faţă, de parcă astea erau singurele cuvinte pe care avea nevoie să le audă. O ridică şi o strânse la pieptul lui. Corpul ei fu străbătut de fiori fierbinţi, în timp ce îl săruta tot mai apăsat şi intens, uitând cu totul de sine. Îşi arcui spatele, îşi înclină capul spre cer şi îl sărută până ameţi de fericire. Până când umbrele se învolburară şi înnegriră stelele. O simfonie obsidiană. Dar în spatele ei era lumină. Pentru prima dată, Luce putea simţi strălucirea luminii.
Era absolut magnifică.
Era timpul să plece.
Să iasă de aici cât încă mai avea ocazia, o prevenise Bill. Cât încă mai era în viaţă.
Dar nu putea să plece încă. Nu acum, când totul era atât de cald şi de minunat. Nu cât timp Daniel o săruta în continuare, înnebunit de pasiune. Deschise ochii, iar părul, chipul său, şi

noapea însăşi străluceau în culori mai frumoase şi mai puternice, aprinse de o sclipire intensă.
Acea sclipire venea din adâncul lui Luce.
Cu fiecare sărut, întreg corpul ei se apropia, pas cu pas, de lumină. Aceasta era singura cale reală de întoarcere spre Daniel. Dintr-o viaţă profană într-alta. Luce ar fi murit bucuroasă de o mie de ori, dacă ar fi putut să fie din nou împreună cu el, dincolo.
— Rămâi cu mine, o imploră Daniel chiar în timp ce ea simţea că devine incandescentă. Gemu. Lacrimile îi şiroiau pe chip. Buzele i se întredeschiseră într-un zâmbet palid. Ce e? o întrebă Daniel. Nu voia să pună capăt sărutărilor. Lys?
— E… atât de multă dragoste, spuse ea deschizând ochii chiar când focul îi înflorea în piept.
O coloană de lumină măreaţă se ridică în noapte, într-o explozie de căldură şi flăcări pe cer, trântindu-l pe Daniel la pământ, smulgând-o pe Luce din corpul muribund al lui Lys şi proiectând-o în întuneric, unde era rece ca gheaţa şi nu vedea nimic. Un vertij cutremurător puse stăpânire pe ea.
Apoi, un licăr de lumină.
Chipul lui Bill se ivi, plutind deasupra lui Luce cu o privire îngrijorată. Zăcea întinsă cu faţa în jos, pe o suprafaţă netedă. Atinse piatra fină de sub ea, auzi apa picurând în apropiere, adulmecă aerul rece, mucegăit. Ieşise într-un mesager.
— M-ai speriat, spuse Bill. N-am ştiut… vreau să spun, când a murit, n-am ştiut cum… n-am ştiut dacă te-ai putea bloca, într-un fel… adică nu eram sigur.
Scutură din cap ca şi când ar fi vrut să alunge un asemenea gând.
încercă să se ridice, dar nu se putea ţine pe picioare, şi îi era incredibil de frig. Şedea rezemată de peretele de piatră, cu picioarele încrucişate. Purta din nou rochia neagră elegantă, cu dantelă verde smarald. Pantofii verzi stăteau unul lângă altul în colţ. Probabil că Bill i-i scosese din picioare şi o culcase după ce ea… după ce Lys… lui Luce tot nu-i venea a crede.
— Am văzut anumite lucruri, Bill. Lucruri pe care nu le ştiam până atunci.
— Cum ar fi?
— Cum ar fi faptul că a murit fericită. Eu am fost fericită. În extaz. Totul a fost atât de frumos. Mintea lui Luce gonea

nebuneşte. Ştiam că era acolo, lângă mine, şi descoperisem că nu făceam altceva decât să fug de ceva greşit şi opresiv. Că frumuseţea iubirii noastre e mai puternică decât moartea, mai puternică decât orice. A fost incredibil.
— Incredibil de periculos, spuse Bill scurt. Hai să nu mai repetăm figura, bine?
— Nu înţelegi? E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când l-am lăsat pe Daniel în urmă, în prezent. Şi...
Dar Bill dispăru din nou în întuneric. Auzi susurul cascadei. O clipă mai târziu, un sunet de apă în clocot. Când Bill reapăru, veni cu ceai. Aducea un ceainic pe o tavă de metal şi-i dădu lui Luce o cană aburindă.
— De unde ai asta? îl întrebă.
— Am spus, hai să nu mai repetăm figura, bine?
Dar Luce era prea preocupată de propriile gânduri ca să-l audă cu adevărat. Lucrurile nu i se mai păruseră nicicând atât de clare. Avea să redevină tridimensională — ce cuvânt folosise el? Scindare? îşi va privi vieţile prin prisma sfârşitului lor, una după alta, până când, într-una dintre ele, avea să descopere motivul exact pentru care se tot întâmpla.
Iar atunci avea să rupă acel blestem.

Capitolul 12
Prizonierul
Paris, Franţa, 1 Decembrie 1723

Daniel trase o înjurătură.
Mesagerul îl aruncase pe un pat de paie umede, murdare. Se întoarse şi se sculă, cu spatele sprijinit de un perete de piatră îngheţat. Din tavan îi picurau pe frunte stropi reci, uleioşi, dar lumina era prea slabă ca să desluşească ceva.
În faţa lui se zărea o deschizătură minusculă ca un fel de fereastră, săpată, grosier, în piatră, în care abia de puteai strecura un pumn. Prin ferestruică pătrundea doar o rază argintie de lună, dar suficient de mult aer rece pentru ca temperatura să coboare noaptea până la pragul de îngheţ.
Nu vedea şobolanii alergând prin celulă, dar le simţea corpurile scârboase fojgăind prin paiele râncede de la picioarele lui. Le simţea dinţii ascuţiţi străpungându-i pantofii. Duhoarea

excrementelor făcea aerul irespirabil. Lovi cu piciorul şi se auzi un chiţăit. Apoi îşi strânse picioarele sub ci şi se ridică în capul oaselor.
— Ai întârziat.
Vocea de lângă Daniel îl făcu să tresară. Crezuse că era singur. Vocea era o şoaptă uscată şi răguşită, dar cumva familiară. Apoi urmă un zăngănit, ca sunetul metalului târât pe piatră. Daniel se crispă pe măsură ce o fâşie de umbră mai neagră se desprinse de întuneric şi se aplecă spre el. Silueta se mişcă în lumina palidă, cenuşie de sub fereastră, unde, într-un final, putu desluşi vag conturul unei feţe.
Propria lui faţă.
Uitase de celula aceea, uitase de pedeapsă. Deci acela era locul unde sfârşise.
Avatarul mai timpuriu al lui Daniel arăta acum, în anumite privinţe, la fel ca el: acelaşi nas şi aceeaşi gură, aceeaşi distanţă între aceeaşi ochi cenuşii. Părul lui era mai ciufulit şi mai murdar, dar tot de un auriu şters ca acum. Şi totuşi, Daniel prizonierul arăta atât de diferit. Chipul lui era înfiorător de palid şi de slăbit, cu fruntea acoperită de un strat de jeg. Corpul său arăta descărnat, iar pielea îi era scăldată în sudoare.
Iată în ce-l transformase absenţa ei. Da, avea lanţuri la picioare, dar adevăratul temnicer era propria lui vină.
îşi amintea totul acum. Şi îşi mai amintea vizita avatarului lui din viitor şi un interogatoriu amar şi dureros. Paris. Bastilia. Unde fusese închis de gărzile ducelui de Bourbon după ce Lys dispăruse din palat. Daniel mai avusese parte de închisori, de condiţii de viaţă aspre şi de o mâncare mai proastă pe parcursul existenţelor sale misterioase, dar ferocitatea propriului regret trăit în Bastilia fusese una dintre cele mai grele încercări prin care trebuise să treacă vreodată.
În parte fusese acuzat pe nedrept de moartea ei.
Dar…
Dacă Daniel se afla deja acolo, prizonier în Bastilia, asta însemna că Lys era deja moartă. Deci Luce venise deja… şi plecase.
Şinele său anterior avea dreptate. Sosise prea târziu.
— Aşteaptă, îi spuse Daniel prizonierului din întuneric, apropiindu-se de silueta lui, dar nu atât de mult încât să rişte o atingere. Cum de-ai ştiut pentru ce m-am întors?

Scrâşnetul bilei de fier târâte pe piatră îi dădu de înţeles că versiunea lui timpurie se rezemase de perete.
— Nu eşti singurul care a venit aici după ea.
Aripile lui Daniel se încinseră şi răspândiră valuri de căldură sub omoplaţi.
— Cam.
— Nu, nu Cam, răspunse versiunea lui anterioară, ci doi puşti.
— Shelby? Daniel izbi cu pumnul în podeaua de piatră. Şi cealaltă… Miles. Doar nu vorbeşti serios. Nefilimii ăia? Au fost aici?
— Acum aproape o lună, cred. Arătă spre peretele din spatele lui, pe care erau scrijelite nişte liniuţe tremurătoare. Am încercat să marchez ziua, dar ştii cum e. Timpul trece în mod ciudat. Îţi scapă.
— Îmi amintesc. Daniel se cutremură. Dar nefilimii? Ai vorbit cu vreunul dintre ei?
Scormoni în memorie şi îi veniră în minte imagini vagi ale perioadei de captivitate, imaginea unei fete şi a unui băiat. Întotdeauna îi percepuse drept fantasme ale suferinţei, încă două vedenii care îl asaltau de când ea dispăruse, lăsându-l pentru a nu ştiu câta oară singur.
— Preţ de o clipă. Vocea prizonierului suna istovită şi îndepărtată. Nu erau chiar aşa preocupaţi de mine.
— Bun.
— Aflând că ea a murit, şi-au continuat drumul în mare grabă. Ochii lui cenuşii erau pătrunzători într-un mod sinistru. Ceva ce noi doi putem înţelege.
— Unde s-au dus?
— Nu ştiu. Un zâmbet larg brăzdă chipul supt al prizonierului. Cred că nici ei nu ştiu. Să-i fi văzut cât le-a luat să deschidă un mesager. Arătau ca doi prostănaci neîndemânatici.
Daniel simţi că mai avea puţin şi izbucnea în râs.
— Nu-i amuzant, spuse avatarul lui din trecut. Şi ei ţin la ea.
Dar Daniel nu simţea nicio tandreţe faţă de nefilimi.
— Sunt o ameninţare pentru noi toţi. Distrugerea pe care ar putea să o provoace… închise ochii. Habar n-au ce fac.
— De ce nu o poţi prinde, Daniel? Avatarul său timpuriu râse impasibil. Ne-am mai văzut unul pe celălalt înainte, de-a lungul mileniilor. Îmi amintesc că o urmăreai. Şi nu o prindeai niciodată.

— Nu… nu ştiu. Cuvintele se blocară în gâtul lui Daniel, care încearca tremurând să-şi înăbuşe plânsul. Nu pot ajunge la ea. Nu ştiu cum, dar apar mereu cu o fracţiune de secundă prea târziu, de parcă cineva sau ceva ar urzi anume un plan ca să o ţină departe de mine.
— Mesagerii tăi te vor duce mereu acolo unde ai nevoie să fii.
— Am nevoie să fiu cu ea.
— Poate că ei ştiu mai bine decât tine de ce anume ai nevoie.
— Poftim?
— Poate că nu ar trebui oprită. Prizonierul îşi zornăi lanţul, demoralizat. Simplul fapt că poate călători înseamnă că s-a schimbat ceva esenţial. Poate că nu o poţi prinde până nu înfăptuieşte acea schimbare în blestemul originar.
— Dar… Nu ştia ce să spună. Plânsul crescu în pieptul lui Daniel, înecându-i inima într-un şuvoi de ruşine şi de amărăciune. Are nevoie de mine. Fiecare secundă este o eternitate pierdută. Iar dacă face un pas greşit, totul ar putea fi pierdut. Ar putea să schimbe trecutul şi să… înceteze să mai existe.
— Dar asta înseamnă riscul, nu-i aşa? Pui totul în joc pen tru speranţa cea mai firavă.
Avatarul său din trecut începu să se întindă spre Daniel, aproape atingându-i braţul. Amândoi simţeau nevoia unei atingeri. În ultima clipă, Daniel se retrase brusc.
Versiunea sa din trecut oftă.
— Şi dacă tu eşti acela, Daniel? Dacă tu eşti acela care trebuie să transforme trecutul? Dacă nu o vei putea prinde până nu vei rescrie blestemul, astfel încât să includă o poartă în timp?
— Imposibil. Daniel pufni. Priveşte-mă. Priveşte-te. Suntem distruşi fără ea. Nu suntem nimic fără Lucinda. Nu există niciun motiv pentru ca sufletul meu să nu vrea să o găsească, şi asta cât mai repede posibil.
Daniel voia să zboare de acolo, dar ceva nu-i dădea pace.
— De ce nu te-ai oferit să mă însoţeşti? întrebă într-un târziu. Te-aş fi refuzat, desigur, dar unii — când m-am regăsit pe mine în alte vieţi — au vrut să se implice. De ce nu şi tu?
Un şobolan se târî de-a lungul piciorului său captiv, oprindu-se să adulmece lanţurile însângerate din jurul gleznelor sale.
— Am evadat o dată, spuse el încet. Îţi aminteşti?
— Da, zise Daniel, când tu… când noi… am evadat, la început de tot. Ne-am întors glonţ în Savoia. Îşi ridică privirea spre

speranţa amăgitoare oferită de lumina de dincolo de f ereastră. De ce ne-am dus acolo? Ar fi trebuit să ştim că ne îndreptam spre o capcană.
Prizonierul se lăsă pe spate şi îşi zăngăni lanţurile.
— N-am avut de ales. Era locul cel mai apropiat de ea. Inhală o gură de aer înţepător. E atât de greu când ea e între lumi. De fiecare dată simt că nu voi mai putea continua. Am fost bucuros când ducele mi-a anticipat evadarea şi şi-a dat seama încotro aveam să mă duc. M-a aşteptat în Savoia, m-a aşteptat la masa stăpânei mele, alături de oamenii lui. M-a aşteptat să mă târască înapoi aici.
Daniel îşi amintea.
— Am simţit că meritam pedeapsa.
— Daniel. Chipul deznădăjduit al prizonierului arăta de parcă primise un şoc electric. Părea să-şi fi revenit la viaţă, col puţin judecând după ochi. Deveniseră violeţi. Cred că m-am prins. Cuvintele i se revărsau şuvoi. Învaţă o lecţie ile la duce.
Daniel îşi linse buzele.
— Poftim?
— Spui că, în toate vieţile astea, ai fost mereu pe urmele ei. Fă aşa cum a făcut şi ducele cu noi. Anticipează-i mişcările. Nu te mulţumi doar să ţii pasul. Ia-o înaintea ei. Aşteapt-o când apare.
— Dar nu ştiu unde o vor duce mesagerii ei.
— Sigur că ştii, insistă avatarul lui din trecut. Trebuie să îţi aminteşti vag unde urmează să ajungă. Poate nu chiar fiecare pas, dar, până la urmă, totul trebuie să se încheie acolo unde a început.
O înţelegere tacită se stabili între ei. Daniel chemă o umbră, trecându-şi mâinile pe peretele de lângă fereastră. Era invizibilă pentru el, în întuneric, dar o simţea mişcându-se spre el şi îi dădu cu măiestrie o formă. Mesagerul părea la fel de descurajat ca el.
— Ai dreptate, spuse în cele din urmă, deschizând portalul cu putere. Există un loc unde sigur se va duce.
— Da.
— Iar tu… Tu ar trebui să îţi urmezi propriul sfat şi să părăseşti locul acesta, spuse Daniel abătut, altfel ai să putrezeşti aici.
— Măcar durerea fizică mă distrage de la cea sufletească, zise avatarul lui din trecut. Nu. Îţi urez noroc, dar nu voi părăsi aceste ziduri, deocamdată. Nu înainte să prindă rădăcini în

următoarea ei încarnare.
Aripile lui Daniel se desfăcură la spate. Încercă să îşi pună ordine în timp, vieţi şi amintiri, dar se tot învârtea în jurul aceluiaşi gând obositor.
— Ar… ar trebui să fi prins rădăcini deja. A fost concepută. Nu simţi?
— Oh, exclamă uşor avatarul lui, închizând ochii. Nu ştiu dacă mai pot să simt ceva. Prizonierul oftă din rărunchi. Viaţa e un coşmar.
— Nu, nu e. Nu mai e. O voi găsi. Ne vom salva amândoi, strigă Daniel, disperat să iasă de acolo, disperat să mai aibă încă o dată încredere în ceva din trecut.

Capitolul 13
Dragoste damnată
Londra, Anglia, 29 Iunie 1613

Ceva trosni sub tălpile lui Luce.
Îşi ridică tivul rochiei negre. Pe jos era un strat de coji de arahide atât de gros, încât fărâmele tari, maronii treceau de catarama pantofilor verde-smarald, cu tocuri înalte.
Stătea în spatele unei mulţimi gălăgioase. Aproape toţi cei din jurul ei erau îmbrăcaţi în haine cafenii şi gri şterse. Femeile purtau rochii lungi cu corsete plisate şi manşete late la capătul mânecilor în formă de clopot. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în pantaloni strâmţi, cu pelerine largi pe umeri, iar pe cap purtau berete de lână. Niciun mesager nu o mai adusese într-un loc public ca acesta, dar iat-o aici, în mijlocul unui amfiteatru ticsit. Era uluitor — şi extrem de zgomotos.
— Ai grijă!
Bill o apucă de gulerul pelerinei ei de catifea şi o trase în spate, imobilizând-o lângă balustrada de lemn a unei scări.
O fracţiune de secundă mai târziu, doi băieţi murdari trecură în goană, prinşi într-un joc imprudent de-a leapşa, lovind trei femei ce le ieşiră în cale. Femeile se ridicară şi îi înjurară pe băieţi, care le huiduiră, la rândul lor, în timp ce o luau la sănătoasa.
— Data viitoare, îi urlă Bill în ureche făcându-şi căuş ghearele de piatră, ai putea să-ncerci să-ţi regizezi micile exerciţii de călătorie în timp într-un… nu ştiu… într-un decor mai liniştit? Cum vrei să-ţi fac rost de costumaţie în mijlocul mulţimii ăsteia?

— Sigur, Bill, o să am grijă data viitoare. Luce se dădu câţiva paşi în spate când băieţii cu leapşa reveniră ca o săgeată. Unde suntem?
— Ai făcut turul globului ca să te trezeşti la Globe, milady.
Bill schiţă o mică reverenţă.
— La Teatrul Globe? Luce se feri când femeia din faţă se descotorosi de un picior ros de curcan, aruncându-l peste umăr ei. Vrei să spui, cel din vremea lui Shakespeare?
— Ei, bine, el pretinde că s-a retras. Ştii cum sunt artiştii. Atât de capricioşi.
Bill coborî aproape de pământ, trăgând-o de tivul rochiei şi mormăind în barbă.
— Othello a fost pus în scenă aici, spuse Luce, acordându-şi un moment ca să poată asimila totul. Furtuna. Romeo şi Julieta. Chiar ne aflăm în centrul celor mai măreţe poveşti de dragoste scrise vreodată.
— De fapt, tu stai pe coji de arahide.
— De ce trebuie să fii mereu aşa de superficial? Locul ăsta e minunat!
— Scuze, nu ştiam că vom avea nevoie de un moment de bardolatrie.
. Cuvintele lui sunară sâsâit^ din cauza acului prins între dinţii ascuţiţi. Acum, nu te mişca.
— Au! Luce scoase un ţipăt când el îi înţepă rotula. Ce faci?
— Te dezanacronizez. Oamenii ăştia plătesc bani grei pentru spectacole cu monştri, dar se aşteaptă să le vadă pe scenă.
Bill lucra rapid, îndoind discret ţesătura lungă, ornamentată a rochiei ei negre de la Versailles într-o serie de cute şi pliuri, în zona pieptului. Îi azvârli peruca neagră şi îi pieptănă părul într-un coc cu cârlionţi. Apoi, îi privi pelerina de catifea de pe umeri. Atinse materialul fin, pe care Luce îl simţi alunecând de pe ea. În final, scuipă o flegmă uriaşă într-o palmă, o frecă de cealaltă şi transformă şalul de catifea într-un guler iacobin înalt.
— E dezgustător, Bill.
— Taci, se enervă el. Data viitoare să-mi dai mai mult spaţiu de lucru. Crezi că mie îmi place „să mă descurc cum pot“? Nu-mi place. Îşi întoarse brusc capul spre gloata batjocoritoare. Din fericire, cei mai mulţi dintre ei sunt prea beţi ca să observe o fată ieşind din umbrele din spatele încăperii.
Bill avea dreptate; nimeni nu se uita la ei. Toată lumea se

ciorovăia şi se înghiontea ca să ajungă mai aproape de scenă. Era doar un podium, ridicat la câţiva metri deasupra pământului şi, cu toată acea mulţime gălăgioasă în faţa ei, Luce nu vedea clar în faţă.
— Hai odată! ţipă un băiat din spate. Nu ne faceţi să aşteptăm toată ziua!
Deasupra mulţimii erau trei rânduri de loje, iar apoi, nimic; amfiteatrul oval se deschidea spre cerul amiezii, de un albastru palid ca oul de sturz. Luce se uită înjur după versiunea ei din trecut. După Daniel.
— Asistăm la deschiderea teatrului. Îşi aminti de cuvintele lui Daniel pe care le rostise sub piersicii de la Sword & Cross. Daniel mi-a spus că am fost aici.
— Sigur, ai fost aici, spuse Bill. Acum vreo paisprezece ani. Cocoţată pe umărul fratelui tău mai mare. Ai venit împreună cu familia să vedeţi Iulius Caesar.
Bill pluti în aer la jumătate de metru în faţa ei. Era respingător, dar gulerul înalt din jurul gâtului ei chiar părea să îşi menţină forma. Luce aproape că semăna cu femeile în rochii somptuoase din lojele aflate mai sus.
— Şi Daniel? întrebă ea.
— Daniel era un comediant...
— Hei!
— Aşa li se spune actorilor. Bill îşi dădu ochii peste cap. Era chiar la început atunci. Debutul lui a fost cu desăvârşire mediocru. Dar pe micuţa Lucinda de trei ani — Bill ridică din umeri — a înflăcărat-o. Cică ţi-ai fi dat viaţa atunci ca să ajungi pe scenă. Asta-i seara.
— Sunt actriţă?
Nu. Prietena ei Callie era actriţa, nu ea. În timpul ultimului semestru la Dover School, Callie o implorase pe Luce să participe la o audiţie pentru piesa Oraşul nostru, împreună cu ea. Cele două repetaseră săptămâni la rând înainte de audiţie. Luce avea o replică, dar Callie stârnise aplauzele tuturor, în rolul lui Emily Webb. Luce urmărise totul din t ulise, mândră şi impresionată de prietena ei. Callie ar fi vândut tot ce avea ca să poată sta măcar un minut în Teatrul Globe, darămite să urce pe scenă.
Dar apoi Luce îşi aminti de chipul livid al lui Callie, când îi văzuse pe îngeri războindu-se cu Proscrişii. Ce se întâmplase cu

Callie după plecarea lui Luce? Unde erau Proscrişii acum? Cum ar fi putut Luce să-i explice vreodată lui Callie, părinţilor ei, ce se întâmplase? Asta, dacă Luce apuca să se mai întoarcă vreodată acasă şi la viaţa ei obişnuită. Deoarece Luce ştia acum că nu s-ar mai întoarce la viaţa aceea înainte să afle cum să-i împiedice sfârşitul. Înainte să dezlege misterul ăsta care îi osândea, pe ea şi pe Daniel, să retrăiască la nesfârşit vechea poveste a amanţilor blestemaţi.
Trebuia să existe un motiv pentru care se afla în teatrul acesta. Sufletul ei o atrăsese aici. De ce?
Se împinse prin mulţime, pe una dintre laturile amfiteatrului, până ce văzu scena. Scândurile de lemn fuseseră acoperite cu o rogojină groasă ca de cânepă, făcută să arate ca o iarbă aspră. Două tunuri în mărime naturală păzeau scena pe o parte şi pe alta, iar un rând de portocali în ghivece erau aliniaţi lângă peretele din spate. Nu departe de Luce, o scară de lemn şubredă conducea spre un spaţiu ascuns după o perdea: cabina actorilor unde aceştia îşi puneau costumele şi îşi pregăteau scenele — îşi amintea de la cursul de actorie pe care îl făcuse împreună cu Callie.
— Stai! strigă Bill când ea o zbughi pe scară.
Camera din spatele perdelei era mică, ticsită şi slab luminată. Luce trecu pe lângă teancuri de manuscrise şi pe lângă şifoniere deschise, pline cu costume, privind fascinată o mască de leu şi rânduri întregi de mantii aurii şi de catifea. Apoi înlemni. Câţiva actori erau în cabină mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi — băieţi în rochii pe jumătate încheiate, bărbaţi care îşi legau şireturile cizmelor de piele maronii. Din fericire, actorii îşi pudrau feţele, preocupaţi, şi repetau frenetic replicile, astfel încât camera vuia de scurte fragmente din piesă rostite pe un ton răspicat.
Înainte ca vreunul dintre actori să apuce să îşi ridice privirile şi să o vadă, Bill zbură lângă Luce şi o împinse într-unul dintre şifoniere. Hainele o prinseră între ele.
— Ce faci? întrebă ea.
— Permite-mi să-ţi amintesc că eşti actor, într-o perioadă în care nu există actriţe. Bill se încruntă. N-ai ce căuta aici ca femeie. Nu că ăsta ar fi un motiv să te opreşti. Versiunea ta din trecut şi-a asumat nişte riscuri destul de mari ca să primească un rol în Totul e adevărat.
— Totul e adevărat? repetă Luce.

Sperase că va recunoaşte măcar titlul piesei. N-avea norocul ăsta. Trase cu ochiul în cameră, prin uşa de la şifonier.
— T\i o cunoşti ca Henric al VlII-lea, spuse Bill trăgând-o de guler. Dar, fii atentă! îndrăzneşti să ghiceşti de ce versiunea ta anterioară ar minţi şi s-ar deghiza ca să obţină un rol…
— Daniel.
El tocmai intrase în cabina actorilor. Uşa ce dădea spre curtea de afară era încă deschisă în urma lui; soarele stră lucea în spate. Daniel era singur şi citea replicile scrise de mână, abia observându-i pe ceilalţi actori din jurul lui. Arăia altfel decât în oricare dintre celelalte vieţi ale sale. Părul lui blond era lung şi un pic ondulat, strâns la ceafă cu un şnur negru. Avea o barbă îngrijită, un pic mai închisă la culoare decât părul.
Luce simţi dorinţa să îl atingă. Să-i mângâie faţa, să-şi treacă degetele prin părul lui, să le coboare pe ceafă şi să-l mângâie în voie. Cămaşa lui albă era larg deschisă, lăsând vederii pieptul lui musculos. Pantalonii săi negri erau strânşi în cizme negre, înalte până la genunchi.
În timp ce el se apropia, inima ei începu să bată cu putere. Mulţimea care urla în picioare în amfiteatru amuţi. Duhoarea transpiraţiei uscate de pe costumele din şifonier dispăru. Nu se mai auzea decât sunetul respiraţiei ei şi al paşilor lui spre ea. Ieşi din şifonier.
La vederea ei, ochii cenuşii ca furtuna ai lui Daniel devenim violeţi. Zâmbi surprins.
Luce nu se mai putu abţine. Se repezi spre el, uitând de Bill, uitând de actori, uitând de avatarul ei din trecut, care ar fi putut fi oriunde, la câţiva paşi distanţă, de fata căreia îi aparţinea acest Daniel cu adevărat. Uită de tot, în afară de nevoia ei de a fi în braţele lui.
El îşi lăsă braţele să alunece uşor în jurul taliei ei, trăxând-o iute spre cealaltă pârte a şifonierului larg, unde erau ascunşi de restul actorilor. Mâinile ei îi găsiră ceafa. Un fior cald îi inundă corpul. Închise ochii şi îi simţi buzele, uşoare ca un fulg — aproape prea uşoare. Aşteptă sărutări mai pătimaşe, dar în zadar.
Luce se ridică pe vârfuri şi se aplecă spre el pentru a fi sărutată mai apăsat. Avea nevoie ca sărutul lui să-i amintească do ce făcea asta, de ce se rătăcea în trecut şi se vedea murind întruna: pentru el, pentru ei doi. Pentru dragostea lor.

Atingându-l din nou, îşi aminti de Versailles. Voia să-i mulţumească pentru faptul că o salvase de căsătoria cu re-Kt'le. Şi să-l implore să nu-şi mai facă rău, ca în Tibet. Voia ■•ullet ullet ullet ullet a l întrebe ce visase atunci când dormise zile la rând, după ce ea murise, în Prusia. Voia să audă ce îi spusese Luşkăi chiar înainte ca ea să moară în noaptea aceea cumplită din Moscova. Voia să-şi reverse dragostea, să izbucnească în plâns şi să-i spună că, în fiecare clipă a fiecărei vieţi prin care trecuse, îi dusese dorul din toată inima.
Dar n-avea cum să-i spună nimic din toate astea acestui Daniel. Nimic din toate astea nu i se întâmplase încă acestui Daniel. În plus, el o confunda cu Lucinda acestei epoci, fata care nu ştia nimic din ceea ce descoperise Luce. Nu erau cuvinte pentru urechile lui.
Sărutarea ei era singurul mod în care îi putea arăta că înţelege. Dar Daniel refuza să o sărute aşa cum ar fi vrut ea. Cu cât îşi apăsa corpul mai mult de al lui, cu atât mai mult se lăsa el pe spate.
Într-un târziu, o îndepărtă de la sine. Îi ţinu doar mâinile, de parcă restul corpului ei ar fi fost periculos.
— Doamnă! îi sărută vârfurile degetelor, făcând-o să se înfioare. Aş fi prea îndrăzneţ să spun că dragostea te face să te porţi necuviincios?
— Necuviincios? roşi Luce.
Daniel o luă din nou în braţe, încet, un pic tulburat.
— Preabună Lucinda, nu trebuie să te arăţi în locul acesta îmbrăcată aşa. Ochii lui se tot opreau asupra rochiei ei. Ce haine mai sunt şi astea? Unde ţi-e costumul?
Îşi întinse mâinile în şifonier şi scotoci printre umeraşele cu haine.
Daniel începu să-şi dezlege rapid şireturile cizmelor, aruncându-le pe podea, cu o bubuitură. Luce se strădui să-şi ferească privirea atunci când îşi scoase pantalonii. Dedesubt purta pantaloni bufanţi, cenuşii, care lăsau prea puţin loc imaginaţiei. Obrajii ei se aprinseră când Daniel îşi descheie cămaşa albă. O smulse de pe el, dezvăluind frumuseţea desăvârşită a pieptului său. Luce îşi ţinu respiraţia. Singurele care lipseau erau aripile lui desfăcute. Daniel avea o frumuseţe fără cusur — şi nu părea să fie conştient de efectul pe care îl avea asupra ei, stând acolo, în pantaloni bufanţi.

Luce înghiţi în sec, făcându-şi vânt cu mâna.
— Nu-i prea cald aici?
— Pune-i pe ăştia pe tine până îţi aduc costumul, îi spuse, aruncând hainele spre ea. Grăbeşte-te, înainte să te vadă careva. Se repezi la şifonierul din colţ şi scotoci prin el, scoţând o mantie bogat împodobită, verde cu auriu, o altă cămaşă albă şi o pereche de nădragi de un verde crud. Îşi puse noile haine în grabă — costumul lui, presupuse Luce — în timp ce ea ridica de jos hainele de stradă abandonate.
Luce îşi aminti că servitoarei din Versailles îi luase o jumătate de oră să o îmbrace în acea rochie. Avea cordoane şi şireturi peste tot. Nu avea cum să iasă din ea păstrându-şi demnitatea.
— A avut loc, ăăă, o schimbare de costumaţie. Luce apucă materialul negru al rochiei ei. M-am gândit că asta ar fi frumoasă pentru personajul meu.
Luce auzi paşi în spatele ei, dar înainte să apuce să se întoarcă, mâna lui Daniel o trase în şifonier, lângă el. Era minunat să fie aşa aproape de el în spaţiul strâmt şi întunecat. El închise uşa gi se aşeză în faţa ei ca un rege în mantia verde cu auriu, înfăşurată în jurul lui.
Ridică o sprânceană.
— De unde ai asta? Anne Boleyn a noastră a aterizat, brusc, de pe Marte? Chicoti. Mereu am crezut că se trage din Wiltshire.
Mintea lui Luce gonea ca să ţină pasul. O interpreta pe Anne Boleyn? Nu citise niciodată piesa aceea, dar costumul lui Daniel sugera că îl juca pe rege, pe Henric al VIII-lea.
— Domnul Shakespeare — adică Will — a fost de părere că ar arăta bine…
— Oh, Will a fost de părere? Daniel rânji, fără să o creadă, dar părea să nu-i pese. Era ciudat să simtă că putea să facă sau să spună aproape orice, iar lui să i se pară fermecător. Eşti cam nebunatică, nu-i aşa, Lucinda?
— Eu… ei, bine… Daniel îi mângâie obrazul cu dosul degetului.
— Te ador.
— Şi eu te ador. Cuvintele îi ieşeau din gură, atât de reale şi de autentice, după ultimele minciuni bălmăjite. Era ca şi cum ar fi oftat după ce şi-ar fi ţinut mult timp respiraţia. M-am gândit, m-am gândit mult şi voiam să-ţi spun că…
— Da?
— Adevărul e că ceea ce simt pentru tine este… mai profund

decât adoraţia. Îşi apăsă mâna de pieptul lui. Am încredere în tine. Am încredere în dragostea ta. Acum ştiu cât de puternică e, şi cât de frumoasă.
Luce ştia că nu putea să se dea de gol şi să spună ce avea pe suflet cu adevărat — trebuia să fie o versiune diferită a ei însăşi, pe lângă faptul că, în celelalte momente în care Daniel îşi dăduse seama cine era ea şi de unde venea, amuţise imediat şi îi spusese să plece. Dar poate că, dacă îşi alegea cu grijă cuvintele, Daniel avea să înţeleagă.
— Uneori poate părea că eu… că eu uit ce însemni tu pentru mine şi ce însemn eu pentru tine, dar, în adâncuri… ştiu. Ştiu, pentru că suntem făcuţi să fim împreună. Te iubesc, Daniel.
Daniel părea şocat.
— Mă… mă iubeşti?
— Desigur.
Luce mai avea puţin şi izbucnea în râs, atât i se părea de evident acel sentiment, dar apoi îşi aminti: nu avea nicio idee în ce moment din trecutul ei nimerise. Poate că în viaţa aceea nu făcuseră decât să schimbe priviri sfioase.
Pieptul lui Daniel zvâcni, iar buza de jos începu să-i tremure.
— Vreau să vii cu mine, spuse el dintr-o suflare.
În vocea lui se simţea o panică disperată. Luce voia să strige Da! însă ceva o reţinu. Îi venea atât de uşor să se dizolve în fiinţa lui Daniel când corpul lui era atât de aproape de al ei şi putea să-i simtă prin cămaşă căldura pielii şi bătăile inimii. Avea sentimentul că putea să-i spună orice — cât de măreţ se simţise murind în braţele lui, la Versailles, şi cât de distrusă era acum, când cunoştea proporţiile suferinţei lui. Dar se abţinu; fata cu care o confunda în această viaţă nu ar fi vorbit despre acele lucruri, nu ar fi ştiut nimic despre ele. Şi nici Daniel. Deci, când în sfârşit deschise gura, vocea îi tremură.
Daniel îi puse un deget pe buze.
— Aşteaptă. Nu te împotrivi încă. Lasă-mă să ţi-o cer aşa cum se cuvine. Pe curând, iubirea mea.
Trase cu ochiul prin uşa crăpată a şifonierului, spre cortină. Dinspre scenă se auziră urale. Publicul râdea şi aplauda zgomotos. Luce nici măcar nu-şi dăduse seama că începuse piesa.
— Acum urmez eu. Pe curând.
O sărută pe frunte, după care se repezi pe scenă.

Luce voi să fugă după el, dar două siluete apărură şi se aşezară chiar în faţa uşii şifonierului.
Uşa se deschise cu un scârţâit şi Luce îl văzu pe Bill strecurându-şi aripile înăuntru.
— Începi să te pricepi la asta, zise el prăbuşindu-se pe un sac cu peruci vechi.
— Unde te-ai ascuns?
— Cine, eu? Nicăieri. De ce m-aş ascunde? întrebă el. Şmecheria aia cu schimbatul costumelor a fost o mică lovitură de geniu, continuă el, ridicându-şi mânuţa ca să bată palma.
Bill se dezumfla mereu când i se amintea faptul era doar o muscă pe perete în comparaţie cu Daniel.
— Chiar ai de gând să mă laşi cu mâna întinsă?
Bill îşi retrase mâna încet. Luce îl ignoră. Îşi simţea pieptul greu şi pustiit. Continua să audă disperarea din vocea lui Daniel când îi ceruse să fugă cu el. Ce însemnase asta?
— În noaptea asta o să mor. Nu-i aşa, Bill?
— Ei, bine… Bill îşi coborî privirea. Da.
Luce înghiţi în sec.
— Unde-i Lucinda? Trebuie să pătrund din nou în corpul ei ca să pot înţelege această existenţă.
Împinse uşa şifonierului, dar Bill îi apucă tivul rochiei şi o trase înapoi.
— Uite ce-i, puştoaico, transformarea tridimensională nu poate fi mutarea ta de bază. Ia-o ca pe o îndemânare pentru ocazii speciale. Îşi strânse buzele. Ce crezi tu că o să afli aici?
— Lucrul de care trebuie să fugă, bineînţeles, spuse Luce. De ce anume o salvează Daniel? E logodită cu altcineva? Locuieşte cu un unchi rău? A ieşit din graţiile regelui?
— Hopa!
Bill se scărpină în vârful capului, scoţând un scrâşnet asemănător cu sunetul scos de unghiile care zgârie o tablă.
— Mi se pare ca am făcut o gafă pedagogică pe undeva. Crezi că moartea ta are întotdeauna un motiv?
— Şi nu are?
Simţi că îi pică faţa.
— Vreau să spun că morţile tale nu-s chiar fără sens…
— Dar când am murit înăuntrul lui Lys, am simţit totul — ea credea că focul o elibera. A fost fericită pentru că, dacă s-ar fi căsătorit cu regele ăla, viaţa ei ar fi fost o minciună. Iar când

Daniel a ucis-o, de fapt a salvat-o.
— O, scumpete, asta crezi tu? Că morţile tale sunt o portiţă de scăpare din căsătorii nefericite sau ceva de genul ăsta?
Luce închise strâns ochii ca să oprească înţepătura lacrimilor apărute din senin.
— Trebuie să fie ceva de genul ăsta. Trebuie. Altfel e, pur şi simplu, lipsit de sens.
— Nu e lipsit de sens, spuse Bill. Chiar mori dintr-un motiv anume. Doar că motivul ăsta nu e chiar aşa de simplu. Nu te poţi aştepta să înţelegi totul deodată.
Mormăi frustrată şi lovi cu pumnul peretele şifonierului.
— Înţeleg de ce te-ai ambalat aşa, zise Bill într-un final. Ai devenit tridimensională şi ai impresia că ai descoperit secretul universului tău. Dar nu-i întotdeauna atât de uşor şi de plăcut. Fii pregătită pentru haos. Îmbrăţişează haosul. Ar trebui să încerci să înveţi cât poţi de mult din fiecare viaţă pe care o vizitezi. Poate vei fi împreună cu Daniel… sau poate vei hotărî că viaţa are mai multe de oferit decât…
Ceva foşni şi îi luă prin surprindere. Luce trase cu ochiul prin uşa şifonierului.
Un bărbat cam la cincizeci de ani, cu un barbişon cărunt şi cu burtă rotofeie stătea chiar în spatele unui actor îmbrăcat în rochie. Vorbeau în şoaptă. Când fata îşi întoarse puţin capul, luminile scenei îi dezvăluiră profilul. Luce îngheţă: un nas delicat şi buze mici, pudrate cu roz. O perucă de culoare cafenie, de sub care se iţeau doar câteva fire de păr lungi şi negre. O rochie aurie superbă. Era Lucinda, în costumul Annei Boleyn şi gata să urce pe scenă.
Luce se strecură afară din şifonier. Se simţea agitată şi rămase fără cuvinte, dar şi înzestrată cu putere, într-un sens ciudat; dacă ceea ce îi spusese Bill era adevărat, nu-i mai rămânea mult timp.
— Bill? şopti ea. Am nevoie să faci chestia aia cu apăsatul pe Pauză, astfel încât eu să pot…
— Şşşt!
Şuieratul lui Bill avea scopul de a-i da de înţeles lui Luce că era pe cont propriu. Trebuia doar să aştepte până când acest bărbat avea să plece, ca să o prindă singură pe Lucinda.
Lucinda se mişcă pe neaşteptate către şifonierul unde era ascunsă Luce şi vârî mâna înăuntru. O îndreptă spre mantia

aurie aflată lângă umărul lui Luce. Aceasta îşi ţinu respirata, ridică mâna şi îşi încleştă degetele de cele ale Lucindei. Lucinda trase aer în piept şi deschise larg uşa, cu privirea aţintită asupra lui Luce, clătinându-se, la limita unei înţelegeri inexplicabile. Podeaua de dedesubtul lor părea să se încline. Luce ameţi, închizând ochii şi simţindu-se de parcă sufletul îi părăsise corpul. Se văzu pe sine din afară — rochia ei ciudată, pe care Bill o transformase din zbor, teama pură din ochii ei. Mâna pe care o ţinea într-a ei era fină, atât de fină, că abia o putea simţi.

Clipi, şi Lucinda clipi la rândul ei, după care Luce nu mai simţi nicio mână. Când îşi plecă privirea, mâna ei era goală. Devenise fata a cărei mână o ţinuse. Înşfăcă iute mantia şi şi-o potrivi pe umeri.

Singura persoană rămasă în cabina actorilor era bărbatul care îi vorbise în şoaptă Lucindei. Luce ştia că era William Shakespeare. William Shakespeare. Îl ştia. Erau toţi trei — Lucinda, Daniel şi Shakespeare — prieteni. Într-o după-amiază de vară, Daniel o dusese pe Lucinda în vizită la Shakespeare, la casa lui din Stratford. Spre apus, se aşezaseră în bibliotecă, iar în timp ce Daniel îşi repeta replicile la fereastră, Will îi punea lui Luce întrebare după întrebare — luându-şi furios notiţe, pe parcurs — despre prima ei întâlnire cu Daniel, despre sentimentele ei faţă de el, despre dragostea la prima vedere. Shakespeare era singurul, cu excepţia lui Daniel, care cunoştea identitatea secretă a Lucindei — sexul ei — şi dragostea pe care actorii o împărtăşeau în afara scenei, în schimbul discreţiei lui, Lucinda ţinea secret faptul că era prezent la Teatrul Globe în noaptea aceea. Toţi ceilalţi din companie presupuneau că era în Stratford, că predase frâiele teatrului Maestrului Fletcher. În schimb, Will apăruse incognito în noaptea aceea, la premiera piesei.

Când Lucinda reveni lângă el, Shakespeare o privi adânc în ochi.

— Te-ai schimbat.

— Eu… nu, sunt tot… Simţi brocartul fin în jurul umerilor ei. Da, am găsit mantia.

— Mantia, zici tu. Îi zâmbi şi clipi. Te prinde.

Apoi, Shakespeare îşi puse mâna pe umărul Lucindei, aşa cum făcea mereu când dădea indicaţii de regie.

— Ascultă! Toţi cei de aici îţi ştiu deja povestea. Te vor vedea în

scena asta, şi nu vei spune sau face mare lucru. Dar Anne Boleyn este o stea în ascensiune, la curte. Fiecare are propriul interes în destinul tău. Înghiţi în sec. Şi încă ceva: nu uita ce ai de făcut la sfârşitul replicii. Trebuie să vii în partea din faţă a scenei, în stânga, pentru a începe dansul.
Luce auzea replicile ei din piesă trecându-i prin minte. Cuvintele vor fi acolo, când va avea nevoie de ele, când va păşi pe scenă în faţa tuturor acestor oameni. Era pregătită.
Publicul urlă şi aplaudă din nou. Un grup de actori părăsiră scena şi umplură spaţiul din jurul ei. Shakespeare dispăruse deja. Îl vedea pe Daniel în partea opusă a scenei, îi domina pe ceilalţi actori, cu un aer regesc şi magnific.
Urma replica ei. Era începutul unei scene de la un dineu desfăşurat pe domeniul lordului Wolsey, unde regele — Daniel — avea să interpreteze o compoziţie masque1 elaborată, înainte să îi apuce mâna Annei Boleyn pentru prima dată. Urmau să danseze şi să se îndrăgostească nebuneşte unul de celălalt. Urma să fie începutul unei iubiri care avea să schimbe totul. Începutul.
Dar pentru Daniel nu era deloc începutul.
Totuşi, pentru Lucinda şi pentru personajul pe care îl interpreta, era dragoste la prima vedere. Momentul în care ochii ei îl întâlniseră pe Daniel era parcă primul lucru real care i se întâmplase Lucindei vreodată, la fel cum simţise şi Luce la Sword & Cross. Întreaga ei lume începuse, în sfârşit, să aibă înţelesuri pe care nu le mai avusese.
Lui Luce nu-i venea să creadă câţi oameni se îmbulzi- M-ră în Globe. Aproape că dominau actorii, îngrămădiţi atât de aproape, încât cel puţin douăzeci de spectatori îşi proptiseră coatele chiar pe scenă. Putea să-i simtă. Le auzea inspiraţia.
Cu toate acestea, Luce se simţea oarecum liniştită, chiar plină de energie, de parcă Lucinda prindea viaţă în loc să intre în panică, sub presiunea acestui interes deosebit.
Era o scenă festivă. Luce era înconjurată de doamnele din suita Annei Boleyn; aproape că izbucni în râs văzând cât de comic arătau „doamnele1* din jurul ei. Mărul lui Adam al acestor adolescenţi se ridica şi cobora vizibil în lumina lămpilor de pe scenă. Transpiraţia se iţea sub mânecile rochiilor cu umeri înalţi. De partea cealaltă a scenei, Daniel îi făcea curte fără perdea, iar dragostea i se citea pe chip. Îşi jucă rolul fără cusur, furişând

priviri cu subînţeles spre Daniel, astfel încât să atragă atât atenţia lui, cât şi pe cea a publicului. Mai mult, improviză o mişcare — dându-şi la o parte părul de pe gâtul lung şi palid — care făcu o aluzie profetică la ceea ce ştia toată lumea că o aştepta pe adevărata Anne Boleyn.
Doi actori se apropiară, înconjurând-o pe Luce. Erau nobilii din piesă, lordul Sands şi lordul Wolsey.
— Dar doamnele sunt triste. A cui e vina, domnilor? tună vocea lordului Wolsey.
Era gazda petrecerii — şi personajul negativ — iar actorul care îl interpreta avea o prezenţă scenică incredibilă.
Apoi se întoarse şi privi în jur, căutând-o pe Luce. Luce înlemni. Lordul Wolsey era jucat de Cam.
Luce nu avea cum să ţipe, să înjure sau să plece. Acum era actriţă profesionistă, astfel că rămase stăpână pe sine şi se întoarse spre însoţitorul lui Wolsey, lordul Sands, care îşi rosti replica printre râsete.
— Când vinul le-o-mbujora obrajii, vorba lor ne-o ameţi, milord, spuse el.
Când veni rândul Lucindei să îşi spună replica, corpul începu să-i tremure şi îi aruncă o privire furişă lui Daniel. Ochii lui violeţi domoliră nervozitatea care o cuprinsese. Credea în ea.
— Ce hâtru eşti, lordule Sands, se auzi Luce spunând, pe un ton maliţios perfect modulat.
Apoi, Daniel păşi în faţă şi se auzi o trompetă, urmată de o tobă. Dansul începea. O luă de mână. Când vorbi, îi vorbi ei, nu publicului, aşa cum făceau ceilalţi actori.
— O mână mai gingaşă n-am atins! spuse Daniel. Nu te ştiam, frumoaso!
Replicile păreau scrise pentru ei doi.
Începură să danseze, iar Daniel nu îşi desprinse privirea de chipul ei nicio clipă. Ochii lui violeţi aveau limpezimea cristalului, iar felul cum nu se îndepărtau de ai ei îi înmuie inima lui Luce. Ştia că el o iubise întotdeauna, dar până în acel moment, în care începuseră să danseze împreună pe scenă, în faţa tuturor acelor oameni, nu se gândise niciodată cu adevărat la ce însemna asta.
însemna că, atunci când îl vedea pentru prima dată în fiecare viaţă, Daniel era deja îndrăgostit de ea. De fiecare dată. Fusese dintotdeauna. Şi, de fiecare dată, trebuia să se îndrăgostească

de el. El nu ar fi putut niciodată să o preseze sau să o forţeze să îl iubească. Trebuia să o recucerească de fiecare dată.
Dragostea lui Daniel pentru ea era ca un fluviu. Era cea mai pură formă de dragoste care exista, mai pură chiar decât cea pe care i-o întorcea Luce. Dragostea lui Daniel curgea fără să se abată, fără să se încheie. În timp ce dragostea lui Luce era ştearsă la fiecare moarte, a lui Daniel creştea de-a lungul timpului, eternă. Cât de covârşitor de puternică trebuia să fie acum, după sute de vieţi pline de dragoste, puse una peste alta? Era aproape prea mult pentru ca Luce să înţeleagă.
O iubea atât de mult, şi totuşi, în fiecare viaţă, trebuia să o aştepte să îl prindă din urmă, mereu şi mereu.
În tot acest timp, dansaseră cu restul trupei, intrând şi ieşind din culise în timpul pauzelor muzicale, întorcându-se pe scenă pentru mai multe galanterii, pentru numere mai lungi, cu paşi mai complicaţi, până când întreaga companie începu să danseze.
La finalul scenei, deşi nu era trecut în piesă, deşi Cam era chiar acolo, urmărindu-i, Luce se ţinu strâns de mâna lui Daniel şi îl trase spre ea, către portocalii în ghivece. El o privi de parcă era nebună şi încercă să o îndrepte spre locul unde ar fi trebuit să fie, conform regiei.
— Ce faci? murmură el.
Se îndoise de ea mai înainte, în culise, când ea încercase să îi vorbească liber despre sentimentele ei. Trebuia să îl facă să o creadă. Cu atât mai mult dacă Lucinda avea să moară în noaptea aceea, să înţeleagă profunzimea iubirii ei ar fi însemnat totul pentru el. L-ar ajuta să meargă mai departe, să o iubească mai departe secole la rând, cu toată durerea şi greutăţile la care ea fusese martoră până în prezent.
Luce ştia că momentul acesta nu apărea în scenariu, dar nu se putu abţine: se apropie de Daniel şi îl sărută.
Se aştepta ca el să o oprească, dar o trase în braţele lui şi îi răspunse la sărut. Tare şi pasional, cu atâta intensitate, încât o făcu să se simtă ca atunci când zburau, deşi ştia că picioarele ei erau sprijinite de pământ.
Preţ de o clipă, publicul amuţi. Apoi începu să urle şi să facă glume răutăcioase. Cineva aruncă un pantof spre Daniel, dar el îl ignoră. Sărutările lui îi spuseră lui Luce că o credea, că înţelegea profunzimea iubirii ei, dar ea voia să fie sigură de

asta.
— Te voi iubi mereu, Daniel. Doar că aceste cuvinte nu păreau chiar potrivite — sau nu erau suficiente. Trebuia să-l facă să înţeleagă — şi la naiba cu consecinţele — că, dacă trebuia să schimbe istoria, aşa să fie. Te voi alege mereu. Da, acela era cuvântul potrivit. În fiecare existenţă, te voi alege pe tine. Aşa cum şi tu m-ai ales mereu pe mine. Pentru totdeauna.
Buzele lui se desprinseră de ale ei. O credea? Ştia deja? Era o alegere, o alegere pe termen lung şi adânc înrădăcinată, care depăşea puterile lui Luce. În spatele ei era ceva puternic. Ceva frumos şi…
Umbrele începură să se învolbureze în tavan. Un val de căldură îi scutură corpul, provocându-i convulsii, făcând-o să-şi dorească eliberarea înfocată care ştia că urmează.
Ochii lui Daniel sclipiră de durere.
— Nu, şopti el. Te rog, nu pleca încă.
Oarecum, îi lua mereu prin surprindere pe amândoi.
În timp ce trupul avatarului ei din trecut exploda în flăcări, se auzi un zgomot de tun, dar Luce nu avea cum să fie sigură. Ochii i se împăienjeniră din pricina luminii şi fu proiectată afară din trupul Lucindei, în aer, în beznă.
— Nu! strigă ea în timp ce pereţii mesagerului se închiseră în jurul ei.
Prea târziu.
— Care-i problema acum? o întrebă Bill.
— Nu eram pregătită. Ştiu că Lucinda trebuia să moară, dar eu… eu pur şi simplu…
Fusese chiar pe punctul de a înţelege ceva despre alegerea ei de a-l iubi pe Daniel. Iar acum, sensul acelor ultime clipe cu Daniel fusese mistuit de flăcări, odată cu şinele ei din trecut.
— Ei, bine, nu mai era mare lucru de văzut, spuse Bill. Doar ce se întâmplă de obicei când o clădire ia foc — fum, pereţi în flăcări, oameni ţipând şi bulucindu-se spre ieşire, călcându-i în picioare pe cei mai puţin norocoşi. Mă înţelegi. Teatrul Globe a ars din temelii.
— Ce? spuse ea, simţind că i se face rău. Eu am dat foc teatrului?
Sigur, incendierea celui mai faimos teatru din istoria Angliei nu avea să rămână fără urmări în timp.
— O, nu te umfla în pene! Trebuia să se întâmple oricum. Dacă

n-ai fi izbucnit în flăcări, tunul de pe scenă şi-ar fi ratat ţinta şi ar fi aruncat totul în aer.
— Asta e mult mai important decât mine şi Daniel. Toţi oamenii aceia…
— Uite, Maică Tereza, nimeni n-a murit în noaptea aia… în afară de tine. Nimeni altcineva n-a fost rănit. Ţi-l aminteşti pe beţivul din rândul al treilea care te lua peste picior? I-au luat foc pantalonii. Ăsta a fost cel mai grav lucru. Te simţi mai bine?
— Nu chiar. Deloc.
— Ascultă, nu te afli aici ca să mai adaugi o cărămidă zidului tău de vină. Sau ca să îţi schimbi trecutul. Exista o piesă, cu intrări şi cu ieşiri din scenă.
— Nu eram pregătită pentru ieşirea mea.
— De ce nu? Henric al VIII-lea e o porcărie, oricum.
— Voiam să-i dau speranţă lui Daniel. Voiam ca el să ştie că îl voi alege mereu, că îl voi iubi mereu. Dar Lucinda a murit înainte să mă asigur că a înţeles. Închise ochii. Partea lui de blestem e mult mai cumplită decât a mea.
— E de bine, Luce!
— Ce vrei să spui? E îngrozitor!
— Mă refer la bucata aia nepreţuită: O, agonia lui Daniel e infinit mai cruntă decât a mea. Asta este ceea ce ai învăţat aici. Cu cât vei înţelege mai mult, cu atât mai aproape vei fi de cunoaşterea originii blestemului şi vei putea găsi, până la urmă, o cale de a te salva de sub puterea lui. Corect?
— Nu… nu ştiu.
— Eu da. Hai acum, ai roluri mai importante dejucat.
Partea din blestem care îl privea pe Daniel era mai cruntă. Luce putea să vadă asta foarte clar acum. Dar ce însemau toate astea? Nu simţea deloc că se apropia de momentul ruperii lui. Răspunsul îi scăpa printre degete, dar ştia că Bill avea dreptate într-o privinţă: nu mai putea să facă nimic în acea existenţă. Nu-i rămânea decât să se tot întoarcă.

Capitolul 14
Panta abruptă
Centrul Groenlandei, 1100, Iarna

Cerul era negru când Daniel ieşi. În spatele lui, portalul se agita

în vânt ca o perdea zdrenţuită, rupându-se şi sfâşiindu-se singur înainte să se facă bucăţi pe zăpada ce împrumuta albastrul nopţii.
Un fior îi trecu prin corp. La o primă vedere, nu părea să existe nimic aici. Nimic altceva decât nopţi arctice care păreau să se prelungească la infinit, oferind doar o rază de lumină extrem de firavă, la sfârşit.
Îşi amintea acum. Pe fiordurile acestea unde el şi ceilalţi îngeri căzuţi îşi ţineau întrunirile, într-un întuneric mohorât şi în frigul cel mai tăios, făcuseră o expediţie de două zile în nordul coloniei de muritori din Brattahlio. Dar nu avea să o găsească acolo. Acest pământ nu fusese nicicând o parte din trecutul Lucindei, deci mesagerii ei n-aveau de ce să o aducă aici.
Doar Daniel. Şi ceilalţi.
Înaintă tremurând de-a lungul fiordului înghiţit de zăpadă, îndreptându-se spre o lumină caldă de la orizont. Şapte dintre ei erau strânşi în jurul unui foc portocaliu strălucitor.
De la distanţă, cercul aripilor lor arăta ca un halou gigantic de zăpadă. Daniel nu trebuia să le numere contururile scânteietoare ca să ştie că erau toţi acolo.
Niciunul dintre ei nu-l observă traversând zăpada spre adunarea lor. Ţineau mereu o săgeată la îndemână, pentru orice eventualitate, dar ideea ca un oaspete nepoftit să nimerească peste consiliul lor era atât de năstruşnică, încât nici măcar nu constituia o ameninţare reală. În plus, erau prea ocupaţi să se certe între ei ca să descopere anacronismul care se ghemuise în spatele unei stânci şi trăgea cu urechea.
— A fost o pierdere de timp. Prima voce pe care Daniel putu să o distingă era cea a lui Gabbe. Nu o să ajungem nicăieri.
Gabbe îşi putea pierde repede răbdarea. La începutul războiului, răzvrătirea ei durase o fracţiune de secundă, faţă de cea a lui Daniel. Încă de atunci, devotamentul ei faţă de tabăra din care făcea parte fusese unul profund. Revenise în graţiile Raiului, iar ezitarea lui Daniel venea împotriva credinţelor ei. În timp trecea pe lângă zona în care era aprins focul, vârfurile aripilor ei albe uriaşe, acoperite cu pene, se târau prin zăpadă.
— Tu eşti cea care a convocat această întrunire, îi aminti o voce joasă. Acum vrei să o întrerupi?
Roland era aşezat pe un buştean negru, la câţiva metri de stânca după care se ghemuise Daniel. Părul lui Roland era lung

şi nepieptănat. Profilul său întunecat şi aripile negru-aurii marmoreene sclipeau ca tăciunii incandescenţi.
Totul era aşa cum îşi amintea Daniel.
— Întâlnirea pe care am convocat-o a fost pentru ei.
Gabbe se opri din mers şi îşi îndreptă aripa spre cei doi îngeri care stăteau unul lângă altul de cealaltă parte a focului lui Roland.
Aripile suple şi irizate ale lui Arriane erau liniştite, măcar o dată, înălţându-se mult deasupra omoplaţilor ei. Luciul lor arăta aproape fosforescent în noaptea lipsită de lumină, dar orice alt detaliu al lui Arriane, de la buclele ei negre, scurte, şi până la buzele palide, crispate părea chinuitor de sobru şi de nemişcat. Îngerul de lângă Arriane era mai tăcut decât de obicei. Annabelle privea absentă spre zarea îndepărtată a nopţii. Aripile ei erau de un argintiu întunecat, aproape de culoarea cositorului. Erau largi şi viguroase, formând o boltă amplă, protectoare, în jurul ei şi al lui Arriane. Trecuse multă vreme de când Daniel o văzuse ultima dată.
Gabbe se opri în spatele lui Arriane şi al lui Annabelle, cu faţa la ceilalţi: Roland, Molly şi Cam, acoperiţi cu o blană aspră, ce le acoperea aripile. Spre deosebire de îngerii aflaţi de cealaltă parte a focului, demonii tremurau.
— Nu ne aşteptam să vă vedem feţele în noaptea asta, le spuse Gabbe, şi nici nu suntem bucuroşi de oaspeţi.
— Avem şi noi un interes aici, spuse Molly cu asprime.
— Nu aşa cum avem noi, zise Arriane. Daniel nu vi se va alătura niciodată.
Dacă Daniel nu şi-ar fi amintit unde stătuse la acea întâlnire cu peste o mie de ani în urmă, ar fi trecut complet cu vederea şinele său timpuriu. Acel sine timpuriu stătea singur în centrul grupului, pe cealaltă parte a stâncii. În spatele bolovanului, Daniel îşi schimbă poziţia ca să vadă mai bine.
Aripile avatarului său din trecut înfloriră în spatele lui, ca nişte pânze albe imense, neclintite ca noaptea. Pe când ceilalţi vorbeau despre el de parcă n-ar fi fost acolo, Daniel se purta ca şi când era singur în lume. Aruncă pumni de zăpadă în foc, urmărind bulgării îngheţaţi sfârâind şi dizolvându-se în aburi.
— O, nu zău? spuse Molly. Vrei să explici de ce, cu fiecare viaţă, se apropie tot mai mult de tabăra noastră? Mă refer la faza aia în care îl blestemă pe Dumnezeu ori de câte ori Luce

explodează. Mă îndoiesc că dă prea bine în Ceruri.
— E în agonie! strigă Annabelle către Molly. Tu n-ai cum să-nţelegi pentru că nu ştii să iubeşti. Se repezi mai aproape de Daniel, târându-şi vârfurile aripilor în zăpadă, şi i se adresă direct: Acelea sunt abateri de moment. Ştim cu toţii că sufletul tău e pur. Dacă vei dori să alegi, în cele din urmă, o tabără, alege-ne pe noi, Daniel… dacă la un moment dat…
— Nu.
Tonul categoric cu care Daniel rostise cuvântul o făcu pe Annabelle să se dea înapoi, de parcă ar fi văzut o armă îndreptată asupra ei. Versiunea timpurie a lui Daniel nu se uita la niciunul dintre ei. În spatele bolovanului de unde îi urmărea, Daniel îşi aminti ce se întâmplase în timpul acelui consiliu, iar groaza interzisă a amintirii îl făcu să se cutremure.
— Dacă nu vrei să te alături lor, îi spuse Roland lui Daniel, de ce nu vii cu noi? Din câte văd, nu există un Iad mai groaznic decât cel în care te afunzi ori de câte ori o pierzi.
— O, ce încercare penibilă, Roland! spuse Arriane. Nici măcar nu vorbeşti serios. Doar nu crezi… Arriane îşi frânse mâinile. Spui asta doar ca să mă provoci.
Aflată în spatele lui Arriane, Gabbe îi puse o mână pe umăr. Vârfurile aripilor lor se atinseră, scăpărând o lumină argintie.
— Arriane vrea să spună doar că Iadul nu este niciodată o alegere mai bună. Indiferent cât de crunt poate fi chinul lui Daniel. Există un singur loc pentru Daniel, există un singur loc pentru noi toţi. Vedeţi cât de spăsiţi sunt Proscrişii.
— Scuteşte-ne de predici, bine? spuse Molly. Există un cor întreg acolo sus care ar putea fi interesat de manipulările tale, dar eu nu sunt, şi nici Daniel nu cred că este.
îngerii şi demonii se întoarseră cu toţii şi-l ţintuiră cu privirea. Şapte perechi de aripi împrăştiau o aură strălucitoare de lumină argintiu-aurie. Şapte suflete, pe care le cunoaştea la fel de bine ca pe al său.
Deşi se afla în spatele bolovanului, Daniel se simţi sufocat. Îşi amintea momentul în care avuseseră aşteptări atât de mari din partea lui. Când inima lui frântă îl slăbise atât de mult de puteri. Simţi asaltul lui Gabbe, pledoaria care îl îndemna să se alieze cu Raiul şi s-o ia de la capăt. Şi pe al lui Roland, care dorea ca el să se alieze cu Iadul. Daniel simţi din nou forma singurului cuvânt pe care îl rostise la acea întrunire, ca o fantomă ciudată în gura

lui: Nu.
încet, în timp ce un sentiment bolnăvicios i se târa prin corp, Daniel îşi aminti încă un lucru: Nu-ul acela? îi scăpase. Atunci, Daniel fusese pe punctul de a spune da.
Aceea era noaptea în care aproape că se dăduse bătut.
Acum, umerii îi ardeau. Impulsul brusc de a-şi desface aripile aproape că îl făcu să îngenuncheze. Groaza şi ruşinea îl rodeau pe dinăuntru. Tentaţia pe care se luptase atât timp să o înăbuşe creştea în el.
Printre îngerii care dăduseră roată focului, versiunea din trecut a lui Daniel se uită la Cam.
— Eşti neobişnuit de tăcut în noaptea asta.
Cam nu răspunse imediat.
— Ce-ai vrea să spun?
— Te-ai confruntat cândva cu problema asta. Hi ştii…
— Şi ce ai vrea să spun?
Daniel trase aer în piept.
— Ceva spumos şi convingător.
Annabelle pufni.
— Sau ceva înşelător şi absolut malefic.
Toţi aşteptau. Daniel voia să sară din spatele stâncii, să îşi scoată avatarul din trecut de acolo. Dar nu putea. Mesagerul îl adusese aici dintr-un motiv. Trebuia să retrăiască întreaga scenă până la capăt.
— Sunteţi prinşi în capcană, spuse Cam într-un târziu. Credeţi că, dacă a existat cândva un început, iar acum vă aflaţi undeva la mijloc, o să existe şi un final. Dar lumea noastră nu îşi are rădăcinile în teleologie.
. E haos.
— Lumea noastră nu coincide cu lumea ta, spuse Gabbe.
— Nu există nicio ieşire din ciclul ăsta, Daniel, continuă Cam. Ea nu-l poate rupe, şi nici tu nu poţi. Că alegi Raiul sau Iadul nu mă interesează cu adevărat, şi nici pe tine. N-o să schimbe nimic…
— Destul! Vocea lui Gabbe i se frângea. O să schimbe ceva. Dacă Daniel se întoarce acasă, acolo unde îi e locul, atunci Lucinda… atunci Lucinda…
Dar nu putea să continue. Cuvintele acelea erau o blasfemie, iar Gabbe nu voia să le rostească. Căzu în genunchi pe zăpadă.
În spatele stâncii, Daniel îşi privi avatarul din trecut, întinzând o mână şi ridicând-o de jos pe Gabbe. Privi derulându-se totul în

faţa ochilor lui, exact aşa cum îşi amintea.
Privi cu luare aminte în sufletul ei şi văzu cât de luminos ardea. Se uită în spate, îi văzu pe ceilalţi — Cam şi Roland, Arriane şi Annabelle, chiar şi pe Molly — şi se gândi că îi târâse pe toţi prin tragedia lui de proporţii mult prea multă vreme.
Şi pentru ce?
Pentru Lucinda. Şi pentru alegerea pe care cei doi o făcuseră cu mult timp în urmă şi continuau să o facă la nesfârşit — să pună dragostea lor mai presus de orice.
În noaptea aceea de pe fiorduri, sufletul ei era între două reîncarnări, proaspăt eliberat din ultimul său trup. Ce-ar fi fost dacă înceta să o mai caute? Era epuizat. Nu ştia dacă mai putea să o ia de la capăt.
În timp ce îşi privea avatarul zbătându-se, simţind apropierea iminentă a unei istoviri absolute, Daniel îşi aminti ce avea de făcut. Era periculos. Interzis. Dar absolut necesar. Acum, cel puţin, înţelegea de ce avatarul lui din trecut îl adusese în noaptea aceea de demult — ca să-i ofere putere şi să-l păstreze pur. Voinţa lui slăbise în acest moment-cheie din trecutul lui. Iar viitorul Daniel nu îi putea îngădui acelei slăbiciuni să ia amploare de-a lungul istoriei, nu îi putea să distrugă şansele lui şi ale Lucindei.
Aşa că repetă ce i se întâmplase cu nouă sute de ani în urmă. Avea să îşi îndrepte greşeala unindu-se cu… nu, suprapunându-se cu şinele său trecut.
Contopindu-se.
Era singura cale.
Îşi strânse umerii, eliberându-şi aripile tremurătoare în întuneric. Le simţea cum îşi iau avânt în spatele lui. O auroră colora cerul la vreo treizeci de metri deasupra lui. Era destul de luminoasă încât să orbească un muritor, destul de luminoasă încât să atragă atenţia unui grup de şapte îngeri care se ciorovăiau. Tumult în cealaltă parte a stâncii. Ţipete, gâfâieli şi bătăi de aripi apropiindu-se.
Daniel se desprinse de la pământ, luându-şi zborul rapid şi energic, astfel că ajunse deasupra stâncii chiar în timp ce Cam apăru din spatele ei. Evitară o ciocnire la distanţă de o aripă, dar Daniel continuă să se mişte, năpustindu-se asupra avatarului său din trecut, înaripat de dragostea pentru Lucinda.
Avatarul lui din trecut se trase înapoi şi îşi întinse mâinile,

parând mişcările lui Daniel.
Toţi îngerii cunoşteau riscurile contopirii. Odată ce te uneai cu avatarul tău din trecut, era aproape imposibil să te eliberezi de el, să separi două vieţi îngemănate. Dar Daniel ştia că se mai contopise cu trecutul lui şi supravieţuise. Deci trebuia să o facă. Făcea asta ca să o ajute pe Luce.
Îşi apăsă aripile una de alta şi tăbărî asupra sinelui său din trecut, lovindu-l cu atâta putere, că ar fi trebuit să-l zdrobească — dacă n-ar fi fost absorbit. Se cutremură, iar şinele său din trecut se cutremură şi el. Daniel îşi ţinu ochii strâns închişi, scrâşnind din dinţi pentru a rezista acelei senzaţii de greaţă ciudate şi violente care îi invadă corpul. Se simţea de parcă s-ar prăvăli de pe un deal: nesăbuit şi de neoprit. Fără o cale de întoarcere, până avea să ajungă la poalele dealului.
Apoi, dintr-odată, totul se opri.
Daniel deschise ochii şi nu auzi altceva decât propria respiraţie. Se simţea obosit, dar plin de viaţă. Ceilalţi se uitau la el. Nu era sigur dacă aveau vreo idee despre ce se întâmplase adineauri. Arătau de parcă s-ar fi temut cu toţii să se apropie de el sau chiar să îi vorbească.
Îşi desfăcu aripile şi se roti într-un cerc perfect, ridicându-şi capul spre cer.
— Aleg dragostea mea pentru Lucinda, strigă către Rai şi Pământ, către îngerii din jurul lui şi către cei care nu se aflau acolo. Se adresă sufletului celei pe care o iubea mai presus de orice, indiferent unde s-ar fi aflat ea. Îmi confirm încă o dată alegerea: o aleg pe Lucinda mai presus de toate. Şi o voi alege până la capăt.

Capitolul 15
Sacrificiul
Chichen Itzâ, Mesoamerica 5 Wayeb (APROXIMATIV 20 Decembrie,
Anul 555 D.Hr.)

Mesagerul o aruncă pe Luce în arşiţa unei zile de vară. Sub tălpile ei, solul era arid, numai pământ crăpat şi fire de iarbă roşietice, uscate. Cerul era un vid albastru, fără măcar un nor care să promită ploaie. Până şi vântul părea însetat.
Stătea în mijlocul unei câmpii netede, mărginite pe trei laturi de

un zid înalt şi ciudat. De la distanţă, aducea puţin cu un mozaic alcătuit din mărgele uriaşe. Aveau forme neregulate, nu perfect rotunde, iar culorile lor variau de la gălbui până la cafeniu. Ici-colo, erau fisuri mărunte între mărgele, ce lăsau lumina să pătrundă.
În afară de câţiva vulturi care croncăneau şi zburau agale în cercuri, nu mai era nimeni prin preajmă. Vântul îi sufla fierbinte prin păr şi mirosea a… nu putea identifica mirosul, dar îi lăsa un gust metalic, aproape ca de rugină.
Rochia grea pe care o purta de la balul de la Versailles era udă de transpiraţie. Simţea un miros greu de fum, cenuşă şi sudoare ori de câte ori trăgea aer în piept. Trebuia să şi-o dea jos. Se chinui să ajungă la şireturi şi nasturi. I-ar fi prins bine o mână de ajutor — chiar şi una micuţă, de piatră.
Totuşi, unde era Bill? Dispărea întruna. Uneori Luce avea impresia că garguiul îşi avea propriile planuri şi că ea era târâtă peste tot în funcţie de programul lui.
Se luptă cu rochia, sfâşiind dantela verde din jurul gulerului, desfăcând agrafele din mers. Din fericire, nu era nimeni prin preajmă să o vadă. În cele din urmă, se lăsă în genunchi şi se eliberă, trăgându-şi rochia peste cap.
În timp ce stătea ghemuită în cămaşa subţire de bumbac, Luce îşi dădu seama cât era de obosită. Cât timp trecuse de când nu mai dormise? Porni împleticindu-se către umbra zidului, cu picioarele foşnindu-i prin iarba sfărâmicioasă, gândindu-se că poate ar trebui să se întindă puţin şi să închidă ochii.
Pleoapele i se închideau, grele de somn.
Apoi, se deschiseră brusc şi i se făcu pielea de găină.
Capete.
Luce îşi dădu seama, în sfârşit, din ce era făcut zidul. Palisadele de culoarea osului — care, de departe, păreau oarecum inofensive — erau şiruri de capete de om înfipte în ţepe.
Îşi înăbuşi ţipătul. Deodată, îşi dădu seama de unde venea mirosul urât adus de vânt — era duhoarea sângelui vărsat şi a descompunerii, a cărnii în putrefacţie.
La baza palisadelor erau întinse cranii uscate, albite şi curăţate de vânt şi de soare. Craniile din partea de sus păreau mai recente. Erau, fără îndoială, capete de oameni, cu smocuri groase de păr negru şi pielea aproape intactă. Dar craniile din mijloc aveau ceva de muritor şi de monstru, deopotrivă: pielea

putrezită se cojea, lăsând pe oase sânge uscat, cafeniu. Chipurile lor erau schimonosite, exprimând ceva ce putea fi groază sau furie.
Luce se îndepărtă clătinându-se, sperând în zadar să găsească o gură de aer care să nu duhnească a mortăciune.
— Nu e chiar aşa de înfiorător precum pare.
Se întoarse brusc, îngrozită. Dar nu era decât Bill.
— Unde-ai fost? Unde suntem?
— De fapt, este o mare onoare să-ţi tragă capul în ţeapă, spuse el, îndreptându-se spre penultimul rând de jos. Se uită în ochii unuia dintre capete. Toţi aceşti mieluşei nevinovaţi merg direct în Rai. Exact ce-şi doreşte orice credincios.
— De ce m-ai lăsat aici cu aceste…
— Ei, lasă. Nu muşcă. Îi aruncă o privire piezişă. Ce-ai făcut cu hainele?
Luce ridică din umeri.
— E foarte cald.
El oftă prelung, parcă apăsat de grijile întregii omeniri.
— Acum, întreabă-mă unde am fost, iar de data asta încearcă să nu mă judeci.
Gura i se crispă mustrător. Era ceva ciudat în legătură cu dispariţiile ocazionale ale lui Bill. Dar acum era acolo, cu ghearele lui micuţe îndoite pedant la spate, zâmbindu-i inocent. Ea oftă.
— Unde-ai fost?
— La cumpărături! Bill îşi întinse vesel ambele aripi, arătându-i o fustă maro-deschis, agăţată de vârful unei aripi, şi o tunică scurtă, asortată, atârnând de cealaltă. Şi… lovitura de graţie! spuse dând la iveală un colier alb, grosolan. Oase.
Ea luă tunica şi fusta, dar refuză colierul. Văzuse deja destule oase.
— Nu, mulţumesc.
— Vrei să te integrezi? Atunci va trebui să le porţi.
Şi-l trecu peste cap, înghiţindu-şi dezgustul. Bucăţile şlefuite de os erau înşirate pe un fel de fibră. Colierul era lung şi greu — şi destul de drăguţ, trebuia să recunoască Luce.
— Şi cred că asta — îi dădu o diademă de metal pictată — este pentru părul tău.
— De unde ai toate astea? întrebă ea.
— Sunt ale tale. Vreau să spun, nu ale tale — Lucinda Price — ci

ale tale într-un sens mai larg, cosmic. Aparţin acelei „tu“ care e parte a acestei existenţe — Ix Cuat.
— Ix şi mai cum?!
— Ix Cuat. Numele tău în această viaţă înseamnă Micul Şarpe. Bill o urmări cum se schimbă la faţă. Era un nume de alint în cultura mayaşă. Oarecum.
— La fel cum era o onoare să ţi se înfigă capul într-o ţeapă?
Bill îşi dădu ochii de piatră peste cap.
— Nu mai fi aşa de etnocentrică. Asta înseamnă să crezi că propria ta cultură este superioară altor culturi.
— Ştiu ce însemnă, spuse ea, făcându-şi de lucru cu diadema din părul ei murdar. Dar nu mă cred superioară. Pur şi simplu, nu cred că ar fi aşa de grozav să am capul înfipt într-una dintre ţepele alea.
În aer se auzea un răpăit stins, ca nişte bătăi de tobă îndepărtate.
— Exact ceva de genul ăsta ar spune şi Ix Cuat! Ai fost mereu un pic retrogradă.
— Ce vrei să spui?
— TU, adică Ix Cuat, te-ai născut în perioada Wayeb, în timpul celor cinci zile ciudate de la sfârşitul anului mayaş, despre care toţi au o grămadă de superstiţii, pentru că nu se potrivesc în calendar. Un fel de zile dintr-un an bisect. Nu-i chiar de bun augur să te naşti în zilele de Wayeb. Aşa că nimeni nu s-a mirat că ai ajuns fată bătrână.
— Fată bătrână? întrebă Luce. Nu am crezut niciodată că voi trece de şaptesprezece ani… mai mult sau mai puţin.
— Şaptesprezece ani aici, în Chichen Itză, înseamnă bătrâneţe curată, spuse Bill plutind de la un cap la altul, cu aripile zbârnâind. Dar e drept, nu obişnuiai să trăieşti mult peste şaptesprezece ani sau cam pe acolo. E un mister că ai reuşit să rămâi în viaţă atât de mult timp în pielea Lucindei Price.
— Daniel spunea că asta se datorează faptului că n-am fost botezată. Acum Luce era sigură că auzea zgomot de tobe şi că acestea se apropiau. Dar ce contează? Vreau să spun, pun pariu că Ix Ca — sau cum s-o fi numit — a fost botezată…
Bill flutură din mână dispreţuitor.
— Botezul este doar un termen pentru taina sau legământul prin care sufletul tău este mai mult sau mai puţin revendicat, în fiecare religie există ceva asemănător. Creştinismul, iudaismul,

islamul, chiar şi religia mayaşă, dacă e să mergem mai departe în trecut — şi făcu semn cu capul către tobele care se auzeau acum atât de tare, încât Luce se întrebă dacă nu ar trebui cumva să se ascundă — toate au astfel de ritualuri prin care cineva îşi exprimă credinţa în divinitatea sa.
— Prin urmare, eu sunt în viaţă, în existenţa mea actuală din Thunderbolt, pentru că părinţii mei nu m-au botezat?
— Nu, spuse Bill, tu poţi să fii ucisă în existenţa ta actuală din Thunderbolt pentru că părinţii tăi nu te-au botezat. Eşti încă vie în existenţa ta actuală pentru că, ei bine… nimeni nu ştie cu adevărat de ce.
Trebuia să existe un motiv. Poate era poarta despre care îi vorbise Daniel în spitalul din Milano. Dar nici măcar el nu părea să înţeleagă cum putea Luce să călătorească prin mesageri. Cu fiecare existenţă pe care o vizita, Luce simţea că se apropie tot mai mult de asamblarea bucăţilor din trecutul lor… dar mai avea până să ajungă acolo.
— Unde este satul? întrebă ea. Unde sunt oamenii? Unde este Daniel?
Tobele băteau atât de tare, încât trebuia să ridice vocea.
— Ah, spuse Bill, sunt dincolo de tzompantlis.
— Dincolo de ce?!
— De acest zid de cranii. Haide, trebuie să vezi asta!
Prin spaţiile libere dintre şirurile de capete dansau scântei de culori. Bill o duse pe Luce lângă zidul de cranii şi îi făcu semn să privească.
Dincolo de zid, defila o întreagă civilizaţie. Un şir lung de oameni dansau şi tropăiau pe un drum larg, prăfuit, care şerpuia prin osuar. Aveau părul negru, mătăsos, şi pielea de culoarea castanelor. Erau de toate vârstele, de la trei ani până la bătrâni uitaţi de vreme. Toţi erau vioi, frumoşi şi stranii. Erau îmbrăcaţi sumar, în piei de animal tăbăcite, care abia le acopereau trupurile tatuate, şi aveau feţele pictate. Păsările cu pene strălucitoare, multicolore, sorii şi figurile geometrice tatuate pe spate, braţe şi piept erau o formă de artă extraordinară.
În depărtare se zăreau clădiri — o reţea ordonată de construcţii din piatră văruită, precum şi un grup de clădiri mai mici, cu acoperişuri turtite din paie. Dincolo de acestea se întindea jungla, dar frunzele copacilor păreau uscate şi sfărâmicioase.
Mulţimea defila fără să o vadă pe Luce, prinsă în frenezia

dansului.
— Haide! spuse Bill, împingând-o în vălmăşagul de oameni.
— Ce?! strigă ea. Să intru acolo? Cu ei?
— O să fie distractiv. Bill chicoti, zburând în faţă. Ştii să dansezi, nu-i aşa?
Prudenţi la început, ea şi micul gargui se alăturară paradei care trecea prin ceea ce părea a fi o piaţă — o fâşie lungă şi strâmtă de pământ, ticsită cu butoaie de lemn şi cu tot soiul de mărfuri: fructe negre de avocado, coceni de porumb roşu-închis, legături de ierburi uscate şi multe alte lucruri pe care Luce nu le recunoştea. Îşi întoarse capul dintr-o parte în alta ca să poată vedea cât mai multe din mers, dar nu avea cum să se oprească. Valul de oameni o împingea implacabil înainte.
Mayaşii urmau drumul care şerpuia spre o vale largă, nu prea adâncă. Vuietul dansului slăbi şi oamenii se adunară în linişte, şuşotind între ei. Erau cu sutele. Simţind apăsarea repetată a ghearelor ascuţite ale lui Bill pe umerii ei, Luce se lăsă în genunchi şi îşi ridică privirea, la fel ca restul lumii.
În spatele pieţei, o construcţie se ridica deasupra celorlalte — o piramidă în trepte tăiată din cea mai albă piatră. Fiecare dintre cele două laturi pe care le vedea Luce avea scări abrupte, care duceau spre un fel de clădire cu un singur etaj, vopsită în albastru şi roşu. Luce fu străbătută de un fior, pe jumătate de recunoaştere, pe jumătate de teamă inexplicabilă.
Mai văzuse piramida aceea. În pozele din manualele de istorie, templul mayaş era numai ruine. Dar acum era departe de a fi aşa. Arăta magnific.
Patru bărbaţi cu tobe din lemn şi piele de animal întinsă stăteau aliniaţi pe lespezile ce înconjurau vârful piramidei. Feţele lor arse de soare erau pictate cu linii roşii, galbene şi albastre, astfel încât să pară măşti. Tobele lor băteau la unison, din ce în ce mai repede, până când cineva apăru la intrare.
Bărbatul era mai înalt decât toboşarii; avea capul împodobit cu pene albe şi roşii, iar întreaga faţă îi era pictată cu modele turcoaz în formă de labirint. Gâtul, încheieturile, gleznele şi lobii urechilor erau împodobiţi cu aceleaşi bijuterii din os pe care Bill i le dăduse lui Luce să le poarte. Ducea ceva — un fel de baston lung, decorat cu pene pictate şi cu cioburi sclipitoare. Ceva argintiu lucea la capăt.
Când se întoarse cu faţa spre oameni, aceştia amuţiră ca prin

farmec.
— Cine este omul acela? îi şopti Luce lui Bill. Ce face?
— Acela este Zotz, şeful de trib. Cam tras la faţă, nu? Vremurile sunt grele atunci când poporul tău n-a mai văzut ploaie de 364 de zile. Nu că ar număra pe calendarul ăla de piatră de acolo sau pe orice altceva.
Arătă spre o lespede de piatră însemnată cu sute de linii negre de funingine.
Nicio picătură de apă de aproape un an? Luce parcă simţea setea de care suferea mulţimea.
— Oamenii ăştia sunt pe moarte, spuse ea.
— Ei speră că nu. Aici intervii tu, spuse Bill. Tu şi încă o mână de ghinionişti amărâţi. Daniel, de asemenea, are un mic rol. Lui Chaat îi este foarte foame acum, aşa că lumea trece la treabă.
— Chaat?
— Zeul ploii. Mayaşii au credinţa asta absurdă că mâncarea preferată a unui zeu mânios este sângele. Înţelegi ce vreau să spun cu asta?
— Sacrificiu uman, spuse încet Luce.
— Mda. Acesta este începutul unei zile lungi pentru ei. Mai multe căpăţâni de pus în ţepe. Palpitant, nu-i aşa?
— Unde-i Lucinda? Ăă... adică Ix Cuat.
Bill arătă spre templu.
— Este încuiată acolo, împreună cu ceilalţi oameni care trebuie sacrificaţi, aşteptând să se termine jocul cu mingea.
— Jocul cu mingea?
— Asta aşteaptă norodul să vadă. Vezi tu, şefului de trib îi place să organizeze un joc cu mingea, înaintea marelui sacrificiu. Bill tuşi şi îşi aranjă aripile la spate. E ceva între baschet şi fotbal, doar că fiecare echipă are numai doi jucători şi mingea cântăreşte o tonă, iar celor care pierd li se taie capetele şi sângele lor îl hrăneşte pe Chaat.
— Spre teren! zbieră Zotz de pe treapta de sus a templului.
Cuvintele mayaşe sunau ciudat de gutural, şi totuşi, erau uşor de înţeles pentru Luce. Se întrebă ce simţea Ix Cuat, încuiată în camera din spatele lui Zotz.
Din mulţime izbucniră urale. Ca unul, mayaşii se ridicară şi se năpustiră spre ceea ce părea a fi un amfiteatru mare, de piatră, la capătul îndepărtat al câmpiei. Era dreptunghiular şi adânc — un teren de joc acoperit de ţărână roşiatică şi încercuit de

tribune de piatră etajate, neacoperite.
— A! Uite-l pe băiatul nostru!
Bill arătă spre cel din fruntea mulţimii, în timp ce se apropiau de stadion.
Un băiat subţire şi musculos alerga mai repede decât ceilalţi, cu spatele la Luce. Avea părul castaniu şi strălucitor, umerii arşi de soare şi pictaţi cu linii care se intersectau, roşii şi albe. Când îşi întoarse capul uşor, la stânga, Luce îi zări în fugă profilul. Nu semăna deloc cu acel Daniel pe care-l lăsase în curtea din spate a părinţilor ei. Şi totuşi…
— Daniel! spuse Luce. Arată…
— Diferit şi totuşi la fel? întrebă Bill.
— Da.
— Sufletul lui e cel pe care-l recunoşti. Indiferent cum aţi arăta voi doi pe dinafară, întotdeauna vă veţi recunoaşte sufletele.
Lui Luce nu îi trecuse prin minte până acum cât de remarcabil era că îl recunoştea pe Daniel în fiecare viaţă. Sufletul ei îl găsea pe al lui.
— Este… minunat.
Bill îşi râcâi o coajă de pe braţ cu o gheară diformă.
— Dacă zici tu.
— Spuneai că Daniel este implicat cumva în ritualul de sacrificiu. Este unul dintre jucători, nu-i aşa? spuse Luce întinzându-şi gâtul spre mulţime chiar în momentul în care Daniel dispărea în amfiteatru.
— Aşa este, spuse Bill. E o ceremonie fermecătoare, zise ridicând o sprânceană de piatră, în care câştigătorii îi conduc în viaţa următoare pe cei care urmează să fie sacrificaţi.
— Învingătorii îi ucid pe prizonieri? întrebă Luce încet.
Urmăreau mulţimea care năvălea în amfiteatru. Dinăuntru se auzeau bătăi de tobe. Jocul era pe punctul de a începe.
— Ei nu ucid. Nu sunt criminali de rând. Sacrifică. Mai întâi le taie capetele, iar capetele merg acolo. Bill făcu un semn cu capul peste umăr, către palisada de capete. Corpurile sunt aruncate într-o groapă de var infectă — scuză-mă, sfântă — acolo, în junglă. Pufni din nas dispreţuitor.

Dacă mă întrebi pe mine, nu văd cum jocul ăsta ar putea să aducă ploaia, dar cine sunt eu ca să judec?
— Daniel va câştiga sau va pierde? întrebă Luce, cunoscând

răspunsul înainte ca vorbele să-i iasă din gură.
— Înţeleg că imaginea lui Daniel tăindu-ţi capul nu dă pe dinafară de romantism, spuse Bill, dar, la urma urmei, ce mai contează dacă te omoară prin foc sau prin sabie?
— Daniel nu ar face asta.
Bill pluti în faţa lui Luce.
— Nu ar face-o?!
Un vuiet venea dinspre amfiteatru. Luce simţi că ar trebui să o ia la fugă pe câmp, să ajungă la Daniel şi să-l ia în braţe; să-i spună că părăsise Teatrul Globe prea devreme ca să apuce să-i mărturisească faptul că înţelesese acum prin ce trebuise el să treacă pentru a fi cu ea. Că sacrificiile lui o făcuseră să fie şi mai devotată iubirii lor.
— Ar trebui să merg la el, spuse ea.
Dar mai era şi Ix Cuat. Încuiată într-o cameră din vârful piramidei, aşteptând să fie ucisă. O fată care, poate, deţinea o informaţie preţioasă, de care Luce avea nevoie pentru a rupe blestemul.
Luce se legănă pe loc, cu un picior spre amfiteatru şi cu celălalt spre piramidă.
— Oare ce se va întâmpla? o şicană Bill.
Zâmbetul lui era prea larg. Luce o rupse la fugă spre piramidă, lăsându-l pe Bill în urmă.
— Bună alegere, strigă el, zburând în viteză pentru a ţine pasul cu ea.
Piramida se înălţa în faţa ei. Templul pictat din vârf — unde spusese Bill că s-ar afla Ix Cuat — părea la fel de îndepărtat ca o stea. Luce era însetată. Gâtul ei tânjea după apă; pământul îi ardea tălpile. Lumea întreagă părea să ardă.
— Locul ăsta e sacru, îi şopti Bill la ureche. Acest templu a fost construit în vârful unui templu anterior, ridicat, la rândul său, în vârful unui alt templu, şi aşa mai departe, toate dispuse astfel încât să indice echinocţiile de primăvară şi de toamnă. În acele două zile, la asfinţit, se poate vedea umbra unui şarpe care urcă treptele scărilor dinspre nord. Ce tare, nu-i aşa?
Luce trase aer în piept şi începu să urce scările.
— Mayaşii erau nişte genii. Cam în acest moment al civilizaţiei lor anticipaseră deja sfârşitul lumii, în 2012. Tuşi teatral. Dar asta rămâne de văzut odată cu trecerea timpului.
În timp ce Luce se apropia de vârf, Bill o ajunse repede din

urmă.
— Ascultă, spuse el, de data asta, dacă — şi când — o să redevii tridimens…
— Şşşt, spuse Luce.
— Nimeni nu mă poate auzi în afară de tine!
— Exact. Taci!
Urcă încă o treaptă a piramidei, de data aceasta în linişte, şi se trezi pe terasă, în vârf. Îşi lipi trupul de piatra fierbinte a zidului, la câţiva centimetri distanţă de uşa deschisă. Cineva dinăuntru cânta.
— Aş face-o acum, spuse Bill, cât timp gărzile sunt pe terenul de joc.
Luce înaintă tiptil spre uşă şi privi înăuntru cu atenţie.
Razele soarelui ce pătrundeau prin uşa deschisă luminau un tron mare, aflat în mijlocul templului. Avea forma unui jaguar şi era pictat în roşu, cu intarsii de jad. În stânga era o statuie mare reprezentând o siluetă aşezată într-o rână, cu o mână peste stomac. Opaiţe mici de piatră, pline cu ulei, înconjurau statuia şi răspândeau o lumină pâlpâitoare. În afară de trei fete legate una de alta cu sfoară la încheieturi, îngrămădite într-un colţ, nu mai era nimic în încăpere.
Luce gâfâi, iar cele trei fete ridicară capul. Toate erau drăguţe, cu părul negru împletit şi cu cercei de jad în urechi. Cea din stânga avea pielea cea mai întunecată. Cea din dreapta avea braţele pictate cu linii şerpuitoare albastru-închis. Iar cea din mijloc… era Luce.
Ix Cuat era micuţă şi delicată. Avea picioarele murdare şi buzele crăpate. Dintre cele trei fete îngrozite, ochii ei întunecaţi erau cei mai aprigi.
— Ce mai aştepţi? strigă Bill din locul unde stătea, pe capul statuii.
— Nu mă vor vedea? şopti Luce printre dinţi.
În celelalte dăţi când se contopise cu avatarurile ei din trecut, fie fuseseră singure, fie o acoperise Bill. Ce-ar gândi celelalte fete dacă Luce ar pătrunde în corpul lui Ix Cuat?
— Aceste fete sunt pe jumătate nebune, altfel n-ar fi ajuns să fie alese pentru sacrificiu. Dacă se apucă să strige că se întâmplă ceva ciudat, ia ghiceşte câtor oameni o să le pese?
Bill se prefăcu a număra pe degete.
— Exact. Nimănui. Nici măcar nu le va auzi careva.

— Cine eşti? o întrebă una dintre fete, cu vocea tremurând de frică.
Luce nu putu să răspundă. Pe măsură ce înainta, în ochii lui Ix Cuat se aprinse ceva ce aducea a groază. Dar apoi, spre marea uimire a lui Luce, tocmai când coborî, avatarul ei din trecut îşi ridică mâinile legate şi le apucă ferm şi rapid pe ale lui Luce. Mâinile lui Ix Cuat erau calde şi fine, şi tremurau.
Începu să spună ceva. Ix Cuat începuse să spună…
— Du-mă departe.
Luce auzea asta în mintea ei, iar pământul de sub tălpile lor se cutremură şi totul se clătină în jur. O văzu pe Ix Cuat, fata care se născuse fără noroc, ai cărei ochi îi spuneau că nu ştia nimic despre mesageri, dar care se ţinea de ea ca şi cum salvarea s-ar fi aflat în mâinile lui Luce. Şi se văzu pe sine din exterior, obosită, înfometată, zdrenţăroasă şi aspră. Şi oarecum mai bătrână. Şi mai puternică.
Apoi, lumea se linişti din nou.
Bill dispăruse de pe capul statuii, dar Luce nu se putea mişca să îl caute. Încheieturile ei legate erau jupuite şi însemnate cu tatuaje negre de sacrificiu. Îşi dădu seama că şi gleznele îi erau legate. Nu că legăturile ar fi contat prea mult — frica îi strângea sufletul mai tare decât ar fi putut-o face vreodată o sfoară. Nu era ca în celelalte dăţi, când Luce pătrunsese într-unul dintre avatarurile ei anterioare. Ix Cuat ştia cu exactitate ce urma să i se întâmple. Moartea. Şi nu părea să o întâmpine cu bucurie, aşa cum o făcuse Lys la Versailles.
De o parte şi de alta a lui Ix Cuat, tovarăşele ei de captivitate se îndepărtaseră tiptil de ea, dar nu se putură mişca decât cu câţiva centimetri. Fata din stânga, cea cu pielea închisă — Hanhau — plângea; cealaltă, cu corpul pictat în albastru — Ghanan — se ruga. Tuturor le era frică să moară.
— Eşti posedată! suspină Hanhau printre lacrimi. O să pângăreşti jertfa!
Ghanan nu-şi găsea cuvintele.
Luce le ignoră pe fete şi căută să simtă frica paralizantă a lui Ix Cuat. Ceva îi trecea prin minte: o rugăciune. Dar nu o rugăciune ceremonială, în aşteptarea sacrificiului. Nu, Ix Cuat se ruga pentru Daniel.
Luce ştia că gândul la el o făcea să roşească, accelerându-i bătăile inimii. Ix Cuat îl iubise toată viaţa, dar numai de la

depărtare. El crescuse la câteva clădiri distanţă de casa ei părintească. Uneori îi vindea avocado mamei ei, la piaţă. Ix Cuat încercase ani de zile să îşi facă curaj să intre în vorbă cu el. Gândul că el era acum pe terenul de joc o chinuia. Luce îşi dădu seama că Ix Cuat se ruga ca el să piardă. Ruga ei era să nu moară de mâna lui.
— Bill? şopti Luce.
Micul gargui plonjă înapoi în templu.
— Jocul s-a terminat. Mulţimea se îndreaptă acum către cenote. E groapa aia de calcar unde are loc jertfa. Zotz şi învingătorii sunt pe drum şi vor veni aici să vă conducă pe voi, fetelor, la ceremonie.
În timp ce zgomotul mulţimii slăbea, Luce începu să tremure. Se auzeau paşi pe scări. Acum, Daniel putea intra pe uşă în orice clipă.
Trei umbre întunecară intrarea. Zotz, conducătorul cu pene albe şi roşii în păr, intră în templu. Niciuna dintre fete nu se mişcă; toate se uitau îngrozite spre lancea lungă, decorativă, pe care o ţinea în mână. În vârful ei era înfipt un cap de om. Ochii erau deschişi, străbătuţi de suferinţă; încă îi mai picura sânge din gât. Luce întoarse privirea şi văzu un alt bărbat, foarte musculos, care intra în cavou. Ducea şi el o lance pictată, cu un alt cap înfipt în vârf. Măcar ochii acestuia erau închişi. Pe buzele groase, înţepenite, abia se desluşea o urmă de zâmbet.
— Învinşii, spuse Bill trecând ca o săgeată pe lângă fiecare dintre capete, pentru a le cerceta. Ei, hai, nu te bucuri că echipa lui Daniel a câştigat? Mai ales datorită acestui tip.
Îl bătu pe bărbatul cel musculos pe umăr, deşi coechipierul lui Daniel nu părea să simtă ceva. După aceea, Bill ieşi din nou pe uşă.
Când Daniel păşi în templu, în sfârşit, îşi ţinea capul plecat. Avea mâinile goale şi pieptul descoperit. Părul şi pielea îi erau întunecate, iar ţinuta, mai rigidă decât îşi amintea Luce. Totul era diferit, de la modul în care muşchii abdomenului se întâlneau cu muşchii pectorali şi până la felul în care îşi ţinea indiferent mâinile pe lângă corp. Era şi acum superb, cel mai frumos tip pe care îl văzuse vreodată, deşi nu mai semăna deloc cu băiatul pe care îl ştia Luce.
Dar apoi îşi ridică privirea, iar ochii lui aveau exact aceeaşi nuanţă de violet pe care o radiau dintotdeauna.

— O, spuse ea încet, luptându-se cu legăturile, disperată să scape din povestea în care se împotmolise în această existenţă — craniile, şi seceta, şi jertfa — şi să rămână cu el pentru totdeauna.
Daniel scutură uşor capul. Ochii lui o fixară, strălucind. Privirea lui o linişti. Ca şi cum i-ar fi spus să nu îşi facă griji.
Zotz le făcu semn celor trei fete să se ridice, încuviinţă grăbit din cap şi toată lumea ieşi pe uşa din partea de nord a templului. Întâi Hanhau, cu Zotz lângă ea, apoi Luce, chiar în spatele ei, şi Ghanan, la urmă. Sfoara dintre ele era exact atât de lungă cât trebuia pentru ca fiecare fată să îşi ţină încheieturile mâinilor lângă corp. Daniel se apropie de Luce, iar celălalt învingător, de Ghanan.
Preţ de o clipă, vârful degetelor lui Daniel îi atinseră încheieturile legate. Ix Cuat se înfioră.
Dincolo de uşa templului, cei patru toboşari aşteptau pe margine. Se înşiruiră în spatele cortegiului şi bătură aceleaşi ritmuri frenetice pe care Luce le auzise când nimerise în această viaţă. În tot acest timp, grupul cobora pe treptele abrupte ale piramidei. Luce se concentra asupra mersului şi simţea că era mai degrabă dusă de val decât conştientă de felul cum păşea spre moarte, pe cărarea prăfuită de la baza piramidei.
Zgomotul tobelor era tot ce putea auzi, până când Daniel se aplecă şi îi şopti:
— Te voi salva.
Ceva se trezi la viaţă în străfundul fiinţei lui Ix Cuat. Era prima dată când îi vorbea în această viaţă.
— Cum? şopti, la rândul ei, şi se aplecă spre el, dorindu-şi cu disperare ca el să o elibereze şi să o ducă departe, departe de tot.
— Stai liniştită.
Degetele lui le găsiră din nou pe ale ei, mângâindu-le cu blândeţe.
— Îţi promit că voi avea grijă de tine.
Ochii lui Ix Cuat se umplură de lacrimi. Pământul continua să-i ardă tălpile şi ea mergea în continuare spre locul unde trebuia să moară Ix Cuat, dar pentru prima oară de când sosise în această viaţă, lui Luce nu îi mai era frică.
Cărarea şerpuia spre junglă de-a lungul unui şir de copaci. Toboşarii se opriră. Incantaţiile îi umplură auzul. Era cântecul

mulţimii din junglă, de la cenote. Un cântec cu care Ix Cuat crescuse, pe care îl cântase, o rugăciune pentru ploaie. Celelalte două fete cântau şi ele încet, cu voci tremurânde.
Luce se gândi la cuvintele pe care Ix Cuat păruse să le spună atunci când intrase în corpul ei: Du-mă departe, strigase în mintea ei. Du-mă departe.
Dintr-odată, se opriră din mers.
În faţa lor se deschidea cărarea ce ducea spre adâncurile junglei însetate. Un crater uriaş de calcar, umplut cu apă, se întindea în faţa lui Luce. În jurul lui stăteau mayaşii cu ochii înflăcăraţi şi nerăbdători. Erau sute. Se opriseră din incantaţie. Clipa pe care o aşteptaseră sosise.
Cenote era o groapă de var, acoperită de muşchi, adâncă şi plină cu apă verzuie. Ix Cuat mai fusese acolo şi înainte — văzuse alte douăsprezece sacrificii umane, exact ca acesta. Sub apa liniştită se vedeau rămăşiţele în descompunere a o sută de alte corpuri, o sută de suflete despre care se credea că au mers direct în Rai — numai că, în acea clipă, Luce ştia că Ix Cuat nu mai era sigură de nimic din toate astea.
Familia lui Ix Cuat stătea lângă marginea gropii. Mama ei, tatăl ei, cele două surori mai mici, ambele cu copii în braţe. Credeau în ritual, în jertfa care avea să le ucidă fiica şi să le frângă inimile. O iubeau, dar se gândeau că s-a născut fără noroc, că aceasta era calea cea mai bună prin care se putea mântui.
Un bărbat cu strungăreaţă şi cercei lungi din aur le conduse pe Ix Cuat şi pe celelalte două fete în faţa lui Zotz, care ocupase un loc de cinste lângă marginea gropii de var. Acesta privea fix spre apa adâncă. Apoi închise ochii şi începu o nouă incantaţie. Comunitatea şi toboşarii i se alăturară.
Bărbatul cu strungăreaţă stătea acum între Luce şi Ghanan, îndreptându-şi toporul spre sfoara care le ţinea legate. Luce simţi o smucitură înainte şi sfoara fu retezată, încă avea încheieturile strânse, dar acum era legată doar de Hanhau, aflată în dreapta ei. Ghanan era pe cont propriu şi înaintă în faţa lui Zotz.
Fata se legăna înainte şi înapoi cântând încetişor. Transpiraţia i se prelingea pe ceafă.
Când Zotz începu să rostească cuvinte de rugăciune către zeul ploii, Daniel se aplecă spre Luce:
— Nu te uita.

Luce îşi aţinti privirea asupra lui Daniel, iar el i-o susţinu. De jur-împrejurul gropii, mulţimea îşi ţinea respiraţia. Coechipierul lui Daniel gemu şi coborî cu putere toporul spre gâtul fetei. Luce auzi lama spintecând, apoi zgomotul surd al capului lui Ghanan căzut în ţărână.
Răcnetul mulţimii se auzi din nou: strigăte de mulţumire către Ghanan, rugăciuni pentru sufletul ei din Rai, incantaţii febrile pentru ploaie.
Cum puteau să creadă aceşti oameni că uciderea unei fete nevinovate avea să le rezolve problemele? Acesta era, de regulă, momentul când Bill îşi făcea apariţia. Dar Luce nu-l zări nicăieri. Avea obiceiul să dispară ori de câte ori Daniel era prin preajmă. Luce nu voia să vadă ce se întâmplase cu capul lui Ghanan. Apoi, auzi un pleoscăit puternic, răsunător, şi ştiu că trupul fetei ajunsese în locul de odihnă veşnică.
Bărbatul cu strungăreaţă se apropie. De data asta, tăie sfoara care le ţinea legate pe Ix Cuat şi pe Hanhau două. Luce tremura în timp ce bărbatul o ducea în faţa şefului de trib. Simţea pietrele tăioase sub tălpi. Aruncă o privire peste marginea calcaroasă, în cenote. Crezu că o să i se facă rău, dar tocmai atunci Daniel veni lângă ea şi îi insuflă curaj. El îi făcu semn din cap să se uite la Zotz.
Şeful de trib îi zâmbi, dezvelind două topaze incrustate în dinţii din faţă. Intonă o rugăciune către Chaat, ca să o accepte şi să aducă multe luni de ploi hrănitoare pentru comunitate.
Nu, se gândi Luce. Nu era bine. Du-mă departe! striga în gând către Daniel. El se întoarse spre ea ca şi cum ar fi auzit-o.
Bărbatul cu strungăreaţă curăţa sângele lui Ghanan de pe secure cu o bucată de piele de animal. Cu mare pompă, îi înmână toporul lui Daniel, care se întoarse spre Luce. Daniel părea obosit, ca şi cum ar fi fost tras în jos de greutatea securii. Avea buzele strânse, albe, iar privirea lui violetă nu o părăsi nicio clipă.
Mulţimea tăcea, ţinându-şi respiraţia. Vântul fierbinte foşnea printre copaci, iar securea scânteia în soare. Luce simţea sfârşitul apropiindu-se, dar de ce? De ce o târâse sufletul ei aici? Ce mai putea afla despre trecutul ei sau despre blestem, dacă i se tăia capul?
Apoi, Daniel lăsă securea jos, pe pământ.
— Ce faci? îl întrebă Luce.

Daniel nu răspunse. Îşi trase umerii, îşi întoarse faţa spre cer şi îşi întinse braţele. Zotz păşi înainte pentru a interveni, dar când atinse umărul lui Daniel, ţipă şi sări înapoi ca ars.
Apoi…
Aripile albe ale lui Daniel se desfăcură din umeri. Când le întinse, uriaşe şi incredibil de luminoase în peisajul arid, cafeniu, lovi cu ele douăzeci de mayaşi, aruncându-i cât colo.
În jurul gropii răsunară ţipete.
— Ce este el?
— Băiatul are aripi!
— Este un zeu! Trimis nouă de Chaat!
Luce se luptă cu sforile care-i legau încheieturile şi gleznele. Trebuia să fugă la Daniel. Încercă să se îndrepte spre el, până când…
Până când nu mai putu să se mişte.
Aripile lui Daniel erau atât de strălucitoare, încât deveniseră aproape de nesuportat. Numai că acum nu străluceau doar aripile lui Daniel. El strălucea… cu totul. Întregul lui corp scânteia de parcă ar fi înghiţit soarele.
Aerul se umplu de muzică. Nu, nu de muzică, ci de un singur acord armonios. Asurzitor şi nesfârşit, magnific, spendid şi înfricoşător.
Luce îl mai auzise înainte… undeva. În cimitir, la Sword & Cross, în ultima noapte când fusese acolo, noaptea în care Daniel se luptase cu Cam, iar lui Luce nu i se permisese să asiste. Noaptea în care domnişoara Sophia o târâse după ea şi Penn murise, iar de atunci, nimic nu mai fusese la fel. Începuse cu acelaşi acord, revărsându-se din Daniel. Strălucea atât de puternic, încât corpul chiar începu să-i vibreze.
Luce se mişca pe loc, nefiind în stare să-şi ia ochii de la el. Îşi simţi pielea invadată de un val de căldură.
În spatele ei, cineva ţipă. Strigătul fu urmat de un altul, şi apoi de un altul, până când se auzi un întreg cor de voci.
Ardea ceva. Se simţea un miros înţepător, care îi întoarse stomacul pe dos. Apoi văzu cu coada ochiului o explozie de flăcări, chiar în locul în care stătuse Zotz o clipă mai devreme. Bubuitura o trânti la pământ pe Luce, care se feri de strălucirea arzătoare a lui Daniel, tuşind de la cenuşa neagră şi fumul înecăcios.
Hanhau dispăruse, iar locul în care stătuse era pârjolit Bărbatul

cu strungăreaţă îşi ascundea faţa, încercând din greu să-şi ferească privirea de strălucirea lui Daniel. Dar aceasta era irezistibilă. Luce văzu cum omul îşi ridicase privirea spre Daniel, transformându-se apoi într-o coloană de flăcări.
De jur-împrejurul gropii, mayaşii priveau încremeniţi, iar strălucirea lui îi aprindea unul câte unul. Curând, un inel de foc scânteietor lumină jungla şi pe toţi cei prezenţi, mai puţin pe Luce.
— Ix Cuat! o strigă Daniel, încercând să ajungă la ea.
Strălucirea lui o făcu pe Luce să urle de durere, dar chiar dacă se simţea ca şi cum era pe punctul de a se sufoca, rosti dintr-o suflare:
— Eşti minunaţi.
— Nu te uita la mine, o imploră el. Când un muritor vede esenţa adevărată a unui înger, atunci… ai văzut ce s-a întâmplat cu ceilalţi. Nu pot să te las să mă părăseşti din nou aşa de repede. Mereu atât de repede…
— Sunt încă aici, insistă Luce.
— Eşti încă… Daniel plângea. Poţi să mă vezi? Pe mine, cel adevărat?
— Pot să te văd.
Şi, doar pentru o fracţiune de secundă, îl văzu. Vederea i se limpezi. Strălucirea lui era încă puternică, dar nu atât de orbitoare. Îi văzu sufletul. Era incandescent şi pur, şi arăta — nu putea să o spună altfel — ca Daniel. Şi se simţea ca şi cum s-ar fi întors acasă. Un fior de bucurie fără margini o cuprinse pe Luce. Undeva, în străfundurile minţii ei, ceva suna a recunoaştere. Îl mai văzuse astfel şi înainte. În timp ce mintea ei se străduia să se apropie de trecutul pe care nu îl putea atinge, lumina lui începu să o copleşească.
— Nu! strigă ea, simţind cum focul îi arde sufletul, iar trupul i se eliberează de-o povară.
— Ei, bine?
Vocea stridentă a lui Bill îi zgâria timpanele. Stătea întinsă pe o lespede rece de piatră. Se afla din nou într-una dintre peşterile mesagerului, captivă într-un spaţiu extrem de rece, unde îi era greu să ghicească ce anume se afla afară. Încercă cu disperare să-şi imagineze cum arătase Daniel acolo — splendoarea sufletului său deschis — dar nu reuşi. Amintirea se îndepărta deja de ea. Oare chiar se întâmplaseră toate lucrurile acelea?

Luce închise ochii, încercând să-şi aducă aminte cum arătase el. Dar acest lucru nu putea fi descris în cuvinte. Era o legătură fericită, incredibilă.
— L-am văzut.
— Pe cine, pe Daniel? Mda, l-am văzut şi eu. Era tipul care a scăpat securea, când i-a venit rândul să taie. Mare greşeală. Uriaşă.
— Nu, chiar l-am văzut. Aşa cum este el cu adevărat. Vocea îi tremura. Era atât de frumos…
— O, despre asta vorbeai! Bill clătină din cap, plictisit. L-am recunoscut. Cred că l-am mai văzut înainte.
— Mă îndoiesc.
Bill tuşi.
— A fost prima şi ultima dată când ai putut să-l vezi aşa. L-ai văzut, iar apoi ai murit. Asta se întâmplă atunci când un muritor priveşte măreţia dezlănţuită a unui înger. Moarte instantanee. Ars de frumuseţea îngerului.
— Nu, nu aşa a fost.
— Ai văzut ce-au păţit ceilalţi. Puuf! S-au dus. Bill se trânti lângă ea şi o lovi pe genunchi. De ce crezi că mayaşii au început să aducă jertfe prin ardere după aceea? Un trib învecinat a descoperit rămăşiţele arse şi a trebuit să găsească într-un fel o explicaţie.
— Da, ei au luat foc imediat. Dar eu am rezistat mai mult…
— Câteva secunde în plus? Cât ai stat întoarsă cu spatele? Felicitări!
— Greşeşti. Şi ştiu că am mai văzut asta înainte.
— Poate că i-ai văzut aripile. Dar pe Daniel lepădându-se de înfăţişarea umană şi arătându-ţi adevăratul său chip de înger? Asta te ucide de fiecare dată.
— Nu. Luce clătină din cap. Vrei să spui că nu mi se va putea arăta niciodată cu adevărat?
Bill ridică din umeri.
— Nu fără să te facă să dispari în neant, pe tine şi pe toţi cei din jurul tău. De ce crezi că este Daniel aşa prudent când vrea să te sărute? Gloria lui străluceşte al naibii de puternic atunci când voi doi sunteţi înfierbântaţi.
Luce simţi că nu mai rezistă.
— De aceea mor uneori când ne sărutăm?
— O rundă de aplauze pentru fată, oameni buni! spuse Bill

sarcastic.
— Dar cum rămâne cu toate celelalte dăţi când mor înainte să ne sărutăm, înainte…
— Chiar înainte de-a avea ocazia să-ţi dai seama cât de toxică ar putea deveni relaţia voastră?
— Termină!
— Pe bune, de câte ori trebuie să urmăreşti aceeaşi poveste ca să-ţi dai seama că nimic nu se va schimba vreodată?
— Ceva s-a schimbat, spuse Luce. De aceea am pornit în această călătorie, de aceea sunt încă în viaţă. Dacă aş putea numai să-l văd din nou, pe de-a-ntregul, ştiu că m-aş putea descurca.
— Nu pricepi. Bill ridică vocea. Vorbeşti despre asta ca o muritoare. Pe măsură ce se aprindea, lui Bill îi săreau stropi mici de salivă din gură. Marele moment a sosit, şi e clar că nu te poţi descurca.
— De ce te-ai supărat aşa, dintr-odată?
— Uite de-aia! Mergea pe margine, scrâşnind din dinţi. Ascultă-mă: Daniel a dat-o în bară de data asta, s-a arătat, dar nu o va mai face niciodată. Niciodată. Şi-a învăţat lecţia. Acum ai învăţat şi tu o lecţie: un muritor nu poate privi adevăratul chip al unui înger fără să moară.
Din ce în ce mai furioasă, Luce plecă de lângă el. Poate Daniel se schimbase după această existenţă din Chichen Itzâ, poate, pe viitor, avea să fie mai prudent. Dar cum rămânea cu trecutul? Se apropie de marginea stâncii din interiorul mesagerului, privind la întunericul vast ce se căsca spre necunoscutul ei obscur.
Bill pluti deasupra, rotindu-se în jurul capului ei ca şi cum ar fi încercat să pătrundă înăuntru.
— Ştiu ce crezi, şi o să sfârşeşti prin a fi dezamăgită, atâta tot.
Se apropie mai mult de urechea ei şi îi şopti: sau mai rău.
Nimic din ce-i spunea nu putea să o oprească. Dacă mai exista vreun Daniel din alte epoci care încă îşi lăsase garda jos, atunci Luce avea să-l găsească.

Capitolul 16
Cavalerul de onoare
Ierusalim, Israel, 27 Nissan 12760 (APROXIMATIV 1 Aprilie 1000 Î.Hr.)

Daniel nu era el însuşi pe de-a-ntregul.
Încă era contopit cu corpul pe care îl preluase în fiordurile întunecate ale Groenlandei. Încercă să încetinească pe când părăsea mesagerul, dar avântul său era prea mare. Pierzându-şi echilibrul, se rostogoli peste solul pietros până se lovi cu capul de ceva tare. Apoi rămase nemişcat.
Contopirea sa cu versiunea trecută fusese o greşeală uriaşă. Cel mai simplu mod de a separa două încarnări îngemănate ale unui suflet era să ucizi corpul. Eliberat din colivia trupului, sufletul ieşea singur afară. Dar sinuciderea nu era chiar o soluţie pentru Daniel. Numai dacă…
Săgeata.
În Groenlanda, o smulsese din locul în care stătea cuibărită în zăpadă, lângă focul îngerilor. Gabbe o adusese ca pe un simbol protector, dar nu s-ar fi aşteptat niciodată ca Daniel să se îngemăneze cu avatarul lui din trecut şi să o fure.
Oare chiar crezuse că era suficient să-şi cresteze pieptul cu vârful tocit de argint, pentru a se despărţi de propriul suflet, aruncându-şi avatarul din trecut înapoi în timp?
Ce stupid.
Nu. Era foarte posibil să nu reuşească, să dea greş, iar atunci, în loc să îşi scindeze sufletul, ar fi putut să-l ucidă din întâmplare. Fără suflet, învelişul pământesc al lui Daniel, acel corp greoi, ar fi rătăcit veşnic pe pământ, căutându-şi sufletul, dar mulţumindu-se cu ceva aproape la fel de bun — cu Luce. Ar fi bântuit-o până în ziua morţii ei, şi poate şi după aceea.
Ceea ce îi trebuia lui Daniel era un partener. Ceea ce îi trebuia era imposibil.
Gemu şi se întoarse pe spate, privind soarele strălucitor cu ochii întredeschişi.
— Vezi? Se auzi o voce de deasupra lui. Ţi-am spus că ne aflăm în locul potrivit.
— Nu văd de ce asta — spuse o altă voce, de data asta a unui băiat — ar fi dovada că suntem pe drumul cel bun.
— Ei, haide, Miles! Nu lăsa răfuiala ta cu Daniel să ne împiedice să o găsim pe Luce. Bineînţeles că el ştie unde se află.
Vocile se apropiau. Daniel întredeschise ochii şi văzu cum un braţ taie în două lumina soarelui, întinzându-se spre el.
— Hei! Ai nevoie de ajutor?

Shelby. Prietena nefilimă a lui Luce, din Shoreline.
Şi Miles. Cel pe care ea îl sărutase.
— Ce faceţi voi doi aici?
Daniel se ridică brusc, refuzând mâna întinsă a lui Shelby, îşi frecă fruntea şi privi în urma lui — se lovise de trunchiul cenuşiu al unui măslin.
— Ce crezi că facem? O căutăm pe Luce. Shelby se uită nedumerită la Daniel şi îşi încreţi nasul. Ce ai?
— Nimic.
Daniel încercă să stea în picioare, dar era aşa de ameţit, încât se aşeză imediat la loc.
Scindarea, şi mai ales faptul că îşi târa corpul trecut într-o altă existenţă, îl făcură să se simtă rău. Se lupta cu trecutul dinăuntrul său, se lovea de margini, îşi rănea sufletul care se izbea de oase şi piele. Ştia că nefilimul putea simţi că i se întâmplase ceva de nemărturisit.
— Întoarceţi-vă acasă, intruşilor! Al cui mesager l-aţi folosit ca să ajungeţi aici? Ştiţi în ce necazuri puteţi intra?
Deodată, ceva argintiu îi luci sub nas.
— Du-ne la Luce!
Miles avea îndreptată o săgeată spre gâtul lui Daniel. Cozorocul şepcii de baseball îi ascundea ochii, dar gura îi era boţită într-o grimasă nervoasă.
Daniel era uluit.
— Ai… ai o săgeată.
— Miles! şopti Shelby cu furie. Ce faci cu chestia aia?
Vârful tocit al săgeţii tremură. Miles era nervos.
— Ai lăsat-o în curte după ce au plecat Proscrişii, îi spuse el lui Daniel. Cam a înhăţat una, iar în haosul ăla, nimeni n-a observat când am luat-o eu pe asta. Tu erai deja plecat după Luce, iar noi ne-am luat după tine. Se întoarse spre Shelby. M-am gândit că vom avea nevoie de ea. Autoapărare.
— Să nu îndrăzneşti să-l omori, îi spuse Shelby lui Miles. Eşti un idiot.
— Nu, spuse Daniel, ridicându-se încet. E în regulă.
Simţi că-l ia ameţeala. Care erau şansele? Nu mai văzuse asta decât o singură dată înainte. Daniel nu era expert în scindare. Dar trecutul clocotea înăuntrul lui… nu putea continua aşa. Nu exista decât o soluţie. Miles ţinea săgeata în mâini.
Dar cum să-l facă pe băiat să-l atace, fără să-i explice totul? Şi,

în plus, putea să aibă încredere în nefilim?
Daniel se trase încet înapoi până când umerii săi atinseră trunchiul copacului. Se urcă pe el, ţinându-şi braţele desfăcute, pentru a-i arăta lui Miles că nu are de ce să se teamă.
— Ai luat lecţii de scrimă?
— Ce?
Miles părea uluit.
— La Shoreline. Ai luat sau nu lecţii de scrimă?
— Toţi am luat. Era o chestie inutilă, nu eram prea bun, dar…
Asta era tot ce voia să audă Daniel.
— En garde! strigă el, scoţându-şi săgeata şi manevrând-o ca pe o sabie.
Miles făcu ochii cât cepele. Îşi scoase şi el săgeata cât ai clipi.
— Rahat! spuse Shelby zbughind-o din calea lor. Băieţi, încetaţi, pe bune!
Săgeţile erau mai scurte decât floretele, dar cu câţiva centimentri mai lungi decât cele obişnuite. Erau uşoare ca fulgul, dar dure ca diamantul, iar dacă Daniel şi Miles erau foarte, foarte atenţi, aveau să reuşească să scape cu viaţă. Oarecum, cu ajutorul lui Miles, Daniel ar fi putut să se elibereze de trecutul său.
Spintecă aerul cu săgeata, înaintând câţiva paşi către nefilim. Miles respinse lovitura lui Daniel, iar săgeata lui ricoşă spre dreapta. Când săgeţile se ciocniră, nu produseră clinchetul metalic pe care îl fac floretele, ci un zgomot înfundat, puternic, ce reverberă departe, în munţi, şi zgudui pământul de sub picioarele lor.
— Lecţiile de scrimă nu au fost inutile, spuse Daniel în timp ce săgeata lui se încrucişă în aer cu a lui Miles. Te-au pregătit pentru un asemenea moment.
— O clipă, gemu Miles în timp ce făcea un salt înainte, rotindu-şi săgeata în aer, până alunecă peste a lui Daniel. Pentru care moment?
Braţele lui se încordară. Săgeţile îngheţară, încrucişate în aer.
— Am nevoie să mă eliberezi de o încarnare mai veche pe care am îngemănat-o în sufletul meu, spuse Daniel cu simplitate.
— Ce nai… murmură Shelby de pe margine.
Pe faţa lui Miles se citea confuzia. Braţele lui şovăiră. Scăpă săgeata care căzu cu un zăngănit pe pământ. Trase aer în piept şi bâjbâi după ea, uitându-se îngrozit la Daniel.

— Nu vin după tine, spuse Daniel. Tu trebuie să vii după mine.
Reuşi să schiţeze un rânjet provocator. Haide. Recunoaşte că vrei. Îţi doreşti asta de multă vreme.
Miles atacă, ţinând arma ca pe o săgeată, nu ca pe o sabie. Daniel era pregătit, înclinându-se la ţanc şi răsucinduse pentru a-şi ciocni săgeata de a lui Miles.
Erau încleştaţi unul de celălalt: Daniel cu săgeata aţintită peste umărul lui Miles, folosindu-şi forţa pentru a-l bloca pe băiatul nefilim, şi Miles cu săgeata la câţiva centimetri de inima lui Daniel.
— Mă vei ajuta? întrebă Daniel.
— Nouă ce ne iese din chestia asta? întrebă Miles.
Daniel trebui să se gândească puţin la răspuns.
— Fericirea lui Luce, spuse el, în cele din urmă.
Miles nu spuse nici da, nici nu.
— Acum — vocea lui Daniel ezită pe măsură ce dădea instrucţiunile — trage, cu mare grijă, o linie dreaptă mai jos de coşul pieptului. Să nu străpungi pielea, că mă omori.
Miles transpira. Era alb la faţă. Aruncă o privire spre Shelby.
— Fă-o, Miles, murmură ea.
Săgeata tremura. Totul era în mâinile băiatului. Vârful tocit al săgeţii atinse pielea lui Daniel şi coborî.
— Of, Doamne! Buzele lui Shelby se strânseră de groază. Năpârleşte.
Daniel se simţea de parcă i s-ar fi luat un strat de piele de pe oase. Corpul avatarului său din trecut se separa încet de al său. Veninul separării curgea prin el, pătrunzând adânc în ţesuturile aripilor. Durerea era atât de cumplită, încât îi provoca greaţă, învolburându-se şi răspândindu-se adânc înăuntrul lui, ca o maree. Vederea i se înceţoşă; un ţiuit îi umplu urechile. Săgeata din mână îi căzu pe pământ. Apoi, dintr-odată, simţi un ghiont puternic şi o gură de aer rece, tăios. Un geamăt prelung şi două bufnituri, după care… vederea i se limpezi. Ţiuitul încetă. Simţi uşurare şi simplitate.
Era liber.
Miles zăcea pe pământ dedesubtul lui, cu pieptul ridicat. Săgeata din mâna lui Daniel dispăruse. Daniel se răsuci şi dădu de o fantomă a avatarului său din trecut în spatele lui, cu pielea cenuşie şi corpul ca al unui duh, cu ochii şi dinţii negri ca tăciunele, ţinând strâns în mână săgeata. Silueta îi tremura în

vântul fierbinte, ca imaginea pe un televizor scurtcircuitat.
— Îmi pare rău, spuse Daniel, înaintând şi apucându-şi avatarul din trecut de baza aripilor.
Când Daniel ridică în aer umbra sinelui său, îşi simţi corpul slăbit şi împuţinat. Degetele lui găsiră portalul străvechi al mesagerului, prin care cei doi Daniel călătoriseră chiar înainte ca acesta să se destrame.
— Va veni şi ziua ta, îi spuse.
Apoi, îl aruncă pe şinele său din trecut înapoi în mesager.
Privi cum vidul se estompează în soarele fierbinte. Corpul iscă un şuier prelungit la rostogolirea sa în timp, ca şi cum ar fi căzut de pe o stâncă. Mesagerul se rupse în mii de fărâme şi dispăru.
— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Shelby, ajutându-l pe Miles să se ridice în picioare.
Nefilimul era alb ca o stafie, privindu-şi nedumerit mâinile, întorcându-le de pe o parte pe alta şi cercetându-le de parcă nu le mai văzuse niciodată până atunci.
Daniel se întoarse spre Miles.
— Mulţumesc.
Ochii albaştri ai băiatului nefilim arătau înflăcăraţi şi îngroziţi deopotrivă, ca şi cum ar fi vrut să-l bombardeze pe Daniel cu întrebări despre ceea ce tocmai se întâmplase, dar nu voia să-şi arate entuziasmul. Shelby era mută de uimire, ceea ce nu se mai întâmplase până atunci.
Daniel îl dispreţuise pe Miles până atunci. Fusese agasat de Shelby, care practic îi condusese pe Proscrişi direct la Luce. Dar, în acel moment, sub măslin, putu să înţeleagă de ce se împrietenise Luce cu cei doi. Şi era bucuros.
Un corn jelea în depărtare. Miles şi Shelby tresăriră.
Era un şofar, un corn de berbec sacru, care scotea un sunet lung, nazal, folosit deseori la anunţarea slujbelor religioase şi a festivalurilor. Până atunci, Daniel nu studiase împrejurimile suficient de mult pentru a-şi da seama unde se aflau.
Stăteau toţi trei la umbra întunecată a măslinului, în vârful unui deal mic. În faţa lor, la poalele dealului se afla o vale largă şi netedă, de un maro-roşcat, acoperită de iarbă înaltă, care nu fusese niciodată tăiată de mâna omului. În mijlocul văii era o fâşie verde îngustă, unde creşteau flori sălbatice, de-a lungul unui râu îngust.
Chiar la est de albia râului se afla o tabără de corturi înghesuite,

care dădeau spre o clădire mai mare, pătrată, din piatră albă, cu acoperişul din nuiele împletite. Sunetul puternic al şofarului venea negreşit de la acel templu.
Un şir de femei în mantii colorate, ce le ajungeau până la glezne, erau într-un du-te-vino continuu înăuntrul şi în afara templului. Purtau urcioare de lut şi tăvi din bronz pline cu mâncare, ca şi cum ar fi pregătit o petrecere.
— Oh, spuse Daniel cu voce tare, simţind cum îl pătrunde o melancolie profundă.
— Oh ce? întrebă Shelby.
Daniel apucă gluga hanoracului de camuflaj al lui Shelby.
— Dacă o cauţi pe Luce aici, nu o vei găsi. E moartă. A murit acum o lună.
Miles aproape că se înecă.
— Vrei să spui Luce din această existenţă, zise Shelby, nu Luce a noastră. Corect?
— Luce a noastră, Luce a mea… niciuna dintre ele nu i aici. Nu a ştiut niciodată de existenţa acestui loc, aşa că mesagerii ei nu o vor aduce aici. Nici ai voştri nu ar fi făcut-o.
Shelby şi Miles schimbară o privire.
— Spui că o cauţi pe Luce, repetă Shelby, dar dacă ştii că nu-i aici, de ce mai stai cu noi?
Daniel privi peste umărul lor, către valea de dedesubt.
— Treburi neterminate.
— Cine-i aia? întrebă Miles arătând spre o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă, albă. Era înaltă şi zveltă, cu păr roşcat ce strălucea în lumina soarelui. Rochia era decoltată şi lăsa să i se vadă pielea aurie. Fredona ceva gingaş şi încântător, un fragment dintr-un cântec pe care abia îl puteau auzi.
— Este Lilith, spuse încet Daniel. Urmează să se mărite astăzi.
Miles făcu câţiva paşi de-a lungul unei poteci ce cobora de la măslin spre valea unde se înălţa templul, cam la 30 de metri sub ei, ca să aibă o vedere mai bună.
— Miles, aşteaptă! Shelby se repezi după el. Nu e ca atunci când eram în Vegas. Este un… alt timp, sau ce-o fi. Nu poţi să te holbezi, pur şi simplu, la o tipă mişto şi să te învârţi pe-aici ca şi cum locul ăsta ţi-ar aparţine.
Se întoarse spre Daniel căutând ajutor.
— Staţi ghemuiţi jos, îi instrui Daniel. Rămâneţi la adăpostul ierbii. Şi opriţi-vă când vă spun eu.

Coborâră cu grijă pe cărarea şerpuitoare, oprindu-se, în cele din urmă, lângă malul râului, în aval faţă de templu. Toate corturile din micuţa aşezare erau împodobite cu ghirlande de gălbenele şi flori de coacăze negre. De la distanţa aceea auzeau vocile lui Lilith şi ale fetelor care o ajutau să se pregătească pentru nuntă. Fetele râdeau şi cântau împreună cu Lilith, în timp ce îi împleteau părul lung, roşcat într-o cunună în jurul capului.
Shelby se întoarse spre Miles.
— Nu arată cam ca Lilith din clasa noastră de la Shoreline?
— Nu, spuse Miles. Privi mireasa preţ de o clipă. OK, poate un pic. Ciudat!
— Luce nu a pomenit-o probabil niciodată, îi explică Shelby lui Daniel. Este o mare javră, venită din Iad.
— E logic, spuse Daniel, Lilith a voastră s-ar putea trage din acelaşi şir lung de femei diabolice. Toate sunt descendente ale mamei originare Lilith. A fost prima soţie a lui Adam.
— Adam a avut mai multe soţii? întrebă Shelby nedumerită. Şi cum rămâne cu Eva?
— Înainte de Eva.
— Pre-Eva? Nu se poate.
Daniel încuviinţă din cap.
— Nu erau căsătoriţi de mult când Lilith l-a părăsit. I-a frânt inima. A aşteptat-o multă vreme, dar, în cele din urmă, a întâlnit-o pe Eva. Iar Lilith nu l-a iertat niciodată pe Adam că a uitat-o. Şi-a petrecut restul zilelor rătăcind pe pământ şi blestemând familia pe care Adam a avut-o cu Eva. Iar descendenţii ei… câteodată pornesc pe drumul cel bun, dar alteori… Ei bine, aşchia nu sare niciodată cu adevărat departe de trunchi.
— Ce aiurea, spuse Miles, în ciuda faptului că părea hipnotizat de frumuseţea lui Lilith.
— Vrei să spui că Lilith Clout, fata care mi-a dat foc la păr în clasa a noua, ar putea fi la propriu o javră din Iad? Că toate vrăjile mele voodoo asupra ei au fost îndreptăţite?
— Cred că da, ridică din umeri Daniel.
— Nicicând nu m-am simţit atât de răzbunată, râse Shelby. De ce nu am găsit povestea asta în niciuna dintre cărţile noastre de angelologie de la Shoreline?
— Ssst! Miles arătă spre templu. Lilith le părăsise pe fecioare pentru a termina de pregătit decoraţiunile pentru nuntă,

presărând maci galbeni şi albi lângă intrarea în templu, împletind panglici şi clopoţei de argint în crengile joase ale stejarilor. Apoi înaintă spre vest, înspre râu, acolo unde se ascundeau Daniel, Shelby şi Miles.
Ţinea în mână un buchet de crini albi. Când ajunse la malul râului, smulse câteva petale şi le împrăştie pe apă, continuând să cânte încetişor, ca pentru sine. Pomi apoi către nord de-a lungul malului, spre un roşcov mare şi bătrân, cu crengile aplecate spre râu.
Un băiat şedea sub el, uitându-se la cursul apei. Stătea ghemuit, cu braţele în jurul genunchilor. Cu cealaltă mână arunca pietre în apă. Ochii îi străluceau pe chipul ars de soare. Părul său negru ca pana corbului era puţin zbârlit şi încă ud după scăldat.
— Dumnezeule, este… ţipătul lui Shelby fu înăbuşit de Daniel, care îi apăsa gura cu mâna.
Acela era momentul de care se temuse.
— Da, este Cam, dar nu este Cam cel pe care îl ştii tu. Este un Cam dintr-o epocă mai timpurie. Suntem cu mii de ani în trecut.
Miles îşi miji ochii.
— Dar tot rău e.
— Nu, spuse Daniel. Nu este.
— Poftim? întrebă Shelby.
— A fost o vreme când făceam toţi parte din aceeaşi familie. Cam era fratele meu. Nu era rău, nu încă. Poate că nici acum nu e.
Din punct de vedere fizic, singura diferenţă dintre acest Cam şi cel pe care Shelby şi Miles îl ştiau era absenţa tatuajului sub forma razelor de soare de pe gât, pe care îl primise de la Satana când îşi legase soarta de Iad. Altfel, Cam arăta exact ca acum. Atât doar că faţa acestui Cam era crispată de griji. Avea o expresie pe care Daniel nu o mai văzuse la Cam de milenii.
Lilith se opri în spatele lui Cam şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său, astfel încât mâinile i se odihniră chiar deasupra inimii lui. Fără să se întoarcă sau să spună ceva, Cam se întinse şi i le prinse în căuşul palmelor. Amândoi închiseră ochii, fericiţi.
— Par să fie destul de apropiaţi, spuse Shelby. Ar trebui să… vreau să spun că… mă simt ciudat.
— Atunci, pleacă, spuse Daniel încet. Şi fără să faci scene, te rog.
Brusc, Daniel se întrerupse. Cineva se îndrepta spre Cam şi spre

Lilith.
Tânărul era înalt şi bronzat, îmbrăcat într-o robă albă, lungă, şi avea în mâini un sul de pergament. Îşi ţinea capul blond plecat, dar era, fără îndoială, Daniel.
— Nu plec.
Ochii lui Miles priviră avatarul din trecut al lui Daniel.
— Aşteaptă, credeam că tocmai l-am trimis pe tipul ăla înapoi în mesageri, spuse Shelby încurcată.
— Acela era avatarul din viitor al sinelui meu, spuse Daniel.
— Auzi la el, avatarul din viitor al sinelui meul pufni Shelby. Câţi de Daniel există, mai exact?
— A străbătut două mii de ani din viitor şi până în acest moment, care tot înseamnă o mie de ani în trecutul real. Acel Daniel nu ar fi trebuit să fie aici.
— Deci acum suntem cu trei mii de ani în trecut? întrebă Miles.
— Da, şi chiar n-ar trebui să fii aici. Daniel îl măsură pe Miles cu privirea. Dar acel avatar al meu din trecut — arătă spre băiatul care se oprise lângă Cam şi Lilith — aparţine acestui timp.
Peste râu, Lilith zâmbea.
— Ce faci, Dani?
Priveau cum Dani îngenunchează lângă cuplu şi desface sulul de pergament. Daniel îşi aduse aminte: era certificatul lor de căsătorie. Scrisese singur întreg certificatul în aramaică. Trebuia să oficieze ceremonia. Cam îl rugase asta cu luni în urmă.
Cam şi Lilith se uitau peste document. Le era bine împreună, îşi aminti Daniel. Ea îi compunea cântece şi petrecea ore în şir culegând flori sălbatice şi împletindu-le în hainele lui. El i se dăruia cu totul. O asculta povestindu-i visele ei şi o făcea să râdă când era tristă. Amândoi aveau latura lor instabilă, iar atunci când se certau, îi auzea întregul trib — dar nu se transformaseră încă în fiinţele întunecate care aveau să devină, după despărţire.
— Partea asta, chiar aici, spuse Lilith indicând un rând din text. Spune că ne vom căsători lângă râu. Dar ştii că vreau să mă căsătoresc în templu, Cam.
Cam şi Daniel schimbară o privire. Cam încercă să apuce mâna lui Lilith.
— Dragostea mea, ţi-am spus deja că nu pot.
În vocea lui Lilith se simţea iritarea.
— Refuzi să te căsătoreşti cu mine sub ochii lui Dumnezeu? în

singurul loc unde familia mea ar accepta uniunea noastră? De ce?
— Uau, murmură Shelby de pe celălalt mal. Înţeleg ce se întâmplă. Cam nu se poate căsători în templu. Nu poate nici măcar să calce în templu pentru că…
Miles începu şi el să şuşotească:
— Dacă un înger căzut intră în sanctuarul lui Dumnezeu…
— Totul izbucneşte în flăcări, încheie Shelby.
Nefilimii aveau, desigur, dreptate, dar Daniel era uimit de propria amărăciune. Cam o iubea pe Lilith, iar Lilith îl iubea pe Cam. Aveau mari şanse împreună şi, din punctul de vedere al lui Daniel, la naiba cu toate celelalte. De ce insista Lilith aşa de mult să se căsătorească în templu? De ce nu putea Cam să-i ofere o explicaţie plauzibilă pentru refuzul lui?
— Nu o să pun piciorul acolo.
Cam arătă spre templu.
Lilith era pe punctul de a izbucni în lacrimi.
— Înseamnă că nu mă iubeşti.
— Te iubesc mai mult decât am crezut vreodată că e cu putinţă, dar asta nu schimbă nimic.
Trupul subţire al lui Lilith părea că se umflă de furie. Simţea oare că era ceva mai mult în refuzul lui Cam decât, pur şi simplu, dorinţa de-a o refuza? Daniel nu credea asta.
Lilith îşi încleştă pumnii şi scoase un urlet lung, sfâşâietor. Părea că pământul se cutremură. Apoi îl apucă pe Cam de încheieturi şi îl ţintui de copac. El nici măcar nu se împotrivi.
— Bunica mea nu te-a plăcut niciodată. Braţele ei tremurau în timp ce îl reţinea. Spunea mereu cele mai îngrozitoare lucruri despre tine, iar eu te-am apărat întotdeauna. Acum văd. În ochii tăi şi în sufletul tău. Ochii ei îl străpungeau. Spune-o!
— Ce să spun? întrebă Cam îngrozit.
— Eşti un om rău. Eşti un… ştiu eu ce eşti.
Era evident că Lilith nu ştia. Se agăţa de zvonurile care zburau cu viteza fulgerului, în comunitate — că era diabolic, un vrăjitor, practicant al magiei negre. Tot ce voia era să audă adevărul de la Cam.
Cam putea să-i spună lui Lilith, Daniel ştia asta, dar nu avea să o facă. Îi era teamă.
— Nu sunt nimic din toate astea, Lilith, spuse Cam.
Acela era adevărul, şi Daniel îl ştia, dar aducea aşa de mult a

minciună. Cam era la un pas de cea mai proastă decizie pe care avea să o ia vreodată. Acela era momentul care îi frânsese atât de tare inima, încât se descompusese în ceva negru ca tăciunele.
— Lilith, o imploră Dani, îndepărtându-i mâinile de gâtul lui Cam. El nu este…
— Dani, îl preveni Cam. Indiferent ce vei spune, asta nu o să îndrepte lucrurile.
— Ai dreptate. S-a terminat. Lilith îi dădu drumul, iar Cam căzu pe spate, în ţărână. Lilith luă contractul de căsătorie şi îl aruncă în râu. Sulul se învârti încet în şuvoi şi se duse la fund. Sper să trăiesc o mie de ani şi să am o mie de fiice, astfel încât să existe mereu o femeie care să-ţi blesteme numele.
Îl scuipă în faţă, se întoarse şi fugi înapoi la templu, cu rochia albă fluturându-i în spate ca o pânză de corabie.
Faţa lui Cam se făcu albă ca veşmântul de nuntă al lui Lilith. Se întinse după mâna lui Dani ca să se poată ridica.
— Dani, ai o săgeată?
— Nu. Vocea lui Dani tremura. Nu vorbi aşa. O să vă împăcaţi, altfel…
— Am fost naiv când am crezut că aş putea scăpa nepedepsit iubind o muritoare.
— Măcar de i-ai fi spus, fu de părere Dani.
— Să-i fi spus? Ce mi s-a întâmplat mie — nouă, tuturor? Căderea şi tot ce a urmat după aceea? Cam se apropie de Dani. Poate că are dreptate în ceea ce mă priveşte. Ai auzit-o. Tot satul crede că sunt un demon. Chiar dacă ei nu folosesc întocmai cuvântul ăsta.
— Ei nu ştiu nimic.
Cam se întoarse cu spatele.
— În tot acest timp, am încercat să neg asta, dar dragostea e imposibilă, Dani.
— Nu este.
— Ba da. Pentru suflete ca ale noastre, este. O să vezi. Poate vei rezista mai mult decât mine, dar o să vezi. Amândoi trebuie să alegem, în cele din urmă.
— Nu!
— Ce repede te revolţi, frate! Cam strânse umărul lui Dani. Mă faci să mă întreb ce se întâmplă cu tine. Nu te gândeşti niciodată să… treci dincolo?

Dani ridică din umeri.
— Mă gândesc la ea şi numai la ea. Număr secundele până va fi din nou cu mine. O aleg pe ea, aşa cum ea mă alege pe mine.
— Ce însingurare!
— Nu e însingurare! se răsti Dani. Este dragoste. Dragostea pe care ţi-o doreşti şi tu…
— Am vrut să spun că eu sunt singur şi mult mai puţin nobil decât tine. În orice zi. Mi-e teamă că se va produce o schimbare.
— Nu. Acum Dani se îndreptă spre Cam. Nu o vei face.
Cam se ridică şi scuipă în ţărână.
— Nu toţi avem norocul să fim legaţi de iubită printr-un blestem.
Daniel îşi aminti de această insultă gratuită; atunci îl înfuriase. Şi totuşi, nu ar fi trebuit să spună ce a urmat:
— Hai, pleacă. Nu o să ţi se simtă lipsa.
Regretă imediat, dar era prea târziu.
Cam îşi strânse umerii şi îşi întinse braţele. Când aripile îi înfloriră pe ambele părţi ale corpului, produseră o explozie de vânt fierbinte, care se propagă peste iarba în care se ascundeau Daniel, Shelby şi Miles. Toţi trei îşi ridicară privi rea. Aripile erau masive, străluceau şi…
— Ia te uită… şopti Shelby. Nu sunt aurii!
Miles clipi.
— Cum se poate să nu fie auriu?
Bineînţeles că nefilimul era nedumerit.
împărţirea culorilor aripilor era limpede ca lumina zilei — aurii pentru demoni, argintii sau albe pentru toţi ceilalţi. Iar acel Cam pe care îl ştiau era un demon. Daniel nu avea niciun chef să-i explice lui Shelby de ce aripile lui Cam erau pure, de un alb luminos, strălucind ca diamantele, sclipind ca zăpada sărutată de soare.
Acel Cam de demult nu era încă de partea cealaltă. Era doar la un pas de…
în ziua aceea, Lilith pierduse un iubit, iar Daniel, un frate.
Din ziua aceea, aveau să fie duşmani. Ar fi putut Daniel să-l oprească? Ce-ar fi fost dacă, în loc să se îndepărteze de Cam, şi-ar fi desfăcut propriile aripi ca pe un scut, aşa cum îl vedea pe Dani făcând acum?
Ar fi trebuit să facă asta. Ar fi dat orice să poată ţâşni acum din tufişuri şi să-l oprească. Atâtea lucruri ar fi stat altfel!
Aripile lui Cam şi ale lui Dani nu aveau încă forţa de a se atrage

reciproc. Tot ce îi ţinea la distanţă în acel moment era o încăpăţânată divergenţă de opinie, o rivalitate filosofică între fraţi. Ambii îngeri se ridicară de la pământ în acelaşi timp, fiecare îndepărtându-se în altă direcţie. Atunci când Dani şi-a luat zborul spre est, iar Cam spre vest, cele trei anacronisme care se ascundeau în iarbă au fost singurele care au văzut sclipirea aurie din aripile lui Cam, ca un fulger în noapte.

Capitolul 17
Scrijelit în os
Yin, China, Qing Ming (APROXIMATIV 4 Aprilie 1046 Î.Hr.)

La capătul cel mai îndepărtat al tunelului mesagerului se zărea o strălucire copleşitoare, care îi săruta pielea ca o dimineaţă de vară petrecută la casa părintească din Georgia.
Luce îi veni în întâmpinare.
Aură dezlănţuită. Aşa numise Bill lumina arzătoare a sufletului dezgolit al lui Daniel. O simplă privire spre fiinţa pură, angelică a lui Daniel incendiase o întreagă comunitate de oameni adunaţi la sacrificiul mayaş — inclusiv pe Ix Cuat, avatarul din trecut al lui Luce.
Dar acolo se petrecuse ceva.
O clipă de uimire pură chiar înainte să moară, când Luce se simţise mai aproape de Daniel decât fusese vreodată. Nu-i păsa ce spunea Bill; recunoscuse lumina sufletului lui Daniel. Trebuia să o vadă din nou. Poate exista vreo cale să-i supravieţuiască. Trebuia măcar să încerce.
Fu aruncată din mesager în pustietatea rece a unui dormitor imens.
Camera era de cel puţin zece ori mai mare decât orice cameră pe care o văzuse Luce vreodată şi totul în ea era somptuos. Podelele erau lucrate din marmura cea mai fină şi acoperite de piei de animale, una dintre ele având capul intact al unui tigru. Patru coloane de lemn susţineau un tavan mansardat din paie împletite. Pereţii erau din nuiele de bambus. Lângă fereastra deschisă era un pat mare cu baldachin şi cearşafuri de mătase de un verde auriu.
Pe pervazul ferestrei se afla un telescop micuţ. Luce îl ridică, dând la o parte draperia de mătase aurie pentru a privi afară. Simţi telescopul rece şi greu când îl duse la ochi.

Privind în jos de la etajul al doilea, văzu că se afla în mijlocul unui oraş mare înconjurat de ziduri. Un labirint de drumuri de piatră lega nişte clădiri înghesuite care arătau ca vechile locuinţe de nuiele şi chirpici. Aerul era cald şi mirosea plăcut a flori de cireş. O pereche de granguri zbura pe cerul albastru.
Luce se întoarse spre Bill.
— Unde suntem? Locul ăsta pare la fel de străin ca lumea mayaşilor — şi la fel de îndepărtat în timp.
El ridică din umeri şi dădu să vorbească, dar…
— Şşşt, şopti Luce.
Adulmecă în jur.
Cineva plângea încetişor. Luce se întoarse spre locul de unde veneau sunetele. Acolo, prin arcada din latura îndepărtată a camerei, auzi din nou un zgomot.
Luce se îndreptă spre arcadă, plutind desculţă pe podeaua de piatră. Ecoul suspinului o chema într-acolo. Un pasaj îngust ducea spre o altă încăpere, în formă de peşteră. Nu existau ferestre, iar tavanul jos era slab luminat de opaiţe de bronz. Putu să distingă un bazin mare de piatră şi o măsuţă lăcuită, plină de flacoane din ceramică neagră cu uleiuri aromate, ce răspândeau un miros cald şi parfumat în toată camera. În colţul camerei era un şifonier uriaş sculptat în jad. Dragonii verzui gravaţi pe uşile şifonierului priveau ironic spre Luce, de parcă ştiau tot ceea ce ea nu ştia.
Iar în mijlocul camerei, întins pe podea, era un om mort.
Înainte ca Luce să poată vedea şi altceva, fu orbită de o lumină strălucitoare care se îndrepta spre ea. Era aceeaşi strălucire pe care o percepuse din cealaltă parte a mesagerului.
— Ce e lumina aceea? îl întrebă pe Bill.
— Aia… ăăă, o vezi? Bill părea surprins. Acela e sufletul tău. Încă un mod de a-ţi recunoaşte versiunile din trecut, atunci când acestea diferă de tine ca înfăţişare. Făcu o pauză. Nu ai mai observat-o niciodată înainte?
— E prima dată, cred.
— Uau, spuse Bill. Ăsta-i un semn bun. Faci progrese.
Brusc, Luce se simţi împovărată şi istovită.
— Credeam că o să fie Daniel.
Bill îşi drese glasul ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu.
Lumina străluci încă o clipă, apoi dispăru atât de brusc, încât

Luce nu văzu nimic pe moment, până când ochii i se obişnuiră.
— Ce faci aici? întrebă o voce cu asprime.
În mijlocul camerei, acolo unde înainte fusese lumina, se afla o chinezoaică zveltă, drăguţă, de vreo şaptesprezece ani — prea tânără şi prea elegantă pentru a păzi cadavrul bărbatului. Părul negru îi atârna până la mijloc, contrastând cu veşmântul alb de mătase, lung până la pământ. Aşa delicată cum era, părea genul de fată care nu se dădea în lături de la o luptă.
— Deci aceea eşti tu, şopti Bill la urechea lui Luce. Numele tău este Lu Xin şi ai trăit lângă capitala Yin. Suntem la sfârşitul dinastiei Shang, pe la 1000 î.Hr. În caz că vrei să faci însemnări în albumul de amintiri.
Luce îi păru probabil nebună lui Lu Xin, dând buzna aici îmbrăcată într-o piele pârlită de animal şi purtând un colier de os, cu părul încurcat şi răvăşit. Cât timp trecuse de când nu se mai uitase într-o oglindă? De când nu mai făcuse o baie? în plus, vorbea cu un gargui invizibil.
Pe de altă parte, nici Lu Xin nu părea mai întreagă la minte, în timp ce păzea un tip mort şi-i aruncă priviri duşmănoase lui Luce.
O, Doamne! Luce nu observase cuţitul de jad cu mânerul încrustat cu turcoaz şi mica baltă de sânge din mijlocul podelei de marmură.
— Ce să… începu să-l întrebe pe Bill.
— Hei, tu! Vocea lui Lu Xin era surprinzător de puternică. Ajută-mă să ascund cadavrul ăsta.
Părul bărbatului mort era alb la tâmple; părea să aibă în jur de şaizeci de ani şi arăta suplu şi musculos sub numeroasele mantii sofisticate şi sub pelerinele brodate, cu care era îmbrăcat.
— Eu… ăăă. Nu prea cred…
— De îndată ce vor afla că împăratul e mort, vom fi moarte, la rândul nostru.
— Ce? întrebă Luce. Eu?
— Tu, eu şi cea mai mare parte a oamenilor dinăuntrul acestor ziduri. Unde altundeva vor găsi cele o mie de victime de sacrificiu care trebuie îngropate împreună cu despotul? Fata îşi şterse lacrimile de pe obraji cu degetele subţiri, încărcate de inele de jad. Mă ajuţi sau nu?
La cererea fetei, Luce se urni din loc să o ajute să ridice picioarele împăratului. Lu Xin se pregăti să-l apuce de subsuori.

— Împăratul, spuse Luce rostind cuvintele în dialectul dinastiei Shang, ca şi cum le-ar fi vorbit dintotdeauna. Era cumva…
— Nu-i aşa cum pare. Lu Xin scânci sub greutatea cadavrului. Împăratul era mai greu decât părea. Nu l-am omorât eu. Cel puţin nu… Făcu o pauză. Nu fizic. Era deja mort când am intrat în cameră. Pufni cu dispreţ. S-a înjunghiat în inimă. Obişnuiam să spun că nu are inimă, dar mi-a dovedit că m-am înşelat.
Luce se uită la faţa bărbatului. Avea un ochi deschis. Gura îi era schimonosită grotesc. Arăta de parcă ar fi murit în chinuri groaznice.
— Era tatăl tău?
Între timp ajunseseră la şifonierul mare de jad. Lu Xin ţinu uşa deschisă cu coapsa, făcu un pas înapoi şi împinse înăuntru partea de sus a corpului bărbatului.
— Urma să fie soţul meu, spuse ea cu răceală. Unul îngrozitor. Strămoşii şi-au dat consimţământul pentru căsătoria noastră, dar eu nu. Dacă eşti o fire romantică, bărbaţii mai în vârstă, bogaţi şi puternici nu-s deloc o binecuvântare. O cercetă pe Luce, care depuse încet picioarele regelui în fundul şifonierului. Dar tu de pe ce meleaguri vii, dacă n-a ajuns până la tine vestea logodnei împăratului? Lu Xin observase hainele mayaşe ale lui Luce. Nu îi plăcură. Se luă de tivul fustei scurte, maro. Te-au angajat ca să joci la nunta noastră? Eşti un fel de dansatoare? Un clovn?
— Nu chiar.
Luce îşi simţi obrajii ca focul în timp ce îşi trăgea fusta mai jos, pe coapse.
— Uite ce-i, nu putem să-i lăsăm pur şi simplu corpul aici. Cineva îl va descoperi. Vreau să spun că e împăratul, nu? Şi e sânge peste tot.
Lu Xin se îndreptă spre dulapul sculptat cu dragoni şi scoase de acolo o mantie de mătase stacojie. Se lăsă în genunchi şi rupse o fâşie mare de material. Era o mantie foarte frumoasă, din mătase fină, brodată cu flori mici, negre în partea de sus. Dar Lu Xin nu ezită să şteargă podeaua de sânge cu ea. Înşfăcă o altă mantie, albastră, şi o azvârli spre Luce ca să o ajute la ştersul podelei.
— În regulă, spuse Luce, bine, a mai rămas cuţitul.
Arătă spre pumnalul de bronz sclipitor mânjit până la mâner cu sângele împăratului.
Cât ai clipi, Lu Xin strecură cuţitul într-un pliu al rochiei. Ridică

ochii spre Luce de parcă ar fi spus: Mai e ceva?
— Ce-i acolo?
Luce arătă spre ceea ce părea a fi vârful unei carapace micuţe de ţestoasă. O văzuse căzând din mâna împăratului, când îi mutau corpul.
Lu Xin era în genunchi. Aruncă jos cârpa îmbibată în sânge şi luă carapacea în căuşul palmelor.
— Osul-oracol, spuse încet. Mai însemnat decât orice împărat.
— Ce este?
— Acesta deţine răspunsuri de la Zeitatea Supremă.
Luce păşi mai aproape, îngenunchind ca să vadă obiectul care avusese un asemenea efect asupra fetei. Osul-oracol nu era decât o carapace de ţestoasă, dar era mic, lucios şi neîntinat. Când se aplecă să îl privească mai de aproape, Luce văzu că cineva pictase nişte linii negre, delicate, pe partea netedă de sub carapace.
Îmi este Lu Xin credincioasă sau iubeşte pe un altul?
Lacrimi proaspete ţâşniră din ochii lui Lu Xin, o fisură în masca de hotărâre rece pe care i-o arătase lui Luce.
— I-a întrebat pe străbuni, şopti închizând ochii. Ei trebuie să-i fi spus despre trădarea mea. Eu… eu nu m-am putut abţine.
Daniel. Vorbea cu siguranţă despre Daniel. O dragoste secretă, pe care o ascunsese de împărat. Dar nu fusese în stare să o ascundă suficient de bine.
Inima lui Luce bătea alături de cea a lui Lu Xin. Înţelegea ce simţea fata, cu fiecare fibră a sufletului ei. Împărtăşeau o dragoste pe care niciun împărat nu le-o putea răpi, pe care nimeni nu o putea distruge. O dragoste mai puternică decât legile naturii.
O cuprinse pe Lu Xin într-o îmbrăţişare strânsă.
Şi simţi podeaua prăbuşindu-se sub ele.
Nu avusese de gând să facă asta! Dar stomacul i se strânsese deja, iar perspectiva i se schimbase şi se văzu pe sine din exterior, străină şi sălbatică, agăţându-se bine de avatarul ei din trecut. Apoi, camera încetă să se mai învârtă, iar Luce rămase singură, strângând osul-oracol în mână. Se întâmplase. Devenise Lu Xin.
— Dispar trei minute şi devii tridimensională? spuse Bill ţâfnos când reapăru. Nu poate un gargui să savureze şi el un ceai de iasomie în linişte fără să o găsească apoi pe cea pe care o are în

grijă săpându-şi singură mormântul? Te-ai gândit măcar la ce se va-ntâmpla atunci când gărzile vor bate la uşa aia?
Se auzi un ciocănit puternic în uşa mare de bambus din camera principală.
Luce sări în sus. Bill îşi încrucişă braţele la piept.
— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, spuse. Apoi strigă pe o voce stridentă şi afectată: Vai, Bill! Ajută-mă, Bill, ce mă fac acum? Nu m-am gândit să te întreb înainte să dau de bucluc, Bill!
Dar Luce nu trebuia să-l întrebe nimic pe Bill. Mintea lui Lu Xin începu să se lumineze. Ştia că acea zi nu avea să fie marcată doar de sinuciderea unui împărat netrebnic, ci şi de ceva chiar mai important, mai întunecat, mai sângeros — o ciocnire uriaşă între armate. Acea bătaie în uşă? Era consiliul împăratului, care aştepta să-l însoţească pe câmpul de luptă, unde avea să conducă trupele în bătălie.
Dar împăratul era mort şi îndesat într-un dulap.
Iar Luce era în corpul lui Lu Xin, ascunsă în apartamentele regale. Dacă aveau să o găsească acolo singură…
— Majestatea Voastră. Bătăile puternice răsunau în cameră. Vă aşteptăm ordinele.
Luce stătea în picioare foarte calmă, în mantia de mătase a lui Lu Xin. Nu mai exista niciun împărat Shang.
Sinuciderea lui lăsase dinastia fără împărat, templele fără Mare Preot şi armata fără general, chiar înainte de o bătălie pentru menţinerea dinastiei.
— Cam prost momentul pentru uciderea împăratului, spuse Bill.
— Ce să fac?
Luce se întoarse la dulapul cu dragoni, înfiorându-se la vederea cadavrului. Gâtul îi era îndoit într-un unghi nefiresc, iar sângele de pe piept se usca, devenind roşu-cafeniu. Lu Xin îl urâse pe împărat cât fusese în viaţă. Luce ştia acum că lacrimile pe care le vărsase nu erau lacrimi de tristeţe, ci de teamă pentru ce avea să se întâmple cu dragostea ei.
Până în urmă cu trei săptămâni, Lu Xin trăise la plantaţia de mei a părinţilor ei, pe malurile fluviului Huan. Într-o după-amiază, trecând prin valea fluviului cu şareta lui strălucitoare, împăratul o zărise pe Lu Xin la muncile câmpului. Hotărâse că o place. A doua zi, doi soldaţi sosiseră la uşa ei. Fusese nevoită să-şi părăsească familia şi căminul. Fusese nevoită să-l părăsească şi pe De, pescarul tânăr şi frumos din satul învecinat.

Înainte de convocarea împăratului, De îi arătase lui Lu Xin cum să pescuiască folosind perechea lui de cormorani domestici; trebuia să le lege uşor o bucată de sfoară în jurul gâtului, astfel încât să poată prinde mai mulţi peşti, dar fără să-i înghită. Urmărindu-l pe De cum scoate cu blândeţe peştii din gâtul simpaticelor păsări, se îndrăgostise de el. În dimineaţa următoare, fusese nevoită să-şi ia rămas-bun de la el. Pentru totdeauna.
Sau aşa crezuse.
Trecuseră nouăsprezece apusuri de când Lu Xin îl văzuse pe De, şapte apusuri de când primise o scrisoare făcută sul, cu veşti proaste de acasă: De şi alţi câţiva băieţi de pe plantaţiile învecinate fugiseră să se alăture armatei rebele, iar imediat după plecarea lui, oamenii împăratului trecuseră prin foc şi sabie tot satul, căutându-i pe dezertori.
Dat fiind că împăratul era mort, bărbaţii dinastiei Shang nu aveau să-i arate milă lui Lu Xin, iar ea nu avea să îl găsească niciodată pe De, nu avea să se reunească cu Daniel.
Consiliul nu trebuia să afle că împăratul murise.
Şifonierul era ticsit cu veşminte exotice, colorate, dar un singur obiect îi atrase atenţia: un coif mare, rotund. Era greu, făcut în cea mai mare parte din curele groase, unite prin cusături strânse. În partea din faţă avea o placă netedă de bronz, împodobită cu un dragon care scuipa foc. Dragonul era simbolul zodiacal al anului de naştere al împăratului.
Bill zbură spre ea.
— Ce faci cu coiful împăratului?
Luce îşi puse coiful pe cap, strângându-şi părul negru. Apoi deschise cealaltă parte a şifonierului, entuziasmată şi tulburată de ce se afla acolo.
— Acelaşi lucru pe care îl fac şi cu armura împăratului, spuse ea strângând un morman greu de obiecte în braţe.
Îmbrăcă o pereche de pantaloni largi din piele, o tunică groasă, o pereche de mănuşi din zale, papuci de piele care erau, desigur, prea mari, dar pe care trebuia să-i potrivească cumva, şi o platoşă din plăci de metal suprapuse. Acelaşi dragon negru ce scuipa foc de pe coif era brodat şi pe faţa tunicii. Era greu de crezut că cineva putea duce un război sub greutatea acelor haine, dar Lu Xin ştia că împăratul nu se lupta cu adevărat — el doar conducea bătăliile din carul său de luptă.

— Nu e momentul să te joci de-a îmbrăcatul. Bill o împunse cu gheara. Nu poţi să ieşi cu hainele astea pe tine.
— De ce nu? Aproape că mi se potrivesc.
Îndoi partea de sus a pantalonilor ca să-i poată strânge la brâu. Lângă bazinul cu apă găsi o oglindă grosolană de cositor lustruit, încadrată de o ramă din bambus. În imaginea reflectată în oglindă, faţa lui Lu Xin era ascunsă de placa groasă de bronz a coifului. Corpul ei părea mătăhălos şi puternic sub armura de piele.
Luce ieşi din cameră şi se întoarse în dormitor.
— Stai! Ce le vei spune despre împărat?
Luce se întoarse spre Bill şi ridică coiful de piele greu, astfel încât el să-i poată vedea ochii.
— Eu sunt împăratul acum.
Bill clipi, dar de data asta nu încercă să riposteze.
Luce simţi că prinde forţe noi. Îşi dădu seama că nici Lu Xin n-ar fi făcut altceva decât să se deghizeze în şeful armatei. Fiind un soldat de rând, De avea să fie, desigur, în linia întâi a frontului. Iar ea avea de gând să-l găsească.
Se auzi o nouă bătaie în uşă.
— Împărate Shang, armata Zhou avansează. Este nevoie de prezenţa Majestăţii Voastre.
— Cred că cineva îţi vorbeşte, împărate.
Vocea lui Bill se schimbase. Era gravă şi iritată, şi producea ecouri atât de brutale în jurul camerei, încât Luce tresări, dar nu se întoarse să se uite la el. Trase zăvorul greu de bronz şi descuie uşa groasă de bambus.
Trei bărbaţi în uniforme de război viu colorate, în roşu şi galben aprins, o salutară nerăbdători. Luce îi recunoscu imediat pe cei trei consilieri foarte apropiaţi ai regelui: Hu, cel cu dinţii mici şi cu ochii înguşti şi îngălbeniţi, Cui, cel mai înalt, lat în umeri şi cu ochii depărtaţi, şi Huang, cel mai tânăr şi mai binevoitor din consiliu.
— Împăratul este deja îmbrăcat pentru război, spuse Huang, privind atent peste capul lui Luce, în camera goală, împăratul arată… diferit.
Luce înlemni. Ce să spună? Nu auzise niciodată vocea împăratului mort şi nu se pricepea deloc să joace teatru.
— Da.
Hu era de acord cu Huang.

— Arată bine odihnit.
După un oftat adânc de uşurare, Luce încuviinţă crispată din cap, atentă să nu-i cadă coiful.
Cei trei bărbaţi îl invitară pe împărat — adică pe Luce — să păşească pe holul de marmură. Huang şi Hu o flancau, murmurând pe o voce joasă despre moralul scăzut al soldaţilor. Cui mergea chiar în spatele lui Luce, făcând-o să se simtă nelalocul ei.
Palatul nu se mai sfârşea — tavane înalte, înclinate, toate de un alb strălucitor, aceleaşi statui de jad şi onix la fiecare pas, aceleaşi oglinzi în ramă de bambus pe toţi pereţii. Când, în sfârşit, trecură ultimul prag, păşind în dimineaţa cenuşie, Luce văzu şareta roşie de lemn în depărtare şi simţi cum i se înmoaie genunchii.
Trebuia să-l găsească pe Daniel în această viaţă, dar ideea de a intra în luptă o îngrozea.
Când ajunse la şaretă, membrii consiliului făcură plecăciuni şi îi sărutară mănuşa de fier. Era recunoscătoare pentru mănuşile cu zale, dar tot se trase repede înapoi, de teamă că strângerea de mână ar fi putut să o dea de gol. Huang îi dădu o lance lungă cu mâner de lemn, prevăzută cu un cârlig de câţiva centimetri sub vârf.
— Halebarda Majestăţii Voastre.
Luce fu cât pe ce să scape din mână obiectul greu.
— O să vă conducă la punctul de observaţie, mai sus de linia frontului, spuse el. Noi vom veni din spate cu cavaleria şi ne vom întâlni cu Majestatea Voastră acolo.
Luce se întoarse la şaretă. Era, de fapt, o platformă de lemn pe o osie lungă cu două roţi mari de lemn, trasă de doi armăsari negri uriaşi. Şareta era făcută din lemn roşu lăcuit şi avea destul spaţiu pentru trei oameni aşezaţi sau în picioare. Mai avea un umbrar de piele şi perdele care puteau fi date la o parte în timpul bătăliei, dar în acel moment erau trase, oferind pasagerului puţină intimitate.
Luce urcă, trecu printre perdele şi se aşeză. Cabina era căptuşită cu piei de tigru. Un vizitiu cu mustaţă subţire luă frâiele, şi un alt soldat, cu ochii somnoroşi şi cu o toporişcă, urcă şi rămase în picioare alături de ea. Sub loviturile biciului, caii o luară la galop şi Luce simţi că roţile de sub ea încep să se învârtă.

După ce trecură de porţile înalte şi solemne ale palatului, soarele străpunse vălătucii de ceaţă şi lumină o întindere imensă şi verde de pământ cultivat, spre vest. Peisajul era foarte frumos, dar Luce era prea agitată ca să se bucure de el.
— Bill, şopti ea. Ajutor!
Niciun răspuns.
— Bill?
Aruncă o privire după perdele, dar asta nu făcu decât să atragă atenţia soldatului cu privirea plecată, care era, probabil, garda de corp a împăratului pe parcursul călătoriei.
— Majestatea Voastră, vă rog, trebuie să insist, pentru siguranţa Luminăţiei Voastre…
Îi făcu semn lui Luce să se retragă.
Luce oftă şi se lăsă din nou pe spate în scaunul capitonat al şaretei. Străzile pavate ale oraşului trebuiau să se fi terminat, pentru că drumul începuse să fie extrem de accidentat. Luce se lovi de scaun, simţindu-se ca într-un montagne russe de lemn. Degetele ei apucară strâns blana moale a pielii de tigru.
Bill nu fusese de acord ca ea să facă asta. O pedepsea dând bir cu fugiţii tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de ajutorul lui?
Genunchii îi tresăltau la fiecare groapă de pe drum. Nu avea absolut nicio idee cum să-l găsească pe De. Dacă gărzile împăratului nu o lăsaseră nici măcar să privească dincolo de o perdea, cum să o lase să se apropie măcar de linia întâi?
Şi totuşi…
Odată, cu mii de ani în urmă, avatarul ei din trecut stătuse singur în această şaretă, deghizată în împăratul decedat.
Luce simţea asta — chiar dacă nu ar fi pătruns în corpul ei din trecut, Lu Xin ar fi fost acum tot aici.
Fără ajutorul vreunui gargui ciudat şi răutăcios. Şi, mai important, fără toate lucrurile pe care Luce le învăţase până acum în călătoria ei. Văzuse aura dezlănţuită a lui Daniel, la Chichen Itzâ. Asistase şi, în cele din urmă, înţelesese profunzimile blestemului său în Londra. Îl văzuse trecând de la sinucidere, în Tibet, la salvarea ei dintr-o viaţă îngrozitoare la Versailles. Îl privise adormind, copleşit de durerea provocată de moartea ei, în Prusia, de parcă fusese cuprins de vrajă. Îl văzuse îndrăgostindu-se de ea chiar şi atunci când era doar o copilă şi imatură, în Helston. Atinsese cicatricele aripilor lui în Milano şi

înţelesese la câte renunţase în Rai doar pentru ea. Văzuse privirea chinuită din ochii lui, când o pierduse în Moscova, aceeaşi suferinţă iar şi iar.
Avea o datorie faţă de el: să rupă blestemul.
Şareta se opri hurducăindu-se, iar Luce aproape că fu azvârlită de pe scaun. Afară se auzea un zgomot asurzitor de copite, ceea ce era ciudat, pentru că şareta rămăsese nemişcată.
Mai era cineva afară.
Luce auzi un zăngănit de metal şi un geamăt prelung de durere. Şareta fu zdruncinată cu putere. Ceva greu lovi pământul.
Apoi, alte zăngănituri, alte gemete, un ţipăt şi o nouă bufnitură.
Mâinile ei tremurau. Luce trase foarte puţin perdelele la o parte şi îl văzu pe soldatul cu ochii adormiţi zăcând la pământ într-o baltă de sânge.
Şareta împăratului fusese prinsă într-o ambuscadă.
Perdelele din faţa ei fură date în lături de unul dintre rebeli.
Luptătorul străin ridică sabia.
Luce nu se putu stăpâni şi ţipă.
Sabia ezită în aer, iar apoi Luce fu năpădită de cel mai cald sentiment, care îi invadă venele, liniştindu-i nervii şi calmându-i bătăile inimii.
Luptătorul de pe şaretă era De.
Coiful de piele îi acoperea părul negru, lung până la umeri, dar îi lăsa chipul minunat la vedere. Ochii lui violeţi ieşeau în evidenţă pe chipul luminos, măsliniu. Părea dezorientat şi plin de speranţă, în acelaşi timp. Sabia era scoasă, dar o ţinea ca şi cum simţea că nu trebuia să lovească. Luce îşi scoase repede coiful de pe cap şi îl trânti pe scaun.
Părul negru i se revărsă ca o cascadă de bucle acoperindu-i platoşa. Vederea i se înceţoşă în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi.
— Lu Xin?
De o strânse tare în braţe. Nasul lui îl atinse uşor pe al ei, şi Luce îşi lipi obrazul de al lui, simţind căldură şi siguranţă. El era tot numai un zâmbet, iar ea îşi ridică privirea şi îi sărută buzele frumos arcuite. De răspunse sărutului ei cu lăcomie, iar Luce absorbi fiecare clipă minunată, simţindu-i apăsarea corpului, dorindu-şi să nu fi existat acea armură grea între ei.
— Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd, spuse De cu blândeţe.

— Aş putea să spun acelaşi lucru despre tine, zise ea. Ce faci aici?
— Când mi-am unit forţele cu rebelii Zhou, am jurat să-l omor pe împărat şi să te aduc înapoi.
— Împăratul este… ah, nimic din toate astea nu mai contează, şopti Luce, sărutându-i obrajii şi pleoapele, cuprinzându-i gâtul cu palmele.
— Nimic nu mai contează, spuse De. În afară de faptul că sunt cu tine.
Luce încercă să-şi amintească aura lui strălucitoare din Chichen Itzâ. Fiecare dintre aceste vieţi diferite, din timpuri şi locuri atât de îndepărtate, îi confirma cât de mult îl iubeşte. Legătura dintre ei era indestructibilă — era limpede din felul cum se priveau, din felul cum îşi citeau gândurile, din felul în care unul îl făcea pe celălalt să se simtă întreg.
Dar cum putea ea să uite blestemul de care suferiseră o veşnicie? Şi misiunea de a-i pune capăt? Ajunsese prea departe ca să uite că mai avea de înfruntat numeroase obstacole până să fie cu adevărat împreună cu Daniel.
Fiecare viaţă o învăţase câte ceva până acum. Cu siguranţă, şi această viaţă deţinea propria cheie. Dacă ar şti măcar ce să caute.
— S-a auzit că împăratul va veni aici să conducă trupele, spuse De. Rebelii plănuiseră să atace cavaleria împăratului prin ambuscadă.
— Sunt pe drum, spuse Luce, aducându-şi aminte de instrucţiunile lui Huang. Vor fi aici din clipă în clipă.
Daniel dădu aprobator din cap.
— Iar când vor ajunge aici, rebelii se vor aştepta ca eu să lupt.
Luce tresări. Fusese deja de două ori cu Daniel când se pregătea de luptă şi de fiecare dată se ajunsese la ceva ce nu ar mai fi vrut să vadă vreodată.
— Ce-ar trebui să fac în timp ce tu eşti…
— Nu intru în luptă, Lu Xin.
— Ce?
— Nu este războiul nostru. Nu a fost niciodată. Putem să rămânem aici şi să purtăm luptele altora sau putem să facem aşa cum am făcut întotdeauna, să ne gândim la noi, înainte de orice altceva. Înţelegi ce vreau să spun?
— Da, şopti ea.

Lu Xin nu înţelegea sensul mai profund al cuvintelor lui De, dar Luce era aproape sigură că înţelesese — că Daniel o iubea, că ea îl iubea şi că alegeau să fie împreună.
— Nu ne vor lăsa să scăpăm aşa uşor. Rebelii mă vor ucide pentru dezertare. Îi puse coiful la loc pe cap. Va trebui să lupţi şi tu ca să ieşi din asta.
— Ce? şopti ea. Nu pot să lupt, abia dacă pot să ridic asta, spuse ea arătând spre halebardă. Nu pot…
— Ba da, spuse el, comunicându-i un tâlc profund cu un singur cuvânt. Poţi!
Şareta se umplu de lumină. Preţ de o clipă, Luce crezu că acela era momentul când lumea ei avea să ia foc, când Lu Xin avea să moară, când sufletul ei avea să fie izgonit în lumea umbrelor. Dar nu se întâmplă asta. Lumina ţâşnea din pieptul lui Daniel. Era strălucirea sufletului lui Daniel. Nu era la fel de puternică sau de radioasă ca în cazul sacrificiului mayaş, dar era la fel de spectaculoasă. Îi amintea lui Luce de strălucirea propriului suflet atunci când o văzuse prima dată pe Lu Xin. Poate că învăţase să vadă lumea aşa cum era ea cu adevărat. Poate că iluzia se destrăma în sfârşit.
— În regulă, spuse ea vârându-şi părul negru şi lung înapoi în coif. Să mergem.
Traseră perdelele şi urcară pe platforma şaretei. În faţa lor, douăzeci de oameni din forţele rebele aşteptau călare lângă marginea dealului, la vreo cincizeci de metri de locul unde şareta împăratului fusese ajunsă din urmă. Erau îmbrăcaţi în haine simple de ţărani, în pantaloni cafenii grosolani, în cămăşi murdare. Scuturile lor purtau semnul şobolanului, simbolul armatei Zhou. Toţi aşteptau ordinele lui De.
Din vale se auzea vuietul cavaleriei. Luce îşi dădu seama că întreaga armată Shang era acolo jos, însetată de sânge. O putea auzi intonând un cântec vechi de război, pe care Lu Xin îl ştia de când începuse să vorbească.
Iar undeva în spatele lor, Luce ştia că Huang şi restul soldaţilor împăratului erau în drum spre ceea ce credeau că avea să fie o întâlnire la postul de comandă. Se îndreptau spre o baie de sânge, o ambuscadă, iar Luce şi Daniel trebuiau să fugă, înainte să fie ajunşi din urmă.
— Urmează-mă, murmură De. Ne vom îndrepta spre dealurile de vest, cât mai departe de bătălia aceasta, atât cât ne pot duce

caii.
Eliberă unul dintre caii şaretei şi îl îndrumă spre Luce. Calul era superb, negru ca tăciunele, cu o pată albă în formă de romb pe piept. De o ajută pe Luce să urce în şa şi îi puse halebarda regelui într-o mână şi o arbaletă în cealaltă. Luce nu trăsese niciodată cu o arbaletă şi nici nu pusese mâna pe vreuna în viaţa ei, iar Lu Xin o folosise numai o dată, ca să alunge un râs de lângă pătuţul surorii ei. Dar arma părea uşoară în mâinile lui Luce, care ştiu că avea să o folosească, dacă s-ar fi ajuns până acolo.
De zâmbi văzându-i alegerea şi fluieră după calul lui. O iapă frumoasă, bălţată, veni la trap şi De încălecă.
— De! Ce faci? strigă o voce alarmată din rândul călăreţilor. Era vorba să-l omori pe împărat, nu să-l urci pe unul dintre caii noştri!
— Da! Omoară-l pe împărat! strigă un cor de voci furioase, - împăratul e mort! strigă Luce, reducându-i pe soldaţi la tăcere. Vocea feminină din spatele coifului îi făcu pe toţi să-şi piardă răsuflarea. Încremeniră, neştiind dacă să ridice armele sau nu. De îşi trase calul mai aproape de Luce şi îi luă mâinile într-ale lui. Erau mai calde, mai puternice şi mai liniştitoare decât orice simţise ea vreodată.
— Orice s-ar întâmpla, te iubesc. Dragostea noastră înseamnă totul pentru mine.
— Şi pentru mine, îi răspunse ea şoptit.
De slobozi un strigăt de luptă, şi caii lor o luară din loc mâncând pământul. Arbaleta aproape că alunecă din strânsoarea lui Luce, în timp ce se aplecă să apuce frâiele. În acel moment, soldaţii rebeli începură să urle:
— Trădătorii!
— Lu Xin! Vocea lui De se ridică deasupra celui mai strident urlet, deasupra celor mai năprasnice copite de cal. Du-tel îşi ridică arma, arătând în direcţia dealurilor.
Calul ei galopa aşa de iute, încât îi era greu să vadă ceva clar în faţa ochilor. Lumea trecea pe lângă ea într-un vâjâit înfricoşător. Un iureş de soldaţi rebeli se năpustiră călare pe urmele lor, iar tropăitul copitelor era asurzitor, ca un cutremur care nu se mai termină.
Până să ajungă rebelul cu halebarda la Daniel, Luce uitase de arbaleta din mâinile ei. O ridică fără efort de data aceasta, încă

nesigură de cum să o folosească, ştiind doar că avea să omoare pe oricine încerca să-l rănească pe Daniel.
Acum.
Îşi slobozi săgeata. Spre uimirea ei, îl doborî pe rebel, care se prăbuşi de pe cal într-un nor de praf. Îngrozită, îşi întoarse privirea spre bărbatul mort care zăcea la pământ cu pieptul străpuns de săgeată.
— Mergi înainte! strigă Daniel.
Înghiţi în sec, lăsând calul să o conducă. Se întâmpla ceva. Începu să se simtă mai uşoară în şa, de parcă gravitaţia îşi micşorase brusc efectul asupra ei, de parcă încrederea lui Daniel îi dădea aripi. Avea să reuşească. Putea să scape împreună cu el. Puse o altă săgeată în arbaletă şi trase din nou. Nu ţintea pe nimeni anume, doar se apăra, dar erau atâţia soldaţi care veneau spre ea, încât aproape că rămase fără săgeţi, în scurt timp. Îi mai ră— De! strigă ea.
El aproape coborâse din şa, doborând un soldat Shang cu securea. Aripile lui De nu erau desfăcute, dar ar fi putut la fel de bine să fie — părea mai uşor decât aerul, şi totuşi, ucigător de îndemânatic. Daniel îşi omora duşmanii dintr-o lovitură, iar moartea lor era instantanee şi aproape nedureroasă.
— De! strigă ea mai tare.
La auzul vocii ei, el ridică privirea. Luce se aplecă în şa ca să-i arate tolba aproape goală. De îi aruncă o sabie încovoiată.
O prinse de mâner. Era straniu cât de firesc o simţea în mâinile ei. Apoi îşi aminti lecţiile de scrimă pe care le luase la Shoreline. Chiar în prima ei partidă, o zdrobise pe Lilith, o colegă de clasă fandosită şi rea, care făcea scrimă de când se ştia.
Cu siguranţă putea să o facă din nou.
Tocmai atunci, un războinic sări pe calul ei, făcându-l să se poticnească sub greutatea lui neaşteptată, iar Luce ţipă, însă o clipă mai târziu, gâtul lui era despicat şi corpul doborât la pământ. Pe tăişul săbiei lucea sângele proaspăt.
Simţi un şuvoi cald în coşul pieptului. Întregul corp îi fremăta. Dădu pinteni calului cu toată viteza, mai repede şi mai repede, până când…
Lumea deveni albă.
Apoi… întuneric.
În cele din urmă, totul izbucni într-o văpaie de culori strălucitoare.

Ridică mâna să se apere de lumina orbitoare, dar aceasta nu venea din afara ei. Calul încă galopa sub ea. Ea încă mai ţinea sabia strânsă în mână, încă o mai împlânta în stânga şi în dreapta, în gâturi, în piepturi. Duşmanii încă mai căzeau la picioarele ei.
Dar, cumva, Luce nu mai era acolo. Mintea îi era asaltată de un vălmăşag de viziuni, viziuni care trebuiau să-i aparţină lui Lu Xin, iar apoi unele care n-aveau cum să-i aparţină lui Lu Xin.
Îl văzu pe Daniel plutind deasupra ei în haine simple de ţăran… dar apoi, un minut mai târziu, era cu pieptul gol, cu părul lung şi blond… şi, brusc, purta un coif de cavaler, a cărui vizieră o ridicase ca să-i sărute buzele… dar înainte să o facă, trecu în versiunea lui actuală, acel Daniel pe care-l lăsase în curtea părinţilor ei, în Thunderbolt, atunci când îşi începuse călătoria în timp.
Îşi dădu seama că acesta era Daniel, cel pe care îl căutase mereu. Încercă să ajungă la el, îl strigă pe nume, dar apoi el se transformă iar. Şi iar. Văzu mai mulţi Danieli decât crezuse vreodată că era posibil, fiecare mai frumos decât cel de dinainte. Erau pliaţi unul lângă altul ca un imens acordeon, fiecare imagine a lui clătinându-se şi transformându-se în lumina cerului din fundal. Profilul nasului, linia bărbiei, nuanţa pielii, forma buzelor, toate se învârteau într-un dute-vino neîncetat, intrând şi ieşind din prim-plan, transformându-se tot timpul. Totul se schimba, cu excepţia ochilor.
Ochii lui violeţi rămâneau întotdeauna aceiaşi. O bântuiau, ascunzând ceva îngrozitor, ceva ce ea nu înţelegea. Ceva ce nu voia să înţeleagă.
Teamă?
În aceste viziuni, groaza din privirea lui Daniel era atât de intensă, încât Luce chiar dorea să îşi mute privirea de pe frumuseţea ochilor lui. Ce-l putea îngrozi pe cineva atât de puternic precum Daniel?
Un singur lucru: moartea lui Luce.
Trecea la nesfârşit printr-un montaj al morţii ei. Aşa arătau ochii lui Daniel, de-a lungul timpului, chiar înainte ca ea să izbucnească în flăcări. Mai văzuse această frică la el. Această frică pe care o ura pentru că asta însemna mereu că timpul lor trecuse. O vedea acum în fiecare dintre chipurile lui. Frica izbucnea din timpuri şi locuri infinite. Deodată, ştiu că era mai

mult de atât.
Nu se temea pentru ea, pentru că păşea în întunericul altei morţi. Nu se temea că asta ar răni-o.
Lui Daniel îi era teamă de ea.
— Lu Xin!
Vocea lui strigă după ea de pe câmpul de luptă. Îl putea vedea prin ceaţa viziunilor. El era singurul lucru care i se înfăţişa clar pentru că toate celelalte din jurul ei izbucniseră într-o flacără albă înfiorătoare. Înăuntrul ei, totul era, de asemenea, alb. Oare dragostea ei pentru Daniel era cea care o mistuia? Oare propria pasiune, şi nu a lui, era cea care o distrugea de fiecare dată?
— Nu!
Mâna lui se întinse după a ei, dar era prea târziu.
O durea capul. Nu voia să deschidă ochii.
Bill revenise, podeaua era răcoroasă, iar Luce se afla într-un bine-venit con de umbră. O cascadă susura undeva în fundal, burniţând pe obrajii ei înfierbântaţi.
— La urma urmei, te-ai descurcat bine acolo, spuse el.
— Pari foarte dezamăgit, spuse Luce. Ce-ar fi să-mi explici unde ai dispărut?
— Nu pot.
Bill îşi strânse buzele groase ca să-i arate că sunt pecetluite.
— De ce nu?
— Motive personale.
— Este vorba despre Daniel? întrebă ea. Ar putea să te vadă, nu-i aşa? Şi sigur există vreun motiv pentru care nu vrei ca el să ştie că mă ajuţi.
Bill râse cu zgomot.
— Treburile mele nu sunt legate mereu de tine, Luce. Mai am şi altele pe cap. În plus, pari destul de independentă în ultimul timp. Poate e timpul să punem capăt micului nostru aranjament. De ce naiba mai ai nevoie de mine?
Luce era prea obosită ca să-i facă pe plac şi prea năucită de ceea ce tocmai văzuse.
— N-are rost…
Toată furia îl părăsi pe Bill instantaneu, ca un balon care se dezumflă.
— Ce vrei să spui?
— Când mor, nu e din cauza a ceva ce face Daniel. E ceva care se întâmplă în mine. Poate că dragostea lui aduce asta la

lumină, dar… e vina mea. Trebuie să facă parte din blestem, numai că n-am nicio idee ce înseamnă. Tot ce ştiu este că i-am văzut privirea chiar înainte să mor — şi e mereu aceeaşi.
El îşi înclină capul.
— Până acum.
— Îl fac mult mai nefericit decât fericit, spuse ea. Dacă nu a renunţat încă la mine, atunci ar fi cazul. Nu mai pot să-i fac asta.
Îşi lăsă capul în mâini.
— Luce? Bill şedea pe genunchiul ei. Avea blândeţea aceea ciudată pe care i-o arătase când îl întâlnise prima dată. Vrei să pui capăt circului ăsta interminabil? De dragul lui Daniel?
Luce îşi ridică privirea şi îşi şterse ochii.
— Vrei să spui că nu va mai trebui să treacă din nou prin aşa ceva? Pot să fac ceva în privinţa asta?
— Când intri în corpul unuia dintre avatarurile tale din trecut, există o clipă, în fiecare dintre vieţile tale, chiar înainte să mori, în care sufletul tău şi cele două corpuri — trecut şi prezent — se despart. Nu durează decât o fracţiune de secundă.
Luce îl privi printre gene.
— Cred că am simţit asta. Asta se întâmplă în momentul când îmi dau seama că voi muri?
— Exact. Are legătură cu modul în care se îngemănează vieţile voastre. În acea fracţiune de secundă, există o cale de a scinda sufletul tău blestemat de corpul tău din prezent. Este ca şi cum ţi-ai tăia o bucată din suflet. Asta ar pune capăt, de fapt, acelui element enervat din ciclul reîncarnărilor tale blestemate.
— Dar credeam că sunt deja la sfârşitul ciclului de reîncarnări, că nu mă mai întorc. Din cauza fazei cu botezul. Pentru că niciodată nu m-am…
— Asta n-are importanţă. Încă eşti obligată să parcurgi ciclul până la capăt. Chiar dacă te vei întoarce în prezent, tot ai putea să mori în orice clipă din cauza…
— Dragostei mele pentru Daniel.
— Sigur, ceva de genul ăsta, spuse Bill. Hm! Adică, dacă nu pui capăt legăturii cu trecutul tău.
— Deci m-aş separa de versiunea mea din trecut, dar ea tot ar muri, aşa cum a făcut-o mereu…
— Iar tu tot ai fi aruncată în afară ca înainte, numai că ţi-ai lăsa şi sufletul să moară. Şi corpul la care te-ai întoarce — o împunse în umăr — adică ăsta, ar fi liber să trăiască în afara blestemului

care atârnă asupra ta de la începutul începuturilor.
— Şi nu mai mor?
— Nu, dacă nu te arunci de pe o clădire, dacă nu te urci în maşină cu un asasin sau dacă nu iei un tub de somnifere, n-o să…
— Gata, am priceput, i-o reteză ea. Dar nu e ca şi cum — se chinui să-şi calmeze vocea — nu e ca şi când Daniel m-ar săruta, iar eu aş…
— Daniel nu ar mai face nimic. Bill o privi în ochi. Nu o să mai fii atrasă de el. O să mergi mai departe. Probabil că o să te măriţi cu vreun amorez insipid şi o să ai doisprezece copii.
— Ba nu.
— Tu şi Daniel v-aţi elibera de blestemul pe care-l urăşti atât. Aţi fi liberi. Ai înţeles? El ar putea să meargă mai departe şi să fie fericit, la rândul lui. Nu vrei ca Daniel să fie fericit?
— Dar Daniel şi eu…
— Între voi nu va mai fi nimic. E o realitate dură, de acord. Dar gândeşte-te la asta: Nu-l vei mai face să sufere. Maturizează-te, Luce. Viaţa înseamnă mai mult decât o pasiune adolescentină.
Luce deschise gura, dar nu voia să audă cum i se frânge vocea. O viaţă fără Daniel era de neimaginat. Dar, la fel ar fi fost şi revenirea ei la viaţa actuală, unde ar fi încercat să fie cu Daniel, ceea ce ar fi ucis-o pentru totdeauna. Se străduise din răsputeri să găsească o cale de a rupe blestemul, dar răspunsul era, în continuare, de negăsit. Poate asta era calea. Suna groaznic acum, dar dacă s-ar întoarce la viaţa ei şi nici măcar nu l-ar cunoaşte pe Daniel, nu i s-ar face dor de el, şi nici lui de ea. Poate aşa ar fi mai bine. Pentru amândoi.
Dar nu. Erau suflete-pereche, iar Daniel aducea mai multe în viaţa ei decât dragostea lui. Arriane, Roland şi Gabbe. Chiar şi Cam. Datorită lor, se descoperise pe sine — ce voia, ce nu voia, cum să se apere. Se maturizase şi devenise o persoană mai bună. Fără Daniel, nu s-ar fi dus niciodată la Shoreline, nu şi-ar fi găsit niciodată prietenii adevăraţi, pe Shelby şi Miles. S-ar mai fi dus măcar la Sword & Cross? Unde naiba ar fi fost? Cine ar fi fost?
Ar fi putut să fie fericită fără el, într-o bună zi? Să se îndrăgostească de altcineva? Nu putea suporta gândul acela. O viaţă fără Daniel părea cenuşie şi monotonă — cu excepţia unei singure raze de speranţă la care Luce se tot întorcea: şi dacă n-

ar mai fi nevoită să-l rănească vreodată?
— Să zicem că m-aş gândi la asta. Luce abia putu să mai şoptească. Numai să mă gândesc. Cum crezi tu că ar merge?
Bill îşi duse mâna la spate şi scoase încet ceva lung şi argintiu dintr-o chingă neagră şi subţire. Luce nu o observase până atunci. Ţinea în mână o săgeată argintie tocită, pe care o recunoscu imediat.
Apoi, Bill zâmbi.
— Ai mai văzut o săgeată din asta până acum?

Capitolul 18
Direcţii greşite
Ierusalim, Israel 27 Nissan 2760

— Deci nu eşti un tip chiar aşa de rău, până la urmă? îl întrebă Shelby pe Daniel.
Stăteau pe malul înverzit al fluviului ce străbătea bătrânul Ierusalim, privind în zare acolo unde cei doi îngeri căzuţi tocmai se despărţiseră. O lumină strălucitoare, aurie, plutea pe cer în locul unde fusese Cam, iar aerul începea să miroasă puţin a ouă clocite.
— Bineînţeles că nu sunt.
Daniel îşi cufundă mâna în apa rece. Îşi simţea aripile şi sufletul încă fierbinţi, după ce fusese martor la alegerea lui Cam. Ce simplu păruse pentru el. Cât de uşor şi cât de rapid.
Şi toate astea, din cauza unei inimi frânte.
— Numai că, atunci când a aflat că tu şi Cam aţi pecetluit armistiţiul, Luce a fost distrusă. Niciunul dintre noi n-a putut să înţeleagă. Shelby se uită la Miles, aşteptând o confirmare. Nu-i aşa? Am crezut că-i ascunzi ceva. Miles îşi scoase şapca de baseball şi se scărpină în creştet. Tot ce ştiam despre Cam era că trebuia să fie răul pur.
Shelby îşi încleştă degetele ca o fiară.
— Tot numai răcnete şi sâsâieli, şi chestii de genul ăsta…
— Puţine suflete sunt ceva în formă pură, spuse Daniel, chiar dacă se află în Rai, în Iad sau pe Pământ.
Se întoarse, uitându-se la cer, înspre est, căutând urma prafului argintiu pe care Dani ar fi trebuit să o lase când îşi desfăcuse aripile şi zburase. Nu era nimic.

— Îmi pare rău, spuse Shelby, dar mi se pare aşa ciudat că sunteţi fraţi.
— Toţi am fost o familie, la un moment dat.
— Mda, acum o veşnicie.
— Să nu crezi că, dacă ceva a fost într-un fel câteva mii de ani, va rămâne aşa pe veci. Daniel îşi mişcă capul dintr-o parte în alta. Totul este un flux. Am fost cu Cam la începutul timpului şi o să-i fiu alături la sfârşitul timpurilor.
Shelby îşi arcui sprâncenele.
— Crezi că el o să-şi revină? Adică o să vadă partea luminoasă din nou?
Daniel încercă să se ridice.
— Nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna.
— Cum rămâne cu dragostea ta pentru Luce? îl întrebă Miles.
Daniel se opri brusc.
— Şi asta se schimbă. Ea va fi o altă persoană după această experienţă. Sper doar că…
Daniel se uită la Miles, care încă stătea aşezat pe mal, şi îşi dădu seama că nu-l urăşte. În felul lor idiot, nefilimii încercau să ajute.
Pentru prima dată, Daniel putea spune sincer că nu mai avea nevoie de ajutor; obţinuse tot sprijinul necesar de la fiecare dintre avatarurile sale din trecut. Acum era pregătit, în sfârşit, să o ajungă din urmă pe Luce.
De ce mai stătea acolo?
— E timpul ca voi doi să mergeţi acasă, spuse el, ajutându-l pe Shelby, iar apoi pe Miles să se ridice.
— Nu, spuse Shelby întinzând mâna spre Miles, care i-o strânse. Am făcut un pact. Nu ne întoarcem până când nu ştim că ea e…
— Nu o să mai dureze mult, spuse Daniel. Cred că ştiu unde o pot găsi — şi nu este un loc în care să mergeţi voi doi.
— Haide, Shel.
Miles se juca deja cu umbra măslinului de pe mal. Se aduna şi se învolbura în mâinile lui, iar pentru o clipă, căpătă consistenţă, ca lutul pe roata olarului. Dar apoi Miles o struni, transformând-o într-un portal negru impresionant de mare. Deschise uşor mesagerul şi îi făcu semn lui Shelby să păşească prima.
— Începi să te pricepi la asta.
Daniel îşi adusese mesagerul mai aproape, chemându-l din umbra propriului corp. Tremura în faţa lui.

Pentru că nefilimii nu se aflau acolo prin propriile experienţe din trecut, trebuiau să sară din mesager în mesager ca să se întoarcă în timpul lor. Era dificil, iar Daniel nu îi invidia pentru călătoria lor, ci pentru faptul că plecau acasă.
— Daniel! Capul lui Shelby ieşi puţin afară din mesager. Corpul ei se vedea deformat şi ceţos, din umbră. Baftă!
Îi făcu cu mâna, la fel şi Miles, şi păşiră amândoi înăuntru. Umbra se micşoră, transformându-se într-un punct chiar înainte să dispară complet.
Daniel nu văzu toate acestea. Plecase deja.
Vântul era rece şi muşcător.
Goni prin el, mai repede decât călătorise vreodată, într-un loc şi într-un timp la care nu crezuse niciodată că se va întoarce.
— Hei, strigă o voce. Era răguşită şi aspră şi părea să vină chiar de lângă Daniel. Încetineşte, n-auzi?
Zgomotul îl făcu pe Daniel să tresară.
— Cine eşti? ţipă el în întunericul de nepătruns. Arată-te!
Când văzu că nu apare nimic în faţa lui, Daniel îşi desfăcu aripile albe — atât pentru a-l intimida pe intrusul din mesagerul său, cât şi pentru a-şi micşora viteza. Strălucirea lor luminã mesagerul, iar Daniel simţi că tensiunea dinăuntrul lui scade puţin.
Complet desfăcute, aripile sale acopereau lăţimea tunelului. Vârfurile înguste erau cele mai sensibile; când atinseră uşor pereţii reci şi umezi ai mesagerului, Daniel avu o senzaţie de greaţă dată de claustrofobie.
În întunericul din faţa lui, se ivi încet o siluetă.
Mai întâi aripile, mici şi subţiri ca firul de păianjen. Apoi corpul prinse culoare, destul pentru ca Daniel să vadă că împărţea mesagerul cu un înger mic şi palid. Daniel nu îl cunoştea. Trăsăturile îngerului erau delicate şi păreau inocente, ca ale unui bebeluş. În tunelul strâmt, părul frumos şi auriu îi cădea peste ochii argintii, în bătaia aripilor lui Daniel. Părea aşa de tânăr, dar avea, bineînţeles, aceeaşi vârstă ca oricare dintre ei.
— Cine eşti? întrebă Daniel din nou. Cum ai ajuns aici? Eşti Balanţă?
— Da.
În ciuda înfăţişării nevinovate, copilăreşti, vocea îngerului era foarte gravă. Duse mâna la spate preţ de o clipă, iar Daniel se gândi că poate ascundea ceva acolo — poate unul dintre

dispozitivele-capcană ale celor din neamul lui — dar îngerul se întoarse doar ca să-i arate cicatricea de pe ceafă. Emblema aurie, cu şapte colţuri, a Balanţei.
— Sunt Balanţă. Vocea lui gravă era aspră şi îngroşată. Vreau să-ţi vorbesc.
Daniel scrâşni din dinţi. Balanţa ar fi trebuit să ştie că el nu avea nicio consideraţie pentru ei sau pentru îndatoririle lor indiscrete. Dar nu conta cât de mult le detesta manierele afectate, felul cum căutau mereu să-i bruscheze pe cei căzuţi; tot trebuia să le îndeplinească poruncile. Era ceva ciudat în asta, dar cine altcineva ar fi putut găsi o cale de intrare în mesagerul lui, dacă nu un membru al Balanţei?
— Mă grăbesc.
Îngerul încuviinţă din cap, ca şi cum ştia deja.
— O cauţi pe Lucinda?
— Da, îi scăpă lui Daniel. Nu… nu am nevoie de ajutor.
— Ba ai. Îngerul dădu aprobator din cap. Ai ratat ieşirea. Arătă spre tunelul vertical de unde Daniel tocmai venise. Chiar acolo, în spate.
— Nu…
— Ba da. Îngerul zâmbi, arătând un şir de dinţi micuţi, inegali. Noi aşteptăm şi urmărim. Vedem cine călătoreşte cu mesagerul şi unde merge.
— Nu am ştiut că monitorizarea mesagerilor intră în atribuţiile voastre.
— Nu ştii multe. Monitorul nostru a dat de o urmă a trecerii ei. Mai mult ca sigur că e deja pe drum. Trebuie să mergi după ea.
Daniel înţepeni. Cei din Balanţă erau singurii îngeri cărora li se permitea să urmărească trecerea mesagerilor. Era posibil ca un membru al Balanţei să fi văzut călătoriile lui Luce.
— De ce-ai vrea să mă ajuţi să o găsesc?
— O, Daniel! îngerul se încruntă. Lucinda e o parte a destinului tău. Vrem să o găseşti. Vrem să fii sincer cu tine însuţi…
— Şi apoi să mă alătur Raiului, mârâi Daniel.
— Toate la timpul lor. Îngerul îşi strânse aripile şi intră în picaj prin tunel. Dacă vrei să o prinzi, tună vocea lui gravă, sunt aici să-ţi arăt calea. Ştiu unde sunt punctele de legătură. Pot să deschid un portal în urzeala timpurilor trecute. Apoi continuă, cu voce joasă: fără obligaţii.
Daniel era confuz. Balanţele fuseseră o pacoste pentru el încă

din timpul Războiului din Rai, dar măcar motivele lor erau uşor de înţeles. Voiau ca el să li se alăture în Rai. Asta era. Presupuse că era de datoria lor să-l conducă la Luce, dacă le stătea în puteri.
Poate că îngerul avea dreptate. Fiecare lucru la timpul său. Singurul lucru de care îi păsa era Luce.
Îşi strânse aripile, aşa cum făcuse îngerul, şi îşi simţi corpul cum se mişcă prin întuneric. Când ajunse îngerul din urmă, se opri. Îngerul arătă spre un punct.
— Pe acolo a trecut Lucinda.
Drumul era îngust şi se intersecta cu traseul pe care fusese Daniel. Nu părea nici mai bun, nici mai rău decât locurile prin care fusese înainte.
— Dacă o să meargă, spuse el, o să-ţi rămân dator. Dacă nu, o să-ţi vin de hac. Îngerul nu spuse nimic.
Daniel sări fără să privească, simţind un vânt umed în aripi, un curent care-l purta cu repeziciune. Auzi vag, undeva departe în urma sa, un hohot de râs.

Capitolul 19
Spirala mortală
Memfis, Egipt Sezonul Semănatului (APROXIMATIV 3100 Î.Hr., Toamna)

— Hei, tu, zbieră o voce în timp ce Luce trecea pragul mesagerului. Vreau să-mi fie servit vinul. Pe o tavă. Şi adu-mi şi câinii. Ba nu, leii. Ba nu, şi câinii, şi leii.
Păşise într-o cameră albă imensă, cu pereţi de alabastru şi coloane groase care susţineau un tavan înalt. În aer se simţea un miros vag de carne friptă.
Încăperea era goală, cu excepţia unui podium înalt, care fusese învelit în blană de antilopă. Pe el se afla un tron enorm, sculptat în marmură, căptuşit cu perne de pluş de culoarea smaraldului, având spătarul împodobit cu colţi de fildeş.
Bărbatul de pe tron — cu ochii fardaţi cu kohl, cu pieptul musculos dezgolit, cu dinţii îmbrăcaţi în aur, cu degete împodobite cu pietre preţioase şi părul ca abanosul — îi vorbea. Plecase de lângă scribul cu buze subţiri, îmbrăcat într-o robă albastră şi care ţinea în mână un papirus. Acum, amândoi o

fixau cu privirea.
Luce îşi drese glasul.
— Da, faraonule, îi şopti Bill la ureche. Spune: „Da, faraonule“.
— Da, faraonule! strigă Luce din capătul celălalt al imensei încăperi.
— Bun, zise Bill. Acum şterge-o!
Luce ieşi de-a-ndăratelea, printr-o uşă întunecată. Se trezi într-o curte interioară care înconjura un heleşteu liniştit. Aerul era răcoros, dar soarele ardea necruţător, pârjolind florile de lotus puse în ghivecele înşirate pe alee. Curtea interioară era imensă, dar, în mod straniu, doar Luce şi Bill se plimbau prin ea.
— E ceva ciudat cu locul ăsta, nu-i aşa? Luce rămase aproape de ziduri. Faraonul nici măcar nu s-a alarmat când m-a văzut ivindu-mă de nicăieri.
— Faraonul este prea important ca să se deranjeze să observe oamenii. A perceput mişcarea cu coada ochiului şi a dedus că cineva era acolo pentru ca el să-i dea ordine. Asta-i tot. Ceea ce explică, de asemenea, că nu i s-a părut ciudat faptul că porţi haine de luptă chinezeşti de la două mii de ani distanţă în viitor, spuse Bill pocnindu-şi degetele de piatră. Arătă spre o firidă ascunsă într-un colţ al curţii. Rămâi pe loc, o să mă-ntorc cu nişte haine mai ă la mode pentru tine.
Înainte ca Luce să-şi scoată armura grea a împăratului Shang, Bill se întoarse cu o rochie egipteană, albă şi simplă. O ajută să-şi desfacă curelele de piele şi îi trase rochia peste cap. Aceasta îi acoperea un umăr, se lega în jurul taliei şi se termina la câţiva centimetri deasupra gleznelor.
— Am uitat ceva? spuse Bill cu o încordare ciudată în glas.
— Oh!
Luce se întoarse la armura Shang, după săgeata cu vârful tocit. Când o scoase, o simţi mult mai grea decât îşi amintea că era în realitate.
— Nu atinge vârful! spuse Bill repede, înfăşurându-l într-o ţesătură pe care o înnodă. Nu încă.
— Credeam că îi poate răni numai pe îngeri.
Îşi înclină capul, aducându-şi aminte de bătălia împotriva Proscrişilor, de săgeata ce ricoşase din braţul lui Callie fără să-i provoace nicio zgârietură, şi de Daniel, care-i spunea să stea departe de raza de acţiune a săgeţii.
— Oricine ţi-o fi spus asta, nu ţi-a spus întregul adevăr, spuse

Bill. Săgeata îi afectează numai pe nemuritori. O parte din tine este nemuritoare — partea care poartă blestemul, sufletul tău. Asta este partea pe care o vei ucide aici, îţi aminteşti? Pentru ca versiunea ta muritoare, Lucinda Price, să poată duce o viaţă normală.
— Dacă îmi omor sufletul, spuse Luce ascunzând săgeata sub rochia ei nouă. O simţea caldă la atingere, chiar şi prin pânza aspră. Nu m-am hotărât încă…
— Credeam că am căzut de acord. Bill înghiţi în sec. Săgeţile sunt foarte valoroase. Nu ţi-aş fi dat-o dacă nu…
— Hai s-o găsim pe Layla, şi gata.
Nu doar liniştea sinistră a palatului era tulburătoare — ceva părea ciudat şi între Luce şi Bill. De când îi dăduse săgeata de argint, se înţepau mereu unul pe celălalt.
Bill oftă din rărunchi.
— OK. Egiptul antic. Aceştia sunt anii de început ai dinastiei, în capitala Memfis. Suntem în trecutul îndepărtat, cam cu cinci mii de ani înainte ca Luce Price să onoreze lumea cu prezenţa ei magnifică.
Luce îşi dădu ochii peste cap.
— Unde este avatarul meu din trecut?
— Oare de ce îmi mai bat eu capul cu lecţiile de istorie? se adresă Bill unui public imaginar. Tot ce vrea să ştie este unde e avatarul ei din trecut. Un asemenea egocentrism e dezgustător.
Luce îşi încrucişă braţele la piept.
— Dacă tu ai fi în situaţia de a-ţi omori sufletul, cred că ai prefera să o faci înainte de a apuca să te răzgândeşti.
— Aşadar, te-ai hotărât? spuse Bill cu sufletul la gură. Ei, haide, Luce. Este ultima noastră misiune împreună. M-am gândit că vrei să ştii detaliile, de dragul vremurilor bune de odinioară. Viaţa ta aici a fost, probabil, cea mai romantică dintre toate. Se ghemui pe umărul ei. Eşti o sclavă pe nume Layla. Singură şi la adăpost de lumina soarelui — nu ai ieşit niciodată dincolo de zidurile palatului. Până într-o zi, când intră în scenă noul comandant chipeş al armatei — ghici cine?
Bill pluti în aer pe lângă ea, în timp ce Luce se îndepărtă de armura îngrămădită în firidă şi merse agale pe marginea heleşteului.
— Tu şi chipeşul Donkor — hai să-i spunem pur şi simplu Don — vă îndrăgostiţi unul de celălalt şi totul e roz, dar realitatea crudă

e că Don este logodit cu fiica faraonului, Auset, care-i o afurisită. Destul de dramatic, nu?
Luce oftă. Mereu trebuia să fie câte o încurcătură. Un motiv în plus care să pună capăt întregii poveşti. Daniel nu trebuia să mai fie prizonier în cine ştie ce trup pământesc, trăind tot felul de drame fatale fără sens, doar pentru a fi cu ea. Nu era cinstit faţă de el. Daniel suferea de prea mult timp. Poate chiar avea să pună capăt suferinţei. Ar putea să o găsească pe Layla, să intre în trupul ei. Apoi, Bill i-ar spune cum să-şi ucidă sufletul blestemat, iar ea i-ar dărui lui Daniel libertatea.
Străbătu îngândurată curtea dreptunghiulară. Când trecu de bucata de drum din apropierea heleşteului, nişte degete o prinseră de încheietură.
— Te-am prins!
Fata care o apucase de mână pe Luce era suplă şi bine făcută, cu trăsături senzuale şi frapante sub straturile de machiaj. Avea cel puţin zece cercei de aur rotunzi în urechi, iar la gât îi atârna un pandantiv greu de aur, împodobit cu pietre preţioase.
Fiica faraonului.
— Eu… dădu să spună Luce.
— Să nu îndrăzneşti să scoţi un cuvânt! se răsti Auset. Sunetul vocii tale patetice îmi zgârie timpanele. Gărzi!
Un bărbat uriaş îşi făcu apariţia. Avea părul prins într-o coadă lungă, neagră, iar antebraţele sale erau mai groase decât picioarele lui Luce. Avea o suliţă lungă de lemn, cu o lamă de aramă ascuţită în vârf.
— Aresteaz-o, spuse Auset.
— Da, Luminăţia Voastră, lătră străjerul. Din ce motiv, Luminăţia Voastră?
Întrebarea o supără foc pe fiica faraonului.
— Pentru furt. Al bunurilor mele.
— O voi închide până când consiliul se va pronunţa asupra chestiunii.
— A mai făcut asta, spuse Auset. Şi totuşi, iat-o aici, ca o viperă aspidă în stare să alunece şi să se elibereze din orice fel de lanţuri. Trebuie să o închidem undeva de unde să nu poată scăpa.
— Voi pune pază permanentă…
— Nu, nu va fi suficient. Un gând sumbru întunecă faţa lui Auset. Nu vreau să o mai văd niciodată pe fata asta. Arunc-o în

mormântul bunicului meu.
— Dar, înălţimea Voastră, nimeni nu are voie acolo, în afară de Marele Preot...
— Întocmai, Kafele, spuse Auset zâmbind. Arunc-o pe scările de la intrare şi încuie uşa. Când Marele Preot va merge să oficieze ceremonia de sigilare a mormântului, în seara asta, o va descoperi pe această profanatoare de morminte şi o va pedepsi cum se cuvine. Se apropie de Luce şi o luă peste picior. Vei afla ce păţesc cei care încearcă să fure de la familia regală.
Don. Voia să spună că Luce încerca să i-l fure pe Don.
Lui Luce nu-i păsa dacă o încuiau şi aruncau cheia, atât timp cât avea o şansă să se îngemăneze mai întâi cu Layla. Altfel, cum ar fi putut să-l elibereze pe Daniel? Bill bătea aerul cu aripile, urzind planuri şi atingându-se uşor cu ghearele peste buza de piatră.
Străjerul scoase o pereche de cătuşe din sacul de la brâu şi prinse încheieturile lui Luce.
— Mă voi ocupa chiar eu de asta, spuse Kafele, trăgând-o de lanţ după el.
— Bill! murmură Luce. Trebuie să mă ajuţi!
— Ne vom gândi la ceva, şopti Bill în timp ce Luce era târâtă prin curte.
Cotiră spre un coridor întunecos, unde trona o sculptură în piatră monumentală a lui Auset, de o frumuseţe sinistră.
În timp ce Kafele se întoarse şi se uită strâmb la Luce, care vorbea de una singură, părul lui lung şi negru îi atinse faţa, ceea ce îi dădu lui Luce o idee.
Soldatul nu se aştepta la una ca asta. Luce ridică mâinile încătuşate şi trase tare de părul bărbatului, înfigându-şi unghiile în capul lui. Kafele urlă şi se împletici, cu scalpul sângerând. Atunci, Luce îl lovi tare cu cotul în burtă.
Bărbatul gemu şi se îndoi de durere. Suliţa îi scăpă din mâini.
— Poţi să-mi scoţi cătuşele? şuieră Luce spre Bill.
Garguiul mişcă din sprâncene, înfipse un piron scurt şi negru în lanţuri, şi acestea dispărură ca prin farmec.
Luce îşi simţi pielea fierbinte acolo unde fuseseră lanţurile, dar era liberă.
— Uf, spuse, aruncând o privire scurtă spre încheieturile libere. Înhăţă suliţa care zăcea pe pământ, se întoarse şi o duse la gâtul lui Kafele.

— Sunt cu un pas înaintea ta, strigă Bill.
Când Luce se întoarse, Kafele era întins pe spate, cu mâinile înlănţuite în jurul gleznei de piatră a statuii lui Auset.
Bill îşi şterse praful de pe mâini.
— Ăsta-i lucru în echipă. Se uită la paznicul alb ca varul. Ar trebui să ne grăbim. În curând îi va reveni vocea. Vino cu mine!
Bill o conduse repede pe Luce prin coridorul întunecos, până la un şir de trepte de gresie, iar de acolo, într-un alt coridor, luminat de opaiţe din cositor, de-a lungul căruia erau înşirate figurine de lut reprezentând şoimi şi hipopotami. Doi soldaţi intrară pe coridor, dar, înainte să apuce să o vadă pe Luce, Bill o împinse printr-o intrare acoperită cu rogojină.
Luce se trezi într-un dormitor. Coloane de piatră cioplite în formă de lujeri de papirus se înălţau spre un tavan jos. O lectică de lemn cu intarsii de abanos zăcea lângă o fereastră deschisă, în faţa unui pat îngust, sculptat în lemn şi pictat cu atât de multe frunze de aur, încât strălucea.
— Ce fac acum? Luce se lipi de perete, în caz că cineva de afară ar fi tras cu ochiul din mers. Unde suntem?
— În camera comandantului.
Înainte ca Luce să-şi dea seama că Bill vorbea despre Daniel, o femeie dădu rogojina la o parte şi intră în cameră.
Luce se înfioră.
Layla purta o rochie albă cu aceeaşi croială strâmtă pe care o avea şi rochia lui Luce. Avea părul negru, des, drept şi lucios. Îşi prinsese un bujor alb după ureche.
Cu sufletul greu, Luce o urmări pe Layla alunecând spre măsuţa de lemn şi turnând ulei proaspăt în opaiţe dintr-o amforă pe care o ducea pe o tavă neagră de răşină. Asta era ultima viaţă pe care Luce o vizita, iar acesta era corpul în care avea să se despartă de suflet, pentru ca totul să poată lua sfârşit.
Când Layla se duse să umple opaiţele de lângă pat, o observă pe Luce.
— Bună, spuse ea cu o voce slabă, răguşită. Cauţi pe cineva?
Fardul care îi înconjura ochii părea mult mai natural decât machiajul lui Auset.
— Da, caut.
Luce nu pierdu timpul. Chiar când făcu un pas în faţă ca să apuce încheietura fetei, Layla privi peste umărul ei, spre uşă, şi faţa i se crispă de îngrijorare.

— Cine-i acolo?
Luce se întoarse şi îl văzu doar pe Bill. Avea ochii larg deschişi.
— Poţi să… spuse Luce holbându-se la Layla, poţi să-l vezi?!
— Nu! spuse Bill. Se referă la paşii pe care-i aude afară, pe coridor. Grăbeşte-te, Luce!
Luce se întoarse şi prinse mâna caldă a avatarului său din trecut, răsturnând amfora cu ulei la pământ. Layla gâfâi şi încercă să se smucească, dar atunci începu totul.
Senzaţia de gol în stomac îi era aproape familiară. Camera începu să se rotească şi singurul lucru pe care-l vedea clar era fata care stătea în faţa ei, cu părul negru ca noaptea, cu irizaţiile aurii din ochi şi cu obrajii proaspăt îmbujoraţi de iubire. Nedumerită, Luce clipi, apoi clipi şi Layla, iar de partea cealaltă…
Pământul se linişti. Luce se uită la mâinile Laylei. Tremurau. Bill plecase. Dar avusese dreptate. Se auzeau paşi pe coridor. Se aplecă după amforă şi plecă de lângă uşă ca să pună ulei în opaiţ. Cel mai bine era să nu fie văzută făcând altceva.
Paşii din spatele ei se opriră. Simţi atingerea uşoară a unei mâini urcând pe braţul ei. Daniel era în spatele ei şi o cuprinse cu braţele. Avea pieptul cald şi puternic. Îi simţi strălucirea fără ca măcar să se întoarcă. Închise ochii. Ţinând-o strâns de mijloc, Daniel o sărută pe gât, oprindu-se sub ureche.
— Te-am găsit, şopti el.
Se întoarse încet în braţele lui. Vederea lui îi tăie respiraţia. Încă era Daniel al ei, bineînţeles, dar pielea lui era de culoarea ciocolatei, iar părul negru buclat era tuns foarte scurt. Nu purta decât o pânză de in în jurul coapselor, sandale de piele şi un colier de argint. Ochii lui violet-închis îi cercetară chipul, fericiţi. El şi Layla erau profund îndrăgostiţi.
Îşi odihni obrazul pe pieptul lui şi îi numără bătăile inimii. Era oare ultima dată când făcea asta, ultima dată când îl ţinea lângă inima ei? Era pe punctul de a face ceea ce trebuia — ceea ce era bine pentru Daniel. Dar încă o durea când se gândea la asta. Îl iubea! Călătoria o învăţase cât de mult îl iubea, de fapt, pe Daniel Grigori. Nu i se părea deloc corect faptul că era obligată să ia această hotărâre.
Şi totuşi, era aici.
În Egiptul antic.
Cu Daniel. Pentru ultima oară. Şi era pe cale să-l elibereze.

Ochii ei se înceţoşară de lacrimi în timp ce îi săruta părul.
— Nu ştiam sigur dacă vom avea ocazia să ne luăm rămas-bun, spuse el. În după-amiaza asta plec la război, în Nubia.
Când Luce ridică privirea, Daniel îi cuprinse obrajii umezi între palme.
— Layla, o să mă întorc înaintea sezonului recoltei. Te rog, nu plânge. În foarte scurt timp te vei furişa din nou cu tăvi de rodii în dormitorul meu, în întunericul nopţii, ca întotdeauna. Îţi promit.
Luce respiră adânc, înfiorată.
— La revedere.
— La revedere, deocamdată. Chipul îi deveni serios. Spune: „La revedere, deocamdată11.
Ea clătină din cap.
— La revedere, dragostea mea. La revedere.
Rogojina fu trasă la o parte. Layla şi Don se desprinseră din îmbrăţişare în timp ce un grup de gărzi cu suliţele scoase dădură buzna în cameră. Kafele îi conducea, cu faţa neagră de furie.
— Puneţi mâna pe fată, spuse el arătând spre Luce.
— Ce se întâmplă? strigă Daniel în timp ce gărzile o înconjurau pe Luce şi îi puneau din nou lanţurile la mâini. Vă poruncesc să vă opriţi. Eliberaţi-o!
— Îmi pare rău, comandante, spuse Kafele. Ordinele faraonului. Ar fi trebuit să ştiţi asta deja: când fiica faraonului nu-i fericită, nici faraonul nu e fericit.
O scoaseră pe Luce de acolo, iar Daniel strigă:
— Voi veni după tine, Layla. Te voi găsi!
Luce ştia că avea să o facă. Nu aşa se întâmpla mereu? Se întâlneau, ea dădea de necaz, iar el apărea şi salva situaţia — an de an, de la un capăt al eternităţii la celălalt, îngerul se năpustea în ultima clipă să o salveze. Era obositor să se gândească la asta.
Acum însă, ea avea să-l aştepte cu săgeata pregătită. Gândul îi provocă o durere puternică în stomac. O podidiră iar lacrimile, dar şi le înghiţi. Măcar apucase să-şi ia rămas-bun.
Gărzile o însoţiră jos, printr-un şir nesfârşit de coridoare, şi apoi afară, în soarele arzător. O duseră pe străzi pavate cu lespezi de piatră inegale, printr-o monumentală poartă arcuită, pe lângă căsuţe din piatră şi câmpii nisipoase şi sclipitoare, până în afara

oraşului. O târau spre o colină aurie enormă.
Abia când se apropiară, îşi dădu seama Luce că era o construcţie făcută de mâna omului. Înţelese, în acelaşi timp, că mintea Laylei era cuprinsă de groază. Toţi egiptenii ştiau că acesta era mormântul ultimului faraon, Meni. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de locul unde erau îngropate trupurile faraonilor, cu excepţia câtorva dintre cei mai înalţi preoţi — şi a morţilor. Era zăvorât cu vrăji şi incantaţii, unele pentru a călăuzi morţii în călătoria spre următoarea viaţă, altele pentru a avertiza orice fiinţă vie care ar fi îndrăznit să se apropie. Chiar şi soldaţii care o târau acolo păreau din ce în ce mai nervoşi, pe măsură ce se apropiau.
Curând, intrară într-un mormânt sub formă de piramidă, făcut din cărămizi arse de lut. Toţi, cu excepţia a doi dintre cei mai voinici soldaţi, rămaseră în faţa intrării. Kafele o împinse printr-o uşă întunecată, pe un şir de trepte. Celelalte gărzi îi urmară, purtând o torţă aprinsă, pentru a lumina drumul.
Lumina torţei pâlpâia pe pereţii din piatră. Erau pictaţi cu hieroglife, iar ici şi colo ochii Laylei surprinseră fragmente de rugăciuni către Tait, zeiţa ţesătoriei, pentru ca sufletul faraonului să rămână întreg în timpul călătoriei spre viaţa de apoi.
La fiecare câţiva paşi treceau prin uşi false — ca nişte şanţuri adânci de piatră, săpate în pereţi. Luce îşi dădu seama că unele dintre ele fuseseră căi de acces care conduceau spre locul de veci al membrilor familiei faraonului. Acum, erau blocate cu piatră şi nisip, pentru ca niciun muritor să nu poată trece.
Drumul deveni mai răcoros şi mai întunecos. În aer se simţea vag mirosul de putregai al morţii. Când se apropiară de singura intrare deschisă din capătul coridorului, soldatul cu torţă refuză să meargă mai departe.
— Nu vreau să fiu blestemat de zei din cauza obrăzniciei acestei fete.
Kafele înaintă de unul singur. Se chinui să dea la o parte zăvorul de piatră care ţintuia uşa şi un miros greu se revărsă afară, otrăvind aerul.
— Crezi că mai ai vreo speranţă să scapi de aici? o întrebă eliberându-i încheieturile din lanţuri şi împingând-o înăuntru.
— Da, şopti Luce când poarta grea de piatră se închise în urma ei. Mai am una.

Era singură în întunericul desăvârşit, iar frigul îşi înfipse ghearele în pielea ei.
Apoi se auzi un zgomot sec, de piatră peste piatră, atât de uşor de recunoscut, şi o luminiţă aurie înflori în mijlocul încăperii. Era cuprinsă între palmele de piatră ale lui Bill.
— Salut, salut. Zbură spre o latură a încăperii şi turnă mingea de foc din mâinile sale într-un opaiţ de piatră vopsit în mov şi verde. Ne întâlnim din nou.
Când ochii lui Luce se obişnuiră cu lumina, văzură mai întâi inscripţiile de pe pereţi: erau pictaţi cu aceleaşi hieroglife întâlnite pe coridor, numai că de data asta erau rugăciuni pentru faraon. „Să nu te descompui. Să nu putrezeşti. Mergi către Stelele Nepieritoare.” Erau cufere care nu se puteau închide, pentru că erau pline ochi cu monede de aur şi pietre preţioase portocalii, ce străluceau. O colecţie enormă de obeliscuri se desfăşura în faţa ei. Mumiile a cel puţin zece câini şi pisici păreau să o privească.
Încăperea era imensă. Uitându-se înjur, văzu o garnitură de mobilă de dormitor completă, cu o măsuţă de toaletă ticsită cu cosmetice. În faţă, se afla o tăbliţă votivă ce reprezenta un şarpe cu două capete. Gâturile încolăcite formau o firidă în piatra neagră, în care se afla un recipient cu un fard de pleoape albastru strălucitor.
Bill o urmări cum ridică recipientul.
— Trebuie să faci tot ce poţi ca să arăţi cât mai bine în viaţa de apoi.
Stătea pe creştetul statuii, care semăna uimitor de bine cu fostul faraon. Mintea Laylei îi spuse lui Luce că această sculptură reprezenta Ka-u\ faraonului, sufletul său, care privea din mormânt, şi că faraonul real zăcea mumificat în spatele său. Înăuntrul sarcofagului de calcar trebuiau să fie sicrie de lemn vârâte unul în altul; în interiorul celui mai mic dintre ele se afla faraonul îmbălsămat.
— Ai grijă, spuse Bill. Luce nici măcar nu-şi dăduse seama că îşi pusese mâinile pe un cufăr mic de lemn. Acolo sunt măruntaiele faraonului.
Luce tresări şi se dădu la o parte scoţând pe neobservate săgeata din rochie. Când o ridică, îi încălzi degetele.
— Chiar o să meargă?
— Dacă eşti atentă şi faci cum îţi spun, da! o încurajă Bill, în

acest moment, sufletul se află exact în centrul fiinţei tale. Ca să ajungi la el, trebuie să cobori cu precizie tăişul mai jos de mijlocul pieptului, şi asta în momentul decisiv, chiar când te sărută Daniel şi începi să te înfierbânţi. Apoi tu, Lucinda Price, vei fi proiectată din avatarul tău din trecut, ca de obicei, dar sufletul tău blestemat va rămâne în corpul Laylei, unde va lua foc şi va dispărea.
— Mi-e… mi-e frică.
— Să nu-ţi fie. E ca şi cum ţi-ai scoate apendicele. Ţi-e mai bine fără el. Bill îşi privi încheietura cenuşie şi goală a mâinii. După ceasul meu, Don trebuie să ajungă în orice clipă.
Luce ţinea săgeata de argint cu vârful îndreptat spre piept. Gravurile în formă de spirale îi furnicau degetele. Mâinile îi tremurau de nervi.
— Stăpâneşte-te acum!
Vocea hotărâtă a lui Bill se auzi din depărtare.
Luce încerca să fie atentă, dar bătăile inimii îi spărgeau timpanele. Trebuia să facă asta. Trebuia. Pentru Daniel. Să-l elibereze de o pedeapsă pe care o luase asupra lui numai din cauza ei.
— Va trebui să fii mult mai rapidă atunci când o vei face cu adevărat, altfel Daniel te va opri, fără îndoială. O tăietură scurtă pe sufletul tău. Vei simţi un fel de uşurare, o suflare rece, iar apoi… bum!
— Layla!
Don îi apăru în faţa ochilor. Uşa din spatele ei era încă zăvorâtă. Pe unde venise?
Săgeata îi căzu din mâini şi zăngăni pe podea. O înşfăcă şi o strecură înapoi sub rochie. Bill plecase. Dar Don era… Daniel era chiar acolo unde ar fi vrut ea să fie.
— Ce faci aici?
În vocea ei se simţea efortul de a părea surprinsă că îl vede. El nu părea să observe asta. Se repezi spre ea şi o cuprinse în braţe.
— Îţi salvez viaţa.
— Cum ai intrat?
— Nu-ţi face griji pentru asta. Nicio fiinţă muritoare, nicio lespede de piatră nu poate sta în calea unei iubiri adevărate ca a noastră. Te voi găsi mereu.
Din instinct, Luce se simţea în siguranţă în braţele lui bronzate.

Dar atunci nu putea. Îşi simţea inima istovită şi rece. Acea fericire simplă, acel sentiment de încredere absolută, toate emoţiile minunate pe care le învăţase de la Daniel, în fiecare dintre vieţi, erau acum un chin pentru ea.
— Nu te teme, şopti el. Lasă-mă să-ţi spun, iubirea mea, ce se întâmplă după această viaţă. Te întorci, te ridici din nou. Renaşterea ta este minunată şi reală. Te întorci la mine iar şi iar...
Lumina din opaiţ pâlpâia şi îi făcea ochii violeţi să sclipească. Corpul lui lipit de al ei era atât de cald.
— Dar mor iar şi iar.
— Cum? îşi înclină capul. Chiar dacă înfăţişarea lui de acum părea exotică, îi cunoştea atât de bine expresiile — acea adoraţie buimacă atunci când ea spunea ceva ce el nu se aşteptase ca ea să înţeleagă. Cum de... nu contează. N-are importanţă. Ce contează este că vom fi din nou împreună. Ne vom găsi întotdeauna unul pe celălalt, ne vom iubi întotdeauna unul pe celălalt, indiferent de ce se va întâmpla. Nu te voi părăsi niciodată.
Luce căzu în genunchi pe treptele de piatră. Îşi ascunse faţa în mâini.
— Nu ştiu cum poţi să rezişti. Aceeaşi tristeţe iar şi iar...
El o ridică.
— Acelaşi extaz.
— Acelaşi foc care ucide totul...
— Aceeaşi pasiune care aprinde totul din nou. Tu nu ştii. Nu poţi să-ţi aminteşti ce minunat...
— Am văzut. Ştiu.
Acum, îi captase atenţia. Nu era sigur dacă să o creadă sau nu, dar măcar asculta.
— Ce-ar fi dacă nu ar exista nicio speranţă ca lucrurile să se schimbe vreodată? întrebă ea.
— Nu avem decât speranţa. Într-o bună zi vei reuşi. Acest adevăr absolut este singurul lucru care mă face să merg mai departe. Nu voi renunţa niciodată la tine. Chiar dacă va dura o veşnicie. Îi şterse lacrimile cu degetul. Te voi iubi din tot sufletul, în fiecare viaţă, prin fiecare moarte. Nu voi fi legat de nimic altceva decât de dragostea mea pentru tine.
— Dar e aşa de greu. Ţie nu-ţi este? Nu te-ai gândit niciodată ce-ar fi dacă...

— Într-o bună zi, dragostea noastră va învinge acest ciclu întunecat. Asta înseamnă totul pentru mine.
Luce îşi ridică privirea şi văzu dragostea strălucind în ochii lui. Daniel o credea. Nu-i păsa dacă suferea iar şi iar; ar fi continuat să se piardă iar şi iar, însufleţit de speranţa că, într-o bună zi, sfârşitul va fi altul. Se ştia condamnat, dar încerca oricum, iar şi iar, şi ar fi făcut-o mereu.
Devotamentul lui faţă de ea, faţă de ei, atingea o parte din ea la care crezuse că renunţase.
Dar tot mai voia să-l contrazică; acest Daniel nu cunoştea greutăţile care îi aşteptau, lacrimile pe care le vor vărsa de-a lungul secolelor. Nu ştia că îl văzuse în momentele de cea mai profundă disperare. Nu ştia cum îl vor îndurera trecerile ei în nefiinţă.
Şi totuşi…
Luce ştia. Şi asta conta, mai mult decât orice altceva.
Momentele cele mai grele ale lui Daniel o îngroziseră, dar lucrurile erau altfel acum. Tot timpul se simţise legată de dragostea lor, dar acum ştia cum să o protejeze. Văzuse dragostea lor din atâtea unghiuri diferite. O înţelegea aşa cum nu ar fi crezut că va putea vreodată. Dacă Daniel avea să şovăie cândva, ea avea să-l sprijine.
Învăţase de la cel mai bun: de la Daniel. Deşi era pregătită să-şi omoare sufletul şi să renunţe pentru totdeauna la dragostea lor, doar cinci minute petrecute cu el o readuseseră la viaţă.

Unii oameni îşi petreceau întreaga viaţă căutând o dragoste ca a lor.
Luce o avusese tot timpul.
Viitorul nu îi mai oferea nimic. Numai pe Daniel. Daniel al ei, cel pe care-l lăsase în curtea casei părinteşti din Thunderbolt.
Trebuia să plece.
— Sărută-mă, şopti ea.
El stătea pe trepte cu genunchii îndepărtaţi atât cât să-i permită trupului ei să se strecoare între ei. Luce se lăsă în genunchi şi îşi întoarse faţa spre el. Frunţile lor se atingeau. La fel şi nasurile. Daniel îi luă mâinile într-ale sale. Părea că vrea să-i spună ceva, dar nu-şi găsea cuvintele.
— Te rog, îl imploră ea, cu buzele îndreptate către ale lui. Sărută-mă şi eliberează-mă.

Daniel se întinse spre ea şi o luă în braţe, legănând-o ca pe un copil. Buzele lui le găsiră pe ale ei. Erau dulci ca nectarul. Ea gemu în timp ce un şuvoi de bucurie se revărsa în corpul ei, în fiecare părticică din ea. Moartea Laylei se apropia, ştia asta, dar nu se simţise niciodată mai în siguranţă sau mai vie ca atunci când Daniel o ţinea în braţe.
Mâinile ei îi cuprinseră gâtul, simţind umerii lui fermi şi micile cicatrice în relief, care îi protejau aripile. Mâinile lui îi mângâiau spatele, apoi părul ei lung şi des. Fiecare atingere era o încântare, fiecare sărut, atât de minunat şi de pur, încât o ameţea.
— Rămâi cu mine, o rugă el.
Muşchii feţei i se încordară în timp ce sărutările deveniră mai lacome, mai disperate.
Trebuia să fi simţit corpul lui Luce încălzindu-se. Căldura ei lăuntrică se răspândea prin piept şi îi îmbujora obrajii.
Avea ochii plini de lacrimi. Îl sărută şi mai înfocat. Trecuse prin asta de atâtea ori înainte, dar, dintr-un motiv neştiut, acum era altfel.
Îşi întinse aripile cu un foşnet puternic, iar apoi le înfăşură strâns în jurul ei — un leagăn alb, moale, care îi ţinea strâns pe amândoi.
— Crezi asta cu adevărat? şopti ea. Că într-o zi voi supravieţui acestor momente?
— Cu toată fiinţa mea, spuse el şi îi luă faţa în palme, strângându-şi aripile şi mai tare. O să te aştept atât timp cât e nevoie. Te voi iubi în fiecare clipă de-a lungul timpului.
Luce frigea. Urla de durere, zbătându-se în braţele lui Daniel, în timp ce căldura o copleşea. Îi ardea pielea lui Daniel, dar el nu-i dădu drumul.
Sosise clipa. Săgeata era ascunsă sub rochia ei şi acum — chiar acum — era momentul să o folosească. Dar nu avea de gând să renunţe. Nu la Daniel. Nu acum, când ştia că, indiferent cât de greu ar fi fost, el nu avea să renunţe niciodată la ea.
Pielea ei începu să se umple de băşici. Căldura era aşa de puternică, încât nu putea decât să tremure.
Şi apoi nu putu decât să urle.
Layla ardea şi, în timp ce flăcările îi înghiţeau corpul, Luce îşi simţi propriul corp şi sufletul pe care-l împărţeau separându-se, căutând cea mai rapidă cale de scăpare din căldura nemiloasă.

Coloana de fum crescu până ce cuprinse întreaga încăpere şi întreaga lume, până ce cuprinse totul, iar din Layla nu mai rămase nimic.
Luce aştepta întunericul şi găsi lumina.
Unde era mesagerul? Era posibil să se afle încă în corpul Laylei?
Focul continua să ardă. Nu se stingea. Se răspândea. Flăcările consumau din ce în ce mai mult din întuneric, ajungând până la cer, de parcă însăşi măreaţa noapte ar fi fost inflamabilă, până când Luce nu mai văzu decât vâlvătaia fierbinte de roşu şi auriu.
În toate celelalte dăţi când avatarul ei din trecut murise, evadarea lui Luce din flăcări şi intrarea în mesager se petrecuseră în acelaşi timp. De data asta, ceva era diferit, ceva ce o făcea să vadă lucruri care nu puteau fi adevărate.
Aripi în flăcări.
— Daniel! ţipă ea. Ceva ce semăna cu aripile lui Daniel se avântă prin valuri de flăcări, aprinzându-se, dar fără să ardă, ca şi cum ar fi fost făcute din foc. Tot ce putea distinge erau aripi albe şi ochi violeţi. Daniel?
Focul se rostogolea prin întuneric ca un val uriaş într-un ocean. Se lovea de un ţărm invizibil şi o mătura furios pe Luce, trecând în grabă peste corpul ei, peste capul ei şi departe, în urma ei. Apoi, ca şi cum cineva ar fi stins cu degetul o lumânare, se auzi un sfârâit şi totul se întunecă.
Un vânt rece se strecura în spatele ei. I se făcu pielea de găină. Se chirci, îndoindu-şi genunchii şi dându-şi seama cu surprindere că nu simţea pământ sub picioare. Nu zbura, doar plutea fără direcţie. Întunericul acela nu era al unui mesager. Nu folosise săgeata, dar nu cumva… murise?
Îi era frică. Nu ştia unde este, ştia numai că este singură.
Nu. Mai era cineva. Un hârşâit. O lumină palidă, cenuşie.
— Bill! Luce ţipă la vederea lui, atât de uşurată, că începu să râdă. O, slavă Domnului! Credeam că sunt pierdută, credeam că… uf, nu contează. Nu am putut să o fac. Nu am putut să-mi omor sufletul. O să găsesc o altă cale să rup blestemul. Eu şi Daniel… nu vom renunţa unul la celălalt, spuse trăgând aer în piept.
Bill era departe, dar zbura spre ea, făcând loopinguri în aer. Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai mare, crescând până când deveni de două ori, apoi de trei ori, apoi de zece ori mai mare decât micul gargui de piatră cu care Luce călătorise. Apoi,

începu adevărata transformare.
Din spatele umerilor se desprinse o pereche de aripi mai groase, mai mari, negre ca tăciunele, ce îi preschimbară aripile micuţe de piatră într-un vălmăşag de bucăţele sparte. Cutele de pe frunte se adânceau şi se răspândeau pe tot corpul, făcându-l să arate cumplit de zbârcit şi de bătrân. Ghearele de la picioare şi de la mâini erau mai lungi, mai ascuţite, mai galbene. Străluceau în întuneric, ascuţite ca briciul. Pieptul i se umfla, acoperindu-se cu smocuri de păr des, negru şi creţ.
Luce îşi înăbuşi geamătul care-i urca în gât. Şi reuşi — până în momentul când ochii de piatră cenuşii ai lui Bill, cu irisuri opace sub straturile de cataractă, străluciră, roşii ca focul.
Apoi ţipă.
— Întotdeauna ai făcut alegerea greşită.
Vocea lui Bill deveni monstruoasă, gravă, flegmatică şi scrâşnită, nu numai pentru urechile lui Luce, dar şi pentru sufletul ei. Răsuflarea lui o izbea, duhnind a moarte.
— Eşti…
Luce nu putu să termine propoziţia. Nu era decât un cuvânt pentru creatura diabolică din faţa ei, şi numai ideea de a-l rosti cu voce tare o înfricoşa.
— Tipul rău? chicoti Bill. Surpriiiză!
Prelungi „i”-ul din cuvânt atât de mult, încât Luce fu sigură că el avea să se încovoaie şi să tuşească, dar nu o făcu.
— Dar… m-ai învăţat atâtea lucruri. M-ai ajutat să înţeleg… De ce? Cum… Tot timpul?
— Te-am amăgit. Asta fac eu, Lucinda.
Ţinuse la Bill, aşa şarlatan şi dezgustător cum era. Avusese încredere în el, îl ascultase şi aproape că îşi omorâse sufletul pentru că aşa îi spusese el. Gândul o seceră. Aproape îl pierduse pe Daniel din cauza lui Bill. Încă putea să-l piardă pe Daniel din cauza lui Bill. Dar nu era Bill…
Nu era un simplu demon, ca Steven, şi nu semăna nici măcar cu Cam în cea mai rea întruchipare.
Era încarnarea Răului absolut.
Şi fusese cu Luce, suflându-i în ceafă tot timpul.
Încercă să se îndepărteze de el, dar întunericul lui era pretutindeni, ca şi cum ar fi plutit pe cerul nopţii, dar cu stelele strălucind mult prea departe. Pământul nu se zărea. În apropiere erau petice de beznă, spirale de abis, iar din când în când,

apărea un crâmpei de lumină, o licărire de speranţă, de iluminare. Apoi, lumina dispărea.
— Unde suntem? întrebă ea.
Satana surâse dispreţuitor la întrebarea ei fără rost.
— Niciunde, spuse el. Vocea lui nu mai avea tonul familiar al tovarăşului ei de călătorie. Inima întunecată a nimicului în miezul tuturor lucrurilor. Nici Raiul, nici Pământul, nici Iadul. Nimic din ceea ce mintea ta ar putea înţelege în acest stadiu, de aceea ţi se pare — ochii lui roşii ieşiră din orbite — înfricoşător.
— Ce-i cu străfulgerările acelea de lumină? întrebă Luce încercând să nu arate cât de înfricoşător i se părea locul. Văzuse deja cel puţin patru străfulgerări de lumină, explozii strălucitoare aprinzându-se de nicăieri şi dispărând subit în înălţimile întunecate ale cerului.
— Oh, acelea! Bill privi cum una dintre ele străluceşte şi dispare subit peste umărul lui Luce. Zbor de îngeri. Zbor de demoni. Noapte aglomerată, nu-i aşa? Toată lumea pare să meargă undeva.
— Da. Luce se aştepta la o altă explozie de lumină pe cer. Şi când aceasta se produse, aruncă o umbră asupra ei, iar ea se agăţă de ea, disperată să apuce un mesager înainte ca lumina să dispară. Inclusiv eu.
Mesagerul se mări rapid în mâinile ei, aşa de greu şi de mlădios încât, pentru o clipă, crezu că va reuşi.
În schimb, simţi o strânsoare scârboasă de-o parte şi de alta a corpului. Bill îi cuprinsese întregul corp în ghearele lui murdare.
— Nu sunt încă pregătit să-ţi spun la revedere, şopti el cu o voce care o făcu să tremure. Vezi tu, am ajuns să fac o pasiunea pentru tine. Nu, stai, nu-i vorba despre asta. Am avut-o dintotdeauna…
Luce lăsă umbra din degetele ei să se prelingă în neant.
— Şi, ca toţi îndrăgostiţii, am nevoie de tine, mai ales acum, aşa că nu-mi strica planurile. Din nou.
— Măcar acum mi-ai dat un motiv, spuse Luce, încordându-se ca să scape din strânsoarea lui.
Nu avea niciun rost. O strânse mai tare, zdrobindu-i oasele.
— Mereu ai avut un foc lăuntric. Asta îmi place la tine. Zâmbi, iar zâmbetul lui i se păru îngrozitor. Măcar dacă scânteia ar fi rămas înăuntru, hmm? Unii oameni chiar nu au noroc în dragoste.

— Nu-mi vorbi mie despre dragoste, spuse Luce dispreţuitor. Nu-mi vine să cred că am putut să-ţi ascult vorbele. Nu ştii nimic despre dragoste.
— Am mai auzit asta şi înainte. Şi se întâmplă să ştiu un lucru important despre dragoste. Crezi că a ta este mai mare decât Raiul şi Iadul şi decât soarta a tot ce se află între ele. Dar greşeşti. Dragostea ta pentru Daniel Grigori este mai mult decât neînsemnată. Este nimic.
Ţipătul lui era ca o undă de şoc care îi flutură părul. Respira greu, luptându-se pentru o gură de aer.
— Spune ce vrei. Îl iubesc pe Daniel. Îl voi iubi mereu. Şi asta nu are nicio legătură cu tine.
Satana o ţintui cu ochii lui roşii, ciupindu-i pielea cu gheara ascuţită ca o săgeată.
— Ştiu că îl iubeşti. Eşti nebună după el. Spune-mi de ce.
— De ce?
— De ce? De cepe el? Spune-o în cuvinte. Fă-mă să o simt cu adevărat. Vreau să fiu mişcat.
— Dintr-un milion de motive. Pur şi simplu îl iubesc.
Zâmbi dezvelindu-şi dinţii strâmbi şi un sunet ca mârâitul a o mie de câini îi ieşi din gâtlej.
— A fost un test. Ai dat greş, dar nu e vina ta. Nu în întregime. Asta e un efect secundar nefericit al blestemului pe care-l porţi. Nu mai poţi să faci alegeri.
— Nu-i adevărat. Dacă-ţi aduci aminte, tocmai am făcut o mare alegere: aceea de a nu-mi omorî sufletul.
Asta îl înfurie. Îşi putu da seama după felul în care i se dilatau nările, după felul în care îşi ridică gheara şi şi-o încleştă, făcând să se stingă un petic din cerul înstelat, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un întrerupător. Dar nu spuse nimic pentru o foarte lungă perioadă de timp. Privea doar, încremenit, în noapte.
Un gând groaznic o străfulgera pe Luce.
— Îmi spuneai măcar adevărul? Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi folosit săgeata ca să… Se cutremură, scârbită că se apropiase atât de mult. Ce-ţi iese ţie din toate astea? Vrei să mă scoţi din peisaj sau ceva de genul ăsta, ca să ajungi la Daniel? De-aia nu te-ai arătat niciodată în faţa lui? Pentru că s-ar fi luat după tine şi…
Satana chicoti. Râsul lui umbri stelele.
— Crezi că mi-e frică de Daniel Grigori? Chiar ai o părere foarte

bună despre el. Spune-mi, cu ce fel de minciuni romantice despre locul său grandios în Rai ţi-a umplut capul?
— Tu eşti mincinosul, spuse Luce. Din clipa în care te-am întâlnit, nu ai făcut altceva decât să minţi. Nu-i de mirare că întregul univers te dispreţuieşte.
— Se teme. Nu mă dispreţuieşte. E o diferenţă. Teama conţine, pe undeva, invidie. Poţi să nu-mi dai crezare, dar mulţi vor să aibă puterea pe care o am eu. Mulţi care… mă venerează.
— Ai dreptate. Nu te cred.
— Nu ştii mai nimic. Despre nimic. Te-am luat într-o călătorie despre trecutul tău, ţi-am arătat zădărnicia acestei existenţe, sperând să te trezeşti la realitate, şi tot ce obţin de la tine e: „Daniel! îl vreau pe Daniel!
O aruncă din înalturi şi ea căzu în întuneric, oprindu-se numai atunci când el se încruntă la ea, ca şi cum ar fi putut să o ţintuiască locului. Se mişcă într-un cerc îngust în jurul ei, cu mâinile la spate şi cu aripile strânse, cu capul îndreptat spre cer.
— Tot ce e de văzut se află aici. De departe, da, dar e totul aici — toate vieţile şi lumile, şi mult, mult dincolo de puterea de înţelegere a muritorilor. Priveşte!
Stepa de stele era nesfârşită, întunericul nopţii se plia iar şi iar peste atât de multe puncte luminoase, încât cerul era mai mult lumină decât întuneric.
— E minunat.
— În curând, o să devină tabula rasa. Buzele lui se schimonosiră într-un zâmbet strâmb. M-am săturat de jocul ăsta.
— Totul este un joc pentru tine?
— Este un joc pentru el. Făcu un semn cu mâna de-a lungul cerului, trasând o dungă întunecată de noapte în urmă. Şi refuz să cedez acest joc în favoarea Celuilalt numai din cauza unei balanţe cosmice. Doar pentru că taberele noastre sunt în echilibru.
— Echilibru? Vrei să spui proporţia între îngerii căzuţi care s-au aliat cu tine şi aceia care s-au aliat cu…
— N-o spune. Dar da, acel Celălalt. Acum există un echilibru şi…
— Şi încă un înger trebuie să se alăture unei tabere sau alteia, spuse Luce amintindu-şi de discuţia lungă pe care o avusese cu Arriane la dineul din Las Vegas.
— Hm! Numai că, de data asta, nu o să las lucrurile la voia întâmplării. Toată povestea cu săgeata a fost un ţel lipsit de

perspectivă, dar am înţeles unde am dat greş cu metodele mele. Am complotat. Am urzit tot felul de planuri. S-a întâmplat mai mereu în timp ce tu şi nişte avataruri din trecut ale lui Grigori eraţi ocupaţi cu dezmierdările voastre de doi bani. Aşa că, vezi tu, nimeni nu va mai putea sabota ce am plănuit să fac mai departe. O să şterg trecutul cu buretele.
O s-o iau de la capăt. Pot să sar peste mileniile care mă conduceau spre tine şi spre viaţa ta jalnică, Lucinda Price, spuse el pufnind, şi s-o iau de la capăt. Iar de data asta, o să joc mai înţelept. De data asta voi câştiga.
— Ce înseamnă „să ştergi cu buretele1'?
— Timpul este ca o tablă uriaşă. Nimic din ce e scris acolo nu e definitiv, totul poate fi şters de un băiat deştept. E o mişcare extremă, de acord, şi înseamnă că voi arunca cât colo mii de ani. Un mare recul pentru toţi cei implicaţi, dar, hei, ce înseamnă câteva milenii pierdute, în comparaţie cu veşnicia?
— Cum poţi să faci asta? spuse ea, ştiind că îi simţea tremurul mâinii în strânsoarea lui. Ce vrei să spui, de fapt?
— Vreau să spun că mă voi întoarce de unde am plecat. La Cădere. La noi toţi, care am fost izgoniţi din Rai pentru că am îndrăznit să exercităm liberul arbitru. Mă refer la prima mare nedreptate.
— Retrăind cele mai mari reuşite ale tale? spuse ea, dar el nu o asculta, pierdut în detaliile planului său.
— Tu şi plictisitorul tău de Daniel Grigori o să mergeţi într-o excursie cu mine. De fapt, sufletul tău pereche este pe drum încoace.
— De ce Daniel ar…
— I-am arătat calea, firește. Acum, tot ce am de făcut e să ajung acolo la timp, ca să văd îngerii izgoniţi începându-şi căderea pe Pământ. Ce moment minunat o să fie!
— Când îşi încep căderea? Cât durează?
— Nouă zile, după unele calcule, murmură el, dar pentru noi, cei izgoniţi, a părut o eternitate. Nu i-ai întrebat niciodată pe prietenii tăi despre asta? Cam, Roland, Arriane. Pe scumpul tău Daniel? Noi toţi am fost acolo.
— Deci o să vezi încă o dată cum se întâmplă toate astea. Şi ce-i cu asta?
— O să fac ceva neaşteptat. Şi ştii ce anume?
Chicoti şi ochii lui roşii scânteiară.

— Nu ştiu, spuse ea încet. O să-l omori pe Daniel?
— Nu-l omor. Îl prind. Am de gând să îi prind până la ultimul. O să deschid un mesager ca o plasă uriaşă şi o s-o întind până la marginea cea mai îndepărtată a timpului. Apoi, mă voi contopi cu vechiul meu sine şi voi aduce întreaga ceată de îngeri în prezent, cu mine. Chiar şi pe cei urâţi ca dracu'.
— Şi ce dacă?
— Şi ce dacă? Vom porni din nou de la începuturi. Pentru că, vezi tu, Căderea este începutul. Nu este o parte a istoriei; este momentul când începe istoria. Şi tot ce s-a petrecut înainte? Nu se va mai întâmpla.
— Nu se va mai înt… Vrei să spui că viaţa aia din Egipt…?
— Nu a existat niciodată.
— China? Versailles? Las Vegas?
— Niciodată, niciodată, niciodată. Dar toate astea sunt mai importante decât tine şi prietenul tău, copilă egoistă. Este Imperiul Roman şi aşa-numitul Fiu al acelui Celălalt. Este lunga, trista descompunere a umanităţii ce izvorăşte din negura primordială a pământului şi transformă lumea într-o cloacă. Este tot ce a avut loc vreodată, înghiţit de un minuscul salt în timp, ca o piatră aruncată în apă.
— Dar nu poţi, pur şi simplu… să ştergi tot trecutul.
— Bineînţeles că pot. E ca atunci când scurtezi betelia unei fuste. Nu trebuie decât să îndepărtezi materialul în plus şi să coşi cele două părţi rămase; e ca şi cum partea din mijloc n-ar fi existat niciodată. O luăm de la capăt. Întregul ciclu se va repeta, iar eu voi mai face încă o încercare să ispitesc sufletele însemnate. Suflete ca…
— Nu vei pune niciodată mâna pe el. Nu ţi se va alătura niciodată.
Daniel nu cedase în decursul celor cinci mii de ani la care ea fusese martoră. Nu conta că o omorau iar şi iar şi lui îi refuzau unica dragoste adevărată, el nu ar fi cedat şi nu s-ar fi alăturat nici unei tabere. Şi chiar dacă el avea să-şi piardă cumva hotărârea, ea avea să fie acolo, ca să-l susţină. Ştia acum că era suficient de puternică să-l sprijine, dacă el ar fi şovăit. Aşa cum şi el o sprijinise pe ea.
— Indiferent de câte ori vei şterge trecutul cu buretele, spuse ea, nu se va schimba nimic.
— Oh! Râse ca şi cum s-ar fi jenat din cauza lui Luce — un hohot

gros, înfricoşător. Bineînţeles că se va schimba. Totul se va schimba. Să-ţi număr căile? Scoase o gheară ascuţită, îngălbenită. În primul rând, Daniel şi Cam vor fi din nou fraţi, aşa cum erau în primele zile de după Cădere. Nu-i aşa că va fi amuzant pentru tine? Mai rău, nu va exista niciun nefilim. Îngerii nu vor mai fi apucat să umble pe pământ şi să se cupleze cu muritorii, aşa că spune adio micilor tăi prieteni de la şcoală.
— Nu…
Satana pocni din gheare.
— Ah, încă un lucru pe care am uitat să-l menţionez: Povestea ta cu Daniel? Şi asta va fi ştearsă. Aşa că poţi să-ţi iei adio de la tot ce ai descoperit în mica ta căutare, de la toate acele lucruri despre care mi-ai spus pe un ton atât de serios că le-ai învăţat în timpul hoinărerilor noastre în trecut.
— Nu! Nu poţi face asta!
O strânse încă o dată în ghearele lui reci.
— O, dragă, e ca şi făcut.
Izbucni într-un râs de-ţi îngheţa sângele în vine, un hohot ca o avalanşă, în vreme ce spaţiul şi timpul se desfăceau în jurul lor. Luce tremură şi se ghemui, luptându-se să se desprindă din strânsoare, dar el o strângea prea tare sub aripa lui ticăloasă. Nu putea să vadă nimic, simţea doar vântul care sufla în rafale, gata să-i sfâşie, şi o explozie de căldură, iar apoi, un frig de nepătruns, cuprinzându-i sufletul.

Capitolul 20
Sfârşitul călătoriei
Poarta Raiului Căderea

Bineînţeles, nu existase decât un singur loc unde o putea găsi mereu.
Primul sălaş. Punctul de plecare.
Daniel se rostogoli spre prima lui viaţă, pregătit să aştepte cât era nevoie, până când Luce va reuşi să ajungă şi ea acolo. Ar lua-o în braţe şi i-ar şopti la ureche: în sfârşit. Te-am găsit. Nu o să-ţi mai dau drumul niciodată.
Ieşi din umbră şi încremeni, în lumina orbitoare.
Nu. Nu aceasta era destinaţia lui.
Acest aer divin şi acest cer de opal. Această învolburare cosmică

de lumină diamantină. Inima i se strânse la vederea valurilor de nori albi care mângâiau mesagerul negru. Era acolo, în depărtare — zumzetul clar, în trei note, repetat la nesfârşit. Era muzica pe care o răspândea Tronul Monarhului Eteric, radiind lumină.
Nu. Nu! Nu!
Nu trebuia să fie aici. Avea de gând să o întâlnească pe Lucinda în prima ei întrupare pe Pământ. Cum se făcea că, dintre toate locurile, aterizase tocmai aici?
Aripile i se desfăcuseră instinctiv. Întinderea lor părea diferită decât pe Pământ — nu avea acel sentiment intens de uşurare că, în sfârşit, se eliberează, ci doar senzaţia obişnuită pe care o are orice muritor atunci când respiră. Ştia că străluceşte, dar nu în felul în care o făcea câteodată sub lumina nesfârşită a lunii. Aici nu trebuia să-şi ascundă strălucirea şi nici să o arate. Pur şi simplu exista.
Trecuse atât de multă vreme de când Daniel nu mai fusese acasă.
Îi era dor. Îi era dor de toţi aceia pe care îi lăsase acolo, aşa cum miresmele casei din copilărie — ale pinilor sau ale prăjiturilor proaspăt scoase din cuptor, mirosul ploii blânde de vară sau al trabucului cu mosc fumat de tata — l-ar atrage pe orice muritor. Avea o putere formidabilă. Iată de ce Daniel stătuse deoparte în toţi aceşti ultimi şase mii de ani.
Acum era din nou aici, şi nu din proprie voinţă.
Heruvimul ăla!
îngerul palid şi fragil din mesagerul său îl păcălise.
Vârfurile aripilor lui Daniel înţepeniră. Ceva nu fusese tocmai în regulă cu acel înger. Însemnul Balanţei era prea proaspăt pe pielea lui. Era încă în relief şi roşu pe ceafă, ca şi cum ar fi fost proaspăt crestat…
Daniel căzuse într-un fel de capcană. Trebuia să plece, cu orice preţ.
În înalturi. Totdeauna erai în înalturi aici. Plutind mereu în aerul cel mai pur. Îşi întinse aripile şi simţi cum pâcla albă se vălureşte peste el. Se avântă peste pădurile sidefii, coborând deasupra Grădinii Cunoaşterii, şerpuind în jurul Crângului Vieţii. Trecu pe lângă lacuri albe ca satinul şi înconjură Munţii Azurii, care străluceau ca argintul. Petrecuse atâtea epoci fericite aici. Nu.

Toate astea trebuiau să rămână în străfundurile sufletului său. Nu era timp pentru nostalgie.
Încetini şi se apropie de Pajiştea Tronului. Era exact aşa cum şi-o amintea: o câmpie netedă de nori albi strălucitori, care ducea spre miezul tuturor lucrurilor. Tronul însuşi, strălucind orbitor, radia atât de puternic căldura bunătăţii absolute, încât era imposibil, chiar şi pentru un înger, să se uite direct la el. Nici măcar nu te puteai apropia ca să-l vezi pe Creator, care stătea pe Tron învăluit în strălucire, aşa încât numai sinecdoca tradiţională, prin care întreaga entitate era numită Tronul, i se potrivea.
Privirea uimită a lui Daniel se îndreptă spre bolta de stânci argintii, ondulate, care înconjurau Tronul. Fiecare era însemnată cu rangul unui Arhanghel. Acesta fusese odată cartierul lor general, un loc în care să te închini, să slujeşti, să primeşti sau să înmânezi mesaje pentru Tron.
Acolo era altarul strălucitor unde fusese locul lui, lângă partea de sus din dreapta Tronului. Fusese acolo de când începuse să existe Tronul.
Dar acum nu erau decât şapte altare. Cândva, fuseseră opt. Stai…
Daniel tresări. Ştia că trecuse prin Poarta Raiului, dar nu-şi amintea când o făcuse cu exactitate. Era important. Tronul nu fusese dezechilibrat în felul acesta decât pentru o perioadă foarte scurtă — fracţiunea de timp care a urmat după ce Lucifer îşi declarase planurile de a dezerta, dar înainte ca ceilalţi să fi fost chemaţi să aleagă taberele.
El sosise imediat după trădarea lui Lucifer, dar înaintea Căderii. Se apropia marea dezbinare, în timpul căreia unii se vor alătura Raiului, iar alţii vor fi de partea Iadului, când Lucifer se va transforma sub ochii lor în Satana, iar Marele Braţ al Tronului le va izgoni legiunile din Rai şi le va face să se prăbuşească.
Se apropie mai mult de Pajişte. Sunetul melodios se auzea mai tare, la fel ca zumzetul stârnit de corul îngerilor. Adunarea celor mai luminoase suflete făcea Pajiştea să strălucească. Şinele său din trecut trebuia să fie acolo; veniseră cu toţii. De atâta strălucire, Daniel nu putea vedea clar, dar memoria îi spunea că lui Lucifer i se dăduse voie să convoace adunarea de pe altarul său de argint, aşezat în capătul îndepărtat al Pajiştii, chiar în faţa Tronului, deşi nici pe departe la aceeaşi înălţime. Ceilalţi

îngeri erau strânşi în faţa Tronului, în mijlocul Pajiştii.
Era apelul nominal, ultimul moment în care mai stăteau laolaltă, înainte ca Raiul să piardă jumătate din sufletele sale. La vremea aceea, se întrebase de ce Tronul îngăduise să se întâmple aşa ceva. El, care stăpânea totul, crezuse oare că apelul lui Lucifer către îngeri se va sfârşi printr-o umilire totală? Cum putuse Tronul să greşească atât de tare?
Gabbe încă vorbea cu o claritate uluitoare despre apelul nominal. Daniel îşi amintea doar fărâme din toate acestea — poate numai atingerea uşoară a unei aripi întinzându-se solidar spre el. Atingere care îi spunea: Nu eşti singur.
Ar putea îndrăzni acum să se uite după acea aripă?
Poate era o cale să procedeze altfel cu apelul, astfel încât blestemul care avea să cadă asupra lor să nu lovească aşa de tare. Înfiorat până în străfundurile fiinţei sale, Daniel îşi dădu seama că putea transforma acea capcană într-o şansă.
Desigur! Cineva schimbase blestemul, astfel încât să existe o cale de scăpare pentru Lucinda. În tot acel timp în care gonise după ea, Daniel crezuse că trebuia să fi fost chiar Lucinda. Că undeva, în zborul ei nechibzuit înapoi în timp, deschisese o poartă. Dar poate… poate că Daniel fusese acela de la bun început.
Acum era aici. Putea să o facă. Într-un fel, trebuia să o fi făcut deja. Da, urmărise implicaţiile pe parcursul mileniilor pe care le străbătuse ca să ajungă aici. Ce făcea acum, chiar în punctul de plecare, avea să se propage în fiecare dintre vieţile ei. În sfârşit, lucrurile începeau să capete sens.
El trebuie să fi fost acela care îmblânzise blestemul pentru a-i permite Lucindei să trăiască şi să călătorească în propriul trecut — de aici trebuie să fi început totul. Şi începuse probabil de la Daniel.
Coborî pe câmpia de nori, strecurându-se de-a lungul graniţei luminoase. Erau sute de îngeri acolo, mii, umplând-o de o nelinişte strălucitoare. Lumina devenea uimitoare pe măsură ce se scufunda în ea, printre îngeri. Nimeni nu-i observă anacronismul; tensiunea şi teama îngerilor erau prea luminoase.
— A sosit timpul, Lucifer, strigă Vocea de pe Tron.
Această voce îi dăduse lui Daniel nemurirea şi tot ceea ce venise odată cu ea. Asta e ceea ce-ţi doreşti cu adevărat?
— Nu doar pentru noi, ci şi pentru toţi ceilalţi îngeri, spuse

Lucifer. Toţi au dreptul la liberul arbitru, nu doar muritorii pe care îi veghem de sus. Lucifer făcea apel acum la îngeri, strălucind mai luminos decât luceafărul de dimineaţă. Pe norii Pajiştii a fost trasă o linie. Acum, sunteţi cu toţii liberi să alegeţi.
Întâiul scrib ceresc stătea la picioarele Tronului, într-o incandescenţă strălucitoare, şi începu să strige numele îngerilor. Primul fu îngerul cu rangul cel mai mic, al şapte mii opt sute douăzecelea fiu al Raiului:
— Geliel, strigă scribul, ultimul dintre cei douăzeci şi opt de îngeri care guvernează casele lunii.
Aşa începuse totul.

Pe cerul opalescent, scribul însemna ca pe un răboj cum Chabril, îngerul celei de-a doua ore a nopţii, îl alesese pe Lucifer, iar Tiel, îngerul vântului de nord, alesese Raiul, împreună cu Padiel, unul dintre păzitorii nou-născuţilor, şi Gadal, un înger implicat în ritualurile magice pentru bolnavi. Unii îngeri ţineau pledoarii foarte lungi, alţii abia dacă scoteau un cuvânt. Daniel nu era foarte atent la răboj. Era în căutarea propriei identităţi şi, în plus, ştia deja cum se va termina.
Străbătu câmpia cu îngeri, recunoscător pentru răgazul pe care i-l dădea strigarea tuturor numelor. Trebuia să-şi identifice propriul sine, înainte de a se ridica din mulţime şi a rosti vorbele naive pentru care plătea de atunci atât de scump.
Pe Pajişte era agitaţie — şoapte şi lumini sclipitoare, zgomotul unui tunet depărtat. Daniel nu auzise strigarea numelui şi nici nu văzuse îngerul ridicându-se în aer pentru a-şi declara alegerea. Se strecură printre sufletele din faţa sa, pentru a vedea mai bine.
Roland. Se înclină înaintea Tronului.
— Cu respect, nu sunt pregătit să aleg. Făcu o plecăciune în faţa Tronului, dar arătă spre Lucifer. Pierzi un fiu astăzi, iar noi toţi pierdem un frate. Se pare că vor urma mult mai mulţi. Te rog, nu trata cu uşurinţă această decizie întunecată. Nu obliga familia noastră să se destrame.
Daniel lăcrimă la vederea sufletului lui Roland — îngerul poeziei şi al muzicii, fratele şi prietenul său — pledând în cerul luminos.
— Greşeşti, Roland, bubui Tronul. Şi, înfruntându-mă, ai ales deja. Urează-i bun venit în tabăra ta, Lucifer.
— Nu! ţipă Arriane, zburând din centrul luminii pentru a i se

alătura lui Roland. Te rog, trebuie doar să-i dai răgaz pentru a înţelege ce înseamnă hotărârea lui!
— Hotărârea a fost luată! se mărgini să răspundă Tronul. Pot să-mi dau seama ce se află în sufletul lui, în ciuda vorbelor sale — văd că a ales deja.
Un suflet se atinse uşor de sufletul lui Daniel. Cald şi ameţitor, îl recunoscu imediat.
Cam.
— Ce eşti tu? murmură Cam.
Simţea din instinct că era ceva schimbat la Daniel, dar nu exista nicio cale de a explica unui înger care nu părăsise niciodată Cerul şi care nu ar fi putut concepe ceea ce urma să se întâmple cine era Daniel cu adevărat.
— Frate, nu te nelinişti, îl rugă Daniel. Sunt eu.
Cam îl apucă de braţ.
— Îmi dau seama, deşi văd totodată că nu eşti tu. Clătină din cap, încruntat. Sper că te afli aici cu un scop precis. Te rog. Poţi să împiedici să se întâmple toate astea?
— Daniel. Scribul îi striga numele. Îngerul păzitorilor tăcuţi, Grigori.
Nu. Nu încă. Nu găsise încă ce să spună şi ce să facă. Daniel goni prin lumina orbitoare a sufletelor din jurul său, dar era prea târziu. Şinele său din trecut se ridică încet, fără să privească la Tron sau la Lucifer.
În schimb, privea în depărtările ceţoase. Privea spre ea, îşi aminti Daniel.
— Cu respect, nu voi face asta. Nu voi alege nici tabăra lui Lucifer şi nu voi alege nici tabăra Raiului.
Un vuiet se înălţă din taberele îngerilor, atât din cea a lui Lucifer, cât şi din cea a Tronului.
— În schimb, aleg dragostea — lucrul pe care l-aţi uitat cu toţii. Eu aleg iubirea şi vă las cu războiul vostru. Greşeşti că abaţi nenorocirea asta asupra noastră, îi spuse Daniel lui Lucifer pe un ton calm. Apoi se întoarse şi i se adresă Tronului. Tot ce e bun în Cer şi pe Pământ este născut din iubire. Războiul acesta nu este drept. Războiul acesta nu este bun. Iubirea este singurul lucru pentru care merită să lupţi.
— Copilul meu, tună din Tron vocea profundă şi fermă. Ai înţeles greşit. Eu sunt de neclintit în ceea ce priveşte domnia mea prin dragoste — dragoste pentru toate creaţiile mele.

— Nu, spuse Daniel cu blândeţe. Războiul acesta este un război al mândriei. Izgoneşte-mă, dacă trebuie. Dacă acesta este destinul meu, mă supun lui, dar nu ţie.
Râsul Satanei izbucni ca un gâlgâit dezgustător.
— Ai curajul unui zeu, dar mintea unui adolescent muritor. Şi pedeapsa ta va fi cea cuvenită unui adolescent. Lucifer făcu un semn cu mâna şi spuse: Iadul nu îl vrea.
— Şi-a exprimat deja cu claritate opţiunea de a se lepăda de Rai, se auzi vocea dezamăgită de pe Tron. Văd ce este în sufletul tău, întocmai aşa cum văd în sufletul copiilor mei. Dar nu ştiu, Daniel, ce se va alege de tine sau de dragostea ta.
— Nu va avea parte de dragostea lui! ţipă Lucifer.
— Atunci, ai vreo propunere, Lucifer? întrebă Tronul.
— Trebuie să dăm un exemplu. Lucifer clocotea de mânie. Cum se poate să nu vezi că dragostea despre care vorbeşte este distructivă? Lucifer rânji în timp ce seminţele celui mai mârşav act al său începeau să încolţească. Aşa că lasă iubirea să-i distrugă pe îndrăgostiţi, dar nu şi pe noi, pe ceilalţi! Ea va muri!
Suspine printre îngeri. Era imposibil, era, într-adevăr, chiar ultimul lucru la care se aşteptau.
— Va muri mereu şi pentru totdeauna, continuă Lucifer, cu vocea îngroşată de ură. Nu va trece niciodată de adolescenţă, va muri de fiecare dată în momentul când îşi va aminti de alegerea ta. Astfel, nu veţi fi niciodată cu adevărat împreună. Aceasta va fi pedeapsa ei. Cât despre tine, Daniel…
— Ajunge! spuse Tronul. Dacă Daniel preferă să-şi menţină hotărârea, pedeapsa propusă de tine, Lucifer, e de ajuns. Urmă o pauză lungă, încordată. Înţelegeţi că nu doresc asta nici unuia dintre copiii mei, dar Lucifer are dreptate — trebuie dat un exemplu.
Acesta era momentul când trebuia să se întâmple, ocazia lui Daniel de a deschide o poartă în blestem. Curajos, se avântă deasupra Pajiştii, pentru a pluti alături de avatarul lui din trecut. Acum era momentul să schimbe lucrurile, să modifice trecutul.
— Ce-i cu dedublarea asta? spumegă Lucifer. Ochii lui înroşiţi se îngustară la vederea celor doi Danieli.
Ceata de îngeri bătea din aripi, nedumerită, lângă Daniel. Şinele său din trecut privea mirat.
— De ce eşti aici? şopti el.
Daniel nu aşteptă nicio altă întrebare, nu aşteptă nici măcar ca

Lucifer să se aşeze sau ca Tronul să-şi revină din mirare.
— Am venit din viitorul nostru, din mileniile pedepsei voastre…
Uluirea subită a îngerilor era palpabilă în căldura degajată de sufletele lor. Era, cu siguranţă, ceva ce depăşea puterea de înţelegere a vreunuia dintre ei. Daniel nu vedea Tronul destul de clar ca să-şi dea seama ce efect avusese această întoarcere a sa asupra lui, dar sufletul lui Lucifer era înroşit de furie.
Daniel încercă din răsputeri să continue:
— Vin aici să implor îndurare. Dacă trebuie să fim pedepsiţi — şi nu-ţi pun la îndoială hotărârea, Stăpâne — te rog doar să-ţi aminteşti că una dintre marile însuşiri ale puterii tale este mila, tainică şi nesfârşită, care ne ne umple de umilinţă.
— Milă? strigă Lucifer. Pentru trădările tale atât de grave? îşi regretă oare avatarul tău din viitor alegerea?
Daniel clătină din cap.
— Sufletul meu este bătrân, dar inima mea este tânără, spuse el, privind la şinele său din trecut, care părea mut de uimire. Apoi, privi ţintă spre sufletul iubitei sale, minunat şi luminos. Nu pot fi altfel decât sunt, iar eu sunt totuna cu alegerile mele. Mi le menţin.
— Alegerea este făcută, spuseră la unison cei doi Danieli.
— Atunci menţinem pedeapsa, bubui Tronul.
Lumina măreaţă tremură şi, în clipa prelungă de tăcere desăvârşită, Daniel se întrebă dacă procedase bine ieşind în faţă.
Apoi, în sfârşit, auzi:
— Dar vom lua în seamă rugămintea ta pentru îndurare.
— Nu! ţipă Lucifer. Raiul nu este singura tabără afectată!
— Linişte! Vocea Tronului devenea tot mai puternică. Suna obosită, îndurerată şi mai nesigură decât şi-ar fi imaginat vreodată Daniel că este posibil. Dacă într-o zi sufletul ei se va naşte fără povara acestui sacrament, atunci ea va fi liberă să crească şi să aleagă, să recreeze acest moment. Să scape de pedeapsa predestinată. Şi, astfel, să pună la încercare pentru ultima oară această dragoste, despre care tu pretinzi că poate înlocui drepturile Raiului şi ale familiei; alegerea ei va fi atunci mântuirea ta sau pecetluirea pedepsei tale. Asta e tot ce se poate face.
Daniel făcu o plecăciune, iar şinele său din trecut se înclină alături de el.

— Nu pot să accepta aşa ceva! zbieră Lucifer. Să nu li se îngăduie niciodată. Niciodată!
— S-a hotărât, tună Vocea, ca şi cum ar fi ajuns la capătul răbdării. Nu îi voi tolera pe aceia care se vor certa cu mine pe această temă, sau pe oricare alta. Să plece toţi aceia care au ales greşit sau nu au ales deloc. Poarta Raiului este închisă pentru voi!
Ceva licări. Cea mai strălucitoare lumină dintre toate se stinse brusc.
Raiul se făcu negru şi teribil de rece.
Îngerii gâfâiau şi tremurau, îngrămădindu-se unii într-alţii.
Apoi, tăcere.
Nu mişca nimeni şi nu vorbea nimeni.
Ce se întâmplă după aceea fu de neînchipuit, chiar şi pentru Daniel, care deja fusese martor la toate acestea.
Cerul se cutremură sub ei şi lacul alb ieşi din matcă, trimiţând un val mistuitor de apă învolburată care înghiţi totul. Grădina Cunoaşterii şi Crângul Vieţii se prăbuşiră şi întreg Cerul se scutură, în timp ce ei tremurau de moarte.
Un fulger argintiu trăsni dinspre Tron, lovind partea de vest a Pajiştii. Norii de dedesubt clocoteau în întuneric şi un abis de disperare adâncă se deschise chiar sub Lucifer. Odată cu toată furia sa neputincioasă, el şi îngerii cei mai apropiaţi lui dispărură.
Cât despre îngerii care încă nu aleseseră, îşi pierdură şi ei locul pe câmpiile Raiului şi alunecară în abis. Gabbe era unul dintre ei; Arianne şi Cam, precum şi toţi cei dragi sufletului lui, erau victimele colaterale ale alegerii lui Daniel. Chiar şi şinele său din trecut, cu ochii larg deschişi, fu măturat către gaura neagră din Cer, dispărând odată cu ea.
Nici acum, Daniel nu putu face nimic să oprească mersul lucrurilor.
Ştia că un interval de nouă zile de cădere neîntreruptă se afla între cei căzuţi şi momentul când aceştia aveau să ajungă pe Pământ. Nu-şi permitea să petreacă nouă zile fără să o găsească. Plonjă în abis.
La marginea neantului, Daniel privi în jos şi văzu o pată de lumină, mai îndepărtată decât cel mai îndepărtat punct imaginabil. Nu era un înger, ci o fiară cu aripi negre uriaşe, mai întunecate ca noaptea. Şi zbura spre el, luându-şi avânt. Cum?

Daniel tocmai îl văzuse pe Lucifer la Judecata din Cer. El căzuse primul şi ar fi trebuit să fie departe, în abis. Totuşi, nu putea fi altcineva. Daniel îşi ascuţi privirea şi aripile îi arseră de la bază spre vârf când îşi dădu seama că fiara căra pe cineva vârât sub aripă.
— Lucinda! strigă el, dar fiara îi dăduse deja drumul.
Întreaga lui lume se opri în loc.
Daniel nu văzu unde dispăruse Lucifer după aceea, deoarece se îndrepta în picaj spre Luce. Lumina sufletului ei era atât de strălucitoare şi atât de familiară. El se avântă cu toată puterea, cu aripile strânse pe lângă corp pentru a căpăta viteză, coborând atât de repede, că lumea din jurul lui se estompă.
Întinse braţele şi…
Ea ateriză în braţele lui.
Îşi trase imediat aripile în faţă, ca un scut protector în jurul ei. La început păru surprinsă, de parcă abia se trezise dintr-un vis urât, şi privi adânc în ochii lui, lăsând să-i iasă tot aerul din plămâni. Îi atinse obrazul şi îşi trecu degetele peste cutele tremurânde ale aripilor lui.
— În sfârşit.
Găsindu-i buzele, o învioră cu răsuflarea lui.
— M-ai găsit, şopti ea.
— Ca întotdeauna.
Chiar sub ei, ceata de îngeri căzuţi lumina cerul ca o mie de stele scânteietoare. Păreau toţi strânşi laolaltă de o forţă nevăzută, ţinându-se unul de altul în timpul căderii din Rai. Era o imagine tragică, ce inspira teamă. Pentru o clipă, toţi păreau că murmură şi ard cu o frumuseţe desăvârşită, în timp ce el şi Luce priveau, un fulger negru ţâşni din cer şi păru că înconjoară masa luminoasă a celor căzuţi.
Apoi totul, în afară de Luce şi de Daniel, se întunecă, de parcă toţi îngerii s-ar fi rostogolit deodată printr-o gaură.

Epilog
Atât şi nimic mai mult
Savannah, Georgia 27 Noiembrie 2009

Ultimul mesager era cel prin care Luce voia de foarte mult timp să păşească.

Când Daniel lungi umbra aruncată de strălucirea inexplicabilă a stelelor de pe cerul acela ciudat, Luce nu privi înapoi. Îl ţinea strâns de mână, cuprinsă de uşurare. Era cu Daniel acum. Oriunde ar fi mers, acel loc avea să fie acasă.
— Aşteaptă, spuse el înainte ca ea să păşească în interiorul umbrei.
— Ce este?
El începu să îi sărute umărul. Ea îşi arcui spatele şi îl îmbrăţişă, trăgându-l mai aproape. Buzele li se atinseră şi limba lui o găsi pe a ei. Cât timp era înlănţuită în acea îmbrăţişare, Luce nu mai avea nevoie nici să respire.
Zăvorâră trecutul îndepărtat în acest sărut — unul atât de plin de dor şi de pătimaş, încât tot ce o înconjura pe Luce se estompă. Era sărutul la care cei mai mulţi oameni visau toată viaţa. Aici era sufletul pe care Luce îl căutase din ziua în care îl părăsise, în curtea casei părinţilor ei. Şi erau încă împreună când Daniel şi ea se năpustiră afară din mesager, sub plutirea liniştită a unui nor argintiu.
— Mai vreau, spuse ea când el se retrase, într-un târziu.
Erau aşa de sus, încât Luce abia vedea ce se petrece pe pământ, sub ei. Un petic din oceanul luminat de lună. Mici valuri albe izbindu-se de ţărmul întunecat.
Daniel râse şi o trase din nou spre el. Nu se putea stăpâni să nu zâmbească. Se simţea atât de bine cu trupul lipit de al ei, iar pielea lui arăta fantastic sub lumina stelelor. Cu cât se sărutau mai mult, cu atât Luce era mai convinsă că nu se va sătura vreodată. Nu era o mare diferenţă — şi totuşi, aici era toată diferenţa din lume — între Danielii pe care îi întâlnise când îşi vizitase celelalte existenţe şi acest Daniel care o săruta acum. În sfârşit, Luce putea să-i întoarcă sărutul fără să se îndoiască de sine sau de dragostea lor. Simţea o fericire nemărginită. Şi când se gândea că aproape renunţase la asta.
începu să se trezească la realitate. Dăduse greş în încercarea de a rupe blestemul ei şi al lui Daniel. Fusese înşelată, amăgită… de Satana.
Deşi regreta că trebuia să se oprească din sărutat, Luce luă faţa caldă a lui Daniel în palmele ei. Se uită lung în ochii lui violeţi, încercând să capete putere.
— Îmi pare rău, spuse ea, pentru că am fugit aşa.
— Să nu-ţi pară, spuse el încet şi cu sinceritate. A trebuit să

pleci. Era predestinat; trebuia să se întâmple. Zâmbi din nou. Am făcut ce trebuie, Lucinda.
Un şuvoi de căldură trecu prin ea, ameţind-o.
— Începusem să cred că nu o să te mai văd niciodată.
— De câte ori ţi-am spus că te voi găsi mereu?
Apoi, Daniel o întoarse cu spatele spre el şi o cuprinse cu braţele. Îi sărută ceafa şi porniră în zbor.
Zborul cu Daniel era ceva de care Luce nu se sătura niciodată. Aripile lui albe se întinseră în aer, lovindu-se de cer în miez de noapte şi mişcându-se cu o graţie incredibilă. Umezeala norilor se aşeza pe fruntea şi pe nasul ei în timp ce braţele puternice ale lui Daniel o cuprindeau, făcând-o să se simtă mai în siguranţă şi mai liniştită decât se simţise vreodată.
— Priveşte, spuse Daniel, întinzându-şi gâtul uşor. Luna.
Astrul părea suficient de aproape şi de mare, încât să îl poată atinge.
Ţâşniră prin aer, aproape fără zgomot. Luce inspiră adânc şi deschise larg ochii, surprinsă. Cunoştea acest aer! Era briza inconfundabilă a oceanului foarte sărat de pe coasta Georgiei. Era… acasă. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se gândea la mama şi la tatăl ei, şi la câinele ei, Andrew. Cât timp fusese plecată de lângă ei? Cum avea să fie când se va întoarce?
— Mergem la mine acasă? întrebă ea.
— Dormi mai întâi, spuse Daniel. În ceea ce-i priveşte pe părinţii tăi, pentru ei ai fost plecată numai câteva ore. E aproape miezul nopţii acolo. O să ajungem mâine dimineaţă la prima oră, după ce te-ai odihnit.
Daniel avea dreptate. Se putea odihni acum, urmând să-i vadă mâine-dimineaţă. Dar dacă nu o ducea acasă, unde mergeau?
Se apropiară de şirul de copaci. Vârfurile ascuţite ale pinilor se clătinau în vânt, iar plajele goale scânteiau sub ei. Se apropiau de o insulă mică, aflată nu departe de coastă. Tybee. Fusese acolo de multe ori în copilărie…
Cândva, nu de mult… era o cabană cu acoperiş mansardat şi cu un horn din care ieşea fumul. Avea o uşă roşie, cu geam din sticlă colorată, şi o fereastră care dădea într-o mică mansardă. Îi părea cunoscută, dar Luce era atât de obosită şi fusese în atâtea locuri în ultimul timp, că abia atunci când picioarele ei atinseră pământul moale şi sărat, recunoscu cabana în care stătuse imediat după ce părăsise Sword & Cross.

După ce Daniel îi vorbise pentru prima dată despre vieţile lor anterioare, după bătălia urâtă din cimitir, după ce domnişoara Sophia se transformase în ceva diabolic, iar Penn fusese omorâtă şi toţi îngerii îi spuseseră lui Luce că viaţa ei era în pericol, dormise acolo, singură, timp de trei zile pline de delir.
— Ne putem odihni aici, spuse Daniel. E un loc sigur pentru cei căzuţi. Avem câteva astfel de locuri răspândite prin lume.
Ar fi trebuit să fie entuziasmată de perspectiva unei nopţi întregi de odihnă — cu Daniel lângă ea — dar un gând nu-i dădea pace.
— Trebuie să-ţi spun ceva.
Se întoarse cu faţa spre el, pe cărare. Din pin se auzi un ţipăt de bufniţă şi apa clipoci de-a lungul ţărmului, dar, altfel, insula întunecată era liniştită.
— Ştiu.
— Ştii?
— Am văzut. Ochii lui Daniel se întunecară. Te-a păcălit, nu-i aşa?
— Da! strigă Luce, cu obrajii aprinşi de ruşine.
— Cât timp a fost cu tine?
Daniel se foia, de parcă încerca să-şi înăbuşe gelozia.
— Mult timp. Luce tresări. Dar se va întâmpla ceva şi mai rău — Satana plănuieşte ceva groaznic.
— El plănuieşte mereu ceva groaznic, bombăni Daniel.
— Nu, de data asta e vorba de mult mai mult. Se cuibări în braţele lui Daniel şi îşi puse mâinile pe pieptul lui. Mi-a spus… mi-a spus că vrea să şteargă trecutul cu buretele.
Daniel o strânse mai tare de mijloc.
— Ce a spus?
— Nu am înţeles tot. Spunea că se întoarce la momentul Căderii ca să deschidă un mesager şi să-i ia pe toţi îngerii cu el, de atunci şi până în prezent. Spunea că are de gând să…
— Să şteargă timpul intermediar. Să şteargă existenţa noastră, spuse Daniel răguşit.
— Da.
— Nu. Îi apucă mâna şi o trase pe Luce spre cabană. Ar putea să ne spioneze. Sophia. Proscrişii. Oricine. Vino înăuntru la adăpost. Trebuie să-mi spui tot ce ţi-a spus, Luce, tot.
Daniel aproape că smulse uşa roşie de lemn a cabanei, zăvorând-o în urma lor. Puţin mai târziu, înainte de a putea face ceva, două mâini îi cuprinseră atât pe Luce, cât şi pe Daniel într-

o îmbrăţişare uriaşă.
— Sunteţi în siguranţă.
Vocea suna uşurată.
Era Cam. Luce întoarse capul ca să-l vadă pe demonul îmbrăcat în negru, ca „uniforma” pe care o purtaseră la Sword & Cross. Aripile lui mari aurii erau trase în spatele umerilor. Trimiteau scântei de lumină care se răsfrângeau din pereţi. Avea pielea palidă şi arăta obosit; ochii îi ieşeau din orbite ca smaraldele.
— Ne-am întors, spuse Daniel cu prudenţă, bătându-l pe Cam pe umăr. N-aş spune tocmai în siguranţă.
Privirea lui Cam trecu peste Luce. De ce era aici? De ce părea Daniel fericit că îl vede?
Daniel o conduse pe Luce la balansoarul uzat de răchită de lângă cămin şi îi făcu semn să se aşeze. Ea se prăbuşi, istovită, iar el se aşeză pe braţul acestuia, sprijinindu-şi mâna de spatele ei.
Cabana era aşa cum şi-o amintea: caldă şi simplă, mirosind a scorţişoară. În colţ, patul pliant în care dormise era aranjat cu grijă. O scară îngustă de lemn ducea sus, la mansarda mică care dădea în camera principală. Lampa verde era încă agăţată de grindă.
— Cum ai ştiut să vii aici? îl întrebă Daniel pe Cam.
— Roland a citit ceva în mesageri azi-dimineaţă. S-a gândit că te-ai putea întoarce şi că s-ar putea întâmpla ceva. Cam îl privi în ochi pe Daniel. Ceva care ne afectează pe noi toţi.
— Dacă ceea ce spune Luce este adevărat, e vorba despre un lucru pe care niciunul dintre noi nu şi-l poate asuma de unul singur.
Cam înclină capul spre Luce.
— Ştiu. Ceilalţi sunt pe drum. Mi-am luat libertatea de a răspândi vestea.
Chiar atunci, în mansardă, o fereastră se sparse. Daniel şi Cam săriră în picioare.
— Noi suntem! se auzi vocea cântată a lui Arriane. Am luat doi nefilimi după noi, deci am călătorit cu graţia unei echipe de hochei.
O explozie mare de lumină — aurie şi argintie — venită de sus, făcu pereţii cabanei să vibreze. Luce sări în picioare tocmai la timp ca să îi vadă pe Arriane, Roland, Gabbe, Molly şi Annabelle — fata despre care Luce îşi dăduse seama, în Helston, că este

un înger — coborând uşor de pe grinzi, toţi cu aripile întinse. Împreună, formau miriade de culori: negru şi auriu, alb şi argintiu. Culorile reprezentau tabere diferite, dar iată-i, erau aici. Împreună.
Un minut mai târziu, Shelby şi Miles coborâră cu zgomot pe scara de lemn. Erau încă îmbrăcaţi cu hainele pe care le purtaseră la masa de Ziua Recunoştinţei — puloverul verde al lui Shelby şi jeanşii şi şapca de baseball ale lui Miles. Părea să fi trecut o veşnicie de atunci.
Luce se simţea ca într-un vis. Era atât de bine să vadă toate aceste chipuri familiare tocmai acum — chipuri pe care, sincer, nu sperase să le mai vadă vreodată. Singurii care lipseau erau părinţii ei, desigur, şi Callie, dar avea să îi vadă şi pe ei destul de curând.
Începând cu Arriane, îngerii şi nefilimii îi înconjurară pe Luce şi pe Daniel pentru noi îmbrăţişări. Chiar şi Annabelle, pe care Luce abia o cunoştea. Chiar şi Molly.
Brusc, fiecare începu să strige acoperindu-i pe ceilalţi…
Annabelle, clipind din pleoapele de un roz sclipitor, îi întrebă:
— Când v-aţi întors? Avem atâtea să ne povestim!
Iar Gabbe, sărutând-o pe Luce pe obraz, spuse:
— Sper că ai avut grijă… şi sper că ai văzut ce trebuia.
Apoi Arriane:
— Ne-aţi adus veşti bune?
Şi Shelby, cu respiraţia întretăiată:
— Te-am căutat o veşnicie. Nu-i aşa, Miles?
Şi Roland:
— E grozav să te văd întoarsă acasă, puştoaico.
Şi Daniel, făcându-i pe toţi să tacă, cu tonul lui grav:
— Cine a adus nefilimii?
— Eu i-am adus. Molly îşi petrecu braţul în jurul lui Shelby şi al lui Miles. Ai ceva de comentat în legătură cu asta?
Daniel îi măsură din priviri pe prietenii lui Luce de la Shoreline. Înainte ca ea să aibă ocazia să-i apere, colţurile buzelor lui se ridicară într-un zâmbet şi spuse:
— Bun. O să avem nevoie de tot ajutorul vostru. Toată lumea să ia loc.
— Lucifer nu poate vorbi serios, spuse Cam, clătinând din cap, năucit. Nu e decât un ultim recurs disperat. Nu ar face-o. Încerca, probabil, doar să o determine pe Luce să…

— O va face, spuse Roland.
Erau aşezaţi în cerc lângă foc, cu faţa la Luce şi la Daniel, care stăteau pe balansoar. Gabbe găsise hotdogi, bezele şi pliculeţe de ciocolată caldă în dulapul din bucătărie şi amenajase un mic spaţiu de gătit, în faţa focului.
— Mai degrabă ar lua-o de la capăt decât să-şi piardă mândria, adăugă Molly. De altfel, nu are nimic de pierdut dacă şterge trecutul.
Miles scăpă hotdogul, şi farfuria zăngăni pe podeaua din lemn de esenţă tare.
— Asta ar însemna ca Shelby şi eu… să nu mai existăm? Şi ce se întâmplă cu Luce?
Nimeni nu răspunse. Luce se simţea stingherită, conştientă de condiţia ei non-angelică. Simţi un fior fierbinte trecându-i prin umeri.
— Cum de suntem încă aici, dacă timpul a fost rescris? întrebă Shelby.
— Pentru că încă nu şi-au încheiat căderea, spuse Daniel. Când o vor face, lucrarea va fi săvârşită, fără cale de întoarcere.
— Prin urmare, avem…
Arriane numără în şoaptă.
— Nouă zile.
— Daniel? Gabbe îşi ridică privirea spre el. Spune-ne ce putem face.
— Nu e decât un singur lucru de făcut, spuse Daniel.
Toate aripile strălucitoare din cabană se întoarseră spre el, în aşteptare.
— Trebuie să-i strângem pe toţi în locul unde au căzut prima dată îngerii.
— Şi unde e locul ăsta? întrebă Miles.
Nimeni nu vorbi pentru foarte mult timp.
— E greu de spus, răspunse Daniel, într-un final. S-a întâmplat demult şi încă nu eram familiarizaţi cu Pământul. Dar… avem resurse să ne dăm seama, adăugă, privind spre Cam.
Cam fluieră încetişor. Îi era teamă?
— Nouă zile nu e suficient pentru a găsi locul Căderii, spuse Gabbe. Hai să ne gândim doar cum să-l oprim pe Lucifer, atunci când vom ajunge acolo.
— Trebuie să încercăm.
Luce răspunse fără să se gândească, surprinsă de propria-i

convingere.
Daniel cercetă atent adunarea de îngeri, pe aşa-numiţii demoni şi pe nefilimi. Privirea lui îi cuprinse pe toţi — familia lui.
— Atunci, rămânem uniţi? Cu toţii?
în cele din urmă, privirea lui se opri asupra lui Luce.
Cu toate că nu îşi putea imagina cum avea să fie ziua de mâine, Luce se cuibări în braţele lui Daniel şi spuse:
— Întotdeauna.